

သောမနဿ၊ပေက္ခာဒိပနီ



ကျေးဇူးရှင်

လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး

ရေးသားစီရင်တော်မူအပ်သော

သောမနဿမေဏ္ဍိယနိ

နှင့်

သီလဝိနိစ္ဆယ၊ အာဇီဝဋ္ဌမကသီလ အဆုံးအဖြတ်၊
ဝိကာလဘောဇန သိက္ခာပုဒ် အဆုံးအဖြတ်၊
ဂဓာနုသုတ်ပါဠိနိဿယ



ရန်ကုန်မြို့

ဟံသာဝတီမိဂ္ဂဏတ်ပုံနှိပ်တိုက်

၁၉၅၁



ကျေးဇူးရှင်
လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး
ပုံတော်

နိဒါန်း

ကျမ်းအမည်.....ဤကျမ်းစာကား သဘာဝ ဓမ္မ ဖြစ်သောဝမ်း
 မြောက်မှု=သောမနဿ၊ လျစ်လျူ။ ရှုမှု=
 ဥပေက္ခာတို့၏ သတ္တိတန်ခိုး အဆိုးအကောင်း အကြောင်းယုတ်
 မြတ် မဟာဗ္ဗလ မဟာနိသံသ အကျိုးပေးနိုင်ပုံအဝဝ အစစ အဖြာ
 ဖြာကို သေချာစွာဆုံးဖြတ်၍ ရှင်းလင်းစွာ ဖော်ပြ ထားသည်နှင့်
 အညီ “**သောမနဿုပေက္ခာဒီပနီ**” ဟု ဤကျမ်းစာကို ရေးသား
 တော်မူခဲ့သော “**လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး**” ကိုယ်တိုင်ပင်
 အမည်တင်ခဲ့ပါကြောင်း။

ကျမ်းပြုခြင်းရာ.....ဤကျမ်းစာကို ရေးသား ပေးဖြစ် ရန်
 အတွက် ၁၂၆၆-ခု ပဌမဝါဆိုလဆုတ်
 ၁၂-ရက် နေ့စွဲဖြင့်ရွှေတောင်မြို့ ဒါယကာ တရုတို့က လျှောက်
 ထားလိုက်သောလျှောက်ထားစာရွက်သည်ဆရာတော်ထံမှောက်
 သို့ ရင်းချနှစ် ဒုတိယဝါဆိုလဆုတ် ၁၅-ရက်နေ့မှ ရောက်ရှိရာ
 နောက် ၁၂၆၆-ခုနှစ် ဝါခေါင်လဆန်း ၈-ရက်နေ့တွင် ဤကျမ်း
 စာကိုရေးသားအောင်မြင်ပြီးစီးစေသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဆရာ
 တော်ဘုရားကြီးသည် ဤကျမ်းစာကို ရက်တုတ်အတွင်း အပြီး
 ရေးပေးလိုက်သည်ဟုမှန်ဆဲသိနိုင်ပေကြောင်း ။

ဆရာတော် အလို.....သို့ရေးသော ပေ လိုက်ရ၍ ဆရာတော်
 ဘုရားကြီး၏ အလို အရမှာ ဝိနိစ္ဆယ
 တစောင်တဖွဲ့ တကယ့် ကျမ်းစာကြီးအနေရေးသား ပေးခဲ့သည်
 မဟုတ်ပေ။ သိသာရုံမျှ အနည် တော် ဖော်ပြသော စာတန်းတော်
 အနေသာ ရည်ဆွဲ၍ ရေးသား ပေးခဲ့ပါသည်ကို “ချဉ်းနားမြို့တွင်
 တောတောင်ဝင်၍ ဝါတွင်းအခါ စာပေ ကျမ်းဂန်နှင့် စပ်သော
 ပလိဗောဓျော့ကိုရှင်းလင်းနေခိုက်ဖြစ်သည်နှင့် ဝိနိစ္ဆယတစောင်

တဖွဲ့ ဖြစ်အောင် မရေးသာ ရှိနေသည်” ဟူသော ဆရာတော်၏ နိဒါန်းစကား၊ “သောမနဿပေက္ခာ ကထာသည်” ဟူသော နိဂုံး စကားတို့ဖြင့် ထင်ရှားသိသာ နိုင်သည် ဖြစ်ပါကြောင်း။

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေ.....သို့သော် ဤကျမ်းစာကို သုံးသပ်ကြည့်က
အဆုံးအဖြတ်ဖြင့် ပြည့်နေခြင်းစသော ကျမ်း
စာဂုဏ်တို့ဖြင့် လျှမ်းဖြာစုံစေ့လျက် ရှိနေကြောင်းကို ကောင်းစွာ
တွေ့မြင်သိရှိကြရမည်သာ ဖြစ်ရာ မဟာသာရ သာဓက နန္ဒီ
အထောက်အထား အဆုံး အဖြတ်တို့ဖြင့် ပြည့်လှသော အဓိက
ကျမ်းစာကြီးတစောင်တဖွဲ့သာ ဖြစ်သောကြောင့် သဘာဝ၊ သာ
ဓက၊ ဝိနိစ္ဆယ စသည်အမျိုးမျိုး သဘောရိုးသဘောရင်းကို စူးစမ်း
သုံးသပ်ခြင်းရှိကြသော အမျိုးကောင်းသား လောကုတ္တရာ စာပေ
လိုက်စားသူများအတွက် အထူးသဖြင့် ရည်စူးလျက် ကျွန်ုပ်တို့
ဟံသာဝတီ ဝိဇ္ဇကတ်ပုံနှိပ်တိုက် ပါဠိဆရာကြီး ဆရာဥာဏ်အမှူး
ရှိသော ပါဠိဆရာ - ဦးမောင်ကြီး၊ ဦးကြင်မောင်၊ ဦးစိုးဝင်း၊
ဆရာကြင်၊ ဦးစိုးမြင့်၊ ဦးထွန်းမင်း တို့က သီလဝိနိစ္ဆယ၊ အာဇီဝ
ဌမက သီလအဆုံးအဖြတ်၊ ဝိကာလဘောဇန သိက္ခာပုဒ်အဆုံး
အဖြတ်၊ ပဓာနသုတ် ပါဠိနိဿယကျမ်းများနှင့် တကွ တွဲလျက်
ကောင်းစွာပြုပြင်၍ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေဖြန့်ဖြူးအပ်ပါသည်။

“ဟံသာဝတီ”

မာတိကာ



သောမနဿုပေက္ခာဒီပနီ

ဦးရေ

စာမျက်နှာ

၁။ အဘိယာစက	၁
၂။ လျှောက်လွှာကို ထောမနာခြင်း	၇
၃။ ဆရာနှစ်ပါးကို ထောမနာခြင်း	၇
၄။ သုတ္တန်နည်း အဘိဓမ္မာနည်း	၁၁
၅။ အဘိဓမ္မာနည်းသက်သက်	၁၂
၆။ သုတ္တန်နည်းသက်သက်	၁၄
၇။ ကာမအရာ သောမနဿုပေက္ခာ	၁၈
၈။ မဟဂ္ဂုတ်အရာ သောမနဿုပေက္ခာ	၂၁
၉။ လောကုတ္တရာ သောမနဿုပေက္ခာ	၂၂
၁၀။ ဝဋ်သုံးပါး	၂၄
၁၁။ ဝိနိပါတဘေးကြီး	၂၇
၁၂။ နိယတ	၂၈
၁၃။ သမ္မောဓိပရာယဏ	၂၉
၁၄။ သောမနဿုပြစ်	၃၁
၁၅။ ဥပေက္ခာအကျိုး	၃၃
၁၆။ ဥပေက္ခာအပြစ်	၃၇
၁၇။ သဒ္ဓါမရှိသောဥပေက္ခာ	၃၇
၁၈။ အကျိုးနှင့်အပြစ်	၃၉
၁၉။ ကိုးကွယ်မှုအမျိုးမျိုး	၄၆
၂၀။ နာနာသတ္တဝါရဥဇ္ဈောကန	၄၇
၂၁။ ပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုး	၅၁
၂၂။ ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါးနှင့်-အရူပ	၅၅
၂၃။ စူဠသောတာပန်	၅၈

(ဃ)

မာတိကာ

ဦးရေ

စာမျက်နှာ

၂၄။	အကြောင်းတရား၄-ပါး	၆၅
၂၅။	ဘာသာတပါး ဒိဋ္ဌိများ	၇၂
၂၆။	ဓာတ်ကြီး၆-ပါး	၇၃
၂၇။	အဓိပမာ ရှင်သာရိပုတ္တရာ	၇၉
၂၈။	အာသဏ္ဌာန် ရှင်မောဂ္ဂလာန်	၁၀
၂၉။	ဆုတောင်းနှင့် နိဂုံး.....	၈၂

သီလဝိနိစ္ဆယ

၁။	ငါးပါး၏ နိစ္စ, အနိစ္စစစ်တမ်း	၈၄
၂။	ဆယ်ပါး၏ နိစ္စ, အနိစ္စစစ်တမ်း.....	၈၅
၃။	ရှစ်ပါး၏ နိစ္စ, အနိစ္စစစ်တမ်း	၈၇
၄။	အသွင်နှင့် သီလ	၈၈
၅။	ညစ်နွမ်းကြောင်းများ	၉၅
၆။	ရွှေငွေနှင့်စပ်မအပ်၅-ပါး	၉၉
၇။	မနောသုစရိုက်သီလကုသိုလ်မဟုတ်	၁၀၅

အာဇီဝဋ္ဌမက သီလအဆုံးအဖြတ်

၁။	ပဌမပုစ္ဆာအဖြေ	၁၁၁
၂။	ဝိရတိသုံးပါး	၁၁၃
၃။	အာဇီဝဋ္ဌမကအပြား	၁၁၄
၄။	ဒုတိယပုစ္ဆာအဖြေ	၁၂၅
၅။	တတိယပုစ္ဆာအဖြေ	၁၂၇

ဝိကာလဘောဇန သိက္ခာပုဒ် အဆုံးအဖြတ်

၁။	ပဌမပုစ္ဆာဖြေဆိုချက်	၁၃၁
၂။	အင်္ဂါများ	၁၃၂

မာတိကာ

(င)

ဦးရေ

စာမျက်နှာ

၃။ ဒုတိယပုစ္ဆာဖြေဆိုချက်	၁၄၆
၄။ မေထုန်ငယ် ခုနစ်ပါး	၁၄၆
၅။ ညှိုးနွမ်းကြောင်းများ	၁၄၇
၆။ ဥပုသ်ကျိုးမှုနှစ်မျိုး	၁၄၈

ပဓာနသုတ်

၁။ ပဓာနသုတ်ပါဌ်	၁၅၁
၂။ ပဓာနသုတ်-နိဿယ	၁၅၄
၃။ ဆုတောင်းသုံးဂါထာ	၁၈၄

အဘိယာစက

(ရွှေတောင်မြို့နေ အောက်စာရင်းပါ ဒါယကာအများတို့က မုံရွာမြို့ လယ်တီတောရ ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံ လျှောက်ထား တောင်းပန်ချက်။ ၁၂၆၆-ခု။ပဌမဝါဆိုလဆုတ် ၁၂-ရက်။)

ဘုရားတပည့်တော် ရွှေတောင်မြို့နေ တိုက်သူကြီး မောင် အောင်လှ၊ဆရာ မောင်သာမောင်၊၎င်းမြို့နေ မောင်စံမြ၊မောင်မှတ် ကြီး၊ ဆရာညို၊ ကိုနုတို့က အရှင်မြတ်ဘုရား၏ နေ့စဉ်မပြတ် သွန်းပို့တော်မူသော မေတ္တာတော်ကို ဦးဖြင့် ခံယူလျက် အလွန် ရှိသေစွာ ခြေတော်ဦးခိုက် လျှောက်ကြားလိုက်ပါသည်။ သကျ ပုတ္တိယ ဝံသနွယ်စဉ် အရှင်သူမြတ်ဘုရား၊ ယခု ဘုရားတပည့် တော်တို့ ရွှေတောင်မြို့တွင် အစို့စို့ အငန်းငန်း ကျမ်းအဖြာဖြာ သဘာဝအာဂမ ယုတ္တိပြုလျက် ဒါနပြုလုပ်ကြသောအခင်း၌ ကာမ ကုသိုလ် စေတနာ၊ ဥပေက္ခာ-သောမနဿ၊ သည်နှစ်ရပ်တို့တွင်၊ တဦးထက်တဦး၊အထူးဝိသေသ၊ ဗလဝ ဖြစ်ကြောင်းများကို ပါဠိ အဋ္ဌကထာ ဇိကာအစုစု အနုမဓိရ် ထိုထိုသာဓက တင်ဆောင် ပြုလျက် ဝိနိစ္ဆယပြုလုပ်တော်မူကြပါပေသည်။

ထိုသို့ပြဘော် ဝါဒတော်တို့တွင် ဥပေက္ခာကုသိုလ်ထက် ကြည်ညိုဖြောင့်စင်း ဝမ်းမြောက်ခြင်းနှင့်လှူသောဒါန သောမနဿ ကုသိုလ်က ဗလဝဖြစ်ကြောင်းကို—

ပုဗ္ဗေဝဒါနာ သုမနော။ စသောဆဇ္ဇင်္ဂသုတ်ပါဠိတော်။

ပုဗ္ဗေဝဒါနာသုမနောတိ။လ။သောမနဿပုတ္တော။ ။ဟူသော ၎င်းအဋ္ဌကထာ။

စိဝရာဒိသု။ လ။ သောမနဿစိတ္တေန အနုဿရဏေစာတိ တိသုကာလေသု ပဝတ္တာစေတနာ ဒါနမယာနာမ။ ။ဟူသော သမ္မောအဋ္ဌကထာ။

ဒါနုတောပုဗ္ဗေ။လ။သောမနဿ သဟဂတဘာဝေါ စေတနာ သမ္ပဒါနာမ။ ။ဟူသော ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ။

ဒါနုဉ္စိ နာမ တိဿောစေတနာ ပရိပုဏ္ဏာကာတုံ သက္ကော-
န္တဿေဝ မဟပ္ပလ တရံဟောတိ။ ။ဟူသော ၎င်းအဋ္ဌကထာ။

အဇ္ဇမေဒါနပါရမီ။ လ။ သောမနဿဇာတာအဟေသုံ။ ။
ဟူသော စရိယပိဋက အဋ္ဌကထာ။

ဤသို့စသော ဂန္ထိန္တရ အပေါင်း အကြောင်းကြောင်းတို့ဖြင့် ပြန်ပြောင်းဘွေရှာ စာနာနှိုင်းယှဉ်က အလုံးစုံဒေသနာ များစွာ သော ကျမ်းတို့ကပင် သောမနဿ ဒါနသည် ဗလဝဖြစ်ကြောင်း ဘုရားအလောင်း သူတော်ကောင်းတို့ တမျဉ်းကြောင်းသဘွယ် နှုတ်စဉ်က ဝေသန်မင်းကျအောင်ပင် သောမနဿ စေတနာဖြင့် သာ သမ္ပဒါ ဒါနဖြစ်အောင်လှူဘူးကြောင်း။ ။ဘုရားလောင်းတို့ နည်းကောင်းလမ်းမှန် ငြိမ်းသဏ္ဌာန်သို့ သုတ္တန်စသော ပိဋကတ် တို့၌ ဆတ်ဆတ်ကြီး ဟောပြတော်မူလျက် ရှိပါပြီကို ဥပေက္ခာ ဒါနနှင့် ပြုရမည်ဟူ၍လည်းကျမ်းမလာ၊ ပြုဘူးသော ထုံးသည် လည်း လုံးလုံးဘဲမပါသော ဥပေက္ခာဒါနသည် မချအကျိုးပေး နှုန်းနှေးသိပ်ဖျင်း အားနည်းခြင်းဖြစ်ရာ၏ဟု ဆရာတဦးက ဩဝါဒ စကား ရေးသားဆုံးမပါသည်။

ဥပေက္ခာက သောမနဿထက် မဟပ္ပလအဖြစ် နှစ်သက် ကြိုက်ညီသော ဆရာတို့ကလည်း ၎င်းဥပေက္ခာသည် ကြီးစွာ သောအာနိသံသကို သောမနဿထက် ပေးလျက် ပါဠိအဋ္ဌကထာ ဗိုကာ အစောင်စောင်တို့၌ အင်္ဂါတပါးပြု၍ မဟောခြင်းသည်ကား သောမနဿဝေဒနာသည် ရုန့်ရင်းသော သဘော၊ နှလုံးသွင်း လွယ်ကူသော သဘော ရှိသောကြောင့်သာ တိုက်ရိုက်ထင်ထင် အစဉ်အားဖြင့် ဟောပြတော်မူခြင်းမျှဖြစ်သည်။ဥပေက္ခာမှာမူကား သိပ်မွေ့သော သုခုမသဘော၊ ပြုတို့ခဲယဉ်းသော ဒုက္ခရသဘော ဖြစ်၍ ကျမ်းဂန်တို့၌ တိုက်ရိုက်မဘော်ပြခြင်းဖြစ်သည်။အကယ်၍

ဥပေက္ခာပဏီတဒါန ဖြစ်အောင် ပြုနိုင်ပါမူကား အတိုင်းထက် အလွန် အမွန်အမြတ်ဖြစ်ကြောင်းကို “သာသုခုမာ ဒုဗ္ဗိညေယျာ၊ နသက္ကာသုခေန ဂဟေတံ”။ ။ဟူသော ပါရာဇိကဏ် အဋ္ဌကထာ ပါဠိကို၎င်း။

ဥပေက္ခာဝေဒနာသည် သိမ်မွေ့သောအဖြစ်၊ ကိလေသာမှဝေးသောအဖြစ်၊ ပြန့်ပြောသော အဖြစ်တို့ ရှိကြောင်းကို။

သန္တသဘာဝတောတိ။လ။ ဥပေက္ခာယအာနိသံသာ ဒဋ္ဌဗ္ဗာ။ ဟူသော မဟာဇိကာကို သာဓကဆောင်ပြသည်အပြင် ဥပေက္ခာတွင် ရှိသောဉာဏ်သည် ဂန္တိရဉာဏ်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဂန္တိရဉာဏ်ဟူသည်လည်း “ဂန္တိရ ပစ္စဝေက္ခနာနာမ။လ။ ပဘောဒပစ္စဝေက္ခနာ။” ဟူသော သုတ်မဟာဝါ အဋ္ဌကထာနှင့်အညီ။

ခန္ဓာ စသော တရားတို့၌ ထိုးထွင်း၍ သိမြင်နိုင်သောဉာဏ် ဥပေက္ခာနှင့် ယှဉ်သောဉာဏ်သည်သာ ဗလဝဖြစ်ကြောင်း။

ဂန္တိရပကတိက တာနာမ မဟန္တာသယတာ။

ဟူသော ပရမတ္ထဒီပနီ ဇိကာနှင့်အညီ ပြည့်စုံသော အလှူခံ စသည်ဖြစ်စေကာမူ မရောင့်ရဲနိုင်သဖြင့် အားကြီးသော အဇ္ဈာသယသည် ဥပေက္ခာမှာသာ ရှိကြောင်း၊ ထိုသို့ ဖြစ်၍။ ။ **တဗ္ဗိပရိယာယေန။** ။ဟူသော ဇိကာကျော်ပါဠိကို အထက်အဆိုပါ ကျမ်းတို့နှင့် ညှိနှိုင်းရာ အလှူခံ စသည် မပြည့်စုံခြင်း၊ ပြည့်စုံခြင်း နှစ်ပါးပင်ရှိသော်လည်း ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်းတို့မှ လွတ်ကင်း ဝေးကွာ ဉာဏပဓာန ဂန္တိရသဟော ပြဋ္ဌာန်းလျက် တတ်စွမ်းနိုင်သော သဘောသတ္တိ ရှိပေသည်။ ။ သို့အတွက်ကြောင့် သောမနဿထက် ဗလဝအဖြစ် စင်စစ် သိသာကောင်းစွာထင်ရှားလှသည်ဟု ၎င်းတဝါဒ ကောပြု ဆွဲကြားပါသည်။

သို့လို နှစ်ဘက် ဆုံးဖြတ်ချက်တို့ကို ဆောင်ရွက် လိုက်နာ ပညာနည်းပါး တပည့်သားတို့မှာ စိတ်ထားက ပုံမသေ ဉာဏ် သွားကခပ်ပြေပြေ ဆရာများသားသေ ဆိုသကဲ့သို့ အနေမကျ ပသက်ရှိကြပါသောကြောင့် ဘုရားတပည့်တော်တို့၏ ချွတ်ချော် ယွင်းပါး ယုံမှားသင်္ကာ ဉာဏ်မသမာကို အနာနှင့်ဆေး လျော်ရာ ပေးသို့ ယထာဘူတ မချမှတ်သားပါရအောင်။

(အကောက်အကျစ်၊ ကျမ်းဝယ် ဖြစ်သား၊ ဆိုးညစ် ခလုတ်၊ ပါဌ်သစ်ငုတ်က၊ စသည့်မကျန်၊ လက်ငံတန်လျက်၊ တတ်ပွန်ကျယ်ဝန်း၊ ဆန်းအလင်္ကာ၊ ခွဲနည်းနာဖြင့်၊ စိန္တာ သုတ၊ အတ္တကဝိ၊ ပဋိဘာန၊ ဤမျှလေးကြိမ်၊ ဂုဏ်သိမ် နှစ်စည်၊ ပညာသည့်ကား၊ လူရည်ကြီးကြီး၊ ပြည်ပမ်းသို့၊ လက်ရုံးအားယူ၊ ဆန့်သည်မူဖြင့်၊ လိုသူလာစေ၊ ပါဌ်မပြေ လည်း၊ ဖြေအံ့ဟူသည်၊ ဉာဏ်ဝတ်တည်လျက်၊ ကြိုးကျည် အားသံ၊ အလာခံအံ့။)

ဟူသည်နှင့် အညီ ပိဋကတ္တယဆေက ဂန္ထန္တရဗဟုသုတ၊ နာနာနယကောဝိဒ ဗျာကရဏသုဝိညေယျ ပရိယတ္တိ ဝိသာရ ဒဂုဏ် ပြည့်စုံလောက်ငံ ကုန်တံလှသော အရှင်ဖြစ်ပါ၍ ပသက် နှစ်ဘက် ယုံမှားချက်တို့ကို နှစ်သက်တော်မူသောဩဝါဒ ဝိနိစ္ဆယ စကား ရေးသား ကယ်မတော် မူပါမည့်အကြောင်း။ ။ ဝိနိစ္ဆယ ရှိကမူ ဒွိဟသဘော တွေးတောယူမှတ်၍ ပရိသတ် လူရှင်တို့ အစဉ်လိုက်ကွဲပြား ကံခွါရ များကဲ့သို့ တရားသို့ မသက်ဝင်ဘဲ စိတ်ထင်ရာအမွေဖြင့်သာ သာသနဝိပတ္တိ ဒေါသမူတိကြ၍ အတိ သံမုန့် ကလျာဏ အသင်းသို့ စာရင်းဇရ မပါရမည်ကို တွေးဆ မြော်လင့် ထောက်ချင့် စိုးရိမ်ပါသည်လည်း တကြောင်း။ ။ သောဝစသော မင်္ဂလာအရဖြင့် ဝိနိစ္ဆယပြုရန် တောင်ပန်သော ဒါယကာတရုတို့မှာ-

ပါဠိသရုပ်၊ ပါဠိနေရှင်၊ လူနပ်မသိနိုင်။

ဟူသကဲ့သို့ ကျမ်းဂန်အရာ အဖြာဖြာကို ထင်ရာ ရော်ရမ်း
မိုးလက်ထွမ်းသို့ နည်းလမ်းမကျ ဖြစ်ပါလှသောကြောင့် အနက်
အရာ ပညာရှေ့သွား ဖြစ်ရကား။

(တကျွန်းခြားရာ၊ ပင်လယ်မှာလည်း၊ ရောက်သာခဲကာ၊
ဒုဟမျှတည်း၊ အနည်းမဟူ၊ ဖြေပိမ့်သူသို့၊ အယူဝိုးဝါး၊
ရှိစဉ်သွား၍၊ တတ်အားသမျှ၊ မကျနိုင်လေ၊ တပိုင်ကြေကို၊
စင်စေအစေး။)

ဟူသည့်နှင့်အညီ ကိုယ်တော်အရှင်၏ မိန့်ဆင်ဟောပြ ဓမ္မစက်
လွှာ ရိန္ဒမာကို သက်ရာအဆုံး စွဲသုံးလေ့လာ လိုကြပါသည်လည်း
တကြောင်း၊ သို့အတွက်ကြောင့် ဒါယကာအများ တပည့်သားတို့
သည် တရားသဘော ယောနိသောမနသိကာရ မချမှတ်သားပါရ
အောင် ပညာသဌေး ဉာဏ်လှပေး၍ ကံကြွေးဝတ္ထု၊ ပြုစု
ဝေငှတော် မူလိုသော သဘောတော်ဆန္ဒ အာသိသတော် ရှိပါ
သည်နှင့်အညီ ချီးမြှောက်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ယခုမှများမကြာ
ဆံ့ရာတော်အရှင်ဘုရား၏ မိန့်ကြားသောဓမ္မစက်ကို ဆောင်ရွက်
မှတ်သားကြရပေတော့မည်ဟု တပည့်တော်အများ အသင်းသား
တစုတို့၏နှလုံး၌ စွဲသုံးမှတ်သား စောင့်စားမြော်လင့်လျက် ရှိကြပါ
သည် အကြောင်း-ညွတ်ပျောင်းရုံကြိုး လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးနားတော်
လျှောက်ဝံ့ပါသည်။ အာရညိက ဘယဒဿီ ဇာနည်မာတင်
ပါရင်တဆူ ဖြစ်တော်မူသော အရှင်မြတ်ဘုရား။



သောမနဿဥပေက္ခာနိပါတ်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

လျှောက်လွှာကို ထောမနာခြင်း ရွှေတောင် မြို့နေ
ဥပါသကာဖြစ်သူ

လူပညာရှိအများတို့က သောမနဿဥပေက္ခာစကားနှင့် လျှောက်
ထားလိုက်သည့် စာလွှာသည် ဒုတိယ ဝါဆိုလဆုတ် ၁၅-ရက်
ဥပုသ်နေ့တွင် ငါတို့အထံသို့ရောက်လာသည်။ ။ ၎င်းစာလွှာတွင်
ပါရှိသမျှ အစ အလယ် အဆုံးအလုံးစုံကို ကြည့်ရှုရာ ရှေးပညာရှိ
ကဝိလက်သုံး နည်းထုံးတန့် စံမြီစေ့စပ် စကားတတ်တရားတတ်
နှစ်ရပ်စွယ်စုံ လောက်လုံအင်္ဂါ အညင်သာသဖြင့် ပညာရှိပြီကြ
ပါပေကုန်၏။

ဆရာနှစ်ပါးကို ထောမနာခြင်း ဝိနိစ္ဆယ ရေးသား
ကြသူ ဝိညုပဏ္ဍိ

ပညာရှိနှစ်ဦးတို့လည်း အထူးအချွန် အလွန်တရာ ပညာမျက်စိ
အမြင်ရှိကြသဖြင့် ပါဠိအဖြာဖြာ အဋ္ဌကထာအလီလီ ဒိကာ အမျိုး
မျိုးအကိုးအထောက် လုံလောက်ကုန်၍ ပြည့်စုံ ကြသည်နှင့်
တရားအဘော် အလိုတော်နှင့် သင့်လျော်ညီညွတ်ကြပေကုန်၏။

ဘုရားအာတော် အလိုတော်ဆိုသည်ကား သုတ္တန်ဒေသနာ၌ အလိုတော်တမျိုး၊ အဘိဓမ္မာဒေသနာ၌ အလိုတော်တမျိုး၊ ဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိသည်။ ထိုကွင် သုတ္တန်ဒေသနာသည် ယထာနုလောမသာ သနာဖြစ်၍ ဓမ္မပဒိုဂ္ဂါဟက ဝေနေယျတို့၏ပါရမီဖြည့်ရာ ကာလ ဘဝကမ္ဘာ သံသရာအဆက်ဆက်တို့၌ လေ့ကျက်လိုက်စား ပွား များ တည်ထောင်၍လာခဲ့သော ဝါသနာစရိုက် အသိုက်အအုံ အလုံးစုံတို့ကို အကုန်ရှုမြော်တော်မူပြီးမှ ဝေနေယျ အင်အားနှင့် တရားကိုတိုင်းတာ၍ ဒေသနာ အတိုကောက်ကို ရွေးကောက်၍ ဟောတော်မူရာဖြစ်သောကြောင့် ဝေနေယျဇ္ဈာသယ ပြဋ္ဌာန်းခြင်း ရှိ၏။ အာသယာနုသယဉာဏ် ဣန္ဒြိယပရောပရိယတ္တဉာဏ်တို့၏အ ခွင့်ဖြစ်၏။ အနာဝရဏဉာဏ်သဗ္ဗညုတဉာဏ်တို့၏ အခွင့်မဟုတ်။ ။ အဘိဓမ္မာဒေသနာသည် ယထာဓမ္မသာသနာဖြစ်၍ ဓမ္မပဒိုဂ္ဂါဟ က ဝေနေယျမျက်နှာကိုဆံလွှာမျှမလိုက်စားဘဲ တရားဓမ္မ သဘာ ဝလမ်း နက်ကျယ်၌ ဉာဏ်စွမ်းအထွတ် စက်ကုန်လွှတ်ရာ ဖြစ်သောကြောင့် အတ္တဇ္ဈာသယပြဋ္ဌာန်းခြင်း ရှိ၏။ အနာဝရဏ ဉာဏ်သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တို့၏အခွင့်ဖြစ်၏။ အာသယာနုသယဉာဏ် ဣန္ဒြိယပရောပရိယတ္တဉာဏ်တို့၏ အခွင့်မဟုတ်။ ဤသို့ ဒေသနာ နှစ်ပါးမှာဘုရားအလိုတော် နှစ်မျိုးဖြစ်သတည်း။

ထိုသောမနဿ ပေက္ခာ နှစ်ပါးတို့တွင် သောမနဿ ဆရာ၏ ဝိနိစ္ဆယသည် သုတ္တန် ဒေသနာကို ဟောတော် မူသောမြတ်စွာ ဘုရား၏ အလိုတော်နှင့် သင့်လျော် ညီညွတ်လှပေ၏။ ဥပေက္ခာ ဆရာ၏ ဝိနိစ္ဆယသည် အဘိဓမ္မာဒေသနာကို ဟောတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ အလိုတော်နှင့် သင့်လျော် ညီညွတ်လှပေ၏။ ညီ ညွတ်ပုံကားသောမနဿ ဝေဒနာသည် သတ္တဝါတို့ကိုကောင်းမှု ကုသိုလ်တရား၌ လွန်စွာ အားကျစေနိုင်၏။ တပါးသော သတ္တဝါ ကိုမဆိုထားဘိဦး၊ သဗ္ဗညု အလောင်းတော် အင်္ဂုတ္တိရှင်ရသေ့ သည် အလှူခံပုဏ္ဏားအား ဆီဆားမပါသော ကမ္မည်းရှက်ပြုတ်ကို မိမိမသုံးဆောင်ဘဲ သုံးရက်တိုင်တိုင်လှူဒါန်းရာ ဝီတိ သောမနဿ

ဖြစ်ပွားလှ၍ တလနှစ်လ ပတ်လုံးပင် မိမိ မသုံးဆောင်ဘဲ လှူဒါန်း၍ နေလို၏ဟု အားကျတော်မူ၏။ တပါးသောသတ္တဝါတို့၌ ဆိုဘွယ် ရာမရှိ။

ကုသိုလ် ကောင်းမှု၌ အားကျမှု အားတက်မှု သည်လည်း လှူချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာ ဗြဟ္မာချမ်းသာ မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ တို့ကို လွန်စွာဆောင်နိုင်သော အမှုဖြစ်၏။ ဤသို့လျှင် သောမနဿ ကုသိုလ်သည် သတ္တဝါတို့အား ချမ်းသာအမျိုးမျိုး ကိုရခြင်း ဌာ လွန်စွာကျေးဇူးပြုနိုင်သောတရားဖြစ်ပေ၏။ သုတ္တန် ဒေသနာ ကို ဟောတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေနေယျ သတ္တဝါ အပေါင်းတို့၏ အကြိုက်စရိုက်နှင့်လိုက်လျော၍ လွန်စွာ ကျေးဇူး ပြုနိုင်သော တရားကို အထွတ် အမြတ်ချီးမွမ်း၍ ဟောတော်မူမြဲ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သောမနဿ ဆရာ၏ ဝိနိစ္ဆယသည် သုတ္တန် ဒေသနာကို ဟောတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ အသိုတော်နှင့် သင့်လျော်လှပေသတည်း။

အဘိဓမ္မာဒေသနာကို ဟောတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေနေယျတို့၏ အကြိုက်စရိုက်ကိုမငဲ့မူ၍ ဗျာပါရ ရှိသဖြင့် မငြိမ် သက်သောတရားကို အယုတ်အညံ့ပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ဗျာပါရ မရှိသဖြင့် ငြိမ်သက်သောတရားကို အမြတ်ပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ မဟာကုသိုလ်သည် ကောင်းကျိုးချမ်းသာကိုပေးခြင်းငှါ ဗျာပါရ ရှိသောကြောင့် ငြိမ်သက်ခြင်းမရှိရကား ဟိနမည်၏။ မဟာဝိပါက် သည် အကျိုးပေးခြင်းငှါ ဗျာပါရမရှိသောကြောင့် ငြိမ်သက် ပေရ ကား ပဏိတမည်၏ဟု ဟောတော်မူ၏။ ထို့အတူ သောမနဿ ဝေဒနာသည် ရုန့်ရင်းသော ဗျာပါရရှိသောကြောင့် ငြိမ်သက်ခြင်း မရှိရကား ဟိန မည်၏။ ဥပေက္ခာဒေသနာသည် ဗျာပါရ မရှိသော ကြောင့် ငြိမ်သက်ပေရကား ပဏိတမည်၏ဟု ဟောတော်မူ၏။ ဟိနဆိုသည်ကား အယုတ် အညံ့တည်း။ ပဏိတ ဆိုသည်ကား အထွတ်အမြတ်တည်း။

ဤသို့လျှင်ဥပေက္ခာဝေဒနာသည် ဗျာပါရ မရှိသဖြင့်ငြိမ်သက်သောတရားအမှန်ဖြစ်ပေ၏။ အဘိဓမ္မာ ဒေသနာကို ဟောတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် မငြိမ်သက်သော တရား၊ ငြိမ်သက်သော တရား နှစ်ပါးရှိခဲ့လျှင် ငြိမ်သက်သော တရားကို အထွတ်အမြတ်ချီးမွမ်း၍ ဟောတော်မူပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဥပေက္ခာ ဆရာ၏ဝိနိစ္ဆယသည်အဘိဓမ္မာဒေသနာကိုဟောတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ အလိုတော်နှင့်သင့်လျော် ညီညွတ် လှပေသတည်း။ ။

ရူပါဝစရစိတ် အရူပါဝစရစိတ်၊ လောကုတ္တရာ စိတ်တို့၌လည်း ကုသိုလ်စိတ်စုကိုဟိန၊ ဝိပါက်စိတ်စုကိုပဏီတ ဟူ၍ ဟောတော်မူသည်။ ။ ဤကားနှစ်ဦးသောဆရာတို့၏ ဝိနိစ္ဆယသည် အသီးအသီး ဘုရား အလိုတော်နှင့် သင့်လျော် ညီညွတ်ကြပုံကို ပြဆိုခြင်းတည်း။

ဆိုဘွယ်အထူးမူကား ဆရာနှစ်ဦးတို့လည်း အချင်းချင်း ဆန့်ကျင်မှုမရှိကြရန် နာခံသူတကာဥပါသကာတို့လည်း စိတ်နှလုံး နှစ်ခွဲ မရှိကြရန် ဖြေညှိချက် လို၍နေကြသည်ဟု ငါတို့ သဘော ရပေသည်။ ။ ငါတို့ အလုံမုံရွာမြို့မှာလည်း သောမနဿ ဥပေက္ခာ ဝိဝါဒစကားဖြစ်ပွားကြရာ အလုံမြို့ဝန် ဦးထောင်ဗိုလ်ဆိုသူ တောင်းပန်ချက်နှင့်ငါတို့ပင် သောမနဿ ဥပေက္ခာဝိနိစ္ဆယရေး၍ ဘတ်နာကြစေရာတွင် ဝိဝါဒပြေငြိမ်းဘူး၏။ ယခုအခါ ပျဉ်းမနားမြို့မှာ ဝါဆိုခိုက်ဖြစ်၍ ထိုဝိနိစ္ဆယကိုလည်း ရွှေတောင်မြို့သို့မပေးတဲ့နိုင် ရှိနေသည်။ အသစ် ရေးသား၍ ပေးရမည်လည်း ပျဉ်းမနားမြို့တွင် တောတောင်ပင်၍ ဝါတွင်းအခါ စာပေကျမ်းဂန်နှင့် စပ်သော ပလီဗောဓများကို ရှင်းလင်း၍နေခိုက် ဖြစ်သည်နှင့် ဝိနိစ္ဆယ တစောင်တဖွဲ့ ဖြစ်အောင် မရေးသာရှိနေသည်။ ။ မိမိသဘော ရရှိရင်း အကျဉ်းချုပ်အဓိပ္ပါယ်ကိုသာ ထင်လင်းစွာ ပြောပြလိုက်မည်။

သုတ္တန်နည်း အဘိဓမ္မာနည်း

အယုတ် အမြတ်ခွဲနည်းသည် သုတ္တန်နည်း အဘိဓမ္မာနည်း နှစ်ပါးရှိ၏။ လောဘာမူစိတ်၌ အကုသိုလ် စိတ်ဖြစ်၍ သုတ္တန်နည်း အားဖြင့် အမြတ်မရ အယုတ်သာဖြစ်၏။ အဘိဓမ္မာ နည်းအား ဖြင့် ဥပေက္ခာလေးခုသည် မြတ်၏။ သောမနဿ လေးခုသည် ယုတ် ၏။ မဟာကုသိုလ်စိတ်၌ကား သုတ္တန်နည်းအားဖြင့် သဒ္ဓါ တရားနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊ ဉာဏ်အမြင်နှင့် ပြည့်စုံခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော သောမ နဿ လေးခုသည် အကျိုးပေးကြီးမြတ်သောကြောင့် မြတ်၏။ သဒ္ဓါ တရား ဉာဏ်အမြင်နှစ်ပါးမှ ချိုတဲ့သော ဥပေက္ခာ လေးခုသည် အကျိုးပေးယုတ်ညံ့သောကြောင့် ယုတ်၏။ ဤ၌ **သဒ္ဓါပညာနှစ်ပါး** ချို့တဲ့ဆိုသည်ကား နံ့သည်အားနည်းသည်ကို ဖြည့်စုံ ခြင်းဆိုရာ၌လည်း ထက်သန်သည် အားကြီး သည်ကို ယူ။ ။ အဘိ ဓမ္မာနည်းအားဖြင့်မူကား ငြိမ်သက်သည့်အတွက် ဥပေက္ခာလေး ခုကို အမြတ်၊ မငြိမ်သက်သည့်အတွက် သောမနဿ လေးခုကို အယုတ်ဆိုလေ။ ။ “ကုသလာပနအပ္ပဝိပါကာ ဩဇ္ဇာရိကာဗဟု ဝိပျာကာသုရမာ” ဟူ၍ဆိုသော အဋ္ဌကထာနည်းသည်ကား သုတ္တန် နည်းနှင့်လည်း ထပ်မံ၏။ ။ ဤသို့ သုတ္တန်နည်းအဘိဓမ္မာနည်းနှစ်လမ်း ရှိသည်ကို သိလေ။ ။ ထိုတွင် သုတ္တန်နည်းသည်ကား ဝေနေယျ သတ္တဝါတို့အကျိုးစီးပွားများရန်သက်သက် ပေတည်း။ သက်သက် အကျိုးပေးမှုမရှိသော ဝိပါက်စိတ်မျိုးကို အမြတ်၊ လူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာ ဗြဟ္မာချမ်းသာဟူသော အကျိုးကို၎င်း၊ ဆုရားအဖြစ် ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါအဖြစ် အရိယာ သာဝကအဖြစ်ကို၎င်း ပေးနိုင်သော ကုသိုလ်စိတ်မျိုးကို အယုတ်ဟု ဟောတော် မူသော အဘိဓမ္မာ နည်းသည် သတ္တဝါတို့အားကျသို့ ဟောသောနည်းမဟုတ်။ ငြိမ် သက်မှု မငြိမ်သက်မှုမျိုးကိုအစွဲပြု၍ ဟောသောနည်းပေတည်း။

နည်းနှစ်ပါးခွဲခွဲစိတ်ပြီး၏။

အဘိဓမ္မာနည်းသက်သက်

ယခုအခါ အဘိဓမ္မာနည်းကို အတန်ငယ်ပြဆိုအံ့။ ဝိဘင်း ပါဠိတော်၌ ကုသိုလ် အကုသိုလ် နှစ်ပါးသည် ယုတ်၏။ အဗျာကတသည်မြတ်၏ဟုဟောတော်မူ၏။ ။ဟောတော်မူသောပါဠိကား “ကုသလာ ကုသလာဟီနာ၊ အဗျာကတာ ပဏီတာ” ဟူသည်တည်း။ ။ထိုပါဠိ၏အတွင်းအဋ္ဌကထာကား “ဒွေပိ ကုသလာ ကုသလဝေဒနာသဗျာပါရတော သဥဿာဟတော သဝိပါကတော စ ဩဠာရိကာ၊ ဝုတ္တပိပရိယာယေန ဒုပိဓာပိအဗျာကတာ သုရမာ” ဟူသည်တည်း။ ဩဠာရိက ဟီန နှစ်ပါးအတူတူ။ သုရမ ပဏီတာအတူတူ။

အဋ္ဌကထာ ပါဠိလျှောက် အဓိပ္ပါယ်ကား နှစ်ပါးသော ကုသိုလ်ဝေဒနာ အကုသိုလ်ဝေဒနာတို့သည် တိုးရန်ပွားရန် အာသေဝနဗျာပါရကိစ္စ၊ ကာယကံ ဝစီကံ မနောကံ တို့ကို ပြုပြင်ရန် ဥဿာဟ ကိစ္စ ရှိကြလေသောကြောင့်၎င်း၊ ရှေ့သို့ကောင်းကျိုး မကောင်းကျိုးကို ပေးရန်ဝိပါကကိစ္စ ရှိကြလေသောကြောင့်၎င်း ရှုရင်းကုန်၏။ ယုတ်ညံ့ကုန်၏။ ဝိပါကကြိယာအဗျာကတ တရားတို့သည် တိုးပွားရန်အာသေဝန ဗျာပါရကိစ္စမရှိ၊ ကာယကံ၊ ဝစီကံ မနောကံတို့ကိုပြုပြင်ရန် ဥဿာဟကိစ္စမရှိ၊ ကောင်းကျိုး မကောင်းကျိုးကို ပေးရန်ဝိပါကကိစ္စမရှိကြ ကုန်သောကြောင့် သိမ်မွေ့ကုန်၏။ မွန်မြတ်ကုန်၏ဟူလို။ ။ဤစကားမှာဝိပါကအဗျာကတတို့၌ ဗျာပါရကိစ္စ၊ ဥဿာဟကိစ္စ၊ ဝိပါက ကိစ္စ သုံးချက်လုံး ကင်း၏။ ။ကြိယာအဗျာကတတို့၌ ဝိပါကကိစ္စ တချက်သာကင်း၏။ ဗျာပါရကိစ္စဥဿာဟကိစ္စနှစ်ပါးရှိ၏။ ဤသို့ခွဲ၍ယူ။ ။အထက် တုတ်ပြသော အဘိဓမ္မာပါဠိအဋ္ဌကထာပါဠိတို့၏ အဓိပ္ပါယ်။ ။ ဤကား အဘိဓမ္မာနည်း၌ အယုတ် အမြတ်ကို ရိပ်မိရုံမျှ ဘော်ပြချက်တည်း။

အဘိဓမ္မာနည်း၌ အယုတ်ဆိုတိုင်း အသုံးမကျ ပစ်ရလိမ့်မည် မမှတ်လင့်။ ကုသိုလ်မှန်က အရဟတ္တမဂ်ကိုပင် အယုတ်ဆို၏။

အဘိဓမ္မာနည်း၌ အမြတ် ဆိုတိုင်း သတ္တဝါတို့၏ အကျိုးစီးပွား
 များကြောင်း၌ အသုံးကျ လိမ့်မည် မထင်လင့်၊ ဥပေက္ခာမှန်က
 အကုသိုလ်ကိုပင် အမြတ်ဆို၏၊ မဟာကုသိုလ်နှင့် မဟာဝိပါက်
 တွင် မဟာကုသိုလ်ကို အယုတ်၊ မဟာဝိပါက်ကို အမြတ်
 ဆို၏၊ အဘိဓမ္မာ၌ အမြတ်ဆိုသည်ကိုသာ ငါ၌ဖြစ်စေမည်၊
 အယုတ်ဆိုသည်ကို ငါ၌ပယ်ရှားမည်ဆိုလျှင် ဘဝင် မဟာဝိပါက်
 ကိုများစွာဖြစ်စေခြင်းငှါ အိပ်ပျော်၍ချည်း နေရလိမ့်မည်၊ ကုသိုလ်
 ကောင်းမှုများကို ကြံမိ ပြုမိခဲ့လျှင် အယုတ် ဖြစ်လိမ့်မည်၊ အဘိ
 ဓမ္မာဝတာရဋီကာ၊ မဏိမဇ္ဈသုတ္တံတို့၌ လောဘမူ စိတ်အရာ
 တွင် ဥပေက္ခာကို ဗလဝတရဟု ဆိုကြ သည်မှာလည်း ဤအဘိ
 ဓမ္မာနည်းမျိုးပင်ဖြစ်သည်။

အဘိဓမ္မာနည်း ဆားမမြီးလင့်..... လောကီ လောကုတ္တရာ
 ချမ်းသာ ပွားစီး လုပ်ငန်း

ကြီးတန်းလမ်းနှင့်နေကြကုန်သော ရွှေတောင်တကာတို့မှာသုတ္တန်
 နည်းသည်သာငါတို့ဆိုင်ရာဟုမှတ်၊ မိမိတို့အခြေအနေနှင့် မတန်မ
 ရှေ့သောအဘိဓမ္မာနည်းကို ဆားမမြီးချင်ကြလင့်၊ ဆားမမြီးချင်
 ကြလင့်ဆိုသည်ကား သင်ကြား လေ့လာမှုကိုဆိုသည် မဟုတ်
 ဒါနသီလပြုကြသောအခါ အဘိဓမ္မာနည်းက ယုတ်သည်ဆိုသော
 သောမနဿ ကုသိုလ်ကိုငါမလို၊ မြတ်သည်ဆိုသော ဥပေက္ခာ
 ကုသိုလ်ကိုသာ ငါလိုသည်ဟု မယောင်ကြလေလင့် ဟုလိုသည်၊
 အဘယ့်ကြောင့်နည်းဆိုသော် နက်နဲသော သဘောရှိမှ ဥပေက္ခာ
 ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ကျမ်းဂန်တို့၌ ဆိုသည်နှင့်အညီ နက်နဲသော နဂို
 ဇာတိ ပကတိ အာဇာနည်များမှာမှ အလောင်းတော် မဟာသင်္ခ
 ပုဏ္ဏားကြီးများမှာကဲ့သို့ ဥပေက္ခာကုသိုလ်ကောင်း ကုသိုလ်မြတ်
 ဖြစ်နိုင်သည်၊ သို့မဟုတ်က “ဥပေက္ခာယနာမုခေန၊ ဥပေက္ခာ
 ယောင်ယောင် ပြိစ္ဆာဆောင်သဖြင့်။ မောဟော၊ ဖွတ်ငေး-ပဒတ်
 ငေး၊ ယောင်ဟေးယောင်တ၊ မောဟတရားသည်။ ဝဇ္ဇတိ၊ ထည့်
 ပတ်၍နေတတ်၏”။ ။ မထိတတ်သော မောဟက ထိုသူသန္တာန်မှာ

ဥပေက္ခာ ကုသိုလ်ယောင် ဆောင်၍ နေတတ်သည် ဟုလို။ ။
 ကုသိုလ် ဥပေက္ခာပင်မှန်သော်လည်း သဒ္ဓါပညာနှစ်ပါး ချို့တဲ့၍
 ဖြစ်ရသော ဥပေက္ခာကုသိုလ်များသည် အခြောက်တိုက် ကုသိုလ်
 မျိုး ဖြစ်၍ အကျိုးပေးသောအခါ၌ စိစိ ရှုန်းရှုန်း ပေးနိုင်သော
 ကုသိုလ်မျိုးမဟုတ်။ လောက၌ အသွေးအရောင် စည်းစိမ် ကြက်
 သရေ ခြောက်တတ်၍ လူရာထွေလွှ မရောက်ကြသော လူခြောက်
 လူညပ်တွေကို မြော်ကြလေ။

အဘိဓမ္မာနည်းလမ်းကိုပြဆိုခဏ်းပြီး၏။

သုတ္တန်နည်းသက်သက်

သုတ္တန်ကျမ်းဂန်အရပ်ရပ်တို့၌—

ပုဗ္ဗေဝဒါနာသုမနော၊ ဒဒံမိတ္တံပဿာဒယေ။

ဒတွာအတ္တမနောဟောတိ၊ သောဒါနဿသမ္ပဒါ။

ဟု ဒါနမှု၌ သောမနဿရှေ့နောက်ရံမှ ဒါနကောင်း ဖြစ်သည်
 ဟု လာ၏။

“သီလံသံဝရတ္ထာယ၊ သံဝရောအဝိပ္ပုဒ္ဓိသာရတ္ထာယ၊ အဝိပ္ပုဒ္ဓိ
 သာရော ပါမောဇ္ဇတ္ထာယ၊ ပါမောဇ္ဇံပီတတ္ထာယ” ဟု သီလမှု၌၊
 ပီတိသောမနဿ ဖြစ်ပေါ်လာမှ သီလကောင်းဖြစ်သည်ဟု လာ
 ၏။ ။ ဘာဝနာမှု၌ ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင်ဖြစ်မှ ဘာဝနာအားရှိကြောင်း
 လာ၏။ ပီတိဆိုသည်ကား သောမနဿနှင့် ယှဉ်ဘက်တည်း။ ။
 ဒိဋ္ဌဓမ္မဝေဒနီယကံ အကျိုးပေးရာသော အင်္ဂါရ၌ မဟာကုသိုလ်
 သောမနဿ ဇောစေတနာသည် အင်္ဂါတပါးအဖြစ်ဖြင့် လာ၏။

ဘုရားလောင်းတို့ ပဋိသန္ဓေ……မဟာသီဝမထေရ်ကြီးက ခပ်

သိမ်းသော ပစ္ဆိမ ဘဝိက

ဘုရားလောင်းတို့သည် ဥပေက္ခာသဟာဂုတ် ဉာဏသမ္ပယုတ်
 အသင်္ခါရိကဗိတ်ဖြင့် ပဋိသန္ဓေနေ၏ဟု ဆိုသည်ကို မဟာအဋ္ဌ
 ကထာ၌ ပယ်၍ အနုမတဂ္ဂ သံသရာ၌ ပွင့်တော် မူကြကုန်သော
 ခပ်သိမ်းသောဘုရားရှင်တို့သည် ပစ္ဆိမဘဝ၌ ပဋိသန္ဓေ နေကြ

ကုန်သောအခါ မေတ္တာပုဗ္ဗတာဂဖြစ်သော သောမနဿသဟဂုတ် ညဏသမ္ပယုတ် အသင်္ခါရိက ကုသိုလ်ကံ အကျိုး ပေး၍ သောမနဿသဟဂုတ် ညဏသမ္ပယုတ် အသင်္ခါရိကဝိပါက်စိတ် ဖြင့် ပဋိသန္ဓေနေကြကုန်မြဲဟု ဆုံးဖြတ်ချက်လာ၏။ ထို့ကြောင့် ခပ် သိမ်းသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာတော်တို့သည် သောမနဿကံ၏ အကျိုးတို့ပေတည်း။ အသက်တော် ရှည်ကြာ သမျှ ကာလပတ်လုံး သောမနဿဘဝင် အမြဲထုံကုန်၏။ သောမနဿတုံးကြီး၊ သောမနဿခဲကြီးတို့ကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်၏။ ။

ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော် မူကြသော အခါ၌လည်း ထို သောမနဿတိဟိတ်ဘဝင်၌တည်၍ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော် မူကြကုန်၏။ ။ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော် မူကြသော အခါ၌လည်း သောမနဿပရိနိဗ္ဗာန်စိတ်ဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူကြကုန်၏။ ။ ပစ္ဆိမဘဝသို့ ရောက်ကြကုန်သော ခပ်သိမ်းသော မြတ်စွာဘုရား တို့အား သောမနဿနှင့် ပဋိသန္ဓေနေခြင်း၊ သောမနဿနှင့် ဘုရား ဖြစ်ခြင်း၊ သောမနဿနှင့် ပရိနိဗ္ဗာန်စံခြင်းသည် ဓမ္မတာ နိယာမ တည်း။ ။ လှူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ၊ ပြဟွာ ချမ်းသာများကို၎င်း၊ ဇူကလိ သာဝက ဗောဓိ၊ မဟာ သာဝက ဗောဓိ၊ အဂ္ဂသာဝက ဗောဓိ၊ ပစ္စေက ဗောဓိ-ဟူသော ဗောဓိ ငယ်များကို၎င်း မဆို ထားဘိဦး။ သမ္ဗာသမ္ဗောဓိ ဟူသော မဟာဗောဓိကြီး မှာပင် သောမနဿသည် အမွှန်းဖြစ်၏။

မိုးဗီးရေတမျှ-သောမနဿ...ထို့ကြောင့် အမျိုး လေးပါးတို့ တရား စောင့်ထိန်းခြင်း ရှိကြ သောအခါ၌ နှစ်စဉ်လစဉ် ရှာသော မိုးဗီးရေသည် မြေအပြင်၌ မပေါက်သေးသော မြက်သစ်ပင်တို့ကို တွင်တွင် ပေါက်ရောက် စေခြင်းငှါ၎င်း၊ ပေါက်ရောက်ပြီးသောမြက်သစ်ပင်တို့ကို တွင်တွင် ကြီးပွားစည်ကားစေခြင်းငှါ၎င်း၊ ကြီးပွား စည်ကား ပြီးသော မြက် သစ်ပင်တို့ကို တွင်တွင်ပွင့်ကြစေခြင်း သီးကြစေခြင်းငှါ၎င်း၊ လွန်

စွာ ကျေးဇူးပြုပေသကဲ့သို့ ဓမ္မရတိ ဓမ္မပီတိ ဓမ္မနန္ဒီဟုဆိုအပ်သော ကုသိုလ် သောမနဿသည် အနုမတဂ္ဂသံသရာ၌ သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား မဖြစ်သေးသော ကုသိုလ်တရားတို့ကို တွင်တွင် ဖြစ်ကြစေခြင်းငှါ၎င်း၊ ဖြစ်ပြီးသောကုသိုလ်တရားတို့ကို တွင်တွင် ကြီးပွားစည်ကားကြစေခြင်းငှါ၎င်း၊ ကြီးပွားစည်ကားပြီးသော ကုသိုလ်တရားတို့ကို ဗလသမာပတ်ချမ်းသာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ တည်းဟူသော အပွင့်အသီးတို့ကို တွင်တွင် ရွက်ဆောင်ကြစေခြင်းငှါ၎င်း ကျေးဇူးကြီးစွာပြုပေ၏။

ဩဇာတမျှ - သောမနဿ... ထိုစကားမှန်၏။ ပီတိသောမနဿ မည်သည် ခပ်သိမ်းသောသတ္တဝါအပေါင်းတို့၏ အထွတ်အမြတ်ဖြစ်သော ခံစားဘွယ် စံစားဘွယ် ဩဇာအာဟာရကြီးပေတည်း။ ပီတိသောမနဿ ဖြစ်သော အမှုမျိုး၊ ပီတိသောမနဿဖြစ်သော အာရုံမျိုးနှင့် တွေ့ကြုံကြလျှင် ထိုအမှုထိုအာရုံတို့၌ ပြီးငွေ့သည် ဟူ၍မရှိ။ ပျော်မွေ့ကြကုန်တော့သည်။ ကုသိုလ် တရားတို့၌လည်း အကြင် သူတို့သည် ဒါနမှု၌ ပီတိသောမနဿကို ကောင်းကောင်း ရနိုင်ကြကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် ဝေဿန္တရာမင်းကြီးတို့ကဲ့သို့ ဒါနမှု၌ပျော်မွေ့ကြကုန်၏။ ဒါနမှုနှင့် ကင်း၍ မနေနိုင်ကြကုန်ပြီ။ တဏှာအိုးကြီး၊ မဆွေရအိုးကြီးဖြစ်၍ နေကြကုန်သော ဤသတ္တဝါ အပေါင်းတို့အား ဒါနမှု၌ပင်လျှင် စင်ကြယ် ကောင်းမြတ်သောကုသိုလ် ပီတိသောမနဿကို အလွန်ရနိုင်ခဲ့၏။ ဆိုင်း ရုပ်သေး ကချေ သဘင်တို့ ကူညီ၍ ပေးမှ အရောရော အနှောနှော ပီတိသောမနဿမျှကို ရနိုင်ကြကုန်၏။

(ဒါနမှုထက်ပင် သီလမှု၌ ပီတိသောမနဿကို ရနိုင်ရန် အလွန်ခဲယဉ်း၏။ ရနိုင်ကြကုန်သည်ဖြစ်အံ့။ သီလကို ဘယ်သူ လွှတ်နိုင် ကုန်တော့အံ့နည်း။ မရနိုင်ကြသည့် အတွက် ဥပုသ်နေ့၌ အစားကောင်း အသောက်ကောင်း အပေါင်းအဘော်တို့နှင့် ကူညီ၍ ယူကြရကုန်၏။ သီလမှုထက်

ဘာဝနာမှုတို့၌ ဖိတိသောမနဿကို ရနိုင်ရန် အလွန်ကြိုး
 ခဲယဉ်းလှကြ၏။ ယခုဘဝ၌ပင် မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်သို့
 ရောက်စေနိုင်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းလေးဆယ် ဘာဝနာ လေး
 ဆယ် အလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီး သာသနာဂိုဏ်းဝင် လူရှင်
 အပေါင်းတို့၏ အထွတ်အမြတ်ဖြစ်သော စီးပွားရေးကြီးတို့
 သည် သာသနာတော်တွင်း၌ နေလအသွင် အထင်အရှား
 ကြီး ရှိနေပါကုန်လျက် ဘာဝနာမှု၌ ဖိတိသောမနဿ ဖြစ်
 ခဏ်းသို့ ဆိုက်အောင် မတိုးနိုင်ကြကုန်သည့်အတွက် ယခု
 အခါ သာသနာဂိုဏ်းဝင် လူရှင်အပေါင်းတို့သည် နောက်
 သို့ဆုတ်၍ ငုတ်တုပ် ထိုင်နေ ကြရကုန်သည်ကား ဒိဋ္ဌ
 မျက်မြင် ဖြစ်ကြကုန်၏။)

ဘာဝနာမှုနှင့် သောမနဿ ... ဘာဝနာ ကုသိုလ်မှု၌ ဖိတိ
 သောမနဿ ဖြစ်ခဏ်းသို့

ဆိုက်နိုင်ကြဖို့ရှိခဲ့လျှင် ဘာဝနာမယ ဖိတိသောမနဿ အရသာ
 ကြီးကျယ်လှပုံကို။

သုညာဂါရေ ပဝိဋ္ဌဿ၊ သန္တိစိတ္တဿ ဘိက္ခုနော။

အမာနုသီ ရတိ ဟောတိ၊ သမ္မာဓမ္မံ ဝိပဿတော။

ဟူ၍ဟောတော်မူ၏။ (ဓမ္မပဒပါဠိတော်)

လေးကျွန်းလုံးကို အစိုးရသောစကြာမင်းတို့ ခံစားစံစားရသော
 ဖိတိသောမနဿ အရသာထက်ဘာဝနာမယ ဖိတိသောမနဿ
 အရသာသည် အဆများစွာ လွန်ကဲ၏ ဟုလိုသည်။ ။ဤသို့လျှင်
 ကုသိုလ် ဖိတိသောမနဿသည်သတ္တဝါအပေါင်းတို့၏ လောကီ
 လောကုတ္တရာချမ်းသာစီးပွားကိုအလွန်တွင်ကျယ်စွာ ရှက်ဆောင်
 နိုင်သောသဘောသတ္တိ အထူးရှိပေသည်ဖြစ်၍ သုတ္တန်ဒေသနာကို
 ဟောတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် သောမနဿကို အထူး
 အမြတ်ပြု၍ ဟောတော်မူပေသတည်း။

(ဤကား သုတ္တန်နည်းလမ်း ပြဆိုခဏ်းတည်း။)

ကာမအရာ-သောမနဿပေက္ခာ.....ကုသိုလ် သောမနဿ

ဥပေက္ခာနှစ်ပါးတို့တွင်

ကာမာဝစရ ကုသိုလ်အရာ၌ သောမနဿ ကုသိုလ်သည် နှိဟိတ်
 ဩမကကုသိုလ်၊ နှိဟိတ်ဥက္ကဋ္ဌကုသိုလ်၊ တိဟိတ်ဩမကကုသိုလ်၊
 တိဟိတ်ဥက္ကဋ္ဌကုသိုလ်ဟူ၍ လေးပါးရှိ၏။ ဥပေက္ခာ ကုသိုလ်သည်
 လည်း နှိဟိတ်ဩမကကုသိုလ်၊ နှိဟိတ်ဥက္ကဋ္ဌကုသိုလ်၊ တိဟိတ်
 ဩမကကုသိုလ်၊ တိဟိတ် ဥက္ကဋ္ဌကုသိုလ်-ဟူ၍ လေးပါး ရှိ၏။
 အကုသိုလ် ရှေ့နောက်ရံသော ကုသိုလ်ကို ဩမက ဆိုသည်။
 ကုသိုလ်ရှေ့နောက်ရံသော ကုသိုလ်ကို ဥက္ကဋ္ဌဆိုသည်။ ။ရှေ့ရံ
 နောက်ရံ နှစ်ပါးတို့တွင် နောက်ရံသာ၍ပြဋ္ဌာန်းသည်။ ။ရှေ့၌
 အကုသိုလ်ရံ၍ နောက်၌ကုသိုလ်ရံမှု၊ ရှေ့၌ကုသိုလ်ရံ၍ နောက်၌
 အကုသိုလ် ရံမှုလည်းရှိ၏။ နောက်ရံကို ပဓာနပြုလေ။ ။ဒါန၌သော
 မနဿ ဥပေက္ခာနှစ်ပါးသည်နှိဟိတ်ဩမကချင်း တူကြအံ့။ အဘိ
 ဓမ္မာအလို ငြိမ်သက်သည့်အတွက် ဥပေက္ခာ ကုသိုလ်က သာ၏။
 သုတ္တန်အလို ဇီတိသောမနဿဖြစ်သဖြင့် နောင်ထိုအမှုကိုထပ်ခါ
 ထပ်ခါပြုလွယ်သည့်အတွက်သောမနဿက သာ၏။

အကျိုးပေးကွာခြားပုံ... အကျိုးပေးရာ၌သောမနဿကုသိုလ်

၏အကျိုးသည် ရွှန်းရွှန်း စက်စက်ရှိ

တတ်၏။ ပျက်လွယ်တတ်၏။ ဥပေက္ခာ၏အကျိုးသည် မရွှန်းမစက်
 ရှိတတ်၏။ ခိုင်မြဲတတ်၏။ နှိဟိတ်ဩမကဖြစ်၍ထိုဘဝ၌သောမနဿ
 ကုသိုလ်ရှင်သည် တဏှာ စရိုက် အားကြီး တတ်၏။ ဥပေက္ခာ
 ကုသိုလ်ရှင်သည်မောဟစရိုက်အားကြီးတတ်၏။ ဤကားသာမည
 အလိုတည်း။ ဝိသေသ အလိုအားဖြင့်ကား ရှေ့နောက် ရံသော
 အကုသိုလ်သည်လောဘဖြစ်အံ့ နှစ်ဦးလုံးပင် တဏှာစရိုက်လွန်ကဲ
 ရ၏။ ဒေါသဖြစ်အံ့ ဒေါသစရိုက် လွန်ကဲရ၏။ မောဟဖြစ်အံ့
 မောဟ စရိုက်လွန်ကဲရ ၏။ ။နှိဟိတ်ဥက္ကဋ္ဌ နှစ်ပါး တိဟိတ်
 ဩမက နှစ်ပါးတို့၌လည်း နည်းတူသိလေ။

တိဟိတဥက္ကဋ္ဌ နှစ်ပါးတို့၌ကား ထိုကုသိုလ် အကျိုးပေးရာ၌ ဉာဏ်ပညာနှင့်ပြည့်စုံကြသည်ချည်းဖြစ်၏။ အထူးမူကား သောမနဿ ကုသိုလ်ရှင်မှာ သဒ္ဓါနှင့် ပညာနှစ်ပါးတွင် သဒ္ဓါ ကဲလွန်တတ်၏။ လောကဓံတရားနှင့် ဇွေကြိုလျှင် တုန်လှုပ်လွယ်တတ်၏။ ဥပေက္ခာကုသိုလ်ရှင်မှာ သဒ္ဓါနှင့် ပညာနှစ်ပါးတွင် ပညာ ကဲလွန်တတ်၏။ လောကဓံ တရားနှင့် ဇွေကြိုလျှင် တုန်လှုပ်ခဲ၏။ ဤကား သာမညအလိုတည်း။ ဝိသေသအလိုမှာ ရှေ့ဒွိဟိတ ဥက္ကဋ္ဌနှစ်ပါး၌ ၎င်း၊ ဤတိဟိတဥက္ကဋ္ဌ နှစ်ပါး၌ ၎င်းရှေ့နောက်ရံသော အလောဘ၊ အဒေါသ၊ အမောဟ သုံးပါးကိုစွဲ၍ခွဲလေ။ ။ ဒွိဟိတ နှစ်ပါးတွင် သောမနဿကုသိုလ်က ဩမက ဖြစ်အံ့၊ ဥပေက္ခာ ကုသိုလ်က ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်အံ့၊ သောမနဿ ကုသိုလ်က ယုတ်၏၊ ဥပေက္ခာကုသိုလ်က မြတ်၏။ ။ သောမနဿ ကုသိုလ်က ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်အံ့၊ ဥပေက္ခာ ကုသိုလ်က ဩမက ဖြစ်အံ့၊ ဥပေက္ခာကုသိုလ်က ယုတ်၏။ သောမနဿကုသိုလ်က မြတ်၏။ တိဟိတဩမက ဥက္ကဋ္ဌနှစ်ပါးတို့၌လည်း ဤနည်းတူသိလေ။

ဟိတချင်း ဩမကဥက္ကဋ္ဌချင်း တူပြန်သော်လည်း အလှူပေး ပုဂ္ဂိုလ် သီလသမာဓိရှိမရှိအထူး၊ ရှိပြန်လျှင် သီလသမာဓိ ကြီးမှုငယ်မှုအဆင့်ဆင့်အထူး၊ အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ် သီလသမာဓိ ရှိမရှိအထူး၊ ရှိပြန်လျှင် သီလသမာဓိကြီးမှုငယ်မှုအဆင့်ဆင့်အထူး၊ အလှူဝတ္ထု စင်ကြယ်မှုမစင်ကြယ်မှုအထူး၊ စင်ကြယ်ပြန်လျှင်လည်း အကောင်းအညံ့အထူး၊ အဘိုးနည်း အဘိုးများအထူး၊ အဘိုးထိုက်ချင်းတူပြန်လျှင်လည်း သက္ကစ္စဒါန မြောက်မမြောက် သာဟတ္ထိက ဒါန မြောက်မမြောက်အထူး၊ ဝဋ္ဋနိဿိတ ပိဝဋ္ဋနိဿိတ အထူး အစရှိသည်ဖြင့် ဒါနအရာ၌ အယုတ်အမြတ်ခွဲဝေရန် အလွန်များပြား၏။

သောမနဿပေက္ခာဒါန..... ဤကဲ့သို့သော အထူးကြီးတို့သို့ ရောက်ပြန်လျှင်လည်း သောမနဿ ပင်ဖြစ်စေ၊ ဥပေက္ခာပင်ဖြစ်စေ အယုတ်မျိုးကကျသောဒါနသည် ယုတ်၏။ အမြတ်မျိုးကကျသော ဒါနသည်မြတ်၏။ ဥပေက္ခာ

သည် သောမနဿထက် မဟာပ္ပလ မဟာနိသံသ ဖြစ်သည်ဟု ကျမ်းဂန်တို့၌ဆိုကြသော မဟာပ္ပလမဟာနိသံသဂုဏ်သည် ကာမာဝစရ အရာ၌ဤကဲ့သို့သောအထူးကြီးများကို ဖွန်ပြန်နိုင်သည် မဟုတ်၊ အလုံးစုံတူကြလျက်ရှိလျှင် ငြိမ်သက်သည့်အတွက် အကျိုးပေးနိုင်မြဲမှု သာလွန်ပေရာ၏။ ဤမျှသော စကားရပ်ဖြင့်ဒါန အရာ၌ သောမနဿဥပေက္ခာကွဲကြသည့် အတွက် သက်သက်နှင့် ဖြစ်ရသော အယုတ်အမြတ်အထူးသည် အနည်းငယ်မျှသာ ဖြစ်၏။ ဩမက ဥက္ကဋ္ဌ စသော အထူးကြီးတို့ အတွက်နှင့် ဖြစ်ရသော အယုတ် အမြတ် အထူးတို့သည်သာလျှင် ကြီးကျယ်ကုန်၏။ ထိုကြီးကျယ်သောအထူးတို့သို့ရောက်လျှင် သောမနဿ ဥပေက္ခာ အတွက် မပြောစလောက်ပြီ ဟူသော အနက်ကိုပြဆိုလိုက်သည်။

(ဤဒါန၌ပြဆိုခဲ့ပြီးသောနည်းကိုအမှီပြု၍ သီလကုသိုလ်တို့၌လည်းသောမနဿ ဥပေက္ခာနှစ်ပါး အယုတ်အမြတ် ခွဲနည်းကို ထိုက်သည့်အားလျော်စွာသိကြလေ။)

ဘာဝနာအရာ၌ ကား.....အယုတ်အမြတ်ခွဲနည်းနှစ်လမ်းရှိ၏။

ထိုတွင်နောက်ဘဝတို့၌ ဖြစ်လတ္တံ့

သောအကျိုးကို အစွဲပြု၍ ဩမက ဥက္ကဋ္ဌ စသည်တို့နှင့် အယုတ်အမြတ်ခွဲနည်းသည်ဒါန သီလတို့၌ခွဲနည်းနှင့်တူပြီ။

ဘာဝနာကိစ္စ တနေ့တခြား တလတခြား တိုးတက်ပွားများမှု ဟူသော ဘာဝနာ အနက်ကိုစွဲ၍ ခွဲနည်း၌မူကား မိမိအားထုတ်သော ဘာဝနာမှ၌ ဝီတိသောမနဿဖြစ်ခြင်းကို အလွန် အလိုရှိအပ်၏။ ဝီတိသောမနဿ ဖြစ်မှသာလျှင် ထိုအမှု၌ ပျော်ရွှေ၏။ ထိုအမှု၌ ပျော်ရွှေမှသာလျှင် ထိုဘာဝနာမှ တနေ့တခြား တလတခြား တိုးတက်ကြီးပွား၏။ ဥပေက္ခာဖြစ်၍ နေမည်ကို ကြောက်ရ၏။ ဥပေက္ခာဖြစ်၍နေလျှင် ထိုဘာဝနာမှ၌ ပျင်းရိ၏။ တိုးပွားမှု မရှိနိုင်ပြီ။ ထို့ကြောင့် ဝိပဿနာ ဘာဝနာအရ၌ ဝီတိသောမနဿ ကိုဗောဇ္ဈင် ဟူ၍ ပေါ်ပေါက်၏။

“သမ္မောဓိယာအင်္ဂါသမ္မောဏ္ဍင်္ဂါ။”

သမ္မောဓိယာ၊ မဂ်ဉာဏ်၏။ အင်္ဂါ၊ အားကြီးစွာသော အဆောက်အဦတည်း။ ဣတိ၊ ထို့ကြောင့်။ သမ္မောဏ္ဍင်္ဂါ၊ သမ္မောဏ္ဍင် မည်၏။ ဝီတိဝေ၊ ဓမ္မရတိဓမ္မနန္ဒိ ဟု ဆိုအပ်သော ဝီတိသည်ပင်လျှင်။ သမ္မောဏ္ဍင်္ဂါ၊ မဂ်ဉာဏ်၏ အားကြီးစွာသော အဆောက်အဦပေတည်း။ ဣတိ၊ ထို့ကြောင့်။ ဝီတိသမ္မောဏ္ဍင်္ဂါ၊ ဝီတိသမ္မောဏ္ဍင်မည်၏။ ဝီတိဆိုလျှင် သောမနဿပါတော့သည်။ ယခုဘဝ၌ ပင်လျှင် မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်သို့ လျင်လျင်မြန်မြန် ပေါက်ရောက်ထည့်လေအောင် တွင်တွင်ကြီး ဆောင်ပို့နိုင်သော အဆောက်အဦ အင်္ဂါကြီးတပါး ဖြစ်ပေ၍ ဝီတိသောမနဿကို သမ္မောဏ္ဍင် ဆိုသည်ဟူလို။

ဥပေက္ခာသမ္မောဏ္ဍင်လည်း ပါရှိပေသည်မဟုတ်လောဟူငြား အံ့၊ ဥပေက္ခာဝေဒနာကို ဆိုသည်မဟုတ်၊ တဩမဇ္ဈတ္တပေက္ခာကို ဥပေက္ခာ သမ္မောဏ္ဍင်ဆိုသည်။ ဣန္ဒြေငါးပါးတို့ ညီညွတ် ကြသည် ဖြစ်၍ ဘာဝနာမှု၌ အယုတ် အလွန်မရှိသဖြင့် ပြုပြင်မှု ဗျာပါရ၌ လျစ်လျူရှုသည်ကို ဥပေက္ခာ သမ္မောဏ္ဍင်ဆိုသည်။ ဝမ်းမြောက်မှု ဗျာပါရမရှိသည်ကိုဆိုသည်မဟုတ်၊ သင်္ခါရပေက္ခာ စသည်တို့၌ လည်းဤနည်းတူသိလေ။ ။

(ကမာဝစရံကုသိုလ်၌ သောမနဿ ဥပေက္ခာအယုတ် အမြတ် ခွဲခမ်း ပြီး၏။)

မဟဂ္ဂုတ်အရာ သောမနဿပေက္ခာ.....မဟဂ္ဂုတ် ကုသိုလ်
 ၌ကား သောမနဿ
 ဥပေက္ခာနှစ်ပါးတွင် သောမနဿ ကုသိုလ်သည် အဘိဓမ္မာနည်း
 အားဖြင့်လည်းယုတ်ညံ့၏၊ သုတ္တန် နည်းအားဖြင့်လည်း ယုတ်ညံ့၏၊
 ပဌမဈာန် ဒုတိယဈာန် တတိယဈာန် စတုတ္ထဈာန်တို့ကား သောမ
 နဿ ကုသိုလ်တို့တည်း၊ ထိုတွင်ပဌမဈာန်ကုသိုလ်သည်ပဌမဈာန်
 ဘုံ၌သာ အကျိုးပေး၏၊ အသင်္ခယျတကပ်မျှသာ အသက်တမ်းရှိ

၏၊ ဒုတိယဈာန်ကုသိုလ်၊ တတိယဈာန်ကုသိုလ်သည် ဒုတိယဈာန်ဘုံ၌သာ အကျိုးပေး၏၊ မဟာကပ်ရှစ်ကမ္ဘာမျှသာ အသက်တမ်းရှိ၏၊ စတုတ္ထဈာန်ကုသိုလ်သည် တတိယဈာန် ဘုံ၌သာ အကျိုးပေး၏၊ မဟာကပ် ၆၄-ကမ္ဘာမျှသာ အသက်တမ်းရှိ၏၊ ရူပ ပဉ္စမဈာန်၊ အရူပဈာန်လေးခုသည် ဥပေက္ခာကုသိုလ်ပေတည်း၊ ထိုတွင် ရူပ ပဉ္စမဈာန်သည် စတုတ္ထဈာန်ခုနစ်ဘုံ၌သာ အကျိုးပေး၏၊ မဟာကပ် ငါးရာမှ စ၍ မဟာကပ် စာသောင်း ခြောက်ထောင်တိုင် အောင်အသက်တမ်းကို ဆောင်နိုင်၏၊ အရူပ ကုသိုလ်လေးခုသည် အရူပလေးဘုံ၌သာ အကျိုးပေး၏၊ မဟာကပ် နှစ်သောင်း၊ လေးသောင်း၊ ခြောက်သောင်း၊ ရှစ်သောင်း လေးထောင် တိုင်အောင် အသက်တမ်းကို ဆောင်နိုင်၏၊ ရူပပဉ္စမဈာန်သည် ဒိဗ္ဗစက္ခု၊ ဒိဗ္ဗသောတ၊ ဣန္ဒြိယ၊ ပုဗ္ဗေနိဝါသစသော တန်ခိုး အဘိညာကြီးများကို ဆောင်နိုင်၏။ ဤမဟာဂုဏ် ကုသိုလ်အရာ၌ကား သောမနဿ သည် အလွန်ယုတ်ညံ့၏၊ ဥပေက္ခာသည် အလွန် ကြီးကျယ်မွန်မြတ်၏။ ကျမ်းဂန်တို့၌ ဥပေက္ခာသည် သောမနဿထက် မဟာပွလ မဟာနိသံသ ဖြစ်၏ဟု ဆိုကြသော အရာသည် ဤမဟာဂုဏ် ဥပေက္ခာနှင့် ဆက်ဆံသော အရာမျိုးတည်း။

(ဤကား မဟာဂုဏ်ကုသိုလ်၌ သောမနဿ ဥပေက္ခာအယုတ်အမြတ် ခွဲခွဲတည်း။)

လောကုတ္တရာ သောမနဿပေက္ခာ မဂ်လေးပါး ဟူသော လောကုတ္တရာအရာ၌မူ ကား သောမနဿ ဥပေက္ခာ အထူးမရှိကြလှပြီ၊ မထူးကြပုံကား ယခုဘုရားသာသနာတွင်း၌ ကြိုကြိုက်ကြသော သူတို့မှာ ခန္ဓာငါးပါး တို့တွင် ဝိညာဏက္ခန္ဓာဟူသော စိတ်တခု၌ အနိစ္စအချက် လှလှကြီး မိကြကုန်လျှင် ဒုက္ခအချက် အနတ္တ အချက်တို့ကိုလည်း မကုန်တော့သည်သာ ဖြစ်၍ သောတာပတ္တိမဂ်သို့ ရောက်နိုင်ကြကုန်၏၊ ထိုသို့ ရောက်ကြကုန်သောအခါ သောမနဿမဂ်သို့ ရောက်ကြကုန်သော သူတို့သည်လည်း သဥပါဒိသေသဟူသော ပဌမ နိဗ္ဗာန်

သို့ ရောက်ကြကုန်၏။ ဥပေက္ခာမဂ်သို့ ရောက်ကြကုန်သောသူတို့ သည်လည်း သဥပါဒိသေသ ဟူသော ထိုပဌမ နိဗ္ဗာန်သို့ပင် ရောက်ကြကုန်၏။ မဟာဂ္ဂုတ်ကုသိုလ်မှာ သောမနဿ ဥပေက္ခာ ရောက်ရာ ဘုံဌာန ခြားနားကြကုန်သကဲ့သို့ သောတာပတ္တိမဂ်မှာ ထိုအရိယာတို့ရောက်ရာဘုံဌာနမခြားနားကြကုန်ပြီ။ သဥပါဒိသေသ ဟူသောပဌမနိဗ္ဗာန် ဘုံဌာနတခုသို့ရောက်ကြကုန်သည်ဟူလို။

ဤစကား၌ သဥပါဒိသေသ ပဌမနိဗ္ဗာန်ဆိုသည်ကား အဘယ် နည်း၊ ထိုနိဗ္ဗာန်ဘုံဌာနသို့ အဘယ်သို့ ရောက်ကြကုန်သနည်း ဟူမူ ကား ခပ်သိမ်းသော ဘုရားရှင်တို့၏ သာသနာ၌ ကျွတ်လွတ် ကြ ကုန်သော အရိယာပုဂ္ဂိုလ် အပေါင်းတို့တွင် သောတာပန် အဖြစ် နှင့် ကျွတ်ကြသူတို့သည် အများဆုံးဖြစ်ကုန်၏။ သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ် တို့တွင်လည်း သိကြားမင်း၊ ရုဇ္ဇရထနတ်သား၊ မဟာရထနတ်သား၊ အနေကဝဏ္ဏနတ်သား၊ ဝိသာခါ၊ အနာထပိဏ်တို့ကဲ့သို့ ဝဇ္ဇဇ္ဈာ သယ-ဝဇ္ဇာဘိရတ ဘုံစဉ်စံ သောတာပန် မျိုးတို့သည် အညံ့ဆုံး သော သောတာပန်မျိုးဖြစ်ကြ၍ အများဆုံးဖြစ်ကြကုန်၏။ ယခုအခါ ၌ နတ်ပြည် ခြောက်ထပ်တို့တွင် တခုတခုသော နတ်ပြည်မှာပင် ဘုံစဉ်စံ သောတာပန်အရိယာနတ်မျိုး အသင်္ချေယျအနန္တ ရှိနေကြ ကုန်၏။ ။ ယခုအခါ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်သည် အရိယာတို့ဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိကြ၏။ ဘုရားသာသနာ၌ ကျွတ်ကြသူအပေါင်းတို့တွင် အညံ့ဆုံးဖြစ်၍ အများဆုံး ဖြစ်ကြကုန်သော ဝဇ္ဇဇ္ဈာသယ-ဝဇ္ဇာ ဘိရတ ဘုံစဉ်စံ သောတာပန်တို့၏ အလားကိုပြဆို၍ ထိုအမေး နှစ်ချက်ကို ဖြေဆိုရာ၏။

သဥပါဒိသေသနိဗ္ဗာန်.....သဥပါဒိသေသ ပဌမနိဗ္ဗာန် ဆို

သည်ကား အဘယ်နည်း ဟူသော အမေး၌ သဥပါဒိသေသ နိဗ္ဗာန်သည် သောတာပတ္တိမဂ် ခဏ၌ ရောက်ရသော နိဗ္ဗာန်၊ သကဒါဂါမိမဂ်ခဏ၌ ရောက်ရသော နိဗ္ဗာန်၊ အနာဂါမိမဂ်ခဏ၌ ရောက်ရသောနိဗ္ဗာန်၊ အရဟတ္တမဂ်

ခဏ၌ ရောက်ရသော နိဗ္ဗာန်ဟူ၍ ရောက်ကြသူတို့၏ အခိုက်အတန့် အားဖြင့် လေးပါးရှိ၏။ ထိုလေးပါးသည် သဉ္ဇပါဒိသေသချည်းဖြစ် ၍ ကျမ်းဂန်တို့၌ သဉ္ဇပါဒိသေသ နိဗ္ဗာန်တရသာ ဆိုကြကုန်၏။ ထိုလေးပါးတွင် သောတာပန်တို့ ရောက်ကြ၊ ရကြ၊ ခံစံကြရသော နိဗ္ဗာန်သည် ပဌမနိဗ္ဗာန်ပေတည်း။

အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်၌မူကား..... ဘင်္ဂညဏ်မှ စ၍ ဗလဝ ဝိပဿနာ အခိုက်သို့ ရောက်၍ နေသော ဝိပဿနာယုတ္တ ကလျာဏ ပုထုဇဉ် ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း သဉ္ဇပါဒိသေသ ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏။

“တိဏ္ဍိသံယောဇနာနံ ပရိက္ခယာ သောတာပန္နော ဟောတိ အဝိနိပါတဓမ္မော၊ နိယတော သမ္မောဓိပရာယဏော”။ ။ ပါဠိတော်။

တိဏ္ဍိသံယောဇနာနံ၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ- ဝိစိကိစ္ဆာ- သီလဗ္ဗတ ပရာမာသ-ဟူသော သုံးပါးသော သံယောဇဉ်တို့၏။ ပရိက္ခယာ၊ ကုန်ငြိမ်းခြင်းကြောင့်။ သောတာပန္နော၊ မြင့်မြတ်ရာ သို့သာ တဖြောင့်တည်း ဆန်တက်သော သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ-ဟူသော ဓမ္မသောတ၊ မြင့်မြတ်သော ဘုံအစဉ် ပဋိသန္ဓေအစဉ် ဟူသော ဘဝသောတသို့ အစဉ် အဆက်ဆက် သောတာပန်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ အဝိနိပါတဓမ္မော၊ ဝိနိပါတဘေးကြီးမှ အပြီး ကင်းလွတ်ပြီ။ နိယတော၊ ဘဝအဆက်ဆက် ကမ္ဘာအဆက်ဆက် မပျက်ကွက်ဘဲ အစဉ်မြဲသော သီလသမာဓိ ပညာနှင့်ပြည့်စုံ၏။ သမ္မောဓိပရာယဏော၊ အထက်မဂ် အထက်ဖိုလ်လျှင် လိုခါ ရကြောင်း မတိမ်းစောင်းနိုင်သော လည်းလျောင်းရာရှိ၏။ ။ အနက်။

ဝဋ်သုံးပါး..... သံသရာ ဘေးအပေါင်းတို့တွင် အဆိုးဝါးဆုံး အညစ်ညမ်းဆုံး အကြမ်းထင်းဆုံး အယုတ်မာဆုံး ဘေးကြီးစုကား သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဝိစိကိစ္ဆာ သီလဗ္ဗတပရာမာသ-ဟူသော ကံလေသ ဝဋ်ဆိုကြီးတပါး၊ ဒုစရိုက်ဆယ်ပါး

ဟူသော ကမ္မဝဋ်ဆိုးကြီးတပါး၊ အပါယ်ကျမှုဟူသော ဝိပါကဝဋ် ဆိုးကြီးတပါး၊ ဤဝဋ်ကြီးသုံးပါးသည် သံသရာ၌ အဆိုးဝါးဆုံး၊ အညစ်ညမ်းဆုံး၊ အကြမ်းထင်းဆုံးဖြစ်၏။ ကြွင်းသော ကိလေသ ဝဋ်၊ ကမ္မဝဋ်၊ ဝိပါကဝဋ်တို့ကား မထောင်းတာရှိ၏။ ကြွင်းသော ဝဋ် ဆိုသည်ကား ကာမသုဂတိ ၇-ဘုံ၌ ကျင်လည်ရန် ကာမတဏှာ ကာမကုသိုလ် ကာမသုဂတိဘဝ-ဟူ၍ ကာမ ဝဋ်သုံးပါး၊ ရူပ ၁၆-ဘုံ၌ ကျင်လည်ရန် ရူပတဏှာ ရူပကုသိုလ် ရူပဘဝဟူ၍ ရူပဝဋ်သုံးပါး၊ အရူပဘုံ၌ ကျင်လည်ရန် အရူပတဏှာ အရူပ ကုသိုလ် အရူပဘဝဟူ၍ အရူပဝဋ်သုံးပါး၊ ဤဝဋ်စုကိုကြွင်းသော ဝဋ်ဆိုသည်။

သောတာပတ္တိမဂ်ခဏ၌ ဝဋ်ဆိုးကြီးသုံးပါး နောင်အကြွင်းမရှိ ကုန်ငြိမ်း၏။ ကာမသုဂတိ ၇-ဘုံလည်း အဟိတ်ဘဝ နှိဟိတ် ဘဝ ကုန်ငြိမ်း၏။ စည်းစိမ်ချမ်းသာ အလိမ္မာတုန်းတန်ခိုး ယုတ်ညံ့ သော လူမျိုး၊ နတ်မျိုးဖြစ်မှု ကုန်ငြိမ်း၏ ဟူလိုသည်။ ဗြဟ္မာဘုံမှာ လည်း ဗြဟ္မာယုတ် ဗြဟ္မာညံ့ဖြစ်မှု ကုန်ငြိမ်း၏။ ။ သောတာပတ္တိ မဂ် ခဏ၌ ဤအလုံးစုံသော ကုန်ငြိမ်းမှုသည် သဥပါဒိသေသ ပဌမနိဗ္ဗာန်ကြီးပေတည်း။ ။ အဘယ့်ကြောင့် သဥပါဒိသေသ ခေါ်သနည်းဟူမူကား ရှေ့ဆိုသံစဉ်စံစား၍သွားရန် တဏှာကြွင်း နှင့်တကွ လူ့ဘဝ၊ နတ်ဘဝ၊ ဗြဟ္မာဘဝတွေ များစွာကြွင်းကျန် လျက် ရှိသေးသောကြောင့် သဥပါဒိသေသ ခေါ်သတည်း။ ။ ဝဋ်ဆိုးကြီးသုံးပါးငြိမ်းမှုကြောင့် နိဗ္ဗာန်ခေါ်သည်။ ဝဋ်ကောင်းတွေ ကျန်ရှိသေးသောကြောင့် သဥပါဒိသေသ ခေါ်သည်ဟူလို။

(သဥပါဒိသေသ ပဌမနိဗ္ဗာန်ဆိုသည် အဘယ်နည်းဟူသောအမေးကို ဖြေဆိုချက်ပြီး၏။)

သောတာပန်နှင့်နိဗ္ဗာန်.....ဘုံစဉ်စံ သောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်တို့ သည် ထိုနိဗ္ဗာန်ဘုံဌာနသို့ အဘယ် သို့ ရောက်ကြကုန်သနည်းဟူသောအမေး၌ ဘုံဌာန ဆိုသည်ကား

အဝတ္ထာတံပေတည်း၊ အခွင့်ထူး အရာထူး ဌာနန္တရထူးပေတည်း၊
 ထိုဝဋ်ဆိုးကြီး သုံးပါးရှိနေသော ပုထုဇဉ်၏ အဖြစ်ကား တဌာန
 တည်း၊ ပုထုဇ္ဇနဘူမိခေါ်၏၊ လောကီယဘူမိလည်းခေါ်၏၊ ထို
 ဝဋ်ဆိုးကြီးသုံးပါး ကုန်ငြိမ်းသော အရိယာ၏အဖြစ်ကား အရာထူး
 တပါး-ဌာနန္တရထူးတပါးတည်း၊ အရိယဘူမိခေါ်၏၊ လောကုတ္တရ
 ဘူမိလည်းခေါ်၏၊ ဤသို့လျှင် သောတာပတ္တိမဂ်သို့ ရောက်သော
 အခါမှစ၍ နောက်အနာဂတ် သံသရာတစ်ခွင်လုံး ထိုဝဋ်ဆိုးကြီး
 သုံးပါး ကင်းရှင်းမှုနယ်ကြီးသည် အခွင့်ထူး အရာထူး ဌာနန္တရ
 ခေတ်အထူး နယ်အထူးဖြစ်၍ နိဗ္ဗာန်ဘုံဌာနဆိုသတည်း၊ သောတာ
 ပတ္တိမဂ်သို့ မရောက်မီ အနမတဂ္ဂ အတိတ်သံသရာကာလ၌ ထို
 ဝဋ်ဆိုးကြီးသုံးပါး ရှိနေသော ပုထုဇဉ်အဖြစ်နှင့်သာ လာခဲ့ရ၏၊
 သောတာပတ္တိမဂ်သို့ ရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ထိုအဖြစ်မှ
 ကျွတ်လွတ်၍ ထိုဝဋ်ဆိုးကြီးသုံးပါး ကင်းငြိမ်းခြင်း ဟူသော
 အခွင့်ထူး အရာထူး ဌာနန္တရထူးသို့ ရောက်သည်ကို သဥပါဒိ
 သေသပဌမနိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်သည်ဟုဆိုသတည်း။

ထိုဝဋ်ဆိုးကြီး သုံးပါး၏ ကင်းငြိမ်းမှု သည်လည်း အဋ္ဌိနိစ္စ
 ထာဝရတည်လေတော့သည်ဖြစ်၍ အနုပါဒိသေသနိဗ္ဗာန်နှင့်တပြိုင်
 ထည်း တဆက်ထည်း တခုထည်းသာတည်း၊ နှစ်ခုဆိုရန် အပိုင်း
 အခြားမရှိပြီ၊ ထိုဘုံစဉ်စံ သောတာပန်တို့သည်လည်း သောတာ
 ပတ္တိမဂ်သို့ ဆိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် လောကီဘုံသူ လောကီဘုံ
 သားအဖြစ်မှ ကျွတ်လွတ်၍ နိဗ္ဗာန်ဘုံသူ နိဗ္ဗာန်ဘုံသား အဖြစ်သို့
 ရောက်ကြလေကုန်၏၊ လောကုတ္တရာဘုံသူ လောကုတ္တရာဘုံသား
 အဖြစ်သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏၊ အရိယာဘုံသူ အရိယာဘုံသား
 အဖြစ်သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏၊ ထိုခဏမှစ၍ အဆုံးဘဝ၌ အနု
 ပါဒိသေသ နိဗ္ဗာန်သို့ ဆိုက်ရောက်သည် ကိုင်အောင် ဘဝ
 အဆက်ဆက် ကမ္ဘာအဆက်ဆက် ထိုပဌမ နိဗ္ဗာန် ဟူသော
 ဌာနန္တရ၌ တည်ကြံကုန်၍ ဥပါဒိကြွင်းဟု ဆိုအပ်သော လူ့ဘဝ
 လူ့ချမ်းသာ နတ်ဘဝ နတ်ချမ်းသာ ဗြဟ္မာဘဝ ဗြဟ္မာချမ်းသာ

တို့ကို အစဉ်ခံစားစံစား၍ သွားကြရကုန်၏။ ထို့ကြောင့် “ထိဏ္ဍိ သံယောဇနာနံ ပရိက္ခယာ သောတာပန္နော ဟောတိ။” ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏။

ဝိနိပါတ်ဘေးကြီး.....အဝိနိပါတဓမ္မော၊ ဝိနိပါတဘေးကြီးမှ အပြီး ကင်းလွတ်ပြီဟူသော စကား၌ ဝိနိပါတဘေးကြီးဆိုသည်ကား ပုထုဇဉ်သတ္တဝါတို့သည် မိမိတို့ ရင်တွင်းနှလုံးတွင်း၌ မြင်းခိုရ်တောင်ကြီးကဲ့သို့ အလွန် ဝန်လေး လှစွာသော ဝဋ်ဆိုးကြီးသုံးပါးရှိ၍နေသည့်အတွက် သေကြသော အခါ၌ဘယ်ဘုံမှာ ငါဖြစ်မည်ဟု မိမိတို့ ဖြစ်လိုရာဘုံ၌ ဖြစ်နိုင်ကြ ကုန်သည်မဟုတ်၊ ကံပစ်ချရာဟု ကံတခု ကြမ္မာတခု ပေါက်လွှတ် ထားကြရကုန်၏။ ထန်းပင်ပေါ်၌ ရှိနေကြကုန်သော ထန်းသီးခိုင် တွေကို ခုတ်ချိုင့်သောအခါ အခိုင်အညှာ ပြတ်သည်နှင့် တပြိုင် နှက် ထန်းသီးခိုင်တို့သည် ဘယ်နေရာကို ငါကျမည်ဟု ရွေးချယ် ၍ကျနိုင်ကြကုန်သည်မဟုတ်၊ ပေါက်လွှတ်ဒလကျန်း ဘယမ်းဘ တာကျကြလေကုန်သကဲ့သို့ ထို့အတူလူ့ပြည်မှ သေလျှင်လည်း ပေါက်လွှတ်ကျကြရကုန်၏။ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်တို့မှ သေလျှင် လည်း ပေါက်လွှတ်ကျကြရကုန်၏။ ဗြဟ္မာပြည်မှသေလျှင်လည်း ပေါက်လွှတ်ကျကြရကုန်၏။ ကံပစ်ချရာကျရောက်ကြရကုန်၏။ ဤ သို့သေသည့်နောက်၌ ပေါက်လွှတ်လျှောက်လျား ပစ်၍ထားကြရ သော အမှု ကမ္မသကာကျချင်ရာရာ ပေါက်လွှတ်ကျရောက်ကြရ သောဓမ္မတာမှုကြီးကို ဝိနိပါတဘေးကြီး ဆိုသတည်း။

ဤသံသရာ၌.....ပညာရှိ ကြီးတို့သည် အလွန်စက်ဆုပ်ကြ ရသော သံသရာ ဘေးကြီးပေတည်း။ ပညာ နည်းသောသူတို့သည်သာလျှင် အများဓမ္မတာပေဟု ကျေအေး ကြကုန်၏။ ။သောတာပတ္တိမဂ်ဖိုလ်သို့ရောက်ကြ၍ ဝဋ်ဆိုးကြီး သုံးပါး ကျွတ်လွတ်ကြသောအခါမှ ထိုဝိနိပါတ် ဘေးကြီးအပြီး ကင်းလွတ် ကြလေကုန်၏။ သေကြသည့်နောက်၌ ရောက်လိုရာ

ဘဝသို့ ရောက်နိုင်ကြကုန်၏။ အလို ဆန္ဒ အထူး မရှိဘဲ လွှတ်၍ ထားပြန်လျှင် ယခုဘဝထက် ကောင်းမြတ်သော ဘဝသို့ တက် လမ်းဆန်လမ်းတလမ်းသာ ရှိကြကုန်၏။ ရောက်လိုရာ ဘဝသို့ ရောက်နိုင်ကြကုန်၏ဟူရာ၌ ဈာန်ရဈာန်မရစသည်တို့နှင့် လျော်စွာ သိလေ၊ ထို့ကြောင့် အဝိနိပါတဓမ္မောဟူ၍ ဟောတော်မူပေသည်။

နိယတ..... နိယတော၊ ဘဝအဆက်ဆက် ကမ္ဘာအဆက်ဆက် မပျက်ကွက်ဘဲ အစဉ်မြဲသော သီလသမာဓိပညာ နှင့် ပြည့်စုံ၏ဟူရာ၌ ပုထုဇဉ်တို့၌ ရှိကြသော သီလသမာဓိပညာ မည်သည် အဟုန်နှင့် တကွ ပြေးသော မြင်း၏ ကျောက်ကုန်း၌ ပေါက် လွှတ်တင်ထားသော အုန်းသီးနှင့် တူ၏။ ဘဝပြောင်းမှုနှင့် တချက် လွှပ်လျှင် အကုန်ကျ၏။ ဘဝတွင်းမှာပင် ခုတင်ခုကျ၏။ သောတာ ပန်တို့၌ တည်ရှိသော နိစ္စသီလမျိုး၊ ကုသိုလ်ဓမ္မတို့၌ တည်ကြည်နိုင် သော သမာဓိမျိုး၊ သစ္စာလေးပါးကို မြင်သော ဉာဏ်ပညာမျိုး သည် သံကြိုးသံလွန်တို့ဖြင့် ကောင်းစွာ ဘွဲ့အပ်သော မြင်းတန်ဆာ နှင့်တူ၏။ ဘဝကမ္ဘာ သံသရာ၌ အစဉ်မြဲ၏။

သီလ သမာဓိ ပညာ..... တို့သည်သာ အစဉ်မြဲသည် မဟုတ် ကုန်၊ ထိုဘုံစဉ်စံသောတာပန်တို့အား ကိုးကွယ်ရာ ဘုရားလည်း အစဉ်မြဲ၏။ တရားလည်း အစဉ်မြဲ၏။ သံဃာလည်း အစဉ်မြဲ၏။ သာသနာလည်း အစဉ်မြဲ၏။ ဘဝများစွာ ကမ္ဘာအဆက်ဆက် ကျင်လည်၍ သွားကြကုန်သော်လည်း သဗ္ဗ ညမြတ်စွာဘုရားတို့၏ ဂုဏ်တော်ကျေးဇူးတော်တို့သည် ထိုသူ တို့မှာ တဘဝထက် တဘဝ ထင်လင်း ထင်ရှား၍ သွားကုန်၏။ တရားဂုဏ်သံဃာ့ဂုဏ်သာသနာ့ဂုဏ်တို့လည်း ထို့အတူ ထင်ရှား ၍ သွားကုန်၏။ ထိုသူတို့မှာ သာသနာပသောဘဝ သာသနာပသော ကမ္ဘာဟူ၍ မရှိကြကုန်ပြီ။ ပုထုဇဉ် တို့မည်သည် သံသရာ၌ ရံခါ ရံခါ ရှေ့ဘဝဟူ၍မသိ၊ နောက်ဘဝဟူ၍မသိ၊ မောဟတုံးဖြစ်၍ ကိုး ကွယ်ရာမရှိဘဲ ဖြစ်ချင် တတ်တိုင်း ရိုင်းရိုင်း မိုက်မဲ၍ နေကြသော

ဘဝတွေလည်းများစွာရှိကုန်၏။ ရံခါရံခါကိုးကွယ်ရာမဟုတ်သော အယုတ်တမာကြီးတွေကို ဘုရားပြုလုပ်၍ တဘဝတမျိုးကိုးကွယ် ရာပေါင်း ထောင်သောင်းမက ပြောင်းလဲ၍နေကြသော ဘဝတွေ လည်းများစွာရှိကုန်၏။ ဤသံသရာ၌ ပညာရှိကြီးတို့သည် ဘုရား မဟုတ် ဘာမဟုတ်သော အယုတ်တမာကြီးတွေကိုဘုရားပြုလုပ်၍ တဘဝတမျိုး ကိုးကွယ်ရာ မှောက်မှားမှုကြီးကိုလည်း အလွန် နာကျည်းကြကုန်၏။

အဘယ့်ကြောင့်နည်းဆိုသော် ကိုးကွယ်ရာ မှောက်မှားလျှင် ထိုဘဝမှာ ရစရာမရှိအကုန် လုံးမှောက်မှား လေတော့သည်။ ဂေါသီလ ဂေါဝတ အစရှိ သည်ဖြင့် တရားမဟုတ် ဘာမဟုတ်သော အယုတ်တမာအကျင့် တွေကို အထွတ်အမြတ် တရားပြုလုပ်၍ တဘဝတမျိုး ကိုးကွယ် ရာပေါင်း ထောင်သောင်းမက ပြောင်းလဲ၍ နေကြသော ဘဝတွေ လည်းများစွာရှိကုန်၏။ ဤကဲ့သို့မဟုတ်သော လောကုတ္တရာ ဘုံသူ လောကုတ္တရာ ဘုံသားဖြစ်ကြကုန်သော ထိုဘုံစဉ်စံအရိယာတို့မှာ ဘဝများစွာ ကမ္ဘာအဆက်ဆက်တို့၌ ဘုရား တရားသံဃာ ကိုး ကွယ်ရာ ပြောင်းရွှေ့ခြင်းမရှိကြကုန်ပြီဟူလိုသည်။ ထို့ကြောင့်နိယ တောဟူ၍ဟောတော်မူပေ၏။

သမ္မောဓိပရာယဏ်.....သမ္မောဓိပရာယဏော၊ အထက်မဂ် အ ထက်ဖိုလ်လျှင် လိုခါရကြောင်း မတိမ်း စောင်းနိုင်သော လည်းလျောင်းရာရှိ၏။ ဟူရာ၌ မိမိတို့ အတွက် အထက်မဂ်အထက်ဖိုလ် အထက်နိဗ္ဗာန် ဟူသော အကြောင်း ကြောင့် နောက်ဘုရားနောက်သာသနာကို မြော်ဘွယ်ရာ ကိစ္စ မရှိ ကြကုန်ပြီဟူလို၊ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဆိုသော် ထိုသူတို့မှာ သော တအမည်ရှိသော ဗောဓိပက္ခိယ တရားသုံးဆွဲ ရနစ်ပါးတို့သည် အနုပါဒိသေသ နိဗ္ဗာန်သို့ ကျအောင် တဘဝထက် တဘဝ တကမ္ဘာထက် တကမ္ဘာတိုးပွားစည်ကား၍သာသွားကြ လေကုန်

၏။ ငါတို့မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မြတ်ကြီးသုံးပါးတို့သည် ထိုသူတို့သန္တာန်မှာ တာဝဝထက်တာဝဝ ထွန်းလင်း စည်ကား၍ သွားကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့်ဤဘုရား သာသနာတော် ကွယ်သည့် နောက်အနုမတဂ္ဂသံသရာမှာ ဘုရားပွင့်မှုမရှိပြီ ဆိုသော်လည်း ထိုသူတို့ ပူတွယ်မရှိကြကုန်ပြီ။ ထို့ကြောင့် သဗ္ဗောဓိပရာယဏော ဟူ၍ ဟောတော်မူသည်။

သောတာပန်ချမ်းသာဤမျှသော စကား ရပ်တို့ဖြင့် ငါတို့ ဘုရားသာသနာ၌ အကျွတ်ရကြသူ အပေါင်းတို့တွင် အညံ့ဆုံး အများဆုံးဖြစ်သော ဘုံစဉ်စံ သော တာပန်တို့၏ သောတာပတ္တိမဂ်သို့ ဆိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် သ ဥပါဒိသေသ ပဌမနိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ကြောင်း၊ နိဗ္ဗာန်ကိုရကြောင်း၊ အမျိုး အရိုးအားဖြင့် လောကီ၊ ဘုံသူ လောကီ ဘုံသား အဖြစ်မှ ကျွတ်လွတ်၍ လောကုတ္တရာဘုံသူ လောကုတ္တရာဘုံသား အရိယာ ဘုံသူ အရိယာဘုံသား နိဗ္ဗာန်ဘုံသူ နိဗ္ဗာန်ဘုံသား အဖြစ်သို့ အမှန် ရောက်ကြောင်း၊ အကနိဋ္ဌဘုံသို့ ကျအောင် ဘဝများစွာ ကမ္ဘာ အဆက်ဆက် သဥပါဒိသေသနိဗ္ဗာန်၌တည်၍ ဝဋ်ဆိုးကြီး သုံးပါး ငြိမ်းခြင်းတည်းဟူသော သန္တိသုခနိဗ္ဗာနသုခနှင့်တကွ လှူချမ်း သာ နတ်ချမ်းသာ ဗြဟ္မာ ချမ်းသာ တည်းဟူသော လောကီ လောကုတ္တရာ ချမ်းသာ နှစ်ပါးကို အစဉ် ခံစား စံစား၍ သွားကြ ခုကြောင်းကို အကျဉ်းအားဖြင့် ထင်ရှားစွာပြဆိုလိုက်သည်။ ။ အကနိဋ္ဌဘုံသို့ကျအောင် ဟူသောစကား၌ အထက်မဂ် အထက် ဒိုလ်သို့ ရောက်ကြသည့်အခါ ဒုတိယတတိယ စတုတ္ထ သဥပါ ဒိသေသ နိဗ္ဗာန်သုံးပါးပါရှိ၍ဆိုလိုက်သည်။ ။

ဤစကားရပ်ကိုလည်းလောက၌ နိဗ္ဗာန်စာအုပ် မလယ် မပတ်တွေများထွ် ပညာရှိတို့ ရိပ်မိရုံမျှပြဆိုလိုက်သည်။ အကျယ်ကိုမူကား ငါတို့စီရင်သော အနတ္တ ဒီပနီ စာအုပ် ငယ်၊ စတုသစ္စဒီပနီ စာအုပ်ငယ်၊ သင်္ဂြိုဟ် ၉-ပိုင်းလုံးကို

အကျဉ်းချုံး၍ သံပေါက်လင်္ကာဖြင့် စီရင်သော ပရမတ္ထ
သံဝိပ်စာအုပ်ငယ်များ၌ ကြည့်၍ ယူလေ၊ အနတ္တဒီပနီနှင့်
ပရမတ္ထသံဝိပ်မှာ ရန်ကုန်မြို့ ကဝိမျက်မှန်တိုက်တွင်ရှိလေ
၏၊ စတုသတ္တဒီပနီမှာ ဟံသာဝတီ တိုက်တွင် ရှိလေ၏။

ဤသို့လျှင် လောက္ခရာကုသိုလ်အရာ၌ သောမနဿ ဥပေက္ခာ
နှစ်ပါးသည် ဝဋ်သုံးပါးကို ချုပ်ငြိမ်းစေမှု နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်စေမှု
တို့၌ အထူးမရှိကြပြီ။

ဆိုဘွယ်အထူးကား...ဥပေက္ခာသောတာပတ္တိ မဂ်ကုသိုလ်ကို
ပဉ္စမဈာနလာဘီပုဂ္ဂိုလ်မှ ရနိုင်၏။ ထို
ပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုဈာန်မပျက်စီးသည်ဖြစ်အံ့၊ ဗြဟ္မာပြည်သို့သွား၏။
ပျက်စီးခဲ့လျှင် ကာမဘုံမှာဖြစ်ရ၏။ သောမနဿ သောတာပတ္တိ
မဂ် ကုသိုလ် လေးခုတို့တွင် ဒုတိယဈာန်မဂ် တတိယဈာန်မဂ်
စတုတ္ထဈာန်မဂ်တို့မှာ ဥပေက္ခာ နည်းတူ သိလေ၊ ပဌမဈာန်မဂ်
ကုသိုလ်သည်ဈာနလာဘီ ပုဂ္ဂိုလ်မှာဖြစ်အံ့၊ ဥပေက္ခာနည်းတူပင်၊
သုက္ခဝိပဿက ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဖြစ်အံ့၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ကာမသုဂတိ
ဘုံ၌ဖြစ်၏။

(ဤတွင်ရှေ့ကား လောကုတ္တရာကုသိုလ်အရာ၌ သောမနဿ ဥပေက္ခာ
နှစ်ပါးအထူးမရှိလှကြပုံကိုပြဆိုခဏ်းပြီး၏။)

သောမနဿပြစ်.....ယခုအခါ သောမနဿ ဝေဒနာ၌ အ
ကျိုး အပြစ် နှစ်ပါး၊ ဥပေက္ခာဝေဒနာ၌
အကျိုးအပြစ်နှစ်ပါးကို ပြဆိုဦးအံ့။ သောမနဿ ဝေဒနာ၏
အကျိုးကို ရှေးသုတ္တန်အခဏ်း၌ပြဆိုခဲ့ပြီ၊ အပြစ်မူကား မနက်နဲ
သော သဘောရှိသည်၏ အဖြစ်သည် သောမနဿ၏ ဖြစ်
ကြောင်းဟူ၍ ဆိုသောကြောင့် မနက်နဲသော သဘောရှိသော
သူ၌ဖြစ်သော သောမနဿသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို အထက်

အထက်သော ကုသိုလ်တရားတို့သို့ မရောက်နိုင်အောင် ပြု၍ သတ်တတ်၏။ အဘယ်သို့ သတ်တတ်သနည်းဟူမူကား အချို့သော သူတို့အား လက်လီလက်စာ ဖြစ်သော သေးငယ်သော ဒါနမှု၌ ပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာခြင်း ဖြစ်၏။ အားရရောင့်ရဲခြင်း ဖြစ်၏။ သာသနာတွင်း၌ လူဖြစ်ကျိုး ကြီးမားလှပြီထင်ကြကုန်၏။ ကြီးမားသော ဒါနမှုများကို ဥဿာဟ မပြုကြကုန်ပြီ။ လက်ဦးလက်ဖျားနှင့် ပင် အားရစိတ်ချ၍ နေကြကုန်၏။ ဤ၌ အနည်းငယ်မျှနှင့် အားရ၍ နေသော ထိုသောမနဿသည် ထိုသူတို့ကို ကုသိုလ် အဆောက်အဦ ကြီးပွားခြင်းသို့ မရောက်ရအောင် ပြု၍ သတ်သည် မည်၏။

အချို့သူတို့အား...ကြီးမားသော ဒါနမှု၌ပင် အလွန်ဝမ်းသာ အားရခြင်းဖြစ်၏။ သီလမှုကို အားမကျ လှကြကုန်ပြီ။ ဤနည်း၌လည်း ဒါနမှုမျှနှင့် အားရ၍နေသော သောမနဿသည် ထိုသူတို့ကို သီလကုသိုလ် နည်းပါးအောင်ပြု၍ သတ်၏။ ထို့အတူ ဥပေါသထသီလမျှနှင့် အားရ၍နေသော သောမနဿသည် နိစ္စသီလမျိုးနည်းပါးအောင် ပြု၍ သတ်၏။ နိစ္စသီလမျိုးတွင်လည်း ငါးပါးသီလမျှနှင့် အားရ၍နေသော သောမနဿသည် ထိုသူတို့ကို အာဇီဝဋ္ဌမက ရှစ်ပါးမှအပပြု၍ သတ်၏။ အာဇီဝဋ္ဌမကမျှနှင့်အားရနိုင်သော သောမနဿသည် ဆယ်ပါးနိစ္စမှ အပပြု၍ သတ်၏။ ဆယ်ပါးနိစ္စမျှနှင့် အားရနိုင်သော သောမနဿသည် ၂၂၇-ပါးသော ဥပသမ္ပန္န သီလတို့မှ အပပြု၍သတ်၏။ ၂၂၇-ပါးမျှနှင့် အားရနိုင်သော သောမနဿသည် ဥပဇ္ဈာယဝတ်၊ အာစဂိယဝတ် အစရှိသော အဘိသမာစာရိကသီလ၊ ရတင်္ဂသီလ ဣန္ဒြိယသံဝရသီလ စသည်တို့မှ အပပြု၍ သတ်၏။ ဤနည်းကို အဖို့ပြု၍ ပရိယတ်ကျမ်းဂန်သင်ကြားမှု၊ သမထ ဘာဝနာမှု၊ ဝိပဿနာဘာဝနာမှုတို့မှစ၍ အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ်တိုင်အောင် သာသနာတော်၌ အဆင့်ဆင့် ရှိနေသော ကုသိုလ်ဓမ္မတို့ကို အကုန် ဝေဘန်၍ သိလေ။

ထိုထိုအမှုတို့၌.....အားရမှုရှိသည် မရှိသည်ကိုကား ဤသို့သိအပ်၏။ ဒါနမှုနှင့်အားရ၍ နေသော သူတို့မည်သည် ဒါနမှုကိုစွဲ၍ သာယာရွှင်လန်းခြင်း၊ တက်ကြွထောင်လွှားခြင်း၊ ဂုဏ်ပကာသနကို အလိုရှိခြင်း၊ သူတပါးတို့ ချီးမွမ်းသည်ကို သာယာခြင်း အစရှိသည်ဖြင့် လှိုင်းဂယက်နှင့်တကွသော ဗလဝါရ ဝဲကြီး မိ၍နေသော တွေသဘောသည် မစုန်နိုင်၊ မဆန်နိုင်ဘဲ တဝဲလည်လည်နှင့် နစ်ရလေတိ၏သို့ ဒါနမှု၌ ပင်လျှင် လောကဓံဝဲအမွေခံ၍ နေကြကုန်၏။ အားမရသူတို့သည်ကား ဒါနမှု၌ ဥပေက္ခာမျှသာ ဖြစ်ကြကုန်သဖြင့် ထိုအပြစ်တို့မှ ကင်းရှင်းတတ်ကြကုန်၏။ သီလမှု၊ ပရိယတ်မှု၊ ဘာဝနာမှု စသည်တို့၌ ဤနည်းတူသိလေ။

ဤကား မနက်နဲသော သဘောရှိသော သူတို့၌ အားရလွယ်ကူတတ်သော သောမနဿသည် ထိုသူတို့ကို သတ်ပုံကည်း၊ ဉာဏ်အမြင်နှင့် ပြည့်စုံခြင်းသည် သောမနဿ ဖြစ်ကြောင်းဟူ၍ ဆိုပြန်သောကြောင့် ပကတိက မနက်နဲသော သဘောရှိသော သောမနဿပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ပညာရှိတို့နှင့် ပေါင်းတော်ခြင်း စသည်ကို ပြုကြ၍ အသိဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံကြအောင် အားထုတ်ကြကုန်ရာ၏။ အသိဉာဏ်အမျိုးမျိုးနှင့် ပြည့်စုံကြကုန်သောအခါ ပကတိဓာတ်ခံအားလျော်စွာ သောမနဿပင် ဖြစ်လာငြားသော်လည်း ထိုအမှု၌ အားရစိတ်ချ၍ နေခြင်းတည်းဟူသော အပြစ်မှ လွတ်ကုန်၍ သုတ္တန်ခဏ်း၌ ပြခဲ့သော အကျိုးဆောင် သောမနဿမျိုး ဖြစ်လတ္တံ့။

(သောမနဿ၏ အပြစ်ကို ပြဆိုခဏ်း ပြီး၏။)

ဥပေက္ခာအကျိုး.....ဥပေက္ခာ၌ နက်နဲသော သဘောရှိသည်၏အပြစ်ကို ဥပေက္ခာဖြစ်ကြောင်း ဟူ၍ ဆိုသောကြောင့် နက်နဲသောသဘောရှိသောသူတို့အားဖြစ်သော

ဥပေက္ခာသည် ထိုသူတို့ကို သောမနဿအဖြစ်၌ ပြဆိုခဲ့သော ကုသိုလ်မှုတို့၌ ရောင့်ရဲလွယ်အားရလွယ်သော အဖြစ်တို့မှ လွတ်ကင်းစေတတ်၏။ ကုသိုလ်တရားမျိုးတို့၌ အဇ္ဈာသယဆန္ဒနက်နဲသောသူ၊ အဇ္ဈာသယ ဆန္ဒကြီးသော သူတို့သည် အများအပြတ်ကို အလိုကြီးကြကုန်သဖြင့် သေးငယ်သော ကုသိုလ်မှုမျိုး၊ အောက်ကျသော ကုသိုလ်မှုမျိုးတို့၌ သောမနဿ အားရရောင့်ရဲခြင်း မရှိနိုင်ကြကုန်။

အလောင်းတော်သန်ပုဏ္ဏား... အလောင်းဝော် သန်ပုဏ္ဏား
ကြီးသည် သိကြားမင်း ဘန်ဆင်း၍ပေးသော ရတနာမဏ္ဍပ်ကြီး၌ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော် လေးသိန်းတို့ကို ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး နို့ဂဏာဆွမ်း လှူဒါန်းလုပ်ကျွေးရသည်ကိုပင် သောမနဿမဖြစ်၊ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဆိုသော် ဗာဟိဝုတ္တ၊ အလှူမျှဖြစ်၍ အမြတ်အထွတ်ဟု မထင်နိုင်၊ မျက်စိအင်္ဂါစသော အတ္တတ္တဝတ္တကို လှူရမှ အထွတ် အမြတ်ထင်နိုင်သော စိတ်ရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်တည်း။

မဟာ သီဝမင်းကြီး..... ထို့အတူ မဟာသီဝ မင်းကြီးအား
တနေ့ တနေ့လျှင် အသပြာဒင်္ဂါး ငါးသိန်း ငါးသိန်း အတိုးတန် လှူရပါသော်လည်း ဝီတိသောမနဿ တကြိမ်တခါမျှမဖြစ်၊ မျက်လုံးတော် နှစ်ဘက်ကို ထုတ်၍လှူရမှ ဝီတိသောမနဿ ဖြစ်နိုင်လေ၏။ ထိုသို့ဖြစ်ခဲ့သော် အလှူခံပုဏ္ဏားအား ဆီဆားမပါ တနပ်စာမျှသော ကမ္မည်းရှက်ပြုတ်ကို လှူရ၍ ဝီတိသောမနဿ အားကြီးစွာဖြစ်သော အင်္ဂါတ္တိ ရှင်ရသေ့သည် သဘောတိမ်ရာ မကျပြီလောဟူမူ သဘောဉာဏ် ကြီးလှသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ဉာဏ်မည်သည် အစွမ်းသတ္တိ အမျိုးမျိုးရှိ၏။ အနည်းငယ်မျှသော အလှူဝတ္တု ကုသိုလ်မှုတို့၌ပင် သောမနဿကိုဖြစ်စေနိုင်၏။ မဟာသန်ပုဏ္ဏားအလှူ၊ ဝေလာမပုဏ္ဏား အလှူကဲ့သို့ ကြီးကျယ်လှသော ကုသိုလ်မှု၌ပင် ဥပေက္ခာကို ဖြစ်စေနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် အင်္ဂါတ္တိရှင်ရသေ့ကို သဘောတိမ်သည်ဟု မဆိုအပ်။

ယခုအခါ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မြတ်၌ ကြိုကြိုက်ကြရကုန်သော သူတို့တွင် သဘောညွတ် အမြော်အမြင် ကြီးကြကုန်သောသူတို့သည် ဒါနကုသိုလ်မျှနှင့် အားရခြင်း မရှိကြကုန်၊ သီလကိုသာ အလေးဂရု အထူးပြုကြကုန်၏။ နိစ္စသီလ ငါးပါးနှင့် အမြဲနေရမှ အားရနိုင်ကြကုန်၏။

နိစ္စသီလ.....ထိုထက် သဒ္ဓါ ပညာ ကြီးကြကုန်သော သူတို့သည် အာဇီဝဋ္ဌမက နိစ္စရှစ်ပါးနှင့် အမြဲနေရမှ အားရနိုင်ကြကုန်၏။ ဤသီလနှစ်ပါးကား ပကတိလူတို့၏ နိစ္စသီလမျိုးတည်း။ နိစ္စသီလမျိုးဆိုသည်ကား ခံယူသည်ဖြစ်စေ၊ မခံယူသည်ဖြစ်စေ အဘယ်အခါမှ မလွန်ကျူးထိုက်သော သဘောရှိသော သီလမျိုးကို ကျမ်းဂန်တို့၌ နိစ္စသီလဆိုသည်။ စောင့်သူတို့မှာ မူကားနိစ္စတတ်နိုင်လျှင် နိစ္စစောင့်ရ၏။ မဆိုးတံငါ စသည်ဖြစ်၍ တရံတခါမျှ အနိစ္စအနေနှင့်သာ တတ်နိုင်လျှင် အနိစ္စစောင့်ရ၏။ အနိစ္စစောင့်သော်လည်း သီလမျိုးမှာ နိစ္စမျိုးသာတည်း။ ခံယူသော နေ့လွန်ပြီဟု လွန်ကျူးခဲ့လျှင် အပြစ်ကောက်ထိုက်၏။ ဤကား နိစ္စသီလမျိုး သဘောတည်း။

ဒသင်္ဂနိစ္စသီလ.....ထိုထက် သဒ္ဓါပညာကြီးကြကုန်သောသူတို့သည် ပကတိသော ဂဟဋ္ဌ ဖြစ်သူလူတို့၏ နိစ္စသီလနှစ်မျိုးနှင့်သာ အားမရကြကုန်၊ ညောင်ခေါက်စသော ဖန်ရည်ဆိုးသော အရဟတ္တဒ္ဓါမျိုးဖြစ်သော အဝတ်ကို ဝတ်သော ရသေ့ပရိဗိုဇ်များတို့၏ နိစ္စသီလမျိုးဖြစ်သော ဒသင်္ဂနိစ္စသီလနှင့် အမြဲနေရမှ အားရကြကုန်၏။ ။ဤဒသသီလသည်လည်း ခံယူသည်ဖြစ်စေ၊ မခံယူသည်ဖြစ်စေ အရဟတ္တဒ္ဓါ အသွင်ကို ဆောင်သောသူမှာ အဘယ်အခါမှ မလွန်ကျူးထိုက်၊ လွန်ကျူးခဲ့လျှင် အသွင်နှင့်မတန်သောအပြစ်ဒဏ် ထိုက်သောကြောင့် ထိုသူတို့၏ နိစ္စသီလမျိုးတည်း။

အနိစ္စသီလပကတိ လူတို့မှာမူကား ဥပေါသထ သီလနှင့် အတူ ခံယူ၍ စောင့်ရ၏။ ပကတိ နိစ္စအနေနှင့်

မရ၊ ပကတိလူတို့အား မခံယူသောအခါ နေလွဲညစာ စားကြသော်လည်း အပြစ်မရှိ။ ။ ပကတိ လူတို့မှာ ဥပေါသထ သီလသည် အနိစ္စသီလမျိုးတည်း၊ အနိစ္စသီလမျိုးဆိုသည်ကား ခံယူမှ ရသော သီလမျိုးတည်း၊ ခံယူမှ ရမှုဆိုသည်ကား ခံယူမှပင် မလွန်ကျူးရဟူသော သံဝရမှုတည်သည်ကို ဆိုသတည်း၊ ပကတိလူတို့အား မခံယူသော နေ့ရက်တို့၌ ဝိကာလဘောဇနကို မလွန်ကျူးရဟူသော သံဝရမှုမရှိ၊ ထိုနေ့ရက်တို့၌ နေလွဲညစာ စားကြကုန်သော်လည်း အပြစ်မရှိ လွန်ကျူးမှုမဆိုရ၊ ပကတိလူတို့မှာ ထိုအဋ္ဌင်္ဂဥပေါသထ သီလကို နိစ္စခံယူ၍ စောင့်လိုလျှင် စောင့်ရ၏၊ ခံယူမှ ရသောကြောင့် ပကတိနိစ္စမျိုးကား မဟုတ်၊ ကျမ်းဂန်တို့၌ သီလဝဋ္ဌပုဂ္ဂိုလ်၊ သီလသမ္ပန္နပုဂ္ဂိုလ်၊ ဝိသုဒ္ဓသီလ ပုဂ္ဂိုလ်ဟု ဆိုရာဌာနတို့မှာ နိစ္စသီလမျိုး နှင့်ပြည့်စုံသောသူကိုဆိုသည်မှတ်၊ ဤနိစ္စအနိစ္စ သီလအရာသည်လည်း လောက၌မရေမလပ်နေကြရာဌာနကြီး တခုဖြစ်၍ သိသာရုံမျှဘော်ပြလိုက်သည်။

သဒ္ဓါပညာကြီးကြသူများမှာ.....ထိုထက် သဒ္ဓါပညာ ကြီးကြကုန်သော သူတို့သည်လူ

တို့သီလနှင့်အာရုံခြင်းမရှိကြကုန်၊ ရဟန်းတို့ သီလနှင့်နေရမှုအားရကြကုန်၏၊ ထိုထက် သဒ္ဓါတရား ကြီးကြကုန်သော သူတို့သည် သီလမျှနှင့်အားမရကြကုန်၊ သမထဝိပဿနာဘာဝနာကိုမှ အားရတွယ်ထင်မြင်ကြကုန်၏၊ ဤအရာ၌ ပညာသတိ အထူးရှိကြရန် အချက်ကြီးတခုကို ပြဆိုခွင့်ဆိုက်၏၊ နောက်မှပြဆိုအံ့။ ။ ဤကား နက်နဲသောသဘောအဆင့်ဆင့်ရှိကြကုန်သောသူတို့၏ ဥပေက္ခာသည်ပြဆိုခဲ့သော သောမနဿက္ခေသို့ ထိုသူတို့ကိုမသတ်မှု၍ ထိုသူတို့ကို အဆင့်ဆင့်မြင့်မြတ်ရာ ဌာနသို့ ရောက်အောင်အားကြောက်သည့်ကံပြုဆိုချက်တည်း။

(ဥပေက္ခာအကျိုးပြု၏။)

ဥပေက္ခာအဖြစ်.....သဒ္ဓါပညာနှင့် မပြည့်စုံခြင်းကိုဥပေက္ခာ
 ဖြစ်ကြောင်းဟူ၍ ကျမ်းဂန် အဆိုရှိပြန်
 သောကြောင့် သတ္တဝါကိုသတ်တတ်သောဥပေက္ခာယုတ်ဥပေက္ခာ
 ညံ့ကိုလည်းသိရ၏။ သဒ္ဓါမရှိ၍ဖြစ်ရသော ဥပေက္ခာ၊ ပညာမရှိ၍
 ဖြစ်ရသောဥပေက္ခာ၊ မောဟကြီးထွ၍ဖြစ်ရသောဥပေက္ခာ၊ လော
 ဘမေတ္တရကြီးထွ၍ ဖြစ်ရသောဥပေက္ခာ၊ ဒေါသ ကြီးထွ၍ ဖြစ်ရ
 သောဥပေက္ခာ၊ ဒိဋ္ဌိဝိစိကိစ္ဆာကြောင့် ဖြစ်ရသောဥပေက္ခာ၊ နိဝ
 ရဏထူထပ်ထွ၍ ဖြစ်ရသောဥပေက္ခာ စသည်ကား ဥပေက္ခာ
 ယုတ်ဥပေက္ခာညံ့စွေတည်း။

သဒ္ဓါမရှိသောဥပေက္ခာ.....သဒ္ဓါမရှိ၍ဖြစ်ရသော ဥပေက္ခာ
 ဆိုသည်ကား ဒါနုပ္ပန္န လောကမှာ
 စေတနာသဒ္ဓါမရှိမှတ် သူအများလုပ်ကြ၍ မနေသာမှုနှင့် လုပ်ကြ
 ရသော ဒါနုပ္ပန္နလည်း များစွာရှိကြ၏။ နဂိုကပင် သဒ္ဓါထရား
 ကောင်းသူဖြစ်သော်လည်း ပိမိသဒ္ဓါ၍ ပြုရသည်ဟုတ်ဘဲ သဒ္ဓါ
 တရားမရှိလှပါဘဲနှင့်မလွဲသာမနေသာ အောင့်အောင့်အေးအေး ပါ
 ကြရသောအခါလည်းများစွာရှိကြသည်။ အောင့်အောင့်အေးအေး
 နှင့်ပင် ထကျပ်တန်ပါရသောအခါ၊ တဆယ်တန်ပါရသော အခါ
 စသည် အသီးသီးရှိကြသည်။ ထို့အတူအမိသေ၍ မနေသာပြုရ
 သောဒါနုပ္ပန္န၊ အဘသေ၍မနေသာပြုရသောဒါနုပ္ပန္န၊ သာ သေ၍ သွေး
 သေ၍မနေသာ ပြုရသောဒါနုပ္ပန္န၊ စသည်အစုံစုံသည် ယုတ်ညံ့သော
 ဥပေက္ခာ ကုသိုလ်မျိုးသာတည်း။ ကုသိုလ်မှုနှင့် ဆော်ဩလာသေး
 အခါပီတိသောမနဿ ဖြစ်ရသောကုသိုလ်မှုဖြစ်ခဲ့အံ့။ ဆော်ဩသု
 ကို ကျေးဇူးတင်ကြ၏။ ဆော်ဩသု မျက်နှာရ၏။ ဥပေက္ခာဖြင့်
 သော ကုသိုလ်မှုဖြစ်ခဲ့အံ့။ ဆော်ဩသုအသံကိုပင် မကြားလိုကုန်
 ပီတိသောမနဿဖြစ်သော ကုသိုလ်မှုဖြစ်ခဲ့လျှင် ထိုကုသိုလ်မှုကို
 လုပ်မနား ပြုချင်ကြကုန်၏။ ဥပေက္ခာ ဖြစ်လော့ ကုသိုလ်မှုဖြစ်
 လျှင်နေ့ဆက်ဆံခါ ဝိတ်မပါကြကုန်ပြီ။ ဤကဲ့သို့သော ဥပေက္ခာမျိုး

သည် အကျိုးပေးယုတ်ညံ့၏။ သို့သော်လည်း မိမိသုံးစွဲ၍ ကုန်ရ သည်ထက် များစွာကောင်းမြတ်သေး၏။ တမူးတန် တမတ်တန်နှင့် နောက်ဘဝ၌ တရာတန်တထောင်တန်မက အကျိုးရသေး၏။ အ ပါယ်သို့မကျစေဘဲ သုဂတိဘဝသို့ဆောင်နိုင်၏။

ဝေယျာဝစ္စကုသိုလ်ကျိုး.....ရာဇညမင်းသည် သံဃာတော် အများကိုနေ့စဉ်ဆွမ်းလုပ်ကျွေး

ရာ ဥတ္တရ လုလင်ကို လွှဲ၍ထား၏။ ဥတ္တရလုလင်က နေ့စဉ်ဝေယျာ ဝစ္စ ဆောင်ရ၏။ ရာဇညမင်းမှာ ဒါနရှင်ဖြစ်ပါလျက် အာဏတ္တိက အသက္ကစ္စဥပေက္ခာဒါနဖြစ်၍ စတုမဟာရာဇ်တွင်ဘုံဟောင်းဗိမာန် ဟောင်းတခု၌ အခြံအရံမရှိ တကိုယ်ထည်းတည်း ဖြစ်ရလေ၏။ ဝေယျာဝစ္စ ကုသိုလ်ရှင် လုလင်မှာ သက္ကစ္စသောမနဿ ကုသိုလ် ဖြစ်၍ တာဝတိံသာတွင် ဘုံသစ်ဗိမာန်သစ်၌ အခြံအရံငါးရာနှင့် ခံစားစံစားရ၏။

ဤသို့လျှင် ယုတ်ညံ့သော ဥပေက္ခာဒါနသည် ဒါနရှင်ကို ဤ ဘဝ၌လည်းထိုအမှုကိုတာဝန် ပြုချင်စိတ်မရှိအောင်ပြု၍ သတ်၏။ နောက်ဘဝ၌လည်း ရာဇညမင်းကဲ့သို့အရုပ်ပျက် အဆင်းပျက်ပြု၍ သတ်၏။

သီလကုသိုလ်၌လည်း ရွာထဲရပ်ထဲ၌သုမင်္ဂလ ဒုမင်္ဂလ ရှိရာ မနေသာ၍ သွားရရာစိတ်မပါလွှဲဘဲ အများနှင့် ဘက်တွဲ၍ မလွှဲသာ ခံရသော ငါးပါးသီလမျိုး၊ ရံခါရံခါစိတ်မပါလွှဲဘဲ မလွှဲသာ ထိန်း ရသောဥပုသ် သီလမျိုးသည် ယုတ်ညံ့သောဥပေက္ခာသီလမျိုး တည်း။

သို့သော်လည်း.....အလကား နေသည်ထက်ကား အဆ အ ထောင်မကကောင်းမြတ်သေး၏။ အပါယ်

မှကယ်နိုင်၏။ ဘာဝနာကုသိုလ်မျိုး၌ပျင်းပျင်းနှင့်တရားရှိခိုးမှု၊ တရား သံဃာရှိခိုးမှု၊ ပရိတ်ရွတ်မှု၊ သဗ္ဗေသတ္တာအဝေရာ ဟောနိမိတ်၊ မေတ္တာပို့မှု၊ ပုတီးစိတ်မှု၊ ပျင်းပျင်းနှင့်သင်္ကြိုဟ်သတိပဋ္ဌာန်ကျက်အံ့ မှု၊ ဤအလုံးစုံသည် ယုတ်ညံ့သော ဥပေက္ခာမျိုးပင်တည်း။

ဤမျှသော အချက်စုကိုဘော်ပြလိုက်သဖြင့် လောက၌ သဒ္ဓါ
စေတနာ ကောင်းကောင်းမပါဘဲ အထိုက်အလိုက် အခြောက်
တိုက်နှင့် ပြီးစေကြရသော ဥပေက္ခာ ကုသိုလ်မျိုး၏သာအလွန်
များကြောင်းကိုသိနိုင်ကြကုန်ရာပြီ။ ။အနိစ္စဒုက္ခ အနတ္တအသုဘ
သမထ ဝိပဿနာ ဘာဝနာမှုများ၌မူကား သောမနဿကို ရှေ့စင်
ကိုယ်လေး ပေးဝယ်၍မျှ မရနိုင်ကြသောအခါဖြစ်သတည်း။

(ဤတွင်ရှေ့ကား သဒ္ဓါမရှိ၍ဖြစ်ရသော ဥပေက္ခာကိုပြဆိုခဏ်းပြီး၏။ ။
ပညာမရှိ၍ဖြစ်ရသော ဥပေက္ခာစသည်တို့ကိုလည်း ဤနည်းကိုမှီ၍ သိကြ
လေကုန်၊ အလွန် ကျယ်အံ့စိုး၍မဘော်ပြလိုက်ပြီ။)

အကျိုးနှင့်အပြစ်.....တမျိုးပြဦးအံ့။ ။သောမနဿသည်ရာဂ
လျှင် နိုးသောရန်သူရှိ၏၊ ဒေါသလျှင်
ဝေသော ရန်သူ ရှိ၏၊ ဥပေက္ခာသည် မောဟလျှင်နိုးသော ရန်သူ
ရှိ၏၊ ရာဂဒေါသလျှင် ဝေသောရန်သူရှိ၏။ ။**နိုးသောရန်သူ**
ဆိုသည်ကား သတ်ခြင်းဌာအခွင့်ကိုရှာ၍ ဣရိယာပုထ်လေးပါး
၌ အတူစား၊ အတူနေဖြစ်သောရန်သူကဲ့သို့သဘောချင် အလွန်နိုး
ကြသည်ဖြစ်၍ မြန်မြန်ကြီး သတ်ခွင့် ရနိုင်သောရန်သူဟူလို။ ။
ဝေသောရန်သူဆိုသည်ကား ဝေသောအရပ်က အကြံပြု၍ နေ
သော ရန်သူကဲ့သို့ ဆန့်ကျင်ဘက်ချင်း ဖြစ်ကြ၍ အခွင့်ရခဲသော
ရန်သူဟူလို၊ သောမနဿ၌ ပဟာသ တရားသည် သောမနဿ
ကုသိုလ်ယောင် ဆောင်၍ ဖျက်ဆီးတတ်၏၊ ဥပေက္ခာ၌ အညာ
ဏုပေက္ခာ တရားသည် ဥပေက္ခာ ကုသိုလ်ယောင်ဆောင်၍ ဖျက်
ဆီးတတ်၏၊ ပဟာသတရားဆိုသည်ကား သောဘမူ သောမနဿ
တည်း၊ ကုသိုလ်မှုတို့၌ အပျော်အရွှင်ကြီးခဲ့လျှင် ကုသိုလ် သောမ
နဿ မဟုတ်ပြီ၊ လောဘမူ အကုသိုလ် သောမနဿတွေ ဖြစ်၍
ကုန်၏။

အညာဏုပေက္ခာ --- ဆိုသည်ကား ဘာမှ မထိ တတ်သော
မောဟတရားတစ်ဟည်း၊ ကုသိုလ် အရ

၌လျှစ်လျူ။အရှု ကြုံးခဲ့လျှင် ကုသိုလ် ဥပေက္ခာမဟုတ်ပြီ၊ ဥဒ္ဓိစ္စနှင့် ယှဉ်သော အကုသိုလ်ဓမ္မ မောဟတွေ ဖြစ်၍ကုန်၏ဟူလို။

(ရောနှော၍ပြဆိုနည်းအမြွက်ပြီး၏။)

ပညာရှိတို့သတိပြုဖွယ်.....ယခုအခါ သာသနာတော်တွင်း၌

ကြို့ကြိုက်ကြကုန်သော သူတို့အား ပညာသတိ အထူးရှိကြရန် အချက်ကြီးကို နောက်မှ ဆိုမည်ဟု ဥပေက္ခာအခဏ်း၌ တန်းလန်းထားခဲ့သောစကား လက်စကိုဆက် အံ့။ ။ယခုအခါ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ကြို့ကြိုက်ကြ ကုန်သော ရှင်လူအပေါင်းတို့သည် ယခုဘဝ၌ ဒါနသီလ ပရိယတ္တိ ဓမ္မ တို့နှင့်ပင် အားရစိတ်ချ၍ နေကြကုန်၏၊ ဝီတိသောမနဿ ဖြစ်၍နေကြကုန်၏၊ သမထ ဘာဝနာမှ၊ ဝိပဿနာမှတို့ကို ပြုလုပ် အားထုတ်ကြပါကုန်သော်လည်း ပျော်မွေ့ခြင်း သောမနဿသို့ မရောက် ပျင်းရိခြင်းဥပေက္ခာ အခြောက်ကိုသာရရှိ၍ နေကြ ကုန်၏၊ ထိုသောမနဿ ထိုဥပေက္ခာများသည် အခါသမယနှင့် ထောက်ချင့်နှိုင်းစာသည်ရှိသော် သတ္တဝါတို့ကို သတ်တတ်သော သောမနဿယုတ် ဥပေက္ခာယုတ်၌ပင် သက်ဝင်ရာသည်။

အဘယ်သို့ အခါသမယနှင့် ထောက်ချင့် နှိုင်းစာရာသနည်း ဟူမူကား သံသရာ၌ကျင်လည်၍ နေကြကုန်သော သတ္တဝါ တို့တွင်ပညာရှိသော နတ်လူဗြဟ္မာ အပေါင်းတို့သည် ဘုရား သာ သနာတော်ကို တမြော်တည်းမြော်ကြကုန်၏၊ ကုသိုလ်ပုညသမ္ဘာရ တွေကိုတွင်တွင်ကြီး ပြု၍ဘုရားနှင့် တွေ့ရပါလို၏ဟု ဆုအတွင် တောင်း၍နေကြကုန်၏၊ အဘယ်ကြောင့်မြော်ကြတောင်းကြရကုန် သနည်းဟူမူကား လောကုတ္တရာသောမနဿ ဥပေက္ခာ အခဏ်း၌ ပြဆိုခဲ့ပြီးသောဝဋ်ဆိုးကြီးသုံးပါး၊ ဝိနိပါတဘေးကြီးတပါး၊ တဘဝ တဘဝလျှင်တမျိုးတမျိုးဆိုးဆိုးဝါးဝါး ကိုးကွယ်ရာဘုရား ပြောင်း လဲ၍နေရသော ဘေးကြီးတပါး၊ သံသရာ၌ ဤသုံးပါးသော အ မှောက်အမှား အဆိုးအဝါးကြီးတို့ကို သိမြင်ကြ စက်ဆုပ်ကြကုန်

သည်ဖြစ်၍ ဘုရားသာသနာတော်နှင့် တွေ့ကြုံကြမှ ထိုအဆိုးအဝါး ကြီးတို့ကကျွတ်လွတ်ခွင့် ရကြမည်ကို သိမြင်ကြကုန်သည်ဖြစ်၍ ဘုရားသာသနာတော်ကိုသာ တမြော်ထည်း မြော်ကြရကုန်သည်။ ကုသိုလ်ပုည သမ္ဘာရတွေကို တွင်တွင်ကြီးပြု၍ ဆုအတွင် တောင်းကြရကုန်သည်။

ဝဋ်ဆိုးကြီး ၃-ပါး.....သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဝိစိကိစ္ဆာ သီလဗ္ဗတ ပရာမာသဤသုံးပါးသည် ကိလေသ ဝဋ်ဆိုးကြီးမည်၏။ တယောက်တယောက်သော လူနတ်ဗြဟ္မာ ပုထုဇဉ်သတ္တဝါတို့၏ သန္တာန်တို့၌ အပါယ်သို့ ပစ်ချရန် အတိတ် က ပါရှိ၍ နေသော ဒုစရိုက် ကံပေါင်း အမှုဟောင်း အနန္တ၊ နောက်နောက် ဘဝတို့၌ တွင်တွင်ကြီး မိုက်မှား၍ သွားကြရန် အနာဂတ်ကံသစ်၊ ဒုစရိုက်သစ်အနန္တ၊ ဤဒုစရိုက်ဟောင်း ဒုစရိုက် သစ် နှစ်ပါးသည် ကမ္မဝဋ်ဆိုးကြီးမည်၏။ အပါယ်ခန္ဓာ အပါယ် ဘဝ အနန္တသည် ဝိပါကဝဋ်ဆိုးကြီးမည်၏။

(ရှေး၌လည်းပြဆိုခဲ့ပြီ။)

ဝဋ်ဆိုးမှလွတ်ရကျိုး.....ဤဝဋ်ဆိုးကြီး သုံးပါးမှ ကျွတ်လွတ် လျှင် ဝိနိပါတ ဘေကြီး တဘဝ တဘဝ တမျိုးတမျိုး ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဘုရားပြောင်းလဲ၍ နေရသော ဘေးကြီးတို့ သည်လည်း တချက်ထည်း ကျွတ်လွတ် ကုန်တော့ သည်။ ဤသုံးပါး ကျွတ်လွတ်သည်မှစ၍ သံသရာမှာ ကျင်လည် ရသော်လည်း ကြောက်ဘွယ် လန့်ဘွယ်ပူ၍ မရှိပြီ။ နွေလျော် ဘွယ်၊ ပျော်ပါးဘွယ်၊ ခံစားဘွယ်၊ စံစားဘွယ် သက်သက်မျှသာ ရှိတော့သည်။

ဥပမာကား.....တခုသော ရွာကြီး၌ လူနှစ်မျိုး ရှိ၏။ တမျိုးကား ရောဂါကြီး ရှိကြသော လူမျိုး တည်း။ တမျိုးကား ဝိဇ္ဇာမယ ဆေးလမ်းဝါးလမ်း ပေါက်ရောက် ကြသော လူဝိဇ္ဇာမျိုးတည်း။ ထိုတွင် ရောဂါကြီး ရှိသူတို့ကား

အလွန် ကောင်းမြတ်သော အရသာရှိသော စားဘွယ်သောကံ
ဘွယ် ခံစားဘွယ် စံစားဘွယ်များနှင့် တွေ့ကြုံလျှင် အနံ့ နံရံမျှနှင့်
ပင် ရောဂါကြီးထ၍ သေသော်လည်း သေကြရကုန်၏။ မသေ
သော်လည်း သေဝပါးနီးခံကြရကုန်၏။ လူဝိဇ္ဇာမျိုးတို့မှာမူကား စိန်
သန္တရာကို အာဟာရပြု၍ စားသောက်၍ နေသော်လည်း ဥပဒ်
မဖြစ်၊ ဤမျှလောက် ဓာတ်သွေး ဓာတ်သား ရှိန်းပြီး ကြကုန်၏။ ထို
ရှာကြီး အလယ်၌လည်း အလွန် ကောင်းမြတ်သော စားဘွယ်၊
သောက်ဘွယ်၊ ခံစားဘွယ်၊ စံစားဘွယ် အနန္တတို့နှင့် ထာဝရ
ပြည့်စုံသော ဈေးရုံကြီး သုံးခုတို့သည် ရှိကုန်ရာ၏။ ထိုဈေးရုံကြီး
တို့သည် ထိုရှာနေ ရောဂါသည်တို့အတွက်နှင့် ဆိုသော် သေဘေး
ရုံကြီး ဥပဒ်ရုံကြီးတို့သာတည်း။ ကြောက်ဘွယ်ကြီး၊ လန့်ဘွယ်ကြီး
တို့သာတည်း။ မမြင်ဝံ့ဘွယ်ကြီး၊ မရှုဝံ့ဘွယ်ကြီး၊ မကြားဝံ့ဘွယ်
ကြီး၊ မသိဝံ့ဘွယ်ကြီးတို့သာတည်း။ ။ ဝိဇ္ဇာဓိရ်လူမျိုးတို့အတွက်
နှင့် ဆိုသော်ကား မွေ့လျော်ဘွယ်ကြီး၊ ပျော်ပါးဘွယ်ကြီး၊ ခံစား
ဘွယ်ကြီး၊ စံစားဘွယ်ကြီးတို့သာတည်း။

ပမာပမည်းနှီးနှောပုံ..... လူ့ဘုံ၊ နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာ့ဘုံသည် ထို
ရှာကြီးနှင့်တူ၏။ လူ့ပြည်၌ လူ တန်
ခိုးကြီး၏စည်းစိမ်၊ နတ်ပြည်၌ နတ်တန်ခိုးကြီး၏စည်းစိမ်၊ ဗြဟ္မာ့
ပြည်၌ ဗြဟ္မာတန်ခိုးကြီး၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့သည် ထိုဈေးရုံ
ကြီး သုံးခုတို့နှင့် တူကြကုန်၏။ ဒိဋ္ဌိဝိစိကိစ္ဆာ သီလဗ္ဗတ ပရာမာသ
ဒုစရိုက်သစ် ဒုစရိုက်ဟောင်းဟူသော အလွန်ဆိုးသွမ်းကြမ်းထမ်း
လှစွာသော ရောဂါ ဆိုးကြီးတွေ အပြည့် ရှိနေ ကြကုန်သော
လူပုထုဇဉ်၊ နတ်ပုထုဇဉ်၊ ဗြဟ္မာပုထုဇဉ် တို့သည် ထိုရှာကြီး၌
ရောဂါသည်မျိုးတို့နှင့် တူကုန်၏။

ထိုရောဂါဆိုးကြီးတို့မှ ကျွတ်လွတ်ကြ၍ နိယတ ဖြစ်သော
သီလ၊ နိယတဖြစ်သော သမာဓိ၊ နိယတဖြစ်သော ပညာ၊ နိယတ
ဖြစ်ကုန်သော ၃၇-ပါးသော ဗောဓိပက္ခိယတရား တည်းဟူ

သော လောကီလောကုတ္တရာ ဝိဇ္ဇာမယ အမြို့က် ဆေးလမ်း ဝါးလမ်း ပေါက်ရောက်ကြကုန်သော ဝိသာခါ အနာထဝိဇာ အစရှိသော ယခုအခါ နတ်ပြည်ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ရှိကြကုန်သော လူအရိယာ ဝိဇ္ဇာဓိရ်၊ နတ်အရိယာဝိဇ္ဇာဓိရ်၊ ဗြဟ္မာအရိယာ ဝိဇ္ဇာဓိရ်တို့သည် ထိုရွာကြီး၌ ဝိဇ္ဇာလူမျိုးတို့နှင့်တူကုန်၏။ ထိုအထွတ်အမြတ်ဖြစ်ကုန်သော လူ့စည်းစိမ် နတ်စည်းစိမ် ဗြဟ္မာ့စည်းစိမ် တို့သည် လူပုထုဇဉ် နတ်ပုထုဇဉ် ဗြဟ္မာပုထုဇဉ်တို့ အတွက်နှင့် ဆိုသော် ကြောက်ဘွယ်ကြီးတွေ လန့်ဘွယ်ကြီးတွေသာ ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုဘုံစဉ်စံ လူဝိဇ္ဇာဓိရ် နတ်ဝိဇ္ဇာဓိရ် ဗြဟ္မာဝိဇ္ဇာဓိရ်တို့ အတွက်နှင့် ဆိုသော် အလွန်မွေ့လျော်ဘွယ် အလွန်ပျော်ပါးဘွယ် အလွန်ခံစားဘွယ် အလွန် စံစားဘွယ်ကြီးတွေ ဖြစ်ကုန်၏။ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟု ဆိုသော် ဒိဋ္ဌိဒုစရိုက် ရောဂါမိုက် ရောဂါဆိုးကြီးတွေ အပြည့်ရှိနေကြကုန်သော ပုထုဇဉ် လူနတ်ဗြဟ္မာတို့ကို ထိုစည်းစိမ်တို့သည် အဆင်းနှင့်သတ်နိုင်ကုန်၏။ အသံနှင့် သတ်နိုင်ကုန်၏။ အနံ့နှင့်သတ်နိုင်ကုန်၏။ အရသာနှင့်သတ်နိုင်ကုန်၏။ အတွေ့နှင့် သတ်နိုင်ကုန်၏။ အရိုးအနှိပ်နှင့် သတ်နိုင်ကုန်၏။ လောကုတ္တရာ ဆေးကြီး ရှိန်းပြီးကြသူ ထိုနတ်လူဗြဟ္မာတို့ကိုမူကား ထိုစည်းစိမ်ချမ်းသာတို့သည် သုခဘုတ် နတ်ဩဇာကဲ့သို့ အာဟာရ ကိစ္စကိုသာ ပြီးစေကုန်၏။ ထို့ကြောင့်ပေတည်း။

(ဤကား ဝဋ်ဆိုးကြီးသုံးပါးနှင့် ဘေးကြီးနှစ်ပါး ကျွတ်လွတ်သော အခါမှစ၍ ထိုသူတို့အား သံသရာမှာ ကျင်လည်၍ သွားကြသော်လည်း ကြောက်ဘွယ် လန့်ဘွယ်ဟူ၍ မရှိ၊ မွေ့လျော်ဘွယ်၊ ပျော်ပါးဘွယ်၊ ခံစားဘွယ်၊ စံစားဘွယ် သက်သက်မျှသာ ရှိတော့သည်ဆိုရာ၌ ဥပမာ ယုတ္တိတည်း။)

ဘေးမဲ့ချမ်းသာ.....ဤသို့လျှင် ယုတ်စွာအဆုံး ထိုဝဋ်ဆိုးကြီးသုံးပါး ဘေးကြီးနှစ်ပါးတို့မှ ကျွတ်လွတ်သော အခွင့်ကြီးကို အားကိုးအားထား လိုလားကြကုန်သည်ဖြစ်၍ ဘုရားကို မြော်ကိုး ကုသိုလ် ပညာသမ္ဘာရမျိုးတို့ကို စိုက်ပျိုး အား

ထုတ်၍ လာကြကုန်ရာ ထိုကုသိုလ် ပုညသမ္ဘာရ ဆုတောင်းတို့
 လမ်းကြောင်းဖြောင့်မှုကြောင့် ယခုတရားသာသနာတော်နှင့် တွေ့
 ကြုံကြရပေကုန်ပြီ။ တွေ့ကြုံကြကုန်ရာတွင် အားကိုးအားထား လို
 လားလိခင်း လိုချင်ရင်း ဖြစ်ကြသောစခန်းသို့ကား မဆိုက်ကြကုန်
 သေး။ အားကိုးအားထား လိုလားလိခင်း လိုချင်ရင်းစခန်း ဆိုသည်
 ကား ဒါနမှုသည်လည်း လိုချင်ရင်းမဟုတ်၊ သီလမှုသည်လည်း
 လိုချင်ရင်း မဟုတ်၊ ပရိယတ်မှုသည်လည်း လိုချင်ရင်း မဟုတ်၊
 စင်စစ်မှုကား ထိုဝဋ်ဆိုးကြီးသုံးပါး ဘေးကြီးနှစ်ပါးတို့မှ ကျွတ်
 လွတ်၍ သံသရာ၌ ဘေးမဲ့ချမ်းသာကြီးအဖြစ်သို့ ရောက်မှုသည်
 သာ ကမ္ဘာအဆက်ဆက် ဘဝအဆက်ဆက်တို့က အားတကိုး
 ထည်း ကိုး၍ လာခဲ့သော လိုချင်ရင်းကြီးတည်း။

ဥပမာ.....သံသရာ၌ ဘေးမဲ့ချမ်းသာကြီး အဖြစ်သို့ ရောက်
 သည် ဟူသော စကား၌ ဥပမာကား။ ။ မြင်းမိုရ်
 တောင်ခြေ၌ တည်ရှိသော ပဌမ သီဒါ မဟာသမုဒ္ဒရာကြီးသည်
 အနက်အနံ ယူဇနာ လေးသောင်း ရှစ်ထောင်ရှိ၏။ အလျားမှာ
 မြင်းမိုရ်တောင်ကို ပတ်ဝိုက်၍ တည်၏။ ထိုသီဒါ မဟာသမုဒ္ဒရာ
 ကြီး၌ အံ့ဘွယ်ရှစ်ပါးအပြင် အံ့ဘွယ်သုံးပါး ရှိသေး၏။ ကမ္ဘာဦးမှ
 စ၍ လက်တသစ်မျှ ရေလျော့ပါးခြင်း မရှိသည်တပါး၊ ရေပူခြင်း
 မရှိသည်တပါး၊ ရေနောက်ခြင်း မရှိသည်တပါး၊ ဤကား အံ့ဘွယ်
 သုံးပါးတည်း။ ။ ထိုသီဒါ မဟာသမုဒ္ဒရာကြီး အတွင်း၌ ယူဇနာ
 တရာ၊ ယူဇနာနှစ်ရာ၊ ယူဇနာသုံးရာ၊ ယူဇနာလေးရာ၊ ယူဇနာ
 ငါးရာ စသည်ရှိကြကုန်သော အလွန် အသက်ရှည်ကြကုန်သော
 ငါးကြီးအပေါင်းတို့သည် ရှိကြကုန်၏။ ထိုငါးကြီးအပေါင်းတို့သည်
 တကမ္ဘာပတ်လုံး တည်ကြကုန်သော်လည်း ရေနည်းပါးမှု၊ ရေ
 ကုန်ခန်းမှုအတွက်နှင့်လည်း ဒုက္ခမရှိကြကုန်၊ ရေပူမှု အတွက်နှင့်
 လည်း ဒုက္ခမရှိကြကုန်၊ ရေနောက်မှု အတွက်နှင့်လည်း ဒုက္ခမရှိ
 ကြကုန်၊ အသက်ထက်ဆုံး မြူးထူးပျော်ပါး၍ ဘေးမဲ့ချမ်းသာ နေ
 ကြရကုန်၏။

ဥပမာနှင့် စစ်ဟပ်ပုံ.....သဥပါဒိသေသ ပဌမ နိဗ္ဗာန်ကြီး
သည် ထိုသီဒါ မဟာသမုဒ္ဒရာကြီး

နှင့် တူလှ၏။ ယခုအခါ၌ စတုမဟာရာဇ်ဘုံမှာ အသင်္ချေ အနန္တ၊
တာဝတိံသာဘုံမှာ အသင်္ချေအနန္တ၊ အထက်အထက် ဘုံတို့မှာ
လည်း ထို့နည်းတူ အသီးအသီးရှိကြကုန်သော ဘုံစဉ်စံ သောတာ
ပန်အရိယာတို့သည် ထိုသီဒါမဟာသမုဒ္ဒရာကြီး၏အတွင်း၌ တည်
နေကြကုန်သော ငါးကြီးအပေါင်းတို့နှင့် တူကြကုန်၏။ ။ထိုငါးကြီး
အပေါင်းတို့သည် ရေနည်းပါးမှု၊ ရေကုန်ခန်းမှု အတွက်နှင့် ဒုက္ခ
မရှိကြကုန်သကဲ့သို့ ထိုဘုံစဉ်စံအရိယာတို့သည် မိမိတို့တည်နေရာ
ထိုနိဗ္ဗာန်ကြီး ကုန်ဆုံး၍သွားမှုနှင့် ဒုက္ခမရှိကြကုန်ပြီ။ အကနိဋ္ဌဘုံသို့
ဆိုက်အောင် ဘဝများစွာ ကမ္ဘာနှစ်သောင်းကျော် ကျင်လည်
စံစား၍ သွားကြကုန်ရာ ဝဋ်ဆိုးကြီးသုံးပါး ဘေးဆိုးကြီးနှစ်ပါး
ချုပ်ငြိမ်းမှု ကုန်ဆုံး၍ သွားပြန်သည်။ မိမိတို့ စိတ်သန္တာန်၌ ထို
ဝဋ်ဆိုးကြီး ဘေးဆိုးကြီးတို့ ပေါ်ရှိ၍လာပြန်သည် မရှိကြကုန်ပြီ
ဟူလို။

ထိုငါးကြီးတို့သည်.....ရေပူမှု အတွက်နှင့် ဒုက္ခ မရှိကြကုန်
သကဲ့သို့ ထိုဘုံစဉ်စံ အရိယာတို့သည်
ဝိနိပါတ ဘေးကြီးအတွက်နှင့် ဒုက္ခမရှိကြကုန်ပြီ။ ထိုထိုဘုံဘဝမှ
အဆင့်ဆင့် စုတေ၍သွားကြရာ ထန်းသီးခိုင်ကို ချိုင်၍ချသကဲ့သို့
ဘယမ်းဘတာ ရောက်မိရောက်ရာ ကံပစ်ချရာ ကျရောက်မှုမရှိကြ
ကုန်ပြီ။ မိမိတို့အလိုရှိရာ ဘုံဘဝသို့သာ ရောက်ကြကုန်တော့သည်
ဟူလို။

ထိုငါးကြီးတို့သည် ရေနောက်မှု အတွက်နှင့်လည်း ဒုက္ခမရှိ
ကြကုန်သကဲ့သို့ ထိုဘုံစဉ်စံအရိယာတို့သည် သံသရာ၌ အနောက်
တကာ အနောက်တွင် ကြောက်ဘွယ် လန့်ဘွယ် စက်ဆုပ် ရွံရှာ
ဘွယ် ဆိုးဝါးယုတ်မာလှသော တဘဝလျှင်တမျိုး ကိုးကွယ်ရာ
ဘုရားပြောင်းလဲမှုဟူသော ဘေးဆိုးကြီးအတွက်နှင့် ဒုက္ခမရှိကြ

ကုန်ပြီ။ ယခုဘဝ သောတာပတ္တိမဂ်ဖိုလ်သို့ ရောက်ကြသည်မှစ၍ အကနိဋ္ဌဘုံ၌ ပရိနိဗ္ဗာန် စံကြသည် တိုင်အောင် ငါတို့ ဘုရား၏ တပည့်သားအဖြစ်နှင့်ချည်း အမြဲသွားကြကုန်သဖြင့် ကိုးကွယ်ရာ ဘုရားမြဲကြလေကုန်တော့သည် ဟူလို။

ကိုးကွယ်မှုအမျိုးမျိုး.....ဤစကား၌ ပုထုဇဉ်တို့ မည်သည် ဖိဋ္ဌိကြီးရှိနေသည့်အတွက် အနမတဂ္ဂ သံသရာတွင် အတုမရှိသော သဗ္ဗညုဘုရားမှန်ကြီး ဘုရားစစ်ကြီး ကို ကိုးကွယ်ရသော ဘဝဟူ၍ တွေ့နိုင်ကြသည် မဟုတ်ကုန်၊ ကမ္ဘာအသင်္ချေပေါင်းအသင်္ချေပင် ကြာသော်လည်း ဘုရားမှန် ဘုရားစစ်ကို တကြိမ်တခါမျှ ကိုးကွယ်ကြရသည် မဟုတ်ကုန်၊ ရံခါမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ဗြဟ္မာကြီးကို ကိုးကွယ်ကြရကုန်၏၊ ရံခါမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ နတ်ဆိုး နတ်ဝါးကြီးတွေကို၊ ရံခါအလွန်ယုတ်မာ ထွစွာသော ပူရဏ ကဿပ-မက္ခလိဂေါသာလ- အစရှိသည် တို့ကဲ့သို့သော အဝိစိအိုးကြီးတွေကို ကိုးကွယ်ကြရကုန်သည်ကား အလွန်တရာ များလှ လေကုန်၏၊ ရံခါမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ဘူမဇိုင်းကြီးတွေကို၊ ရံခါ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ နတ်ဘီလူးကြီးတွေကို၊ ရံခါအယုတ်တမာ မိစ္ဆာနတ်ဆိုး စုန်းဆိုးကြီးတွေကို၊ ရံခါ မြွေနဂါးကြီးတွေကို၊ ရံခါတောက်၊ ရံခါ တောင်ကို၊ ရံခါမြစ်ကို၊ ရံခါသစ်ပင်အမျိုးမျိုးတွေကို၊ ဘုရားပြု၍ ကိုးကွယ်နေကြရကုန်၏၊ ရံခါမီးကို၊ ရံခါရေကို၊ ရံခါလေကို၊ ဤသို့ အစရှိသည်ဖြင့် တဘဝလျှင် တမျိုးတမျိုး ကိုးကွယ်နေကြရကုန် ၏။ ဤသံသရာ၌ ကိုးကွယ်ရာ မှောက်မှားမှုထက် ရွံရှာဘွယ် စက်ဆုပ်ဘွယ် ကောင်းလှသော အမှုမည်သည်မရှိ၊ တသက်လုံး နဖူးပွန်းအောင် နူးပွန်းအောင် ရှိခိုးဝပ်တွား စား ဆည်းကပ်မှု၊ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို အကုန်အခန်းခံရမှု၊ သူတို့တရားဟူ၍ အယုတ် တမာ အမှောက် အမှားကြီးတွေကို သေလုပါးနီး ဆင်းရဲကြီး ဆင်းရဲအောင် စွဲမြဲစွာ ကျင့်ရမှုတို့ကို ပြုကြပြီးလျှင် သေသည်၏ အခြားမဲ့၌ တပြည်လုံး တမြို့လုံး တရွာလုံး တအိမ်လုံး အဝိစိရေ

ကြီးသို့ အကုန်တစုတရုံးထည်း ဆင်းကြရကုန်၏။ ပူရဏကဿပ
ကို ကိုးကွယ်သူတို့သည် အိမ်ခြေငါးရာလုံး စုံးစုံးမြုပ်ကြလေကုန်
၏။

နာနာသတ္တရာဥဇ္ဈောကန.....ထို့အတူ မက္ခလိဂေါဿလ
ကို ကိုးကွယ်သူအိမ်ခြေငါးရာ
စသည်ဖြင့် ကျမ်းဂန်တို့၌လာ၏။ ထို့ကြောင့်—

နာနာသတ္တရာရနံ မုခဥဇ္ဈောကေန္တိတိ ပုထုဇ္ဇနာ—ဟူ၍ ပဋိ
သန္တဒါမဂ် ပါဠိတော်၌ ဟောတော်မူ၏။

နာနာသတ္တရာရနံ၊ အမျိုးမျိုးသော ကိုးကွယ်ရာတို့၏။ မုခံ၊
မျက်နှာကို။ ဥဇ္ဈောကေန္တိ၊ တမော့မော့ တဖြော်ဖြော် နေကြကုန်
၏။ ဣတိ၊ ထို့ကြောင့်။ ပုထုဇ္ဇနာ၊ ပုထုဇဉ်မည်ကုန်၏။ ။တဘဝ
တမျိုး ကိုးကွယ်ရာ ပြောင်းမှုကို ဆိုသည်။ ။ပြဆို ခဲ့ပြီးသော
အရိယာတို့၌မူကား။

ဒိဋ္ဌိသမ္ပန္နော ပုဂ္ဂလော အညံသတ္တရာရံ ဥဒ္ဓိဿတိတိ နေတံ
ဌာနံဝိဇ္ဇတိ။ ။ဟူ၍ ဟောတော်မူသည်။

ဒိဋ္ဌိသမ္ပန္နော၊ သစ္စာလေးပါးတရားကို မြင်နိုင်သော သမ္မာဒိဋ္ဌိ
ဉာဏ်မျက်စိနှင့် ပြည့်စုံသော။ ပုဂ္ဂလော၊ သောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်
သည်။ အညံသတ္တရာရံ၊ သမ္ပညတရားမှန် ဘုရားစစ်မှ တပါးသော
ကိုးကွယ်ရာဘုရားကို။ ဥဒ္ဓိဿတိ၊ ဤသူသည်ကား ငါ၏ဘုရား
တည်းဟု ညွှန်းပြရာ၏။ ဧတံဌာနံ၊ ဤသို့ညွှန်းပြရာသော အမှောက်
အမှား ဌာနကြီးသည်။ နဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိတော့ပြီ။ ။ဤကားအနက်။ ။
ဘဝများစွာ ကမ္ဘာအဆက်ဆက် ကျင်လည်၍ သွားသော်လည်း
ဘုရားအခြေမပျက်တော့ပြီ ဟူလို။ ။ပုထုဇဉ်တို့သည် မူကား
ယခုမျက်မှောက်၌ပင်လျှင် အရှင်ဂေါတမဘုရားကို ကိုးကွယ်ပြီး
မှ ထာဝရဘုရားသို့ ပြောင်းကြသူအများပင် ရှိကြလေပြီ။

(ပြည်ရွာတောင်များမှာ ပုဏ္ဏားတို့ဘုရားသို့ ပြောင်းကြသူ အများပင်
ရှိသည်ဟု ကြားသိရသည်။)

ဝဋ်တန်းလန်းသေဆုံးမှု.....ဝဋ်ဆိုးကြီး သုံးပါး ဘေးဆိုးကြီး
 နှစ်ပါး တန်းလန်းနှင့် သေလွန်၍
 သွားကြကုန်လျှင် လျှောက်ထားလာသူ ရွှေတောင်မြို့သားတို့လည်း
 ယနေ့လား နက်ဖြန်လား ဘုရားစစ် ဘုရားမှန်ကြီးကိုပင် စွန့်ခွါ၍
 အယုတ်တမာကြီးတို့ ခြေဘဝါး၌ ပြားပြားဝပ်စင်း ရှိကြကုန်
 သေးသည်။ ။ဤကား ထိုငါးကြီးတို့သည် ရေနောက်မှုအတွက်
 နှင့် ဒုက္ခမရှိကြကုန်သကဲ့သို့ ထိုဘုံစဉ်စံ အရိယာတို့သည် ဘုရား
 တပါး ပြောင်းရွှေ့မှုနှင့် နောက်ကျခြင်း မရှိကြပုံကို ပြဆိုချက်
 တည်း။ ။ထိုငါးကြီးတို့သည် ရေကုန်မှု ရေနန်းမှု ရေပူမှု ရေ
 နောက်မှုအတွက်နှင့် သမုဒ္ဒရာတပါးကို တောင့်တဘွယ် မရှိကြ
 ကုန်သကဲ့သို့ ထိုဘုံစဉ်စံအရိယာတို့သည် သဗ္ဗညုဘုရားသာသနာ
 တပါးကိုလည်း မြော်ဘွယ်မရှိကြလေကုန်ပြီ။

(ဤအဓိပ္ပာယ်ကိုကား သမ္မောဓိပရာယဏော ဟူသော ပုဒ်မှာလည်း
 ပြဆိုခဲ့ပြီ။)

ဤကားဘုံစဉ်စံအရိယာတို့၏ သံသရာ၌ ဘေးမဲ့ချမ်းသာကြီး
 အဖြစ်သို့ ရောက်ကြပုံကို ပြဆိုခြင်းတည်း။

တောင့်တချက်ပြည့်အောင်.....ဤသို့လျှင် ဘုရား သာသနာ
 တော်၌ကြိုကြိုက်ကြသူတို့မှာ
 ဒါနသီလ ပရိယတ္တိဓမ္မများသည် မိမိတို့အားကိုး၍ လာခဲ့သော
 ပဓာန လိုရင်းမဟုတ်သေး၊ စင်စစ်မူကား ဝဋ်ဆိုးကြီး သုံးပါး
 ဘေးဆိုးကြီး နှစ်ပါးတို့မှ ကျွတ်လွတ်ကြ၍ သံသရာ၌ ဤကဲ့သို့
 သော ဘေးမဲ့ချမ်းသာကြီးအဖြစ်သို့ ရောက်မှုကိုသာ ရှေးသံသရာ
 ကမ္ဘာအဆက်ဆက်တို့က တတောင့်တထည်း တောင့်တ၍လာခဲ့
 ကြရင်း ဖြစ်ကြကုန်သတည်း။ ။မိမိတို့လာခဲ့ကြရင်း မူလအခြေ
 ကို ပြန်၍မြော်ကြလေ။

ထိုစကားမှန်၏၊ ယခုလောက၌ နောက်ဘုရားကို ဆုတောင်း
 ကြသည်မှာလည်း နောက်မေတ္တေယျ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးတွေ့

ရ၍ ဒါနပြုရပါလိကုန်၏၊ သီတင်းသီလ စောင့်ထိန်းရပါလိကုန်၏၊ ပရိယတ္တိဓမ္မ တတ်မြောက် ရပါလိကုန်၏ဟု ဆုတောင်းရိုးမရှိ၊ မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရား၊ နိဗ္ဗာန်တရားဟူသော အကျွတ်တရားကိုသာ ဆုတောင်းရိုးဖြစ်သတည်း။

ဤသို့ဖြစ်ပါလျက် ယခုအခါ၌ ဒါနသီလ ပရိယတ္တိဓမ္မတို့၌သာ အားရစိတ်ချ၍ နေကြမှုသည် ယုတ်ညံ့သော သောမနဿ၏ သတ်မှုပင်တည်း။ အနိစ္စဒုက္ခ အသုဘ ဘာဝနာမှုများကို တတ်အားသမျှ အားထုတ်ကြသူတို့မှာလည်း ပျော်မွေ့စဘွယ် တွင်ကျယ်စွာ တိုးတက်၍ မသွားနိုင်ကြမှုသည် ယုတ်ညံ့သော ဥပေက္ခာ၏ သတ်မှုပင်တည်း။ ။ ထိုသောမနဿညံ့ကို ဥပေက္ခာမြတ်နှင့် သတ်၍ပစ်၊ ထိုဥပေက္ခာညံ့ကို သောမနဿမြတ်နှင့် သတ်၍ပစ် ကြမှသာ ဤသာသနာ၌ ဘေးမဲ့ချမ်းသာကြီးသို့ ဆိုက်နိုင်ကြကုန်မည်။ ။ ဒါန သီလ ပရိယတ္တိဓမ္မတို့နှင့် စိတ်ချတင်းတိမ်၍ မနေကြကုန်မူ၍ ဘာဝနာမှု၌ စိတ်အပျော်ကြီး ပျော်နိုင်ကြအောင် အားထုတ်ကြရမည် ဆိုလိုသည်။ ။ တင်းတိမ်ထွ၍ နေကြကုန်သည် မဟုတ်ပါ။ လိုရင်း မဟုတ်သေးသည်ကို သိကြပါကုန်၏။ ဘေးမဲ့ချမ်းသာကြီးကို ယနေ့ပင် ရောက်ချင်ကြပါကုန်၏။ မဖြစ်နိုင်ကြသေးလို့သာ ဖြစ်သမျှနှင့် နေကြရပါကုန်သည်ဟု ဆိုကုန်ငြားအံ့။ ဤစကား၌ ပြောဆိုဘွယ် အလွန်များပြား၏။

ဥပမာ ဥပမာတခုကို ပြဆိုဦးအံ့။ သူတယောက်၌ မတ်တတ်နာ ရောဂါတခု စွဲကပ်၍နေ၏။ ဥဿှစ်မြစ်၊ ခင်ပုဂံမြစ်၊ သနပ်ခါးမြစ်ကို သုံးစွက် တစွက်တင် ကြို၍ နှစ်လသုံးလခန့် စွဲ၍ တကိုယ်လုံး ဆေးစော်နံ့၍ ယူအောင် တနေ့ တနေ့လျှင် ဝမ်းဆန့်သမျှ သောက်လျှင် ကောက်ပျောက်မည့် အနာမျိုးတည်း။ ။ ထိုသူကား ဗဟုသုတ နည်းပါးလှ၍ မသိ၊ ရှောင်ရ မည်ကို လည်း မသိ၍ အစားမှား အသောက်မှားနှင့် အနာတိုးပွား၍သာ နေရရှာ၏။ ပျောက်ချင်လှ၍ ဆရာဆိုတိုင်း စောဒနာရာ ဗိန္ဒောဆရာတို့က အနာခက် ဖြစ်သည်ဟုဆို၍ ကတိုးစစ်၊ ကိုကုမံစစ်၊

အံဘတ်စစ်၊ ကြွေသွေးစစ်တို့ပါသော မင်းသုံးမင်းဆောင် ဆေးကြီးများကို အနည်းနည်းအဖုံဖုံ ပြောကြကုန်၏။ ဆေးနည်းများကိုလည်း ရေး၍ပေးကြကုန်၏။ လက်စွဲစာအုပ်ထဲမှာလည်း ဆေးနည်းကြီးတွေ များစွာရှိ၏။ ငွေမရှိလှ၍တနည်းကိုမျှ မဘော်နိုင်။ တဘန်ဓာတ်ဆရာများကိုမေးမြန်းရာ ပထဝီပျက်နာ ဖြစ်သည်၊ အနာခက်ဖြစ်သည်ဟုဆို၍ ထောပတ်စစ်၊ ဆတ်ချိုနုစသည်ပါရှိသော ဓာတ်စာကြီးများကိုရေး၍ပေးကြကုန်၏။ အဘိုးမရှိ၍မစားနိုင်။

ပယောဂဆရာများကို မေးမြန်းရာအလွန်အစွဲကြီးသည်၊ အစာပင်းလည်းရှိသည်၊ ချွတ်ဆေးရလိမ့်မည်၊ အုန်းမည်မျှ၊ ငှက်ပျောမည်မျှ၊ ငွေမည်မျှကုန်လိမ့်မည်၊ အပင်းချရလိမ့်မည်ဟု ပြောဆိုကြရာ စရိတ်မရှိ၍မလုပ်နိုင်။

ပရမတ်ဆရာတို့နှင့်တွေ့ကြုံရာ ဥပပိဇ္ဇကကံနှိပ်စက်မှုဖြစ်သည်၊ ထိုကံမကုန်သရွှေ့ သိကြားပင်လာ၍ ကုသော်လည်း မပျောက်၊ ထိုကံကုန်မှပင်ပျောက်ငြိမ်းမည်ဟုပြောကြကုန်၏။ ဥစ္စာမရှိ ဉာဏ်မရှိသော ရောဂါသည် လူနာနှင့် အလွန်တရာဟန်ရ၏။ ပရမတ်သင်္ကြိုဟ်ဆရာတို့စကားဖြစ်၍ အလွန်လည်းယုံကြည်၏။ ဘယ်ဆေးဝါး ဓာတ်စာကိုမှ ကြောင့်ကြမစိုက်တော့ပြီ။ ကံကိုပုံ၍ကံကိုစောင့်စား၍နေလေရာ ထိုရောဂါနှင့်ပင် သေဆုံးရှာရလေ၏။ ထိုဆရာအားလုံးတို့သည်ကား အတတ်သိ၍ပြောကြသည်မဟုတ်ကုန်။ နှစ်၊ လရှည်ကြာ ဆေးမတွေ့နိုင် ဆိုသည်နှင့်အနာကပ်အနာခက် ပထဝီပျက်အစွဲကြီးဟု ရမ်းဆဲတွေ့တော့၍ ဆေးကြီး ဝါးကြီးကိန်းကြီးခန်းကြီးတွေကိုပြောဆိုကြကုန်သည်။ ထိုရောဂါမူကား နှစ်လ၊ သုံးလစွဲမြဲ၍စားပါလျှင် တမူးတပဲမျှမကုန်ဘဲ တောချုံထဲမှာ ရှိသော အုပ်ခင်ခါးနှင့်ပင် ဇနန်ပျောက်ငြိမ်းမည့်ရောဂါပေတည်း။ ဥပမာကိုသာ ပြဆိုလိုက်သည် ဥပမေယျကိုမူကားကြံဆ၍သိကြလေ။

သံသရာဘေးကြီး.....အချုပ်ကိုပြဆိုဦးအံ့၊ သတ္တဝါတို့၌ သံသရာဘေးကြီး သံသရာဘေးကြီး ဆိုသည်

ကား ပိသေသအားဖြင့် ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ဝဋ်ဆိုးကြီးသုံးပါး၊ ပိနိပါတ
 ဘေးကြီးတပါး၊ နာနာသတ္တဝါရမရဉ္စလ္လောကန ဘေးကြီးတပါး၊
 ဤဘေးကြီးတို့ကို ဆိုသတည်း။ ။ ဤဘေးကြီးတို့ တန်းလန်းရှိနေ
 ကြကုန်သောပုထုဇဉ်သတ္တဝါတို့မှာမူကားလူ့ချမ်းသာနှင့်တွေ့ကြုံ
 ကြလျှင်လည်း ဝဋ်ဒုက္ခကြီးစွာ တဘွားဘွားဖြစ်ပွားတို့သတည်း။
 ဝဋ်ဆိုးကြီး သုံးပါး မီးတွေ တဘွားဘွား ပွားများတို့သတည်း။
 အပါယ်သံသရာရှည်လျား တို့သတည်း။ နတ်ပြည် ခြောက်ထပ်
 နတ်ချမ်းသာတို့နှင့် တွေ့ကြုံကြလျှင်လည်း ထိုဝဋ်ဒုက္ခကြီးစွာ တ
 ဘွားဘွားဖြစ်ပွားတို့သတည်း။ ဝဋ်ဆိုးကြီးသုံးပါးမီးတွေ တဘွား
 ဘွား ပွားများတို့သတည်း။ အပါယ်သံသရာရှည်လျားတို့သတည်း။
 ဗြဟ္မာချမ်းသာနှင့် တွေ့ကြုံကြလျှင်လည်း ထိုဝဋ်ဒုက္ခကြီး
 စွာ တဘွားဘွားဖြစ်ပွားတို့သတည်း။ အပါယ်သံသရာ ရှည်လျား
 တို့သတည်း။ ဤဘေးကြီးတို့မှ ကျွတ်ပြီးသောဘုံစဉ်စံ အရိယာတို့
 မှာမူကား လူ့ချမ်းသာနှင့်တွေ့ကြုံကြသော်လည်း ဝဋ်ဒုက္ခ ကြီး
 ကျယ်စွာဖြစ်ပွားမှု မရှိတော့ပြီ။ ယုတ်ညံ့သော အဖြစ်သို့လျှောက်ချစ်
 ယုတ်ညံ့သော ဘဝတွေ ဒုက္ခတွေ တဘန်ပွားစီး၍ နေမှုမရှိတော့
 ပြီ ဆိုလိုသည်။ နတ်ချမ်းသာ ဗြဟ္မာချမ်းသာတို့နှင့် တွေ့ကြုံကြ
 ရာ၌လည်း ထို့နည်းတူသိလေ။

ပုဂ္ဂိုလ် ၄-မျိုး...ထိုစကား မှန်၏။ စတုက အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိ
 တော်၌ပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုးကို ဟောတော်မူ၏။
 တရသောမြစ်ကြီး၌မြှုပ်မျောနစ်မွန်း၍နေသောပုဂ္ဂိုလ်တမျိုး၊ မြပ်မှု၊
 မျောမှု၊ နစ်မှု၊ မွန်းမှုမရှိမူ၍ ရေပေါ်၌ပေါလောဆန်ကူး၍ နေသော
 ပုဂ္ဂိုလ်တမျိုး၊ ထိုမြစ်ရေအပြင်မှာပင်ရင်လောက်ခါးဖောက် တိမ်
 ရာသို့ ရောက်သဖြင့် ထောက်ရာတည်ရာကိုရ၍နေသော ပုဂ္ဂိုလ်
 တမျိုး၊ ကမ်းပေါ်သို့ ရောက်ပြီးသောပုဂ္ဂိုလ်တမျိုး၊ ဤကားပုဂ္ဂိုလ်
 လေးမျိုးတည်း။ ဝဋ်ဆိုးကြီး သုံးပါး၊ ဘေးဆိုးကြီးနှစ်ပါးရှိနေကြ
 ကုန်သောပုထုဇဉ်သတ္တဝါတို့သည် ပဌမပုဂ္ဂိုလ်မျိုးနှင့်တူ၏။

တူပုံကား.....ခြေလက်တို့ကိုချည်တုပ်၍ လည်ပင်း၌ သဲထုပ်
 ကိုဘွဲ့တွဲ၍ ကြိုးစွာသော ဖြစ်ရေအပြင်၌ ချမျှော
 အပ်ကုန်သောထိုသူတို့သည် စိစွတ်စွာသော နပဲသားသစ်တုံး
 တွေကိုရေမှာ ချမျှောလိုက်သကဲ့သို့ တစုံတခုသော ပယောဂကိုမျှ
 ပြုပြင်နိုင်သောအစွမ်းမရှိကြကုန်မူ၍ဖြစ်ရေကြိုးတချပ်မျှ၊မျှောမှု၊
 နစ်မွန်းမှုသာ ရှိကြကုန်တော့သကဲ့သို့ ထို့အတူ ပုထုဇဉ် ဖြစ်ကြ
 ကုန်သော လူနတ်ဗြဟ္မာသတ္တဝါ တို့သည်လည်း စုတေသည်၏
 အခြားမဲ့၌မိမိတို့အလိုရှိရာသို့ ရောက်ရအောင်တစုံတခုပယောဂ
 ကိုမျှမပြုနိုင်ကြကုန်မူ၍ကမ္မသကာကံချရာဟုသံသရာရေကြောင်း
 ၌လွှတ်၍ထားရကုန်သဖြင့် အောက်အဝီစိတိုင်အောင် ကောင်းကင်
 ဟင်းလင်းကြီး ကဲ့သို့ဖြစ်၍ ကျချင်ရာကျ-ရောက်ချင်ရာရောက်
 အောက်အဝီစိကျအောင် မြှုပ်ချင်တိုင်းမြှုပ်ကြလေကုန်၏။ နစ်ချင်
 တိုင်းနစ်ကြလေကုန်၏။ တခါမြှုပ်မိ-နစ်မိပြန်လျှင်လည်း ဘဝတရာ
 နှင့်လည်း မလွတ်နိုင်ကြကုန်၊ဘဝတထောင်နှင့်လည်း မလွတ်နိုင်
 ကြကုန်၊အပါယ်ဘုံတကြောမှာမျှောချင်တိုင်း မျှောကြလေကုန်၏။
 တဘဝတဘဝဆိုလျှင်လည်း မီးငရဲ၊ထား ငရဲ၊လှံငရဲ စသည်တို့၌
 အနှစ် တသိန်း စသည်ကြာညောင်းလေရာ အသက်တရှုမျှ ချော
 မောစွာရှုခွင့်မရဘဲ ပင့်သက်ရှု၊ပင့်သက်ရှိုက်၊အလိုက်ကြီး၊ အလွဲ
 ကြီး၊ အမွန်းကြီး၊အမောကြီးနှင့်သာ နေကြရကုန်၏။

သုဂတိဘုံမှ အပါယ်သို့ တခါကျ၍သွားခဲ့လျှင် ဘဝတရာနှင့်
 လည်းမပြန်ရ၊ ဘဝတထောင်နှင့်လည်း မပြန်ရဟူသော အနက်ကို
 မူကား ကာဏကစ္ဆပေါပမ သုတ္တန် ဒေသနာတော်ကြီးနှင့် တကွ
 ထင်လင်းစွာပြ၍ ငါတို့စိရင်သော ကမ္မဋ္ဌာနဒီပနီ စာအုပ်ငယ်တွင်
 ပါရှိလေ၏။ သောတာပန် သကာဒါဂါမ် ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဒုတိယ
 ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတို့နှင့် တူကြကုန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဟော်သူခပ်သူ
 ဖွဲ့ကိုင် ဦးစီးအစုံအလင်နှင့် ဖြစ်ပြင်မှာဆန်ကြသော လှေတွေကဲ့သို့
 အလိုရှိရာမြူးထူး၍ကူးနိုင်ဆန်နိုင်ကြကုန်၏။ထို့အတူသောတာပန်

သကဒါဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မိမိတို့ ဖြစ်ရာဘုံဘဝတို့မှ စုတေကြ
 သောအခါ ဈာန်ရဈာန်မရ အားလျော်စွာအလိုရှိရာဘဝသို့ရောက်
 နိုင်ကြကုန်၏။ မြုပ်မှု၊ မျောမှု၊ နစ်မှု၊ မွန်းမှုမရှိကြကုန်ပြီ။ အမှတ်တမဲ့
 ပင် သေသော်လည်း မြင့်မြတ်ရာဘုံဘဝသို့ ရောက်မှုတလမ်းသာ
 ရှိကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့်ထိုဘုံစဉ်စံ အရိယာတို့သည်လည်း သံသ
 ရာဝင့်၌ နစ်မွန်း မျောပါး သူမျိုးမဟုတ်ကြကုန်ပြီ။ တဘဝထက်
 တဘဝ အကနိဋ္ဌ ဘုံသို့ ဆိုက်အောင် ကူးယက် ဆန်တက်ကြ
 သူတို့သာတည်း။

အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် တတိယပုဂ္ဂိုလ်မျိုးနှင့်တူ၏။ ရဟန္တာ
 ပုဂ္ဂိုလ်သည် စတုတ္ထ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးနှင့်တူ၏။ «သိသာပြီ။ «ဤသို့
 လျှင်လူ့ ချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ၊ ဗြဟ္မာချမ်းသာတို့သည် ဝင့်ဆိုး
 ကြီးသုံးပါး၊ ဘေးဆိုးကြီး နှစ်ပါး ရှိသော သူတို့အတွက်နှင့်သာ
 ကြောက်မက်ဘွယ်ကြီးတွေ ဖြစ်ကုန်၏။ ကင်းရှင်းပြီးသောဘုံစဉ်စံ
 အရိယာလူနတ်ဗြဟ္မာတို့ အတွက်နှင့်မူကား ပျော်မွေ့ဘွယ်ကြီး
 တွေသာဖြစ်ကုန်၏။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့်အူရဲကြီး.....ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ လောဘ၊ဒေါသ၊
 မောဟ၊ဇာတိ၊ဇရာမရဏရှိကြ
 သေးသည် မဟုတ်လောဟူမူ ရှိကြသေးသည်မှန်သော်လည်း ဗိဇ္ဇိ
 ပိစိကိစ္ဆာဟူသော အမှောက်အမှား သံသရာဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှစ်ပါး၊
 ဒုစရိုက်ဆယ်ပါးတည်းဟူသော အရိုက်အမဲသူရဲကြီး ဟကျိပ်၊အ
 ကုန်ပျက်ပြိုချုပ်ဆုံးပြီးဖြစ်ကုန်ကြသဖြင့်ထိုသူတို့သန္တာန်၌ ကျန်ရှိ
 ကြကုန်သော လောဘ၊ ဒေါသ၊မာန အစ ရှိကုန်သော အကုသိုလ်
 တရားတို့သည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသူရဲကြီးတို့ ကျဆုံးပြီး ဖြစ်၍ တနေ့
 တခြားလျော့ပါးခြင်းသို့ရောက်ကြကုန်သောသူပုန် ထားပြ တပ်
 သားတို့နှင့်တူကြကုန်၏။ «ထိုသူတို့ သန္တာန်၌ ရှိကြကုန်သော
 အလောဘ၊ အဒေါသ၊ အမောဟ၊ သဒ္ဓါ၊ သီလ အစရှိကုန်သော
 ကုသိုလ်တရားတို့သည် သစ္စာလေးပါးကို မြင်ပြီးသော ဣန္ဒြေကြီး

ငါးပါးအုပ်ချုပ်လျက် ကြွင်းသော ဗောဓိပက္ခိယ တရားသုံးဆယ့် နှစ်ပါး၊ သုစရိုက်ဆယ်ပါးတည်းဟူသော ဗိုလ်ရံစစ်ကဲ သူရဲသူခက် တို့ ကြီးကြပ်လျက် ရှိကြကုန်သည်ဖြစ်၍ စစ်မင်းကြီးငါးပါး အုပ် ချုပ်လျက် များစွာသော ဗိုလ်ရံစစ်ကဲ သူရဲသူခက် လက်နက် ကြိယာတို့နှင့် ပြည့်စုံသော အစိုးရတပ်တော်ကြီးနှင့်တူကြကုန်၏။

ဇာတိစသည် ... ဇာတိတရားသည်လည်း နတ် အဖြစ် ဗြဟ္မာ အဖြစ်သည်သာ များစွာကျန်ရှိသည် ဖြစ်၍ အလွန်ချမ်းသာသော ဥပပတ်ပဒိုသနွေမျိုးသာဖြစ်၏။ ဇရာတရား သည်လည်းလူတို့၌ကဲ့သို့ မထင်ရှားသော အပါကဋ္ဌဇရာသာ ကျန်ရှိ၏။ မရဏ တရားသည်လည်း အလွန်ကြာညောင်း စည်း စိမ်ဟောင်းမှ စည်းစိမ်သစ်တပါးသို့ ပြောင်းရွှေ့ တင်ပို့သကဲ့သို့ သော မရဏသာကျန်၏။ သေရတော့မည်ရှိလျှင် တမျိုးဝမ်း မြောက် ရသော သေခြင်း သာကျန်ရှိ၏ ဟုလိုသည်။ ဤကား သံသရာဘေးကြီး သံသရာဘေးကြီးဟူ၍ ဆိုကြရာ၌ ပုထုဇဉ်မဲ့ ရဲ သူ သတ္တဝါ သံသရာ ဝဋ်ကောင်မျိုးတို့မှာ ရှိနေကြကုန်သော ဒိဋ္ဌိဝိစိကိစ္ဆာဟူသော ကိလေသဝဋ်ဆိုးကြီး၊ ဒုစရိုက် ဆယ်ပါး ဟူသော ကမ္မဝဋ်ဆိုးကြီး၊ အပါယ်ဘဝဟူသော ဝိပါကဝဋ်ဆိုး ကြီး၊ ဝိနိပါတဘေး၊ နာနာသတ္တရာ ဥဇ္ဈောကနဘေး တည်းဟူ သော သံသရာဘေးဆိုးကြီးနှစ်ပါး ဤတရားတို့သည်သာ ကြီးမား စွာသော သံသရာဘေးကြီးအစစ် ဖြစ်ကြောင်းကို၎င်း၊ လူ့ချမ်း သာ နတ်ချမ်းသာ ဗြဟ္မာချမ်းသာတို့သည်လည်း ထိုသူတို့မှာ သာ ကြီးစွာသော ကြောက်ဘွယ် လန့်ဘွယ် အန္တရာယ်ဖြစ်ညီး မီးတဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်၍နေသော ထောင်ကြီး၊ နှောင်အိမ် ကြီးကဲ့သို့ ဖြစ်ကြောင်းကို၎င်း၊ လောကုတ္တရာဘုံသူ နတ်လူ ဗြဟ္မာ ဘုံစဉ်စံအရိယာတို့မှာ မွေ့လျော်ဘွယ်၊ ပျော်ပါးဘွယ်၊ ခံစားစံစားဘွယ်ကြီးတွေ ဖြစ်ကြောင်းကို၎င်း၊ ဘယ်သူမှ မငြင်း သာအောင် ထင်လင်းစွာပြလိုက်သော အချက်တည်း။

ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါးနှင့် အရူပရပ်ပြစ်ရှစ်ပါးတွင် အရူပလေး
 ဘုံပါရှိသည်မှာ ထိုဘုံတို့၌ရှိနေ
 ကြကုန်သော ပုထုဇဉ် ဗြဟ္မာတို့အတွက်နှင့် ပါရှိရကုန်သည်
 ထိုဘုံတို့၌ရှိနေကြကုန်သော အရိယာဗြဟ္မာတို့ အတွက်နှင့်မူကား
 အရူပလေးဘုံတို့သည် ဈာနသမာပတ္တိသုခ ဗလသမာပတ္တိသုခ
 ကြီးကျယ်လှသော ပတိရူပဒေသ ဘုံကြီးတို့ပင် ဖြစ်ကုန်သကဲ့သို့
 မှတ်လေ။ ။ဤကား သာသနာတော် သက္ကရာဇ် အနှစ်တထောင်
 ကျော်မှစ၍ ယခုကာလ ရှိနေကြကုန်သော ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာ
 ဂိုဏ်းဝင် လူရှင်အများတို့နှင့် ထိုက်တန်သော နိဗ္ဗာန်စကား၊ သံသရာ
 ဝဋ်ဒုက္ခစကားကို ကွက်ခြား၍ ပြဆိုချက်တည်း။

ပစ္စည်းဥစ္စာ နှမ်းပါးလျက်ရှိနေသေးသော ဆင်းရဲသား လူမျိုး
 သည် ကြီးရေးကြီးစွမ်း ရှိနေလှသည် ဆိုသော်လည်း ပစ္စည်းဥစ္စာ
 ပေါများလှ၍ သဌေးသူကြွယ် ဖြစ်တဲ့နိုင်ရန် အကြံအစည် အလုပ်
 အကိုင်များကိုသာ နေရာတကျ ကြောင့်ကြစိုက်ခွင့် ရှိသေးသည်။
 မင်းကေရာဇ် ဖြစ်တဲ့နိုင်ရန် အကြံအစည် အလုပ်အကိုင် များကို
 ကြောင့်ကြစိုက်ခွင့် မဆိုက်သေး။ ထို့အတူယခုကာလ ရှိနေကြ
 သော လူရှင်အပေါင်းတို့မှာလည်း သဒ္ဓါပညာ ရှိလှသည် ဆိုသော်
 လည်း ပြဆိုခဲ့ပြီးသော သဥပါဒိသေသ ပဌမနိဗ္ဗာန် ဘုံစဉ်စံ
 အရိယာအဖြစ်သို့ ရောက်နိုင်ဖို့ရန် အကြံအစည် အလုပ်အကိုင်
 များကိုသာ နေရာတကျ ရှိတဲ့ကြွေအောင် ကြောင့်ကြစိုက်ခွင့် ရှိကြ
 ကုန်သေးသည်။ ရောက်တဲ့နိုင်ရန်စခန်း အလွန်ကြီး ကွာလွှမ်း
 သော ခန္ဓာငါးပါး၏ ချုပ်ငြိမ်းရာ အနုပါဒိသေသ နိဗ္ဗာန်စကား၊
 လှူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ၊ ဗြဟ္မာချမ်းသာ များကို မီးတပြောင်
 ပြောင် တဟုန်းဟုန်း လောင်၍နေသော နှောင်အိမ်ကြီး ထောင်
 မြို့ကြီး အပြီးထင်မြင်တဲ့နိုင်ရန် အထက်ကျလှသော ဝဋ်ဒုက္ခ
 စကားများကို ယခုဘဝ ကြောင့်ကြစိုက်တဲ့ရန် အခွင့်မဆိုက်ကြ
 ကုန်သေး။

“နိယတော သမ္မောဓိပရာယဏော” ဟူသော ပါဠိတော်မြတ် နှင့်အညီ ပဌမနိဗ္ဗာန်ဘုံစဉ်စံ အဖြစ်သို့ရောက်ကြလျှင် ယခုကာလ နိဗ္ဗာန်စကား ပြောဆို၍ နေကြသော အထက် နိဗ္ဗာန်ကြီးကို ရှောင်လွှဲလိုသော်လည်း ရှောင်လွှဲရန် လမ်းပေါက်မရှိပြီ၊ လမ်းခရီး သွားကြရာ ရှေ့ခိုးကုပ်ကုပ်ကြီး ပိတ်ဆီး၍နေသကဲ့သို့ ထိုအထက် နိဗ္ဗာန်ကြီး ပိတ်ဆီး၍ နေလေတော့သည်။ ဣဒ္ဓိပါဒ် အခြေသန်၍ မြန်မြန် ရောက်လိုလျှင်လည်း မြန်မြန် ရောက်နိုင် တော့သည်။ ဣဒ္ဓိပါဒ် အခြေပြောသေး၍ ဘဝများစွာ ကမ္ဘာများစွာ ချမ်းသာ သုံးပါးကိုစိမ်ပြေနေပြေ ခံစားခံစားလိုသေး၍ ဖြေးဖြေးရောက်လို လျှင် ဖြေးဖြေးပင် ရောက်နိုင်တော့သည်။ မိမိတို့၌ယခုဆိုက်တိုက် ၍နေသော အချက်ကိုသိ၍ သတိရှိလေကုန်။

နတ်ပြည်တွင်အနန္တယခုဆိုက်တိုက်၍နေကြသောအချက်
ကို အတန်ငယ် ပြဆိုအံ့။ ။ယခုအခါ၌

မိဂဒါရန်တောတွင် ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောတော်မူသော အခါမှ စ၍ သာသနာတော် အနှစ်တထောင် အတွင်း၌ စတုမဟာရာဇ်၊ တာဝတိံသာ စသော နတ်ပြည်တို့မှ၎င်း၊ သာဝတ္ထိ ရာဇဂြိုဟ် အစရှိသော မဏ္ဍိမဒေသ တဖြေပြင်လုံးတို့မှ၎င်း၊ မဟာရဋ္ဌ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ အစရှိသော ထိုထိုပစ္စန္ဒဒေသ တပြင်လုံးတို့မှ၎င်း၊ ဓမ္မုဒ္ဓိဝသီဟိုဠ် မြေပြိုလုမျှ ကျွတ်လွတ်ကြကုန်သော အသင်္ချေယျ အနန္တ ပဌမနိဗ္ဗာန် ဘုံစဉ်စံ အရိယာတို့သည်ကား ယခုအခါ စတုမဟာရာဇ်အဝင် မြေပြင်ရှိ ဘူမိဇိုင်းတို့မှစ၍ စတုမဟာရာဇ် နတ်ပြည်မှာပင် အသင်္ချေယျအနန္တ ရှိကြကုန်၏။ တာဝတိံသာ စသော အထက် နတ်ပြည်တို့မှာလည်း ထို့အတူ အသင်္ချေယျ အနန္တ ရှိကြကုန်၏။ ယခုအခါ၌ နတ်ပြည် ခြောက်ထပ်လုံးသည် အရိယာတို့ဖြင့် ပြည့်လျက်နေ၏။ အရိယာဘုံတွေ ဖြစ်၍နေ၏။ ဗိမ္ဗိသာရမင်း၊ အနာထပိဏ်သဌေး အစရှိသော မြတ်စွာဘုရား၏ သားတော်ကြီးတွေ၊ သိကြားမင်းကြီး၊ စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်း

ကြီး၊ နေနတ်မင်း၊ လနတ်မင်း အစရှိသော သားတော်ကြီးတွေ အသင်္ချေယျ အနန္တရှိကုန်၏။ ဝိသာခါ၊ သုဗ္ဗိယာ စသော မြတ်စွာ ဘုရား သွီးတော်ကြီးတွေ၊ လာဇာနတ်သွီး၊ သူရိယဝန္တသားနတ်သွီး အစရှိသော မြတ်စွာဘုရား၏ သွီးတော်ကြီးတွေ ယခုအခါ နတ် ပြည်ခြောက်ထပ်မှာ အသင်္ချေယျအနန္တ ရှိကြကုန်၏။

ယခုအခါ၌.....လူဖြစ်သောသူသည် အထက် ကောင်းကင်သို့ လက်အုပ်ချီလိုက်သည်ရှိသော် အရိယာနတ် တို့ ဘုံဗိမာန်ကို လွတ်အောင်ပင် မချီနိုင်ရာ၊ ယေဘုယျ အားဖြင့် အထက်ကောင်းကင်တရား၌ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးကြကုန်သောနတ်မင်း ကြီး၊ နတ်မိဖုရားကြီး၊ နတ်သွီးနတ်သားတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ သားတော်ကြီး သွီးတော်ကြီးတို့ချည်းသာ ဖြစ်ကြကုန်၏။ နတ်ပြည် ခြောက်ထပ်မှ မြတ်စွာဘုရား၏ သားတော်မြတ် အပေါင်းတို့သည် ဤလူ့ပြည်၌ ဥပါသကာယောကျာ်းတို့ကို မြော်လင့်လျက် ရှိကြ ကုန်၏။ သွီးတော်မြတ်အပေါင်းတို့သည်လည်း ဤလူ့ပြည်၌ ဥပါ သိကာမတို့ကို မြော်လင့်လျက်ရှိကြကုန်၏။ တလလျှင် လေးကြိမ် ဓမ္မုဒ္ဓိပါသို့ စာရင်းယူလာကြောင်းကို စတုကအင်္ဂုတ္တိရူပါဠိတော် ၌ ဟောတော်မူ၏။

ပဋိဝေဓနှင့်နတ်ပြည်.....ပဋိဝေဓ သာသနာတော် မြတ်ကြီး သည် ယခုအခါ နတ်ပြည်မှာ လှိုင် လှိုင် ထွန်းထွန်းထွန်းဆဲ ပေတည်း။ စတုမဟာရာဇ် နတ်ပြည်မှာ သာသနာတော်အသက် နတ်တို့ရက်ရှင် အရက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိသေး သည်။ နောင်လူတို့ အရေအတွက် အနှစ်ကိုးသန်း တိုင်အောင် မဂ်တံခါး၊ ဖိုလ်တံခါး၊ နိဗ္ဗာန်တံခါး ဟင်းလင်း ပွင့်လင်းရှိ၏။ တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှာ သာသနာတော်အသက် နတ်တို့ရက်ရှင် နှစ်ဆယ့်ငါးရက်ခန့်ရှိသေးသည်။ နောင်လူတို့အရေအတွက် အနှစ် ပေါင်း သုံးကျိပ်ခြောက်သန်းတိုင်အောင် မဂ်တံခါး၊ ဖိုလ်တံခါး၊ နိဗ္ဗာန်တံခါး ဟင်းလင်း ပွင့်လင်းရှိ၏။ ဤနည်းအတူ လေးဆ

လေးဆတက်၍ အထက်အထက် နတ်ပြည်တို့မှာလည်း သာသနာ
တော်အသက် တိုးတက်ရှည်များ၍ သွားပုံကိုသိလေ။ ။

ယခုအခါ၌ လူ့ပြည်မှာ ဘာဝနာ မနုဿိကာရ၌ ဂူဇ္ဇသောတာပန်
အနေလောက် ပေါက်ရောက်အောင် အားထုတ်ကြ၍ သေလွန်
သည့်နောက် နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်တွင် ဖြစ်လေရာ နတ်ပြည်မှာ
မဟာသောတာပန် အဖြစ်သို့ ရောက်ကြ၍ ဘုရားသားတော်
ရင်းကြီး၊ ဆွီးတော်ရင်းကြီးတို့နှင့် ဘုံစဉ်စံ အရိယာ အဖြစ်ဖြင့်
ဇာတ်ပေါင်းနိုင်ကြကုန်၏။ ယောကျ်ားဖြစ်သူ ရှင်လူအပေါင်းတို့
သည် ဗိမ္ဗိသာရမင်း အနာထပိဏ်သဌေး အစရှိကုန်သော သူတို့
နှင့် ဇာတ်ပေါင်းနိုင်ကြကုန်၏။ ဒါယိကာမဖြစ်သူတို့သည် ဝိသာခါ
ဘုဗ္ဗိယာ အစရှိသောသူတို့နှင့် ဇာတ်ပေါင်းနိုင်ကြကုန်၏။ ဝဋ်ဆိုး
ကြီး သုံးပါး၊ ဘေးဆိုးကြီးနှစ်ပါးတို့မှ ကျွတ်လွတ်၍ နတ်ပြည်မှာ
ရှိနှင့်ကြသော အရိယာအနန္တတို့နှင့် တလုံးတစီးထည်း ပေါင်းမိ
ကြ၍ သံသရာ၌ ဘေးမဲ့ချမ်းသာ ဘုံစဉ်စံ အရိယာ အဖြစ်သို့
ရောက်နိုင်ကြကုန်၏။

(ဤအကြောင်းများကို သာဓကဒေသနာနှင့်တကွ ထင်ရှားစွာသိလို
လျှင် ငါတို့စီရင်သော အာဟာရဒီပနီစာအုပ်ငယ်၊ အနတ္တဒီပနီစာအုပ်ငယ်
မှာ ကြည့်ရှုကြလေ။)

ဂူဇ္ဇသောတာပန်.. ယခုအခါ ဤလူ့ပြည်မှာ ဘာဝနာမနုဿိ
ကာရ၌ ဂူဇ္ဇသောတာပန် အနေလောက်
ပေါက်ရောက်အောင် အားထုတ်မှုဆိုရာ၌ ဂူဇ္ဇသောတာပန် ဆို
သည်ကား သောတာပန်ငယ်၊ သောတာပန်နု၊ ဆိုလိုသည်။ ဤ
သာသနာတော်၌ပင်လျှင် ယခုဘဝ၌သော်၎င်း နတ်ပြည်သို့ရောက်
လေ၍ နောက်ဘဝ၌သော်၎င်း ပရမတ္ထအရိယာ မဟာသောတာ
ပန် ဘုံစဉ်စံအဖြစ်သို့ မချွတ်မလွဲအမြဲဧကန် အမှန်ရောက်တော့
မည့်သူ ဟုလိုသည်။ အဘယ်မျှလောက် အားထုတ်ကြကုန်မှ ဂူဇ္ဇ
သောတာပန်အဖြစ်သို့ ရောက်နိုင်ကြကုန်သနည်း ဟူမူကား။
ဝိသုဒ္ဓိမဂ် အဋ္ဌကထာ ကနီဝိတရဏ ဝိသုဒ္ဓိနိဒ္ဒေသန္တိ-

ဣမိနာပန ဉာဏေန သမန္နာဂတော ဝိပဿကော ဗုဒ္ဓဿ သနေ လဒ္ဓဿာသော လဒ္ဓပတိဋ္ဌော နိယတဂတိကော ဗုဒ္ဓသောတာပန္နောနာမဟောတိ။ ။ဟူ၍လာ၏။

ဤကင်္ခါဝိတရဏ ဉာဏ်နှင့်ပြည့်စုံသောဝိပဿနာ ပညာရှိ ပုဂ္ဂိုလ်သည်ဘုရားသာသနာတော်၌ ရအပ်သော သက်သာရာရှိ သည်ဖြစ်၍ရအပ်သော ထောက်ရာတည်ရာရှိသည်ဖြစ်၍ မြဲသော ဂတိရှိသော ဗုဒ္ဓသောတာပန်ဖြစ်၏ ဟုလိုသည်။ ပါဠိလျှောက် အဓိပ္ပါယ်။ ။

ကင်္ခါဝိတရဏဉာဏ်ဆိုသည်ကား.....ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ်ကို သိ

သော ပစ္စယပရိဂ္ဂဟ ဉာဏ်ကို ဆိုသတည်း။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်၏ အချက်ကိုကား ငါတို့ စီရင်သောပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်လင်္ကာ ၁၃-ပုဒ် အကျဉ်းချုပ် စာအုပ် ငယ်၊၎င်းကို အဘိဓမ္မာဝိဘင်းပါဠိတော်မြတ်နှင့် တွဲစပ်၍ အကျယ် တော်ပြသော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒီပနီ စာအုပ်များမှာ ကြည့်လေ။ ဘုရားသာသနာ၌ ရအပ်သော သက်သာရာရှိမှု ဆိုသည်ကား ဒိဋ္ဌိ ဝိစိကိစ္ဆာ ဟူသောကိလေသဝဋ်ဆိုးကြီး ကျွတ်ကွာ၍ သွားမှုကို ဆိုသတည်း။ ဝိက္ခမ္ဘနပဟာနံအနေမျှကွာသည်ကိုယူလေ။ ရအပ် သောထောက်ရာတည်ရာရှိမှုဆိုသည်ကား သေသည်၏ အခြားမဲ့ ၌ ကမ္မသကာ ကံချရာဟု ရောက်လျီရာရောက် ပေါက်လွှတ်ပစ် ထားကြရသော ဝိနိပါတ ဘေးဆိုးကြီးမှ လွတ်ခွင့်ဆိုက်၍ နေမှု ကိုဆိုသည်။ သံသရာဒလဟော၌ မျောမှု၊ မြုပ်မှု၊ နစ်မှု၊ မှန်းမှုမှ လွတ်တော့မည်ဟုလို-။

ဂတိမြို့.....မြဲသောဂတိရှိမှုဆိုသည်ကားသေသည်၏ အခြား

မဲ့၌ နတ်ပြည်သို့ ရောက်မှုမြဲသည်ကို ဆိုသည်။ နတ်ပြည်သို့ရောက်လျှင်လည်း ကေနိ ကျွတ်လွတ်တော့မည့် သူ ပေတည်း။ ဤအဋ္ဌကထာစကား၌ ပစ္စယပရိဂ္ဂဟ ဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံသောသူဟူသည်အဘယ်မျှလောက်သောတရားတို့၌ ပစ္စယ

ပရိဂ္ဂဟဉာဏ်သို့ ရောက်အောင် ထူထောင်အားထုတ်ရမည်နည်း
 ဟူမူကား သမ္မောဟာ ဝိနောဒနီအဋ္ဌကထာ၌ မြေ၊ ရေ၊ မီး၊ လေ
 ဟူသောဓာတ်ကြီးလေးပါးကိုပိုင်းခြား၍မြင်နိုင်လျှင်ဤသာသနာ၌
 အမြစ်စိုက်ပြီ၊မြီသော ဂတိရှိသော စူဠသောတာပန် အဖြစ်သို့
 ရောက်ပြီဟူ၍ လာပြန်ပေရကား ထိုဓာတ်ကြီး လေးပါး၌ ပစ္စယ
 ပရိဂ္ဂဟဉာဏ်သို့ရောက်အောင် ထူထောင် အားထုတ်ရမည်ဟု
 သိအပ်၏။ ဤအဋ္ဌကထာ၌ ဤသာသနာ၌ အမြစ်စိုက်မှုဆိုသည်
 ကား လောက၌ လူတို့မှာတခုသောမြို့ရွာ၌ အိမ်ရာခြံဝင်း လုပ်ခင်း
 မြေရာ တည်ထောင်မိသည်ရှိသော် ထိုသူသည် ထိုမြို့ရွာ၌ အမြစ်
 စိုက်ပြီ၊ မြို့ရွာတပါးသို့ ပြောင်းရွှေ့တော့မည်မဟုတ်ပြီ ဆိုရသကဲ့
 သို့ ဤသူသည်လည်း ဤသာသနာမှာ ကွတ်လွတ်တော့မည်၊
 နောက်ဘုရားသာသနာသို့သွားမည့်သူမဟုတ်ပြီဆိုလိုသည်။

အာဇီဝဋ္ဌမကသီလ.....ဤအဋ္ဌကထာကြီးနှစ်ရပ်ကိုစပ်ဟပ်၍

သိအပ်သော အချုပ်ဝိနိစ္ဆယ ပိဏ္ဍတ္တ

ကား အာဇီဝဋ္ဌမကသီလကို လုံခြုံစေ၍ ငှေးဦးစွာသီလဝိသုဒ္ဓိနှင့်
 ပြည့်စုံရာ၏။ လူတို့၌အာဇီဝဋ္ဌမကသီလကို လုံခြုံစေမှု ဆိုသည်
 ကား ခံယူ၍ဖြစ်စေ၊ ခံယူဘဲပင်ဖြစ်စေ၊ ပါဏာတိပါတမှုကို
 လွတ်ကင်းစေရမည်၊ အဒိန္နာဒါန်မှုကို လွတ်ကင်း စေရမည်၊
 ကာမေသုမိစ္ဆာစာရမှုကို လွတ်ကင်းစေရမည်၊ မုသာဝါဒမှုကို
 လွတ်ကင်းစေရမည်၊ ချောပစ် ကုန်းတိုက်မှုကို လွတ်ကင်းစေရ
 မည်၊ ဆဲရေးမှုကို လွတ်ကင်းစေရမည်၊ အကျိုးမရှိသော ပြန်ဖျင်း
 သောစကား ပြောမှုကို လွတ်ကင်းစေရမည်၊ ဒုစရိုက်နှင့် အသက်
 မွေးမှုကို လွတ်ကင်းစေရမည်၊ လွတ်ကင်းပေလျှင် အာဇီဝဋ္ဌမက
 သီလလုံခြုံပြီ၊ လူသီလဝန္တဖြစ်ပေပြီ၊ သတိလွတ်သဖြင့် ပြုမိ၍
 ရှိပြန်လျှင် ဤအမှုကို နောင်ငါမပြုဟု တင်းတင်းကြပ်ကြပ် မိဋ္ဌာန်
 လျှင် လုံခြုံလုံပြန်၏။ **။သီလဝိသုဒ္ဓိဖြစ်၏။** **။စိတ္တဝိသုဒ္ဓိမှာ**
 တတ်နိုင်လျှင် အထူးကောင်း၏၊ မတတ်နိုင်လျှင် နေရ၏၊ ဥပစာရ
 ဘာဝနာ၊ အပ္ပနာဘာဝနာ ဟူသော စိတ္တဝိသုဒ္ဓိကို အသီးမလုပ်

သော ယောဂီကို သုက္ခဝိပဿက ယောဂီဟု ခေါ်သည်။ သုဒ္ဓိ
ဝိပဿက ယောဂီလည်းခေါ်၏။

ဓာတုမနသိကာရ.....ယခုကာလသည်သုက္ခဝိပဿကခေတ်
တည်း။ ထို့ကြောင့် သိလဝိသုဒ္ဓိနေ
ရာကျလျှင် ဓာတုမနသိကာရကို ထူထောင်ရမည်။ ထူထောင်
ပုံကားဤကိုယ်၌ ပထဝီဓာတ်၊ အာပေါဓာတ်၊ တေဇောဓာတ်၊
ဝါယောဓာတ်ဟူ၍ ဓာတ်ကြီးလေးပါးရှိ၏။ မြေဓာတ်၊ ရေဓာတ်၊
မီးဓာတ်၊ လေဓာတ်ဟူ၍ ဓာတ်ကြီးလေးပါး ရှိ၏သော်လည်းဆို၊
ဤ၌မြေသည် လောကမြေ၊ သုတ္တန်မြေ၊ ပရမတ်မြေဟု သုံးပါးရှိ
၏။ ထိုတွင်လူအများသိကြသော သိလာပထဝီ၊ ပံသုပထဝီ ဤမြေ
နှစ်ပါးသည် **လောကမြေ** မည်၏။ ဆံပင်၊ မွေးညှင်း၊ ခြေသည်း၊
လက်သည်း အစရှိသော ပထဝီဓာတ် ၂၀-မြေသည် **သုတ္တန်မြေ**
မည်၏။ ဤမြေနှစ်ပါးကား အထည်ခြိမ် ထင်မြင်ရသောမြေမျိုးဖြစ်
၍ ပရမတ်မြေမဟုတ်။ ပရမာဏုမြူ၊ အဏုမြူမျှပင် သော်လည်း
အထည်ခြိမ် ထင်မြင်လျက် ရှိခဲ့လျှင် ပရမတ်မြေကို ညဏ်မထိ၊
ပညပ်သဏ္ဌာန်တွင် ညဏ်စိုက်၍နေ၏။ အထည်ခြိမ် မဟုတ်သော
ခက်မာမှုကြိယာသက်သက်သည်သာ ပရမတ်မြေ၊ အဘိဓမ္မာမြေ
အစစ်တည်း။ လောကုမြေ၊ သုတ္တန်မြေနှစ်ပါး၌ အနိစ္စလက္ခဏာရေး
အစစ်မဝင်နိုင်။ ပရမတ်မြေ အစစ်၌သာ အနိစ္စ လက္ခဏာရေး
အစစ်ဝင်နိုင်သည်။ အနိစ္စ လက္ခဏာရေးအစစ် ဆိုသည်ကား
တနာရီအတွင်းမှာပင် အခါများစွာ ပျက်မှု၊ ချုပ်မှု၊ သေဆုံးမှု၊
ကုန်ခန်းမှုတည်း။

ပရမတ်မြေစစ်.....အထည်ခြိမ် ပညပ်သဏ္ဌာန်ကြီး ဖြစ်သော
ဆံပင်မည်သည် တနာရီအတွင်းမှာ အခါ
များစွာ ချုပ်ပျက်ကုန်ဆုံးမည် ဝေးစွာ လူသေ၍မှ ဆံပင်မသေသေး။
သုသာန်မြေမှာပင် တထွေးလုံးလုံးနေသေး၏။ ဆံပင်၌ခက်မာမှု
ကြိယာတမျိုးသည် ရှိ၏။ ထိုကြိယာသည်သာလျှင် ပရမတ်မြေ

အစစ်တည်း။ ဆံပင်၌ထိုမြေဓာတ်အစစ်သည်မူကားတနာရီအတွင်း
 မှာပင် အခါများစွာပျက်၏၊ ချုပ်၏၊ သေ၏၊ ဆုံး၏၊ ကုန်၏၊ ခန်း၏၊
 ကွယ်ပျောက်၏။ ။ပျက်ပုံကား ထင်ရှားစေခြင်းငှါ ဉာဏ်ဖြင့်
 ဆံပင်ကိုခွေ၍ကြည့်၊ မြေဓာတ်စစ်မပျက်ခဲ့လျှင် ကိုင်း၍ညွတ်၍ပင်
 မရ၊ ပကတိအတိုင်း တောင့်တင်းခိုင်မာ၍ ခံနေလတ္တံ့။ ကိုင်း၍
 ညွတ်၍ရခဲ့လျှင် ဆံပင်အတွင်း၌ နဂိုမြေဓာတ်တွေ မြွေမြွေ
 ကြေပျောက် ပျက်ဆုံး၍ ကုန်ပြီဟုသိအပ်၏။ မြေဓာတ်သစ်တွေ
 အဆင့်ဆင့်ပြောင်းလဲ၍ လာပြီဟုသိအပ်၏။ ဉာဏ်စိုက်မိခဲစွ။

ပရမတ်မြေဓာတ်စစ်မည်သည် ခက်မာမှု ကြိယာမျှကိုသာဆို
 သောကြောင့် ဆံပင်ကိုခွေရာ၌ ထိုဆံပင်အတွင်းမှာ ကြိယာ
 အပြောင်းအလဲကို မြင်အောင်ကြည့်ရသည်။ ကြိယာပြောင်းလဲမှု
 ဆိုသည်ကား မာမှုကြိယာ အခြေအနေ တမျိုးတမျိုး ပျက်၍ပျက်၍
 မာမှုကြိယာ အသစ်အသစ် အဆင့်အဆင့်ဖြစ်ပေါ်၍ သွားမှုကို
 ကြိယာပြောင်းလဲမှု ဆိုသည်။

ကြိယာပြောင်းလဲမှု ထင်မြင်ခဲ့လျှင် ကြိယာဟောင်း ပျက်ဆုံး
 မှု အဆင့်ဆင့် ကေန့်ရှိ၏။ ပျက်ဆုံးမှုမရှိခဲ့လျှင် ပြောင်းလဲမှုမရှိနိုင်။
 ကြိယာဟောင်းပျက်ဆုံးမှု အဆင့်ဆင့်တို့နှင့် ကြိယာသစ်ဖြစ်ပေါ်
 မှု အဆင့်ဆင့်တို့၏ အကူးအကူး အကြားအကြားတို့၌ အာကာသ
 ဓာတ်အခြားအခြားကိုလည်းဉာဏ်နှင့်မြင်အောင်ကြည့်၊ အာကာသ
 ဓာတ်ကိုမြင်တတ်မှ သန္တတိ အမျှင်ပြတ်မည်။ ။ဤ၌ ကြိယာ
 ဟောင်း အဆင့်ဆင့်ကုန်ဆုံး ပျောက်ကွယ်မှုကို အနိစ္စလက္ခဏာ
 အစစ်ဆိုသည်။ ဤအနိစ္စကိုမြင်နိုင်မှ ဝိပဿနာ ဉာဏ်အစစ် ဖြစ်
 သည်။ ။ဓာတ်၏ပျက်ခြင်း၊ ဓာတ်၏ချုပ်ခြင်း၊ ဓာတ်၏သေခြင်း၊
 ဓာတ်၏ဆုံးခြင်း၊ ဓာတ်၏ ကုန်ခန်းခြင်းကို အနိစ္စဆိုသည်။ မရဏ
 အစစ်ပေတည်း။ ဤမရဏအစစ်ကိုမြင်မှ ဝိပဿနာဉာဏ် အစစ်
 ဖြစ်သည်။

(ဤကားဆံပင်တခု၌ ပထဝီခေါ်သော ပရမတ် မြေဓာတ်စစ်ကို ပြဆို
 ချက်တည်း။)

ဆံပင်၌ရေခတ်စစ်.....ဤနည်းကိုမှီ၍ ရေခတ်, မီးခတ်
 လေခတ် တို့၌လည်း လောက,
 သုတ္တန်, ပရမတ်စစ် သုံးပါး သုံးပါးစီ ထုတ်၍ ပရမတ်ခတ်စစ်
 ခွဲနည်း, အနိစ္စလက္ခဏာစစ် ခွဲနည်း, ဝိပဿနာဉာဏ်စစ်ခွဲနည်းကို
 သိလေ။ ။ပရမတ် ခတ်စစ်မျှကိုသာ ပြဆိုအံ့။ ။ထိုဆံပင်၌
 ခက်မာမှု ကြိယာမျှသာ ဖြစ်သော ထိုမြေခတ် အစစ်အများကို
 တခုနှင့်တခု ကပ်တွယ် ဘွဲ့စေးမှုသည် ပရမတ် ရေခတ်အစစ်
 မည်၏။ ဤရေခတ် ဘွဲ့စေးမှုကြောင့် အထည်ခြစ် မရှိသော
 ခက်မာမှုကြိယာသည် များစွာ စုမိခဲမိ ကြသဖြင့် ဆံပင်သဏ္ဌာန်
 အထည်ခြစ်ထင်မြင်ရ၏။ဤရေခတ်၏ ပျက်မှု ဖြစ်မှုမှာ မိမိ၏မှီရာ
 မြေခတ်နှင့် ဖြစ်အတူ ပျက်အတူ ပါလေတော့သည်။

(ဆံပင်၌ ရေခတ်အစစ်ကို ပြဆိုချက်ပြီး၏။)

မီးခတ်ထိုဆံပင်၌ ပူသောအခါ ပူမှုကြိယာ သက်သက်
 သည်၎င်း, အေးသော အခါ အေးမှု ကြိယာ
 သက်သက်သည်၎င်း, ပရမတ်မီးခတ်အစစ်မည်၏။ ။ဤမီးခတ်
 ကိုပင် ကျမ်းဂန်တို့၌ ဥတုဟုဆိုသည်။ ။မှီရာဝတ္ထုကို လောင်မှု
 အမြဲ ရှိသောကြောင့် မီးခေါ်သည်။ ။မှီရာဝတ္ထုကို စွဲမိလျှင်
 သားသွေးပေါက်ဘွားမှု အမြဲရှိသောကြောင့် ဥတုခေါ်သည်။ ။
 လောကမျက်မြင် မီးကိုကြည့်။ ။အဘယ်ကို လောင်သနည်း။
 မိမိမှီရာမြေခတ်ကိုအမြဲလောင်သည်။မြေခတ်ကား တေဇော၏
 မီးစာတည်း။ ။စိတ္တက္ခဏာတဆယ့်ခုနစ်ချက်ရှိလျှင် မီးစာမြေခတ်
 ကုန်မြဲတည်း။မီးစာကုန်လျှင် မီးကုန်မြဲ။ ။ဥပါဒ်သည် နောက်ဦးသို့
 ရောက်လျှင် မြေခတ်ကို စွဲမိခဲမိ၏။ စွဲမိခဲမိသည်နှင့် တပြိုင်နက်
 သားသွေးပေါက်ဘွား၏။ ထိုသားသွေးကလာပ်စုကို ဥတုဇ ကလာပ်
 ခေါ်သည်။ ။ဤမီးခတ်၏ အမြဲလောင်မှု, အမြဲရုပ်သစ် ကလာပ်
 သစ်ပေါက်ဘွားမှုကို မြင်နိုင်ပါမူကား ပကတိဆံပင်၌ပင် ဖြစ်မှု
 ပျက်မှု တရွရွနေသည်ကို မြင်လိမ့်မည်။ ဆံပင်၌ မြင်လျှင်လည်း

တကိုယ်လုံး၌ ဖြစ်မှုပျက်မှု တရုရုနေသည်ကို မြင်လိမ့်မည်။ ။
ဤမီးခတ်၏ ပျက်မှုဖြစ်မှုသည်လည်း မီးစာမြေခတ်နှင့် ပျက်
အတူ ဖြစ်အတူပင်တည်း။

(မီးခတ်ပြီး၏။)

လေခတ်.....မီးရှိလျှင် အရှိန်ရှိပြီဖြစ်၍ ထိုဆံပင်၌ မီးခတ်၏
အရှိန်ဖြစ်မှု၊ ကြွေမှု ကြိယာ သက်သက်သည်
လေခတ်အစစ်မည်၏။ လှင်ရှားခြင်းရှိမှ ထင်ရှားသည်။ ပျက်မှု
ဖြစ်မှုမှာ တေဇောနှင့်တချက်တည်းပင်။

(ငါယောခတ်ပြီး၏။)

စတုဓာတုဝဝတ္ထာန် ...လွယ်လည်းလွယ်၏။ ခက်လည်း ခက်
၏။ ဉာဏ်စိုက်မိလျှင် လွယ်၏။ ဉာဏ်
မစိုက်မိလျှင် ခက်၏။ ။ဤသို့လျှင် ဆံပင်၌ အမှုကြီး လေးပါး၊
ကြိယာကြီးလေးပါးကို လေးစိတ်ကွဲအောင် ဉာဏ်နှင့် ခွဲမှုသည်
စတုဓာတုဝဝတ္ထာန် မည်၏။ ။ဆံပင် ခေါ်သော ခြိမ်သဏ္ဌာန်
ဉာဏ်၌ကွယ်ပျောက်၍သွားအောင် မြင်လေ။

ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိ..ဉာဏ်၌ဆံပင်ခြိမ်သဏ္ဌာန် ကွယ်ပျောက်၍ ဓာတ်
အစု သက်သက်သာ မြင်သောအခါ ဆံပင်၌ အတ္တ
ဟူ၍ စွဲလမ်းသော သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ကွာလေ၏။ ဆံပင်၌ ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိ
ဉာဏ် ပေါက်လေ၏။ ။ဤကားဆံပင်၌ ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ်ပုံကို စံပြ
ချက်တည်း။ ။ဤနည်းကိုမှီ၍ မိမိကိုယ် တခုလုံးကို လေးစိတ်
အကွဲကြီးကွဲအောင် အားထုတ်ကြလေ။ ။မိမိကိုယ်တခု လေးစိတ်
ကွဲလျှင် ရုပ်ခန္ဓာရှိသမျှမှာ ကွဲပြီးချည်း ဖြစ်လေတော့သည်။ ။
မိမိကိုယ်မှာ ဆံပင်ကဲ့သို့ ဉာဏ်၌ခြိမ်သဏ္ဌာန်တွေ အကုန်ကွယ်
ပျောက်၍ ဓာတ်ပုံ၊ ဓာတ်စု၊ ဓာတ်ခဲ၊ ဓာတ်တုံးကြီး သက်သက်
ထင်မြင်နိုင်သောအခါ သက္ကာယဒိဋ္ဌိကြီး ကျွတ်ကွာ၏။ တကိုယ်လုံး
၌ ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိဉာဏ် တည်ထောင်မိ၏။ သမ္မောဟဝိနောဒနီ အဋ္ဌ

ကထာ၌ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကိုပင် ဂုဏ်သောတာပန်အဖြစ်သို့ ရောက်ပြီဟု ဆို၏။

(ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိအမြွက်ပြီး၏။)

အကြောင်းတရား ၄-ပါး...ပစ္စယပရိဂ္ဂဟ ဉာဏ်၌ကံ၊စိတ်၊ ဥတု၊အာဟာရ-ဟူ၍အကြောင်း တရားလေးပါးရှိ၏။ ။ပဋိသန္ဓေအခါ၌ ခက်မာမှုကြိယာ၊ ဘွဲ့စေး မှု ကြိယာ၊ပူဇွန်းမှု ကြိယာ၊ ကြွရွခြင်း ဟူသော ထောက်ကန်မှု ကြိယာ ဤကြိယာကြီး လေးခုအစုံတို့သည် ကံကြောင့် ဖြစ်ပေါ် ကုန်၏။ ။ထိုလေးခုတို့တွင် ပူဇွန်းမှုကြိယာသည် ဥတုပေတည်း။ သားသွီး ရုပ်ကလာပ် ပေါက်ဘွားမှု၌ အတုမရှိ စွမ်းနိုင်လှသော ဓာတ်မီးကြီးပေတည်း။ ။မီးတောက်ကို၎င်း၊မီးခံကို၎င်း၊စေ့စေ့ ကြည့်ရှု၍နေလျှင် ရှုရှု၊ရှုရှုနေသည်ကို မြင်ရ၏။ဓာတ်မီးဟု ဆိုအပ် သော ဥတု၏သားသွီး ပေါက်ဘွားမှုပေတည်း။ သတ္တဝါတို့၏ သန္တာန်မှာလည်း ကံသည်ရှေးဦးစွာစ၍ ပေးရုံမျှသာတည်း။အစ၌ ထူထောင်၍ ပေးရုံမျှသာတည်း။ ။စ၊မိသည့် နောက်၌ ကြီးပွား စေရန် ကိစ္စမှာဓာတ်မီး၏ တာဝန် ပေတည်း။ ။ဓာတ်ကြိယာ ကြီးလေးပါး ပေါ်လာသည်ရှိသော် အာဟာရ ဩဇာဟု ဆိုအပ် သောဓာတ်ဆီသည်လည်းပါရှိပြီတည်း။

ဤဓာတ်ဆီသည်လည်း သားသွီးပေါက်ဘွားမှု၌ လွန်စွာစွမ်း နိုင်သော တရားပေတည်း။ ။လောက၌ မီးသည် အဆီမျိုးနှင့် ပေါင်းမိလျှင် လွန်စွာ သားသွီးပေါက်ဘွား၏။ မီးတောက်မီးလျှံ ဖြစ်၍ထ၏။အဆီသည်လည်း မီးနှင့်ပေါင်းမိလျှင် လွန်စွာ သားသွီး ပေါက်ဘွား၏။ ။ဓာတ်မီးနှင့်ဓာတ်ဆီတို့ကား အဘော်အဘက် တို့ပေတည်း။ဆီမီး၊ ရေနံ ဆီမီး၊ဖယောင်းမီးတို့ကို ကြည့်လေ။ ။ အစစကံထူထောင်၍ ပေးသည့်နောက် တခဏ တခြား ရုပ် ကလာပ်ခန္ဓာကြီးပွားမှုသည် ဓာတ်ဆီဓာတ်မီးတို့၏ တာဝန်ပေ တည်း။

ဥပမာကား.....ညောင်ပင်ကြီးဖြစ်ရာ၌ သေးငယ်လှစွာသော
 ညောင်စေ့သည် အစစွာ အညွှောက်ငယ်
 ကလေးဖြစ်အောင် ထူထောင်၍ပေးပေ၏။ ထူထောင်၍ပေး
 သည့်နောက် ထိုညောင်စေ့ငယ်သည် ပုပ်ဆွေး ပျောက်ကွယ်
 လေ၏။ အစဉ်အတိုင်း ကြီးပွားမှုမှာ မြေဥတု ရေဥတု နှစ်ပါးတို့၏
 တာဝန်ပေတည်း။ မိဗန်းကောင်းလှသောကာလ၌ လစဉ် ရွာသော
 မိဗန်းရေသည်မြေနှင့်ရောနှော၍တည်နေ၏။ မြေဥတု၊ ရေဥတုနှစ်
 ပါးဖြစ်၏။ ထိုဥတုနှစ်ပါးသည် ထိုညောင်ညွှောက်ငယ်ကို အပ်ငယ်
 အပ်ကြီး ဝင်ရိုးလက်သန်း လက်ညှိုးသဏ္ဌာန်စသည်ဖြင့် တနေ
 တခြား ကြီးပွားစည်ကားစေ၏။ သံတောင်တရာရှိသော ညောင်ပင်
 ကြီး ဖြစ်စေ၍အနှစ်ငါးရာ အနှစ်တထောင်တိုင်အောင် တည်စေ၏။

သတ္တဝါတို့ရုပ်ခန္ဓာ၌ကံသည် ညောင်စေ့ငယ်နှင့်တူ၏။ ဓာတ်ဆီ
 ဓာတ်မီးတို့သည် မြေဥတု ရေဥတု တို့နှင့်တူကုန်၏။ ညောင်ပင်
 သဏ္ဌာန် တခုလုံးအပြည့်ရှိနေသော ဓာတ်မီးသည် မြေဥတုမျိုး
 တည်း။ ညောင်ပင်သဏ္ဌာန် တခုလုံး၌တည်ရှိသော စိုစွတ်သော အ
 စေးသည်ရေဥတုမျိုးတည်း။ အတွင်းမြေဥတု ရေဥတုနှစ်ပါးတည်း။
 ညောင်ပင်၏တည်ရာ မြေကြီး၌ရှိသောဥတုသည် အပ မြေဥတု
 တည်း။ လစဉ်မပြတ် ရွာသော မိဗန်းရေမှဖြစ်သော မြေတွင်းရှိ
 စိုစွတ်သော အမှုသည် အပ မြေဥတုတည်း။ အပဥတု နှစ်ပါး
 တည်း။ ။ အပဥတုနှစ်ပါးက တွင်တွင် ချိုးမြှောက် ထောက်ပံ့၏။
 ညောင်ပင်တွင်းရှိ အတွင်းဥတုနှစ်ပါးက အတွင်း ကြီးပွားစေ၏။ ။
 ကြီးပွား စေသော်လည်းမျိုးစေ့၏ တန်ခိုးအားဖြင့် ညောင်ပင်၏
 အခြင်းအရာအတိုင်းသာ ကြီးပွားစေ၏။ အသွေး အဆင်း အကိုင်း
 အခက်အရှက်သဏ္ဌာန်စသည်အလုံးစုံသည် သရက်ပင်သဏ္ဌာန်
 ပိနဲ့ပင်သဏ္ဌာန်စသည်ဖြစ်၍မသွားစေရ။ သဏ္ဌာန်ကြီးမှု၊ အရပ်
 မြင့်မှု၊ အသက်ရှည်မှု၊ အလုံးစုံသည်မျိုးစေ့၏တန်ခိုးအားဖြင့်ညောင်
 ပင်၏ အခြင်းအရာမျိုး အတိုင်းသာဖြစ်ရ၏။ ဗီဇနိယာမခေါ်သည်။

မြေဥတုရေဥတု ကောင်းရာ၌ ပေါက်ရောက်ခဲ့လျှင် အလွန် ကြီးပွားစည်ကား၏။ ခြောက်သွေ့ ခေါင်းပါးလှသော မြေ၌ပေါက် ရောက်ခဲ့လျှင်ကောင်းစွာ မကြီးပွားနိုင်။ ဥတုအတွက်တည်း။ ခပ် သိမ်းသော သစ်ပင်မျိုး၊ ချုံမျိုး၊ နွယ်မျိုး၊ မြက်မျိုး၊ ကောက်စပါးမျိုး တို့၌လည်းဤနည်းတူပင်။ ။ဤသို့လျှင်ညောင်ပင်ကြီး၌ မျိုးစေ့၏ ဆိုင်ရာအမှု၊ အတွင်း မြေဥတု ရေဥတု နှစ်ပါး၏ဆိုင်ရာအမှု၊ အပ မြေဥတု ရေဥတုနှစ်ပါး၏ဆိုင်ရာအမှုတို့ကို ခြားနားစွာကြည့်မြင်၍ ထားဘိ။

သတ္တဝါတို့၏ ရုပ်ခန္ဓာ၌ကံ၏အမှုသည် ညောင်ပင်ကြီး၌ မျိုး စေ့ငယ်၏ အမှုနှင့်တူလှ၏။ ပဋိသန္ဓေမှစ၍ အစဉ်ပါရှိ၍ လာသော အတွင်းဓာတ်ဆီ ဓာတ်မီးနှစ်မျိုးသည်ညောင်ပင်၏အတွင်း ဥတုနှစ် ပါးနှင့်တူ၏။ အမိဝမ်း၌နေစဉ်အခါအမိကိုယ်မှထိုသူငယ်၏အတွင်း သဏ္ဌာန်ကို အတွင်ထောက်ပံ့သော အပဓာတ်ဆီ ဓာတ်မီး နှစ်ပါး၊ ဘွားမြင်သည့်နောက်၌ မျှအပ်သော အစာအာဟာရတို့မှ ထို သဏ္ဌာန်ကို အတွင်ထောက်ပံ့သော အပဓာတ်ဆီ ဓာတ်မီး နှစ်ပါး သည် ညောင်ပင်တည်ရာ မြေတွင်းရှိ အပဥတု နှစ်ပါးနှင့် တူ၏။ အပမှ နေ့စဉ်မျှအပ်သော ထမင်းရေစာတို့သည် လစဉ်ရွာသော မိုးဇလနှင့်တူ၏။ ။စေ့စပ်အောင်ကြံ။ ။

(ကံအချက်, ဥတုအချက်, အာဟာရအချက်သုံးပါးအမြွက်ပြီး၏။)

စိတ်အချက်ကား..... အထူးအားဖြင့် လှုပ်ရှားမှု၊ သွားမှု၊ လာမှု၊ ထမှု၊ ထိုင်မှု၊ ပြောမှု၊ ဆိုမှု စသည်တို့၌ အ မှု အားလျော်စွာတကယ့်လုံး၌၎င်း၊ ပြုပြင်လိုရာကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်၌ ၎င်း၊ ပြိုင်းခနဲ ပြိုင်းခနဲ တပြိုင်နက်ဓာတ်ကြိယာ လေးပါးဖြစ်ပေါ်ရ ၏။ ညဉ့်အခါ၌တိုက်ခန်းတွင်းမှာမီးထွန်းကြရာ မီးတောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက်တခန်းလုံး၌ မီးရောင်တွေ အပြည့် ပေါ်လာ သကဲ့သို့

တည်း၊ စိတ်၏အစွမ်းမျိုးဖြစ်၍ အလွန်အဟုန်ပြင်းထန် သန်စွမ်း၏
 သူ့စိတ်နှင့်သူ့အမှု အသီးအသီးပေတည်း။

(စိတ်ဓာတ်၏အချက်ပြီး၏။)

ဤသို့လျှင် ပဋိသန္ဓေ၌ရှေးဦးစွာဖြစ်ပေါ်လာသည်မှစ၍တာဘဝ
 လုံးထိုဓာတ်ကြိယာ အစုအရုံးအတုံးအခဲကြီးသည် ကံ၊စိတ်၊ဥတု
 အာဟာရ ဤအကြောင်း လေးပါးကြောင့်ဖြစ်ရ၏။ တည်ရ၏။ ။
 ထိုတွင်ပြုပြင်သူဆိုင်ရာကြီးလေးပါးကိုခြားနား၍သိရာ၏။တကိုယ်
 လုံးသည် ဓာတ်မီးခဲကြီး ဆိုလျှင်လည်း ဟုတ်၏။ ဓာတ်ဆီ ခဲကြီး
 ဆိုလျှင်လည်း ဟုတ်၏။ လူသဏ္ဌာန်မျှ တောက်၍ နေသောမီး
 တောက်ကြီးနှင့် ဤကိုယ်ကြီးသည် တူလှ၏။ထိုမီးတောက်ကြီးကို
 စေ့စေ့ကြည့်၍နေလျှင် တရွရွတရှိန်ရှိန် ရုပ်ကလာပ်တွေပွား၍နေမှု
 သည်ထင်ရှားလှ၏။ ။စီး၍နေသော မြစ်ရေအယဉ်ကို စေ့စေ့
 ကြည့်၍နေလျှင်လည်း စိပ်စိပ်စိပ်စိပ်တရွရွပွားမှု အစဉ်သည်ထင်
 ရှား၏။တရှိန်ရှိန်တရွရွမြင်ကြလျှင်ဆံပင်၌ပြဆိုခဲ့သော အာကာသ
 ဓာတ် အခြားအခြားတွေကို မြင်တတ်ကြစေ၊ အာကာသဓာတ်
 အခြားအခြားတွေကို မြင်တတ်မှ ဓာတ်ကြိယာ အဟောင်းတွေ
 သေမှု၊ ဆုံးမှု၊ အသစ်အသစ်တွေဖြစ်မှု၊ ပေါ်မှု၊အနိစ္စအချက်ပေါ်
 နိုင်သည်။

ရေများမှကြာပွားသလို...ထိုမီးတောက်ကြီး မြစ်ရေအယဉ်
 တို့၌ကဲ့သို့ ဤ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးမှာ
 လည်း မီးတောက်မီးလျှံပွားမှုကဲ့သို့၊မြစ်ရေအယဉ်ပွားမှုကဲ့သို့အမြဲ
 ပွား၍နေသော ဥတုဓာတ်မီးအရည်၊ဥတု ဇရုပ်ကလာပ် အရည်ကို
 ၎င်း၊အာဟာရဓာတ်ဆီအရည်၊အာဟာရဇရုပ်ကလာပ် အရည်ကို
 ၎င်း၊တရှိန်ရှိန်တရွရွနေကြသည်ကို မျက်စိနှင့်မြင်သကဲ့သို့ဉာဏ်နှင့်
 မြင်ကြစေရမည်။ပဋိသန္ဓေမှစ၍ ကမ္မဇရုပ်ကလာပ်အစဉ်မှာမူကား
 ထိုဥတုဇအာဟာရဇတို့ ပွားစီးလျှင် ပွားစီး၍လိုက်၏။ ဆုတ်ယုတ်
 လျှင် ဆုတ်ယုတ်၍လိုက်၏။ရေပွားလျှင် ကြာပွားသကဲ့သို့၊ရေဆုတ်

လျှင် ကြာဆုတ်သကဲ့သို့တည်း။ ။လောက၌ကိုယ်တွေ့ မျက်မြင်
တွေကိုလည်း စေ့စေ့နှံ့နှံ့ သိတတ်ရသည်။ ။ဤကား ပရမတ်
မြေဓာတ် ရေဓာတ် မီးဓာတ် လေဓာတ် ဟူသောဓာတ်ကြိယာကြီး
လေးပါးတို့၏ အစုအရုံးအတုံးအခဲကြီး၏ ဖြစ်ပွားတည်ထွန်း၍ နေပုံ
တည်း။

ဒိဋ္ဌိနှင့်ဝိစိကိစ္ဆာ.....ဤသို့ ဖြစ်ပွားတည်ထွန်း၍ နေရာ၌ ပဋိ
သန္ဓေအခါ၌အစစွာဖြစ်ပေါ်လာမှုသည်
ဒိဋ္ဌိ၏အချက်၊ဝိစိကိစ္ဆာ၏အချက်ကြီးတည်း။မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဖြစ်ကြသမျှ
သည် ထိုနေရာ၌ကြီးကျယ်လှ၏။ဝိစိကိစ္ဆာဖြစ်ကြသမျှသည် ထိုနေ
ရာ၌ကြီးကျယ်လှ၏။ ။ထိုမှနောက်ဥတုအာဟာရတို့၏နယ်၌လည်း
ဒိဋ္ဌိဝိစိကိစ္ဆာဖြစ်မြဲပင်တည်း။ ။ကံမည်သည် ဧှေးဧှေးဘဝတို့၌
ပြုခဲ့ကြသော အမှုဖြစ်၍ထိုပြုရာ၌ပင်လျှင် ချုပ်ခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ ဘုံဘဝ
ခြားပြီးဖြစ်၏။ထို့ကြောင့် ပဋိသန္ဓေ အချက်မည်သည် သာမည
သတ္တဝါတို့သိနိုင်မြင်နိုင်ကြသော ဌာနမဟုတ်။ ဥာဏ်ပညာ ရှိကြ
သော နတ်ဗြဟ္မာတို့အရာ၊ ဗျာန်အဘိညာနှင့်ပြည့်စုံသော ရသေ့
ရဟန်းတို့၏အရာ၊ အလောင်းတော်ကြီးများ၏ အရာသာတည်း။
သာမည သတ္တဝါတို့မှာ ထိုသူတို့ ဟောကြားသော တရားမှန်
အစဉ်အလာကိုအမှီပြု၍ သိကြရကုန်သည်။ ထိုတရားမှန် လက်စ
ပြတ်၍သွားသောလူမျိုး နတ်မျိုးတို့သည်၎င်း၊ထိုတရားမှန်ကို ပယ်၍
ကြံကြကုန်သောအကြံ သမားတို့သည်၎င်း၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတွေ ဖြစ်၍နေ
ကုန်၏။ ဝိစိကိစ္ဆာတွေဖြစ်၍နေကုန်၏။

ဖြစ်ပုံကား.....အဟေတုကဒိဋ္ဌိတမျိုး၊ ဝိသမဟေတုဒိဋ္ဌိအမျိုး
မျိုး၊ ကာရကဝေဒကဒိဋ္ဌိ အမျိုးမျိုး၊ ဝိစိကိစ္ဆာ
၁၆-မျိုး။

အဟေတုကဒိဋ္ဌိ.....အဟေတုကဒိဋ္ဌိဆိုသည်ကား ပဋိသန္ဓေ
ဖြစ်ပေါ်မှု၌ ဧှေးအကြောင်း ဟူ၍ မရှိ၊
ကောင်းကင်ကျ၊မိနင်းပေါ်ကျကဲ့သို့ ဖြစ်တတ်သောအလေ့ရှိ၍ ဖြစ်

ပေါ်သည်ဟု အကြောင်းကိုလုံးလုံး ပယ်သည်ကား အဟေတုက ဖိဋ္ဌိတည်း။

ဝိသမဟေတုဒိဋ္ဌိ.....အကြောင်း မရှိသည်လည်းမဟုတ်၊ ရှေးကံကြောင့် ဖြစ်ပေါ် လာသည် လည်းမဟုတ်၊ ထာဝရဘုရားဘန်ဆင်း၍သာ ဖြစ်ပေါ် လာသည်၊ ပရမီသွာနတ် မင်းကြီးဘန်ဆင်းသည်၊ ဗိဿဏျိုးနတ်မင်းကြီး ဘန်ဆင်းသည် အစရှိသည်ဖြင့် မဟုတ်သော အကြောင်းတွေကို အကြောင်း လုပ်၍ယူကြသော ဖိဋ္ဌိအမျိုးမျိုးသည် ဝိသမဟေတုဒိဋ္ဌိ မည်၏။

ကာရကဝေဒကဒိဋ္ဌိ.....အကြောင်း မရှိသည်လည်း မဟုတ်၊ ထာဝရဘုရားစသည် ဘန်ဆင်းသည် လည်း မဟုတ်၊ အတ္တမည်သည်ရှိ၏။ ထိုအတ္တသည် သူပင် ရှေးဘဝတို့၌ ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံကိုပြု၏။ သူပင်နောက်ဘဝ၌ မိမိပြုခဲ့သော ကံချရာ၌ ကျရောက်၍လာ၏။ သူကျရောက်ရာ၌သူနေသို့၊ သူခံစားသို့ ခန္ဓာလည်း ဖြစ်ပေါ် လာရ၏ဟု ယူသည်ကား ကာရကဝေဒက ဒိဋ္ဌိတည်း။ ဤဒိဋ္ဌိကား ကံသမားတို့အလယ်၌ ထွန်းကား၏။

ဝိစိကိစ္ဆာဆိုသည်ကား...လူဖြစ်၍ လာမှုသည် ရှေးကံကြောင့် ဆိုသည်လည်း ဟုတ်လေ မသိ၊ မဟုတ်လေမသိ၊ အကြောင်းမရှိ ဆိုသည်လည်း ဟုတ်လေမသိ၊ မဟုတ်လေမသိ၊ ဘယ်သူ ဘန်ဆင်းသည် ဆိုသည်လည်း ဟုတ်လေ မသိ၊ မဟုတ်လေမသိ၊ အတ္တရှိသည် ဆိုသည်လည်း ဟုတ်လေ မသိ၊ မဟုတ်လေမသိ၊ မိမိသည် ရှေးဘဝတို့၌ ကံကိုပြု၍ နောက်ဘဝ၌ ထိုကံချရာ မိမိရောက်ရသည်၊ မိမိရောက်ရာမှာ ခန္ဓာပေါ်ရသည်ဟူသည်လည်း ဟုတ်လေမသိ၊ မဟုတ်လေမသိ ဟု ခွဲဟာကြီးဖြစ်၍ နေမှုကို ဝိစိကိစ္ဆာဆိုသည်။ ။ သတ္တဝါဖြစ်မှု၌ ဤရမှန်းမှ မသိသော အဟိတ်တိရစ္ဆာန် ကဲ့သို့သော ပိတ်တုံးသမားတွေ၏ ပိတ်တုံးမှုကြီးကိုကား သမ္မောဟကြီးခေါ်သည်။

ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်.....ထိုအလုံးစုံကို အကုန်ပယ်ခြင်းငှါ ဤ
 ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ကို ထူထောင်
 ရသည်။ ။ပယ်ပုံကား—ဗုဒ္ဓဘာသာလူမျိုး မှန်ခဲ့လျှင် ယခုဘဝ
 တွင် ကမ္မသကတာ သမ္မာဒိဋ္ဌိ ဉာဏ်မျက်စိကို ရကြကုန်သည်
 ဖြစ်၍ အဟေတုကဒိဋ္ဌိ၊ ဝိသမဟေတုဒိဋ္ဌိတို့ ကွာခိုက် ကြို၏။
 ဝိစိကိစ္ဆာလည်း ကွာခိုက်ကြို၏။ ယောင်တိ ယောင်တ သမ္မောဟ
 သမားတို့ကား များကြကုန်၏။ ။ရှေးရှေး ဘဝတို့၌ မိမိပြုသော
 ကောင်းမှုမကောင်းမှုတို့ကြောင့် နောက်နောက်ဘဝတို့၌ ကံပစ်ချ
 ရာ မိမိဖြစ်လာရသည်။ မိမိပြုခဲ့သော ကံ၏အကျိုးကို မိမိခံစားရ
 သည်။ ကောင်းမှုကို ပြုသောသူ သုဂတိ ဘဝသို့ လားရသည်။
 မကောင်းမှုကို ပြုသောသူ ဒုဂ္ဂတိဘဝသို့ လားရသည်—ဟူသော
 အတ္တအမျှင်တန်း၍နေသော ကာရကဝေဒက ဒိဋ္ဌိကိုကား မခွါနိုင်
 ကြကုန်။ ။အနတ္တ ဒေသနာကိုလည်း ကြားသိကြကုန်၏။ ပဒိုစ္စ
 သမုပ္ပါဒ်၊ ပဋ္ဌာန်း တို့ကိုလည်း တတ်သိကြကုန်၏။ စိတ်သန္တာန်၌
 အရိုးစိုက်၍နေသော ထိုအတ္တဒိဋ္ဌိကြီး၊ ကာရကဝေဒကဒိဋ္ဌိကြီးကို
 လည်း မခွါနိုင်ကြကုန်။

သမ္မာဒိဋ္ဌိမျက်စိ.....ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့သည် ရှေးရှေး
 သောဘဝတို့၌ ကောင်းမှု မကောင်းမှုကို
 ပြုကြ၍ နောက်နောက်သောဘဝတို့၌ မိမိတို့ကံပစ်ချရာကျရောက်
 ကြရကုန်သည်—ဟူသော အမှတ်အထင် အမြင် အယူကြီးသည်
 ကား စိတ်မှာ အရိုးစိုက်ကြီးအတိုင်းပင် စိုက်လျက် ရှိကြကုန်၏။
 ဤအရိုးစိုက်ကြီးကား ကမ္မသကတာ သမ္မာဒိဋ္ဌိကြီးနှင့် ယှဉ်သည်
 ဖြစ်၍ ဘုရားပွင့်ရာမဟုတ်သော သာသနာပ အခါ၌ကား လမ်းရိုး
 လမ်းမှန်ကြီးပင်တည်း။ ထိုအရိုးစိုက်ကြီး၌ တည်၍ လူ့ချမ်းသာ၊
 နတ်ချမ်းသာ၊ ဗြဟ္မာချမ်းသာကို ရကြကုန်၏။ ဗောဓိကြီးဗောဓိငယ်
 တို့၏ ပါရမီကိုလည်း ဖြည့်ကြရကုန်၏။ သံသရာ၌ ကျင်လည်၍
 နေကြကုန်သော သူတို့၏ မျက်စိကြီး ပေတည်း။ သံသရာ၌

ကျင်လည် ကြကုန်သော သတ္တဝါတို့အား ဤကမ္မသကတာဉာဏ်
ဟု ဆိုအပ်သော သမ္မာဒိဋ္ဌိမျက်စိကိုပင် အလွန်ရခဲ၏။

ဘာသာတပါးဒိဋ္ဌိများ.....ယခုအခါ၌ ဗုဒ္ဓဘာသာလူမျိုး၊
ဟိန္ဒူ၊ ပုဏ္ဏားဘာသာ လူမျိုးတို့၌
သာ ဤမျက်စိရှိ၏။ ကြွင်းသောလူမျိုးတို့၌မရှိ၊ အပါယ်လေးဘုံသား
တို့၌လည်းမရှိ၊ အချို့ရှိသော်လည်း အသုံးမချနိုင်၊ အကြင်လူမျိုး
နတ်မျိုးတို့၌ ဤမျက်စိ ကွယ်ပျောက်၏။ ထိုလူမျိုး နတ်မျိုးတို့
သည် အချို့အဟေတုက ဒိဋ္ဌိမျိုးဖြစ်ကြကုန်၏။ အချို့ဝိသမဟေတု
ဒိဋ္ဌိမျိုး ဖြစ်ကြကုန်၏။ ယခုအခါ ခရစ်ဘာသာ၊ မဟာမက်ဘာသာ၊
ဘရင်ဂျီဘာသာတို့သည် ဝိသမဟေတုဒိဋ္ဌိတို့တည်း။ အချို့သော
လူမျိုးတို့သည် ဘာသာအမျိုးမျိုးတို့ အလယ်၌ ဝိစိကိစ္ဆာ ကောင်
တွေ ဖြစ်၍နေကြကုန်၏။ အချို့သော တောသားတောင်သားလူရိုင်း
မျိုး၊ ကျွန်းငယ်သားလူရိုင်းမျိုး၊ နတ်ယုတ်နတ်ညံ့မျိုး၊ အပါယ်
သတ္တဝါမျိုးတို့ကား ပဋိသန္ဓေအချက်မှာ ပိတ်တုံးကြီးဖြစ်၍နေကြ
သော သမ္မောဟကောင်တွေတို့သာတည်း။

ဤမျက်စိကွယ်ဆုံးလျှင်.....ဤမျက်စိတကြိမ်ကွယ်ဆုံး၍ သွား
ခဲ့ကြလျှင် ဤမျက်စိကို ဘဝတရာ
နှင့်လည်း မရနိုင်ကြကုန်၊ ဘဝတထောင်နှင့်လည်း မရနိုင်ကြကုန်၊
ဘဝတသောင်းနှင့်လည်း မရနိုင်ကြကုန်၊ ဘဝတသိန်းနှင့်လည်း မရ
နိုင်ကြကုန်၊ ဤမျက်စိကို မရကြသမျှ ကာလပတ်လုံး သံသရာလမ်း
ငုတ်တုတ် ကွယ်ပျောက်၍ နေကြကုန်၏။ တဘဝလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ
ဖြစ်သမျှသော ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံတို့သည် အမှောက်ကြီး
မှောက်၍သွားတို့၊ အမှားကြီးမှား၍သွားတို့၊ အမြုပ်ကြီးမြုပ်၍သွား
တို့၊ အနစ်အမွန်းကြီး နစ်မွန်း၍သွားတို့သာ ဖြစ်ကြကုန်၏။

ဤမျက်စိဆိုသည် ကား.....အောက်၌ ငရဲကြီးရှစ်ပြည်ထောင်
တို့နှင့်တကွ အပါယ်လေးဘုံ တို့
သည် ရှိကြကုန်၏။ အထက်၌ နတ်ပြည် ခြောက်ထပ် ဗြဟ္မာ

နှစ်ဆယ်တို့သည် ရှိကြကုန်၏၊ ဘယ်အမှု ဘယ်အမှုကို ပြုခဲ့လျှင် ထိုသူသည် အပါယ်သို့ကျ၍ ကြီးစွာသော ဒုက္ခကိုခံရ၏၊ ဘယ်အမှု ဘယ်အမှုကို ကြည်ရှောင်ခဲ့သော်၎င်း၊ ဘယ်အမှု ဘယ်အမှုကို ပြုခဲ့သော်၎င်း၊ နောက်ဘဝ၌ လူ့ဘုံ၌ဖြစ်၍၊ နတ်ပြည် ခြောက်ထပ် နတ်ဘုံတို့၌ဖြစ်၍၊ ဗြဟ္မာဘုံတို့၌ဖြစ်၍ ချမ်းသာသုခကို ခံစားရ၏ ဟု ကောင်းမှုမကောင်းမှုကို၎င်း၊ လားရာဂတိကို၎င်း နေရာကျ သိသော ဉာဏ်ပေတည်း။ ဤမျက်စိရှိသူကံနှင့်ပင် လမ်းမှားသို့ လိုက်ကြသူအလွန်များကုန်သေး၏၊ ဤသံသရာမျက်စိ လုံးလုံးမရှိ ကြကုန်သော ဇာတိကန်းတို့၌မူကား ဆိုဘွယ်မရှိပြီ၊ အနုမတဂ္ဂ သံသရာ တလျှောက်ကြီးကို မြော်၍ကြည့်လေ၊ ဤသည်လည်း ကြောက်ဘွယ် ကောင်းလှသော သံသရာဘေးကြီး တပါးပင် တည်း။ ဗုဒ္ဓဘာသာလူမျိုးတို့သည် ယခုရရှိ၍နေသော ဤသံသရာ မျက်စိကြီးကို နောင်ဘဝ အဆက်ဆက် ကွယ်ဆုံးသည် မရှိရ အောင် အားထုတ်ဘွယ် အလွန်ကောင်းလှ၏၊ ဤမျက်စိလည်း သောတာပန်အဖြစ်သို့ရောက်မှပင် ဖြန့်နိုင်သည်။

ဇာတ်ကြီး ၆-ပါး.....ဘုရားပွင့်ရာ သာသနာနှင့် ကြိုကြိုက်၍
အနတ္တဒေသနာ၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာ

များကို ကြားနာခွင့် ရကြသော အခါ၌မူကား ထိုအရိုးစိုက်ကြီး အတိုင်းနှင့် မနေရကြကုန်၊ မိမိယူသော အတ္တအမျှင်ကြီး တန်းလန်း ပါရှိသည့်အတွက် မဂ်အန္တရာယ်၊ ဖိုလ်အန္တရာယ်ကြီးတည်း။ ။
ထို့ကြောင့် ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိဖြစ်၍ မိမိကိုယ်ခန္ဓာ၌ ပရမတ်ဓာတ်ကြီး လေးပါး လေးစိပ် လေးမြွှာ ခြားနားစွာ မြင်ပြီးသော သူသည် ရှေးဦးစွာ ပဋိသန္ဓေ၌ ဒိဋ္ဌိဝိစိကိစ္ဆာ သမ္မောဟ တရားတို့ကို ဉာဏ်နှင့် သုတ်သင်ပယ်ရှားရာ၏၊ ပယ်ရှားပုံကား ပဋိသန္ဓေ၌ ရှေးဦးစွာ ဖြစ်ပေါ်သော ခက်မာမှု ကြိယာသည် ထိုအခါ၌သာ ဥပါဒ်စွန်းနှင့်တကွ ဖြစ်ပေါ်သော ကြိယာတည်း၊ ရှေးဘဝက ကူးပြောင်း၍လာခဲ့သည်မဟုတ်၊ ထို့အတူ ထိုခက်မာမှု ကြိယာကို

ဟူ၍အသီးအခြားမရှိ။ ။ဤဘဝ ပဋိသန္ဓေ အတွင်း မှာလည်း အကျိုးကိုခံစားရန်ထိုဘဝမှကူးပြောင်း၍လာသောပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ အတ္တ ဇီဝမရှိ၊ ဓာတ်ခြောက်ပါးသာရှိ၏ဟုဉာဏ်၏ ဆုံးဖြတ်မှုကို သန့်ရှင်းစွာပြုနိုင်သည်ရှိသော် ကာရကဝေဒကဒိဋ္ဌိကွာလေ၏။ ။ ရှေးကံကြောင့်ဖြစ်သည်ဟု ဉာဏ်၏ ဆုံးဖြတ်ခြင်းကို ရသဖြင့် အဟေတုကဒိဋ္ဌိ ဝိသမဟေတုဒိဋ္ဌိ သမ္မောဟကြီးတို့သည် လွင့်စင် ကြကုန်တော့သည်။ ။ဤသို့ ဉာဏ်၌ ရှေးဘဝ နောက်ဘဝကူးမှု ပြောင်းမှုအမျှင်ပြတ်၍ ဥပါဒ်စွန်းတိတိနှင့် ဓာတ်စုဓာတ်ခဲဖြစ်ပေါ်၍ လာမှုကိုကောင်းစွာမြင်ရာ၏။

နယ်ရှည်ကြီးသဘွယ်.....လွန်ခဲ့ပြီးသော အနုမတဂ္ဂ သံသရာ၌ မိမိဘဝတွေကိုပြန်၍မြော်လိုက်သော်

၎င်း၊ နောက်အနာဂတ် ဘဝစုကို မြော်လိုက်သော်၎င်း၊ တဘဝမှ တဘဝကူးပြောင်းသော အခြင်းအရာ အမျှင်ရှင်းရှင်း ပြတ်သဖြင့် ထက်လှစွာသောထားသန်လျှက်ဖြင့်တထွာစီ တချက်စီ အတိုအံတို တွေ့ချတ်ဖြတ် ထိစပ်၍ထားအပ်သော နယ်ရှည်ကြီး အပိုင်းအပိုင်း တွေ့ကိုမြင်သကဲ့သို့၊ ဘဝအပိုင်းအပိုင်းတွေ့ကို မြင်ခဲ့လျှင် ပဋိသန္ဓေ ၌ ကင်္ခါဝိတရဏ ဉာဏ်ထင်မြင်၏။ ငါဟူသောပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ အတ္တ ဇီဝ အသက်ဝိညာဏ်ကူးမှုသန်းမှုအမျှင်တန်းလျက်စိတ်မှာထင်နေ သေးလျှင် ကင်္ခါဝိတရဏဉာဏ်မထမြောက်သေး။ ။ပဝတ္တိအခါ ၌ ပဋိသန္ဓေခဏကို လွန်ခဲ့သည့်နောက် အမိဝမ်း၌ ဆယ်လစေ့၍ ဘွား၏။ ဘွားမြင်သည်မှစ၍ အနှစ်တရာတိုင်အောင် နာရီတွေကို စဉ်၍ထား၊ ပရမတ်မြေဓာတ် အစစ်ဖြစ်သော ခက်မာမှုကြိယာ တခုကို အနှစ်တရာတန်း၍ကြည့်။

ငယ်ထိပ်မှစ၍ ခြေဘဝါးတိုင်အောင်အတွင်းအပြင် တကိုယ် လုံး၌ အပြည့်ရှိနေသောထိုခက်မာမှုကြိယာသည် အနှစ်တရာ ပတ် လုံး ဘယ်လိုမှ လျှပ်ခြင်းရှားခြင်းမရှိ၊ အမှုအရာပြောင်းလဲခြင်းမရှိ၊ ပဋိသန္ဓေကဖြစ်၍လာခဲ့သည့်အတိုင်း နိစ္စ အနေနှင့်အမြဲ တည်နေ

သလောဟုကြည့်။ ။ ဣရိယာပုထ်ပြောင်းမှုအတွက်နှင့် တကိုယ်
 လုံးသွက်သွက်ခါလှုပ်ရှား၍ ဦးခေါင်းတခုလုံး၌ခက်မာမှု အမူအရာ
 ကြိယာတွေ အဆင့်ဆင့် ပြောင်းလဲမှုတွေ ရင်တွင်း ဝမ်းတွင်း
 ခါးတွင်း ပေါင်တွင်း သလုံးမြင်းခေါင်းတွင်း စသည်တို့၌လည်း
 လှုပ်ရှားမှုနှင့်ခက်မာမှု အမူအရာကြိယာတွေ အဆင့်ဆင့် ပြောင်း
 လဲမှုတွေကိုမြင်လိမ့်မည်။ ။ အလွန်နုလှ စိပ်လှ လျင်မြန်လှသော
 ပြောင်းလဲမှုတွေကို မြင်လိမ့်မည်။ ။ အနှစ်တရာမဆိုထားနှင့်ဦး၊
 တနေ့တရက်စာ တန်း၍ ကြည့်လျှင်ပင် ဣရိယာပုထ် ပြောင်းလဲမှု
 အတွက်နှင့်ခက်မာမှုကြိယာတွေပြောင်းလဲမှုကို များစွာ မြင်လိမ့်
 မည်။ ။ ခက်မာမှုကြိယာတွေ ပြောင်းလဲမှုကို မြင်ခဲ့လျှင် ကြွင်း
 သောအမူအရာ သုံးခုတို့ပြောင်းလဲမှု တွေကိုလည်း မြင်နိုင်တော့
 သည်။ ။ နောက်နောက်အမူအရာ အသစ်အသစ် တို့သည်ဥပါဒ်
 အစွန်းကိုယ်စီနှင့်တကွ အဆင့်ဆင့် ဖြစ်ပေါ်ကြကုန်၏။ ။ ။ ။ ။
 အရာဟောင်းမှ ကူးပြောင်း၍ လာကြသည်မဟုတ်ကုန်။ ။ ဓာတ်
 သဘာဝ သက်သက်ဖြစ်ကုန်သော အမူအရာဟောင်း အမူအရာ
 သစ်တို့အထဲမှာလည်း ပကတိအတိုင်းနှင့် ကူးပြောင်း လိုက်ပါ၍
 နေနိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ အတ္တ ၆၀ ဟူ၍ အသီးအခြား မရှိ။

ဤသို့သန့်ရှင်းစွာ ထင်မြင်၍ ပဝတ္တိ အခါတွင် တနေ့တနေ့မှာ
 အကြိမ်များစွာဣရိယာပုထ်ပြောင်းလဲရာတို့၌ရှေးရှေးဣရိယာပုထ်
 မှနောက်နောက်ဣရိယာပုထ်သို့ ငါကူးပြောင်းသည်၊ ငါသည်ပင်
 အိပ်ရာမှထိုင်သည်၊ ထိုင်ရာမှထသည်၊ ရပ်သည်၊ ရပ်ရာမှ သွား
 သည်၊ ခြေလှမ်းများစွာနှင့် ငါသည်ပင်လျှင် ဘယ်ကိုသွားသည်၊
 ဘယ်ကလာခဲ့သည်၊ ငါသည်ကွေးသော လက်ကို ဆန့်သည်၊ ဆန့်
 သော လက်ကို ကွေးသည်၊ ဤသို့ စသည်ဖြင့် အမှတ်မှား အထင်
 မှား အမြင်မှား အယူမှား အစွပ်မှား အစွဲမှား ဒိဋ္ဌိကြီးကို စိတ်
 သန္တာန်မှ ပယ်ရှားရာ၏။ ရုပ်ဟူ၍ နာမ်ဟူ၍ ဓာတ်ဟူ၍ မြေဓာတ်
 ဟူ၍ ရေဓာတ်ဟူ၍ သက်သက်မသိသော သမ္မောဟတရားကြီး

ကို ပယ်ရှားရ၏။ ထို့နောက် ထိုထို ဣရိယာပုထ်တို့၌ အသစ်အသစ် တမျိုးတမျိုး ဖြစ်ပေါ်ကြသော အမူအရာသစ်တို့သည် ဘယ် အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ကြကုန်သနည်းဟု အကြောင်းကို ရှာခန်း ဆိုက်၏။ ထိုအခါ ထိုထို ဣရိယာပုထ် ရုပ်ဓာတ် အမူအရာတို့ကို ပြုလိုသော စိတ်ကြောင့်၎င်း၊ ထိုအမှု အားလျော်စွာ အဟုန်နှင့်တကွ တောက်၍ထသော ဥတုဓာတ်မီးတို့ကြောင့်၎င်း ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုစိတ် ထိုဓာတ်မီးတို့လည်း သူ့ဣရိယာပုထ်နှင့်သူ ချုပ်ကြပျက်ဆုံးကြ ကုန်၏။

ရှေးရှေးသောဣရိယာပုထ်တို့၌လည်း ရှေးရှေး ဖြစ်သောစိတ် ဥတုတို့နှင့် ထိုအမူအရာကြီးလေးပါးတို့သာ ရှိကုန်၏။ ထိုတရားတို့ အပြင် ဣရိယာပုထ်ကိုပြုလုပ်သူ၊ ဣရိယာပထသုခ၊ ဒုက္ခကို ခံစား သူပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ အတ္တ၊ ဇီဝ၊ ကာရက၊ ဝေဒက ဟူ၍ အဏုမြူမျှ မရှိ။ နောက်နောက်ဣရိယာပုထ်ရုပ်ကြိယာတို့လည်းနောက်နောက် ဖြစ်သောစိတ်ဥတုတို့နှင့် နောက်နောက် ဖြစ်သော ထိုအမူအရာ လေးပါးတို့သာ ရှိကုန်၏။ ထိုတရားတို့အပြင် ဣရိယာပုထ်ကိုပြုလုပ် သူ ဣရိယာပထသုခ၊ ဒုက္ခကို ခံစားသူ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ အတ္တ၊ ဇီဝ၊ ကာရက၊ ဝေဒက ဟူ၍ အဏုမြူမျှ မရှိဟု ဣရိယာပုထ် တွေ အပိုင်းအပိုင်းဖြစ်၍ကုန်အောင် ဉာဏ်၌ဆုံးဖြတ်မှုကို သန့်ရှင်း စွာ ပြုနိုင်သည်ရှိသော် ကာရက၊ ဝေဒက၊ ဒိဋ္ဌိ ကွာလေ၏။ ထို ဣရိယာပုထ်တို့၌ အသီးအသီး အသစ်အသစ် ဖြစ်ပေါ်ကြကုန် သော မာမှု ခွဲစေးမှု ပူမှု အေးမှု ကြွရွ လှုပ်ရှားမှုဟူသော ဓာတ် ကြိယာကြီးတို့သည် အသီးအသီးသော စိတ်ဥတုတို့ကြောင့် ဖြစ် ကြကုန်၏ဟု ဉာဏ်၏ ဆုံးဖြတ်ခြင်းကိုရသဖြင့် အဟေတုကဒိဋ္ဌိ ဝိသမဟေတုဒိဋ္ဌိ သမ္မောဟတရားကြီးတို့သည် လွင့်စင်ကုန်တော့ သည်။ ဤသို့ ဉာဏ်၌ ရှေ့ဣရိယာပုထ် နောက်ဣရိယာပုထ်က ပြောင်းသူ ငါဟူ၍ မရှိဟုအမှင်ပြတ်၍ ဥပါဒ်စွန်းကိုယ်စီနှင့်ဓာတ်စု ဓာတ်ခဲသာ ဖြစ်ပေါ်၍နေမှုကို ကောင်းစွာ မြင်ရာ၏။ ကူးပြောင်း သူ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ ငါဟူ၍ အမှင်တန်းလျက် ထင်မြင်ချက်ရှိနေ

လျှင် ကင်္ခါဝိတရဏ ဉာဏ်မပိုင်သေး၊ ဤကား ကြိသာရုံမျှ အကျဉ်း ပြလိုက်သော ကင်္ခါဝိတရဏဝိသုဒ္ဓိ အစီအရင်တည်း။

(အကျယ်ကိုမူကား ငါတို့ စီရင်သော လက္ခဏ ဒီပနီ၊ ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂ ဒီပနီ၊ အာဟာရ ဒီပနီ စာအုပ် ငယ်များမှာ ကြည့်လေ။)

ဤသို့လျှင် ကင်္ခါဝိတရဏ ဉာဏ်အလုပ်ကိုထမြောက် ပေါက် ရောက်အောင်အားထုတ်နိုင်ကြ၍ အဟေတုကဒိဋ္ဌိ၊ ဝိသမဟေတု ဒိဋ္ဌိ၊ ယခုလူရှင်အများမှာရှိနေကြသော ကာရကဝေဒကဒိဋ္ဌိ၊ ဘယ် ဟာ ဟုတ်မည် မသိဟု ခွဲဟုတ်နေသော ဝိဝိကိစ္ဆာ၊ ဘာမှန်းမှ သက်သက် မသိသော သမ္မောဟတရားတို့မှကင်းလွတ်ကြသည်ရှိ သော်ယခုတရားသာသနာ၌ပင်လျှင် ယခုဘဝ၌သော်၎င်းနတ်ပြည် သို့ရောက်မှနောက်ဘဝ၌သော်၎င်း မချွတ်မလွဲအမြဲကေနံ့တုံစဉ်စံ အရိယာ မဟာသောတာပန်ကြီးအဖြစ်သို့ ရောက်နိုင်ကြရန် စုဋ္ဌ သောတာပန်ဖြစ်ကြလေကုန်၏။ ဤကားဝိသုဒ္ဓိမဂ် အဋ္ဌကထာကြီး အလိုတည်း။ ။ဤစုဋ္ဌသောတာပန်ကား ရှေ့စုဋ္ဌ သောတာပန် ထက် ရင့်၏။ ။ဤကင်္ခါဝိတရဏ ဝိသုဒ္ဓိထမြောက်၍လက္ခဏာ ရေးသုံးပါးအလုပ်များကို အားထုတ် လိုကြကုန်သော သူတို့သည် ငါတို့စီရင်သော ရှေး၌ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ကမ္မဋ္ဌာန်း စာအုပ်ငယ် အများ၊ တပါးသော ပညာရှိတို့ စီရင်ကြသော ကမ္မဋ္ဌာန်း စာအုပ် များကို ကြည့်ရှုကြလေကုန်။

(ယခုကာလ၌ ဝိပဿနာအလုပ်ကို အထင်အမြင် ရအောင် မလုပ်နိုင်ကြ၊ လုပ်လိုသောစိတ်ဆန္ဒပင် မရှိနိုင်ဖြစ်နေကြသည်မှာ ဘယ်တရား အတွက်ဟု အချက်ကျသိလိုကြလျှင် ဗောဓိပက္ခိယဒီပနီကိုကြည့်ရှုကြလေ။)

ဤသို့လျှင် သံသရာကြီး၌ အလွန်ယုတ်မာလှစွာသော ဝဋ်ဆိုး ကြီးသုံးပါး ဘေးဆိုးကြီးနှစ်ပါး သံသရာလမ်း မျက်စိကန်းမှုနှင့် တကွ ဘေးကြီးသုံးပါး ဤတရားတို့ကိုတွေ့ကြုံသိမြင် ကြောက်လန့် စက်ဆုပ်ကြလှကုန်သည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်နှင့် တွေ့ကြုံကြရလျှင် ထိုအဆိုးအဝါးကြီးတို့မှ လွတ်ငြိမ်းသော အခွင့်

ကိုရကြကုန်လိမ့်မည်ဟု မြော်ခေါ်ထင်စား အားကိုးအားကျလျက်
 ဘဝများစွာ ကမ္ဘာအဆက်ဆက်တို့က ဒါနသီလ ဘာဝနာပတ္တနာ
 ဆုတောင်းတို့ကို ကောင်းစွာအားထုတ်၍လာကြကုန်သည် ဖြစ်ပါ
 လျက် ယခုဘုရားသာသနာနှင့် တွေ့ကြုံကြသောအခါ ထိုအခွင့်ကို
 မရကြကုန်သေးဘဲနှင့် ဖြစ်တတ်သမျှသော ဒါန သီလ ပရိယတ္တိ ဓမ္မ
 တို့၌ စိတ်ချတင်းတိမ်၍ နေကြကုန်သည်များမှာ အားမရလောက်
 သည်၌ အားရတင်းတိမ်၍နေသော သောမနဿယုတ်၊ အလွန်
 ပျော်မွေ့ထိုက်သော သမထဝိပဿနာ ဘာဝနာ လုပ်ခင်းတို့၌
 ပျင်းရိငြီးတောက် အခြောက်တိုက် ခုခံ၍ နေသော ဥပေက္ခာ
 ယုတ်၊ ဤတရားနှစ်ပါးတို့သတ်မှုပင်တည်းဟု သိမြင်ကြကုန်သော
 ပညာရှိသူတော်ကောင်း အပေါင်းတို့သည် ထိုတရားတို့ကို ပယ်
 ရှား သုတ်သင်ကုန်ကြ၍ ယခု ဘုရားသာသနာ၌ပင်လျှင် ရည်သန်
 ရင်း စခန်းသို့ လှမ်းနိုင်ရန် ဂတိများစွာကြိုးစားသေးသည်ကို သတိ
 ရကုန်ကြသဖြင့် ယခုအခါနတ်ရွာ ခြောက်ဆင့်မှမြော်လင့် စောင့်
 စား၍ နေကြပေကုန်သော ဘုံစဉ်စံ အရိယာ မဟာသောတာပန်
 အညာဆန်တို့နှင့် လူ့ထံကအပြောင်း နောက်ဘဝ ဇာတ်ပေါင်း
 ကြရအောင် ကောင်းမြတ်သော သောမနဿ ဥပေက္ခာ နှစ်ပါး
 တို့ကို ကြိုးစား အားသစ်၍ ဖြစ်မြောက်အောင် ထူထောင်ကြကုန်
 ရာသတည်း။

အမိပမာ-ရှင်သာရိပုတ္တရာ.....ယခုအခါ သောမနဿ ဆရာ
 ဥပေက္ခာ ဆရာနှစ်ဦးတို့၏ ဂုဏ်

ကျေးဇူးကိုပြပေအံ့၊ တရံရောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း
 ပရိသတ်ကြီးအလယ်၌ ဤသို့သော စကားကို ဟောကြား တော်မူ
 ပေ၏၊ ငါ၏ချစ်သား ရဟန်းများတို့၊ သာရိပုတ္တရာမောဂ္ဂလာန်တို့ကို
 ကောင်းစွာဆည်းကပ်ကြကုန်လော့၊ သာရိပုတ္တရာသည် ဤသတ္တဝါ
 အပေါင်းတို့၏အမိသဘွယ်ဖြစ်ပေ၏၊ မောဂ္ဂလာန်သည်ဤသတ္တဝါ
 အပေါင်းတို့၏ အဘသဘွယ်ဖြစ်ပေ၏၊ သာရိပုတ္တရာသည် အ
 ဘယ်သို့လျှင် သတ္တဝါအပေါင်းတို့၏ အမိသဘွယ် ဖြစ်သနည်းဟူ

မူကား အမိသည့်ငယ်ရှယ်ထွစွာသော သားကိုဘာသာလျောက်
လျားသွားတတ်စားတတ် နေတတ် ထိုင်တတ်ရှိသည် တိုင်အောင်
စောင့်ရှောက်မွေးမြူပေ၏။ ထို့အတူ သာရိပုတ္တရာသည် ကရုဏာ
ထက်သန်သဖြင့် ပုထုဇဉ်အဖြစ်၌ နစ်မွန်းလျက် အပါယ် နှမ်း၌
မြူးစား၍ နေကြကုန်သော ဤသတ္တဝါ အပေါင်းတို့ကို သစ္စာဓမ္မ
ဒေသနာကိုပြသဖြင့် အပါယ်မှထွက်မြောက်အောင် စောင့်ရှောက်
ကယ်တင်ပေ၏။ ထို့ကြောင့် သာရိပုတ္တရာသည် ဤသတ္တဝါအ
ပေါင်းတို့၏ အမိသဘွယ်ဖြစ်ပေ၏။

အဘသဏ္ဌာန် ရှင်မောဂ္ဂလာန်.....မောဂ္ဂလာန်သည် အဘယ်
သို့လျှင် ဤသတ္တဝါ အ
ပေါင်းတို့၏ အဘသဏ္ဌာန်သဘွယ်ဖြစ်ပေသနည်းဟူမူကား အဘ
သည် အမိလက်လွှတ်ရသောသားငယ်ကို လိမ္မာသွယ် ချမ်းသာ
သွယ် အသွယ်သွယ်နည်းလမ်းဖြင့် လူတို့တန်းပြောင်မြောက်
အောင် စောင့်ရှောက်သွန်သင်ပေ၏။ ထို့အတူ မောဂ္ဂလာန်သည်
အဘိဓမ္မာဉာဏ် လွန်ထက်သန်သဖြင့် သောတာပန် အဖြစ်သို့
ရောက်၍ ဝမ်းမြောက် အားရစိတ်စက်ချ၍ နေကြကုန်သော
သတ္တဝါ အပေါင်းတို့ကို အဘိဓမ္မာအချက် အလွန်နက်သော
အထက်တရားကြီးတွေကို ဟောကြားညွှန်ပြလျက် အထက်မဂ်
အထက်ဖိုလ်သို့ ရောက်အောင် ချီးမြှောက်ဆုံးမပေ၏။ ထို့ကြောင့်
မောဂ္ဂလာန်သည် ဤသတ္တဝါအပေါင်းတို့၏ အဘသဘွယ်ဖြစ်ပေ
ဟူ၍ ပရိသတ်အပေါင်းတို့အား ဟောကြားတော်မူပေ၏။

စင်ဟင်ပုံ.....ဤအရာ၌ သောမနဿ ဆရာသည် အရှင်သာရိ
ပုတ္တရာနှင့် တူလှပေ၏။ ဥပေက္ခာ ဆရာသည်
အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်နှင့်တူလှပေ၏။ အဘယ်သို့ တူလှသနည်းဟူ
မူ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ကရုဏာဓမ္မအားကြီးလှသဖြင့် ဝေနေ
ယျ အကြိုက် ဓာတ်စရိုက်ကို လိုက်လျောဖြောင်းပြလျက် ပုထုဇဉ်
ဘာဝ နှလှသော သတ္တဝါတွေကို ပင်ပါလာအောင် ဖြားယောင်း၍

အပါယ်ကြောင်းခရီးမှ ချီးမြှောက်ကယ်တင် တော်မူ၏။ ထို့အတူ သောမနဿ ဆရာသည် ကရုဏာဓမ္မ ထက်သန် လှသဖြင့် ဝေနေယျအကြိုက် ဓာတ်စရိုက်ကို လိုက်လျော ဖြောင်းပြလျက် ယခုကာလ နှုသည်ထက်နုလှသော ဝေနေယျ သတ္တဝါတွေကို ပါလာအောင်ကြိတ်သန်လျက် သုတ္တန်တော်အလို ရှန်းရှန်းစိုမွန်မြတ် သည့် သောမနဿတရားဖြင့် လေးပါးသောအပါယ်ချောင်မှထုတ် ဆောင် ကယ်တင်ပေ၏။ ။ဥပေက္ခာဆရာသည်အဘိဓမ္မာဉာဏ် လွန်ထက်သန်သဖြင့် လောကဓံ လေဌေလျှင် ဆွေဆွေချန် လှုပ် တတ်သော သောမနသ်တရားမျှနှင့် အားရ၍ မနေအောင် အဘိဓမ္မာအထွက် ဥပေက္ခာအနက်ဖြင့် ကောင်းသည်ထက်ကောင်းကြ အောင် ဆုံးမကယ်တင်ပေ၏။

ထို့ကြောင့်ပြည်ရွှေတောင်မြို့သား ငါတို့ထံစာပါး၍ လျှောက် ထားသူ ဒါယကာတို့မှာ သုတ္တန်အဘိဓမ္မာကျမ်းဂန်၌ လိမ္မာသော ဆရာမြတ်နှစ်ဦး၏ကျေးဇူးကိုသိကြ၍ မိဘ၏ အလား ဆရာမြတ် နှစ်ပါးကို ဆပွားတိုးတက် ဇောသဒ္ဓါထက်ထက်နှင့် တသက်လုံး ကိုးကွယ်ကြစေကုန်သတည်း။

သုတ္တန်အဘိဓမ္မာ အသီးသီးလိမ္မာကြသော ကျမ်းဆရာနှစ်ပါး တို့မှာလည်းထင်ရှားစွာ ပြောပြလိုက်သောသောမနဿဥပေက္ခာ သဘာဝ နှစ်ဘက် ဤစာတန်းအထွက်ကို ကြည်သက်တော်မူကြ ၍ စရိယဒေသနာတွင်-

ဝိဝါဒံ ဘယတောဒိသွာ၊ အဝိဝါဒဉ္စ ခေမတော။

သမဂ္ဂါ သခိလာ ဟောထ၊ သောဗုဒ္ဓါနုသာသနီ။ ။

ဟူသောဩဝါဒ ဂါထာ ဒေသနာအရှိကို သိမြင်ရင်းဖြစ်ကြ၍ ဝိဝါဒမနော သို့ထက်ငါ သဘောများကို ချောမောစွာ အငြိမ်း ပညာနှင့်ချုပ်ထိန်း၍ ရုပ်သိမ်းတော်မူကြပါစေကုန်သတည်း။

ဆုတောင်း

ပုညေနတေန သေဋ္ဌေသု၊ ဓမ္မေသု သောမနဿိနော။
ဥပေက္ခိနော စ မောဒန္တ၊ ဥဘော ဧကာ ဘဝန္တ၊ တေ။

ဧတေန ပုညေန၊ သောမနဿပေက္ခာ၊ ဝေဒနာနှစ်ပါးကို၊ ရှင်လူ
အများ၊ သဒ္ဓါပွားအောင်၊ ထင်ရှားစွာ ပြောပြရသော ကောင်းမှု
ကြောင့်။ သောမနဿိနောစ၊ သောမနဿကြိုက်၊ စရိုက်စင်ဖြူ၊ ရှင်လူ
အပေါင်းတို့သည်၎င်း။ ဥပေက္ခိနောစ၊ ဥပေက္ခာကြိုက်၊ စရိုက်စင်
ဖြူ၊ ရှင်လူအပေါင်းတို့သည်၎င်း။ သေဋ္ဌေသု၊ ဓမ္မေသု၊ အမြင့်အမြတ်
ဖြစ်ကုန်သော သောမနဿတရား ဥပေက္ခာတရားတို့၌။ မောဒန္တ၊
မွေ့လျော်နိုင်ကြ ပါစေကုန်သတည်း။ ဥဘော၊ နှစ်ဦး နှစ်ဘက်ဖြစ်
ကြကုန်သော။ တေ၊ ထိုသောမနဿကြိုက်၊ ဥပေက္ခာကြိုက်၊ စရိုက်
ဖြူစင်၊ လူရှင် အပေါင်းတို့သည်။ ဧကာ၊ ရွှေနှစ်ပြားကို၊ အခြားမလပ်၊
ဂဟေစပ်သို့၊ ကြနပ်ရုံးစည်း၊ တလုံးထည်း ညီညွတ်ကြကုန်သည်။
ဘဝန္တ၊ ဖြစ်ကြပါစေကုန်သတည်း။

နိရုံး.....ဤတွင် ရွှေကား ပျဉ်းမနားမြို့နေ မိတ်ဆွေ ကလျာဏ
ဖြစ်ကြသူ လူသမာဓိ အသင်းတို့နှင့် ပျဉ်းမနားမြို့အုပ်
မောင်တိုးမြို့ ကြောင့်ကြစိုက်ထုတ် ဆောက်လုပ် တင်လှူအပ်သော
အင်ကြင်းမြိုင်စန်းဝါဆိုစင်္ကြံကျောင်း၌ သီတင်းဝါကပ်ဆိုနေထိုင်
စဉ် ရွှေတောင်မြို့ တိုက်သူကြီးမောင်အောင်လှ၊ ဆရာ မောင်သာ
မောင်၊ ၎င်းမြို့နေ ကိုစံမြ၊ ဆရာမောင်မှတ်ကြီး၊ ဆရာမောင်ညို၊
မောင်နွဲ့ ဆိုသူတို့ တောင်းပန်လျှောက်ထားချက်အရနှင့် မုံရွာမြို့
လယ်တီတောရကျောင်းဆရာ ငါတို့ဖြေဆိုအပ်သော သောမနဿ
ပေက္ခာကထာသည်မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၆၆-ခု ဝါခေါင်လဆန်း
၈-ရက်နေ့တွင် အောင်မြင်ပြီးစီးသတည်း။

သိလိနိစ္ဆယ

နမောတဿာဂဝတော အရဟတော
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

နမတ္ထုပ္ပဿ

(နိစ္စသီလ, အနိစ္စသီလနှစ်ပါးတို့၏ အထူးအပြားကို
ဖြေဆိုဆုံးဖြတ်ချက်။)

ဂဟဋ္ဌသီလံနာမ ဥပါသကဥပါသိကာနံ နိစ္စသီလဝသေန
ပဉ္စသိက္ခာပဒါနိ သတိဝါ ဥဿာဟေ ဒသ ဥပေါသထင်္ဂဝသေန
အဋ္ဌ၊ ဣဒံဂဟဋ္ဌသီလံနာမ။ ။ ဝိသုဒ္ဓိမဂ် အဋ္ဌကထာပါဌ်။ ။

ဤပါဌ်၌ နိစ္စသီလဝသေနပုဒ်ကို ဒသ၌လိုက်စေ။ ။ ဥပေါသ
ထင်္ဂဝသေနပုဒ်ကား နိစ္စသီလဝသေနပုဒ်ကို နှစ်စေ၏။ ။ သိက္ခာ
ပဒါနိပုဒ်ကို ဒသပုဒ် အဋ္ဌပုဒ်တို့၌လိုက်စေ။ ။

ဂဟဋ္ဌသီလံနာမ၊ ဂဟဋ္ဌသီလမည်သည်ကား။ ဥပါသက ဥပါ
သိကာနံ၊ ဥပါသကာဥပါသိကာတို့၏။ နိစ္စသီလဝသေန၊ နိစ္စသီလ၏
အစွမ်းဖြင့်။ ပဉ္စဝါသိက္ခာပဒါနိ၊ ငါးပါးသော သိက္ခာပုဒ်တို့သည်
၎င်း။ ဥဿာဟေ၊ စွမ်းနိုင်သည်။ သတိ၊ ရှိသော်။ နိစ္စသီလဝသေန၊
နိစ္စသီလ၏အစွမ်းဖြင့်။ ဒသဝါသိက္ခာပဒါနိ၊ ဆယ်ပါးသော သိက္ခာ
ပုဒ်တို့သည်၎င်း။ ဥပေါသထင်္ဂဝသေန၊ ဥပုသ်အင်္ဂါ၏ အစွမ်းဖြင့်။
အဋ္ဌ၊ ရှစ်ပါးသော သိက္ခာပုဒ်တို့ သည်၎င်း။ ဣဒံ၊ ဤသုံးမျိုးသည်။
ဂဟဋ္ဌသီလံနာမ၊ ဂဟဋ္ဌသီလမည်၏။ ။ ဤသို့အပြည့် အစုံ
အနက်ပေး။

နိစ္စသီလ ၂-မျိုး.....နိစ္စသီလသည် ငါးပါးတရပ်, ဆယ်ပါးတရပ်, ဤသို့နှစ်ရပ် ထွက်သောကြောင့် ဂဟဋ္ဌဖြစ်သူ လူပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်း ငါးပါးနိစ္စနှင့် ထိုက်တန်သော ဂဟဋ္ဌလူတမျိုး, ဆယ်ပါးနိစ္စနှင့် ထိုက်တန်သော ဂဟဋ္ဌလူတမျိုး ဟူ၍ ဂဟဋ္ဌဖြစ်သူ လူနှစ်မျိုးကိုလည်း သိအပ်၏။ ။ငါးပါးနိစ္စနှင့် ထိုက်တန်သူ လူတမျိုးဆိုသည်ကား အဝတ်ဖြူ, အဝတ်ကြောင် အစရှိသော ပကတိ လူဝတ်ကိုဝတ်သော လူမျိုးတည်း။ ။ဆယ်ပါးနိစ္စနှင့် ထိုက်တန်သူလူတမျိုးဆိုသည်ကား ပကတိလူဝတ်မျိုးကို ပယ်စွန့်၍ ညောင်ခေါက် အစရှိသော ဖန်ရည်ဆိုးသောအဝတ်ကို ဝတ်သော ပဗ္ဗဇိတ အသွင်တစ်ပိဋ် တည်သော လူမျိုးတည်း။

ဥပုသ်သီလ.....ဥပေါသထင်္ဂဝသေနုပုဒ်ဖြင့် နိစ္စသီလဝသေနုပုဒ်ကို နှစ်စေသောကြောင့် ရှစ်ပါး မူကား အနိစ္စဟု သိအပ်၏။ ငါးပါးဆယ်ပါးတို့ကား နိစ္စ, ရှစ်ပါးကားအနိစ္စ၊ ဤသို့ နိစ္စ, အနိစ္စနှစ်မျိုးဖြစ်၏။ ။ဂဟဋ္ဌဖြစ်သူ လူနှစ်မျိုးတို့တွင် ပကတိ လူဝတ်နှင့်နေကြသော လူသာမညတို့၌ ငါးပါးသည် နိစ္စ ဖြစ်၏။ ရှစ်ပါးသည်အနိစ္စဖြစ်၏။ ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်ကို ဝတ်သော လူဝိသေသတို့၌မူကား ဆယ်ပါးသည် နိစ္စဖြစ်၏။ ရှစ်ပါးသည် နိစ္စဆယ်ပါး၌ အတွင်းဝင်လေ၏။ ။ရှစ်ပါးဆယ်ပါး ဆိုရာတို့၌လည်း နိစ္စငါးပါးသည် အတွင်းဝင်လျက် ရှိလေသောကြောင့် နိစ္စငါးပါးမှ ကြွင်းကုန်သော အင်္ဂါတို့ အတွက်နှင့်သာ ရှစ်ပါးဆယ်ပါးကို အသီးဆီရလေသည်။ ကာမေသု မိစ္ဆာစာရ အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော ဗြဟ္မစရိယမှုသည် နိစ္စငါးပါး၌ အတွင်းဝင်ပြီး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ရှစ်ပါးဆယ်ပါးတို့၏ သဘောကို ပြဆိုရာ အချက်တို့၌ ကာမေသု မိစ္ဆာစာရအင်္ဂါမှ လွတ်သော အဗြဟ္မစရိယမှုကို သိလေ။

ငါးပါးသီလ ... ငါးပါးသည် သဘာဝ အားဖြင့် နိစ္စမျိုးသာ ဖြစ်၏။ ပုဂ္ဂလဇ္ဈာသယအားဖြင့် မူကား အနိစ္စ

လည်း ဖြစ်၏။ သဘာဝအားဖြင့် အဘယ်သို့ နိစ္စမျိုးသာဖြစ်သနည်း ဟူမူကား သူ့အသက်ကိုသတ်ခြင်းအစရှိသော ငါးပါးသောအမှုသည် ဘယ်အခါမှာမှ ပြုထိုက်သော အမှုမျိုးမဟုတ်လေရကား ထိုငါးပါးတို့မှကြဉ်ရှောင်ခြင်းအမှုသည် သဘာဝအားဖြင့်ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့အား ခပ်သိမ်းသောအခါ၌ အစဉ်ထာစရ ဖြစ်ထိုက်သော သဘောရှိ၏။ ဤကား ငါးပါးသည် သဘာဝအားဖြင့် နိစ္စမျိုးဖြစ်ပုံတည်း။ ။ ထိုငါးပါးသည် အဘယ်သို့ပုဂ္ဂလဇ္ဈာသယအားဖြင့် အနိစ္စ ဖြစ်သနည်း ဟူမူကား ထိုငါးပါးကို အမြဲမစောင့်ထိန်းနိုင်သောသူသည် ရံခါရံဘန် ခံယူ၍ စောင့်ထိန်း လိုလျှင် စောင့်ထိန်းရ၏။ ဤကား ထိုငါးပါးသည် ပုဂ္ဂလဇ္ဈာသယအားဖြင့်အနိစ္စဖြစ်ပုံတည်း။ ထိုနှစ်ပါးတွင် ပုဂ္ဂလဇ္ဈာသယသည် ကား ပဓာနမဟုတ်၊ သဘာဝသည်သာ ပဓာန ဖြစ်လေသောကြောင့် အဋ္ဌကထာတို့၌ သဘာဝကိုသာ ပဓာန ပြုသောအားဖြင့် ငါးပါးသီလကို နိစ္စအတို့၌သာ ပြဆိုကြပေကုန်သည်။

(ငါးပါး၏ နိစ္စအနိစ္စစစ်တမ်းပြီး၏။)

ဆယ်ပါးသီလ ဆယ်ပါး သည်လည်း သဘာဝ အားဖြင့် နိစ္စမျိုးသာဖြစ်၏။ ပုဂ္ဂလဇ္ဈာသယအားဖြင့် မူကား အနိစ္စလည်း ဖြစ်၏။ နိစ္စလည်း ဖြစ်၏။ ။ ဆယ်ပါးသည် သဘာဝအားဖြင့် အဘယ်သို့နိစ္စမျိုးသာ ဖြစ်သနည်း ဟူမူကား ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်ကိုဝတ်သော ဂဟဋ္ဌဖြစ်သူ လူဝိသေသတို့အား ဇာတဉာဏပရဇာတပဒိုဂ္ဂဟံ တိုင်အောင်သော ဆယ်ပါးသော အမှုတို့သည် ဘယ်အခါမှာမှ ပြုခြင်းငှါ မထိုက်သောအမှုတို့ ပေတည်း။ ပြုခဲ့လျှင် အဝတ်အသွင်နှင့် မတန်သောကြောင့် ပညာရှိသူ နတ်လူအပေါင်းတို့ ကဲ့ရဲ့ဘွယ်သော ညှိုးနွမ်းခြင်း ညစ်နွမ်းခြင်းအဖြစ်သို့ ရောက်လေကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုဆယ်ပါးသည် ထိုသူတို့အား ထိုအဝတ်အသွင်နှင့် တည်နေသမျှ ကာလ

ပတ်လုံး အစဉ်ထာဝရမြဲထိုက်သော သဘောရှိ၏။ ဤကား ဆယ်ပါး
၏ သဘာဝအားဖြင့် နိစ္စမျိုးသာဖြစ်ပုံတည်း။

ပုဂ္ဂလဇ္ဈာသယ..... ပုဂ္ဂလဇ္ဈာသယ အားဖြင့် အဘယ်သို့လျှင်
နိစ္စ အနိစ္စ ဖြစ်သင့်လေသနည်းဟူမူကား
ပကတိလူသာမန်တို့အား ထိုဆယ်ပါးသည် သဘာဝနိစ္စ ဖြစ်ခြင်း
ငှါ မထိုက်၊ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ အဗြဟ္မစရိယမှ၊ ဝိကာလ
ဘောဇနအစ ဇာတဉ္စပရဇာတပဒိုဂ္ဂဟ အဆုံးရှိသော အမှုတို့သည်
ပကတိလူသာမန်တို့မှာ အဝတ်အသွင်နှင့် မထိုက်တန်သော အမှု
မျိုး မဟုတ်ကုန်၊ ထိုက်တန်သော အမှုမျိုးတို့သာ ဖြစ်ကုန်၏။
လူ့ချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ၊ လူ့စည်းစိမ်၊ နတ်စည်းစိမ် အရိုးအစဉ်
တို့သာ ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုအမှုတို့မှ မကြဉ်ရှောင်သည့် အတွက်နှင့်
လူသာမန်တို့အလယ်၌ ဂုဏ်ကြက်သရေ ညှိုးနွမ်းဘွယ် မရှိလေ
သောကြောင့် လူသာမန်တို့မှာ ပြုခဲ့လျှင် အပြစ်ရှိသည် ဟူသော
သာဝဇ္ဇဓမ္မမျိုးမဟုတ်လေရကား ထိုဆယ်ပါးသည် အစဉ်ထာဝရ
အမြဲ စောင့်ထိန်းရမည် ဟူသော နိစ္စသဘောမျိုး မဟုတ်လေ
သတည်း။

ပုဂ္ဂလဇ္ဈာသယအားဖြင့်မူကား ထိုလူသာမန်တို့သည် ဆယ်ပါး
သီလကို နေ့ရက် အပိုင်းအခြားနှင့် အနိစ္စ အနေအားဖြင့် ခံယူ
စောင့်ထိန်းလိုလျှင် စောင့်ထိန်းရ၏။ အဇ္ဈတဂ္ဂေပါဏုပေတံ နိစ္စ
အနေ အားဖြင့် ခံယူ၍ စောင့်ထိန်းလိုလျှင် စောင့်ထိန်းရ၏။ ကုသိုလ်
တရား ပွားများ၏။ ဤကား ဆယ်ပါးသီလသည် ပုဂ္ဂလဇ္ဈာသယ
အားဖြင့် နိစ္စအနိစ္စဖြစ်ပုံတည်း။ ။ ထိုနှစ်ပါးတွင် ပုဂ္ဂလဇ္ဈာသယ
သည် ပဓာနမဟုတ်၊ သဘာဝသည်သာ ပဓာန ဖြစ်လေသော
ကြောင့် အဋ္ဌကထာတို့၌ သဘာဝကိုသာ ပဓာနပြုသောအားဖြင့်
ဆယ်ပါးသီလကို နိစ္စအတို့၌သာ ပြဆိုတော်မူကြကုန်ပေသည်။

(ဆယ်ပါး၏ နိစ္စအနိစ္စစစ်တမ်းပြီး၏။)

သဘာဝနှင့်ပုဂ္ဂလဇ္ဈာသယ ... ရှစ်ပါးသည် သဘာဝအားဖြင့်
 အနိစ္စမျိုးသာဖြစ်၏။ ပုဂ္ဂလဇ္ဈာ
 သယ အားဖြင့်မူကား နိစ္စအနိစ္စ ရှစ်ပါးပင်ဖြစ်သင့်၏။ ။ဤရှစ်ပါး
 သည် လူဝိသေသတို့မှာ နိစ္စဆယ်ပါး၌ အတွင်းဝင်ပြီး ဖြစ်လေ
 သောကြောင့် လူဝိသေသတို့အတွက် အသီးဆီခွင့်မရှိပြီ။ လူသာမန်
 တို့မှာ သဘာဝနိစ္စမျိုး မဟုတ်ကြောင်းကို ဆယ်ပါး၌ ပြဆိုခဲ့ပြီး
 သော အတိုင်းမှတ်လေ။

ထိုသို့ ရှစ်ပါးသည်လည်း လူသာမန်တို့မှာ လွန်ကျူးခဲ့လျှင်
 အပြစ်ရှိသည်ဟူသော သာဝဇ္ဇဓမ္မမျိုး မဟုတ်လေသောကြောင့်
 အစဉ်ထာဝရ စောင့်ထိန်းရမည်ဟူသော နိစ္စသဘောမျိုး မဟုတ်
 လေရကား တတ်စွမ်းနိုင်သမျှ တလလျှင် လေးသိတင်းရှစ်သိတင်း
 အစရှိသည်ဖြင့် စောင့်ထိန်းအပ်သော အနိစ္စသဘောမျိုးသာ ဖြစ်
 သည်ဟု သိအပ်၏။ မစောင့်မထိန်းသောနေ့ရက် နာရီအတွက်နှင့်
 လူသာမန်အဖြစ်မှာ ညစ်နွမ်းမှုမရှိသောကြောင့် အနိစ္စသီလမျိုးဆို
 ရသည်ဟုလျှင်၊ ထိုစကားမှန်၏။ လူသာမန်တို့မှာ ဥပုသ်ရက် မဟုတ်
 သောနေ့၌ နေလွဲညစာ စားသောက်သည့်အတွက်ကြောင့် ထိုသူ
 ကို လူညစ်ဟူ၍မဆိုအပ်ပေ။ ထို့အတူမိမိပိုင် ဝတ္ထု၌ အဗြဟ္မစရိ
 ယမှုကိုပြုခြင်း၊ နစ္စ ဂိတစသည်ကို သာယာခြင်း၊ မြင့်သောနေရာ
 မြတ်သောနေရာ၌နေခြင်း၊ ရွှေငွေကို သာယာခြင်းတို့ကြောင့်
 ထိုသူကို လူညစ်ဟူ၍မဆိုအပ်ပေ။

ဖန်ရည်ဆိုးသောအဝတ်ကို ဝတ်သော လူဝိသေသသည် ထို
 ဝိကာလဘောဇနစသောအမှုကိုပြုခဲ့မူကား ထိုသူကို လူသူတော်
 ညစ်ဟူ၍ဆိုအပ်၏။ ဤသို့သောယုတ္တိကြောင့် ထိုရှစ်ပါးသည် လူ
 သာမန်တို့မှာ သဘာဝအားဖြင့် အနိစ္စမျိုးသာ ဖြစ်လေသည်ဟု
 သိအပ်လေသတည်း။ ဤကား လူသာမန်တို့မှာ ထိုရှစ်ပါးသည်
 သဘာဝအားဖြင့် အနိစ္စမျိုးသာဖြစ်ပုံတည်း။ ။ထိုရှစ်ပါးသည်
 လူသာမန်တို့မှာ ပုဂ္ဂလဇ္ဈာသယအားဖြင့် အဘယ်သို့ နိစ္စ အနိစ္စ

နှစ်ပါးဖြစ်သင့်လေသနည်းဟူသော အမေးမှာလည်း ထိုလူသာမန်တို့မှာ ဆယ်ပါးသီလ၏ နိစ္စ အနိစ္စ နှစ်ပါးဖြစ်သင့်ပုံ၌ပြဆိုခဲ့ပြီးသော အတိုင်း ပြဆိုလေ။ ။ဤကား ရှစ်ပါးသည် လူသာမန်တို့မှာ ပုဂ္ဂလဇ္ဈာသယအားဖြင့် နိစ္စ အနိစ္စ နှစ်ပါးဖြစ်သင့်ပုံတည်း။ ။ ထိုနှစ်ပါးတွင် ပုဂ္ဂလဇ္ဈာသယကား ပဓာနမဟုတ်၊ သဘာဝသည်သာ ပဓာနဖြစ်လေသောကြောင့် အဋ္ဌကထာတို့၌ သဘာဝကိုသာ ပဓာနပြုသောအားဖြင့် ရှစ်ပါးသီလကို အနိစ္စအဘို့၌ ပြဆိုတော်မူကြပေကုန်သည်။

(ရှစ်ပါး၏နိစ္စအနိစ္စစစ်တမ်းပြီး၏။)

အသွင်နှင့်သီလ.....သဘာဝနိစ္စမျိုး၌ကား သိက္ခာပုဒ်ကို ခံယူဆောက်တည်ခြင်းမရှိဘဲနှင့်ပင်လွန်ကျူးခဲ့လျှင် ညစ်နွမ်းသော အဘို့၌တည်၏။ ။သဘာဝ အနိစ္စ မျိုး၌ကား သိက္ခာပုဒ်ကို မခံယူခဲ့သည်ရှိသော် ပြုကျင့် သော်လည်း ညစ်နွမ်းသည်မဆိုရ၊ သိက္ခာပုဒ်ကို ခံယူလျက်နှင့် ပြုကျင့်မှသာ ညစ်နွမ်းသည်ဆိုရ၏။ ။အဝတ်ဖြူသည် လူသာမန်တို့၏ အဝတ်မျိုးစင်စစ်ဖြစ်ခဲ့၍ သဘာဝနိစ္စဆယ်ပါးနှင့် မထိုက်တန်ကြောင်း၊ တမင်ခံယူ၍ စောင့်ထိန်းသော ပုဂ္ဂလဇ္ဈာသယ ဆယ်ပါး နှင့်သာ ထိုက်တန်ကြောင်း၊ ဖန်ရည် ဆိုးသော အဝတ်သည်သာလျှင် မြင့်မြတ်သောအရာမျိုးဖြစ်၍ သဘာဝနိစ္စဆယ်ပါးနှင့် ထိုက်တန်ကြောင်း၊ ဖန်ရည်ဆိုးသောအဝတ်ကို ဝတ်လျက်နှင့် ဆယ်ပါးကို လုံခြုံစွာ မထိန်းခဲ့လျှင် အသွင်နှင့် မတန်သည့်အတွက် ကဲ့ရဲ့တွယ်သောသာဝဇ္ဇအဖြစ်၌ တည်ကြောင်းကိုပြဆိုဦးအံ့။ ။

အဝတ်ဖြူသည် ကာမဂုဏ်ကိုခံစားသူလူတို့၏ အသုံးအဆောင်ဖြစ်ကြောင်းသည် ဝိနည်းတော်တလျှောက်မှာ ထင်ရှားပါ၏။ မျက်မြင်အားဖြင့်လည်း အနောက်နိုင်ငံသား ဟိန္ဒူ လူမျိုးများမှာ ထင်ရှား၏။ ။နောင်သာသနာ၌ ဖြစ်ပေါ်လာလတ္တံ့သော ပါပ

ဘိက္ခုတို့၏ အခြင်းအရာကိုဟောတော်မူရာ ဖုဿထေရ ဂါထာ ပါဠိတော်၌ဤသို့လာ၏။

၁။ အဇေရန္တံဝိမုတ္တေဟိ၊ သုရတ္တံအရဟဒ္ဓဇံ။
ဇိဂုန္တိဿန္တိကာသာဝံ၊ ဩဒါတေသုသမုန္တိတာ။ ။

ဩဒါတေသု၊ အဝတ်ဖြူတို့၌။ သမုန္တိတာ၊ မက်မောကြကုန်သော ပါပရဟန်းတို့သည်။ ဝိမုတ္တေဟိ၊ ကိလေသဝဋ်မှ ကျွတ်လွတ် ကြကုန်ပြီးသော သူတော်ကောင်းတို့သည်။ အဇေရန္တံ၊ မစက်ဆုပ်အပ်သော။ သုရတ္တံ၊ ကောင်းစွာ နိမြန်းသော။ အရဟဒ္ဓဇံ၊ ရဟန္တာတို့၏ တန်ခွန်ဖြစ်သော။ ကာသာဝံ၊ ဖန်ရည်ဆိုး သင်္ကန်းမျိုးကို။ ဇိဂုန္တိဿန္တိ၊ စက်ဆုပ်ကြကုန်လတ္တံ့။

နောင်အခါ၌အဝတ်ဖြူတို့၌ မက်မောကြကုန်သော ပါပရဟန်းတို့သည် ကိလေသဝဋ်မှ ကျွတ်လွတ်ပြီးသော အရိယာ သူတော်ကောင်းတို့မစက်ဆုပ်အပ်သော ကောင်းစွာနိမြန်းသော ရဟန္တာတို့၏တန်ခွန်ဖြစ်သော ဖန်ရည်ဆိုး သင်္ကန်းမျိုးကို စက်ဆုပ်ကြကုန်လတ္တံ့။ ပါဠိလျှောက်အဓိပ္ပါယ်။

၂။ မိလက္ခရဇနံရတ္တံ၊ ဂရဟန္တာ သကံဓဇံ။
တိတ္ထိယာနံဓဇံကေမိ၊ ဓာရယန္တုဝဒါတကံ။ ။

မိလက္ခရဇနံရတ္တံ၊ ညောင်ခေါက်ဆိုးရည်ဖြင့် တပ်အပ် ဆိုးအပ်သော။ သကံဓဇံ၊ မိမိတို့အနွယ်၏ဆိုင်ရာ တန်ခွန်ဖြစ်သော သင်္ကန်းကို။ ဂရဟန္တာ၊ ကဲ့ရဲ့ကြကုန်လျက်။ ကေမိ၊ အမျှကုန်သော ပါပ-ရဟန်းတို့သည်။ တိတ္ထိယာနံ၊ တိတ္ထိတို့၏။ ဓဇံ၊ တန်ခွန်ဖြစ်သော။ အဝဒါတကံ၊ အဝတ်ဖြူကို။ ဓာရယန္တု၊ ဆောင်ကြကုန်လတ္တံ့။

နောင်သောအခါ၌ ညောင်ချပ်ခေါက်ဖြင့်ဆိုးအပ်သော မိမိတို့အနွယ်၏ ဆိုင်ရာတန်ခွန်ဖြစ်သောသင်္ကန်းကို ကဲ့ရဲ့ကြကုန်လျက်၊ တိတ္ထိတို့၏တန်ခွန်ဖြစ်သော အဝတ်ဖြူကို အမျှ ဆောင်ကြ ကုန်လတ္တံ့။ ပါဠိလျှောက်။ (ဤဒေသနာဂါထာ၌ ညောင်ခေါက်ဆိုး

သင်္ကန်းသည် ရဟန္တာတို့၏ တန်ခွန်၊ အဝတ်ဖြူသည် တိတ္ထိတို့၏ တန်ခွန်ဟုလာ၏။)

၃။ အနိက္ကသာဝေါကာသာဝံ၊ ယောဝတ္ထံပရိဓဿတိ။

အပေတောဒမသစ္စေန၊ နသောကာသာဝမရဟတိ။ ။

ယော၊ အကြင်သူသည်။ အနိက္ကသာဝေါ၊ ကိလေသာတည်းဟူသော ဖန်ရည်အပြည့်ရှိလျက်။ ဒမသစ္စေန၊ ဣန္ဒြေခြောက်ပါးကို ဆုံးမခြင်းဒမ၊ မှန်သောစကားကိုသာ ပြောဆိုခြင်းသစ္စာတရားမှ။ အပေတော၊ ကင်းသည်ဖြစ်လျက်။ ကာသာဝံဝတ္ထံ၊ ညောင်ခေါက်စသည်။ ဖန်ရည်တပ်စွန်း၊ လွန်နီမြန်းသောသင်္ကန်းကို။ ပရိဓဿတိ၊ ဝတ်ရုံငြားအံ့။ သော၊ ထိုသူသည်။ ကာသာဝံ၊ သင်္ကန်းကို။ နအရဟတိ၊ မထိုက်မတန်လေ။

အကြင် သူသည် ကိုယ်တွင်း၌ ကိလေသာ တည်းဟူသော ဖန်ရည်အပြည့်ရှိလျက် ဣန္ဒြေခြောက်ပါးကိုဆုံးမခြင်း၊ မှန်သော စကားကိုသာ ပြောဆိုခြင်း တည်းဟူသော ရဟန်းတရားတို့မှ ကင်းသည်ဖြစ်လျက် ညောင်ခေါက်စသည် ဖန်ရည်တပ်စွန်း လွန်နီမြန်းသော သင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံငြားအံ့၊ ထိုသူသည် ထိုသင်္ကန်းကို ဝတ်ခြင်းငှါ မထိုက်။ ပါဌ်လျှောက်။

(ဤဒေသနာဂါထာဖြင့်အဗြဟ္မစရိယမှု၊ ဝိကာလဘောဇနမှုအစရှိသော ရုန့်ရင်းသော ကိလေသာ ဖန်ရည်ရှိနေသောသူသည် ညောင်ခေါက်ဆိုး အဝတ်ကို ဝတ်ခြင်းငှါ မထိုက်၊ ညောင်ခေါက်ဆိုးကို ဝတ်သောသူသည် ထိုအမှုကြမ်းတို့ကိုပြုခြင်းငှါမထိုက် ဟူသော အနက်ကို ပြဆိုတော်မူသည်။)

၄။ ယောစဝန္တကသာဝဿ၊ သီလေသု သုသမာဟိတော။

ဥပေတောဒမသစ္စေန၊ သဝေကာသာဝမရဟတိ။ ။

ယောစ၊ အကြင်သူသည်ကား။ စဝန္တကသာဝေါ၊ ထွေးအန်စွန့်ပယ်အပ်ပြီးသော ကိလေသာ တည်းဟူသော ဖန်ရည် ရှိသည်။

အဿ၊ ဖြစ်ရာ၏။ သီလေသု၊ စတုပါရိသုဒ္ဓိသီလတို့၌။ သုသမာ
ဟိတော၊ ကောင်းစွာ တည်ကြည် စောင့်ရှောက်၏။ ဒမသစ္စေန၊
ဣန္ဒြေခြောက်ပါးကို ဆုံးမခြင်းဒမ၊ မှန်သောစကားကိုသာ ပြော
ဆိုခြင်းသစ္စာတရားနှင့်။ ဥပေတော၊ ပြည့်စုံ၏။ သသော၊ ထိုသူ
သည်။ ကာသာဝံ၊ သင်္ကန်းကို။ ဝေ၊ စင်စစ်။ အရဟတိ၊ ထိုက်တန်၏။

အကြင်သူသည်ကား ကိုယ်တွင်း၌ ထွေးအန်စွန့်ပယ်ပြီးသော
အဗြဟ္မစရိယဟူသော ကိလေသာ ဖန်ရည်ရှိ၏။ ဣန္ဒြိယသံဝရ
သီလ၊ ဝစီသစ္စာတရားနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ထိုသူသည်သာ ညောင်
ခေါက်ဆိုးကို ဝတ်ခြင်းငှါထိုက်၏။ ပါဌလျှောက်။ (ဤဂါထာ၌
သီလေသု၌ ဆယ်ပါးသီလ အစရှိသော နိစ္စသီလကြီး တွေကို
ယူလေ။)

ဖန်ရည်ခေါ်ရသော ကိလေသာမျိုးကား မေထုနသေဝန၊
ဝိကာလဘောဇနစသော ရုန့်ရင်းသော ကိလေသာ မျိုးတို့ကို
ဖန်ရည်ဆိုသတည်း။ ထို့ကြောင့် ငါးပါးနိစ္စတည်ရုံမျှသည် ညောင်
ခေါက်ဆိုးနှင့် မထိုက်တန်သေး။ ။ရှစ်ပါးနိစ္စ တည်ရုံမျှသည်
လည်း ညောင်ခေါက်ဆိုးနှင့် မထိုက်တန်သေး။ ယုတ်စွာဆုံး
သဘာဝနိစ္စ ဆယ်ပါးတည်မှသာ ညောင်ခေါက်ဆိုးနှင့် ထိုက်တန်
သည်ဟု သိအပ်၏။ ။ညောင်ခေါက်ဆိုးအဝတ်နီကို ဝတ်သော
သူသည် ဆယ်ပါးသောသီလကို ဘယ်အခါမှ လွန်ကျူးခြင်းငှါ
မထိုက်၊ ဆယ်ပါးတွင် တပါးပါးကို လွန်ကျူးခဲ့သော် ဤဒေသနာ
တော်အတိုင်း ကဲ့ရဲ့ဘွယ်သောအပြစ် စွန်းငြိ၍ သာဝဇ္ဇအသို့၌
တည်၏ ဟူသော အနက်ကိုလည်း သိအပ်၏။

၅။ ဝိပန္နသီလောဒုဗ္ဗေခေ၊ ပါကဇေသကာမကာရိယော။
ဝိပ္ပန္န ဗိက္ခော နိဿုက္ကော၊ နသော ကာသာဝမရဟတိ။

ယော၊ အကြင်သူသည်။ ဝိပန္နသီလော၊ ပျက်စီးသောနိစ္စသီလ
ရှိ၏။ ဒုဗ္ဗေခေ၊ ပညာနည်းပါး၏။ ပါကဇေ၊ ထင်ရှားပေါ်လွင်
သော ဣန္ဒြေရှိ၏။ ကာမကာရိယော၊ စိတ်အလိုရှိတိုင်း စိတ်နောက်

ကိုယ်ပါပြုကျင့်တတ်၏။ ဝိဇ္ဇန္တိစိတ္တော၊ မရပ်မတည်၊ လည်သော
 စိတ်နှလုံးရှိ၏။ နိဿုက္ကော၊ ဖြူစင်သော ဟိရိဩတ္တပ္ပတရားတို့မှ
 ကင်းလွတ် ဝေးကွာ၏။ သော၊ ထိုသူသည်။ ကာသာဝံ၊ သင်္ကန်းကို။
 နအရဟတိ၊ မထိုက်မတန်လေ။

အကြင်သူသည် ပျက်စီးသော နိစ္စသီလရှိ၏။ ပညာမဲ့၏။ ပေါ်
 လွင်သော ဣန္ဒြိရှိ၏။ စိတ်အလိုရှိတိုင်း စိတ်နောက် ကိုယ်ပါ
 ပြုကျင့်တတ်၏။ မရပ်မတည် လည်သောစိတ်ရှိ၏။ ဖြူစင်သော
 ဟိရိဩတ္တပ္ပတရားတို့မှ ကင်းလွတ်၏။ ထိုသူသည် ညောင်ခေါက်
 ဆိုးနှင့် မထိုက်။ ပါဠိလျှောက်၊ (လိုရင်းမှာ ဆယ်ပါးသီလ အမြဲ
 တည်လျှင်ပင် ထိုအပြစ်တို့မှ ကင်းလွတ်၍ ညောင်ခေါက်ဆိုးနှင့်
 ထိုက်တန်ပြီမှတ်၊ ထို့ကြောင့် ဖန်ရည်ဆိုးအဝတ်ကို ဝတ်ရုံသော
 သာမဏေများမှာ ဆယ်ပါးသီလကို အရင်းခံ ထားရ လေသ
 တည်း။ ။ သင်္ကန်းဝတ်မိလျှင်ပင် ဆယ်ပါးသီလခံယူမှုကိစ္စပြီးပြီ၊
 သာမဏေအစစ်ကြီး မဟုတ်သေး၍ သာမဏေ သီလဟု ဝိသေသ
 မဆိုရသေး၊ သရဏဂုံခံယူမှု ပြည့်စုံမှ သာမဏေအစစ်ကြီးဖြစ်၍
 သာမဏေသီလ ဆိုရသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ဝိနည်းကျမ်းဂန်
 တို့၌ သာမဏေသီလသည် သရဏဂုံဖြင့် ပြီးစီးသည်ဟု ဆိုကြ
 ကုန်သည်။)

၆။ ယောစသီလေနသမ္ပန္နော၊ ဝိတရာဂေါသမာဟိတော။

ဩဒါတ မနုသင်္ကပ္ပေါ၊ သ ဝေ ကာသာဝ မရဟတိ။ ။

ယောစ၊ အကြင်သူသည်ကား။ သီလေန၊ နိစ္စသီလနှင့်။ သမ္ပန္နော၊
 ပြည့်စုံ၏။ ဝိတရာဂေါ၊ ရုန့်ရင်းကြမ်းထမ်းသော ရာဂမှကင်း၏။
 သမာဟိတော၊ တည်ကြည်သော စိတ်နှလုံးရှိ၏။ ဩဒါတမနု
 သင်္ကပ္ပေါ၊ ဖြူစင်သော စိတ်အကြံရှိ၏။ သသော၊ ထိုသူသည်။
 ကာသာဝံ၊ သင်္ကန်းကို။ ဝေ၊ စင်စစ်။ အရဟတိ၊ ထိုက်တန်၏။ ။
 အကြင်သူသည် နိစ္စသီလနှင့်ပြည့်စုံ၏။ ရုန့်ရင်းသော ရာဂမှကင်း၏။
 တည်ကြည်သောစိတ်ရှိ၏။ ဖြူစင်သောစိတ်အကြံရှိ၏။ ထိုသူသည်

သာလျှင် ညောင်ခေါက် ဆိုးကို ဝတ်ခြင်းငှါ ထိုက်၏။ ပါဌ လျှောက်။ ။

(ယုတ်စွ အဆုံး ဆယ်ပါးသီလ နိစ္စတည်လျှင် ဤဂါထာ၌ လာသော ဂုဏ်နှင့် ယှဉ်ပေပြီဟုမှတ်။)

၇။ ဥဒ္ဓတောဥဒ္ဓန္တဇ္ဇောဗာလော၊ သီလံယဿနုပိဇ္ဇတိ။
ဩဒါတကံအရဟတိ၊ ကာသာဝံ ကိံကရိဿတိ။ ။

ယော၊ အကြင်သူသည်။ ဥဒ္ဓတော၊ တုန်လှုပ်ပြန်လွင့်သော စိတ် နှလုံးရှိ၏။ ဥဒ္ဓန္တဇ္ဇော၊ အထက်သို့ မြင့်တက်သော ကျူပင်ကျူရိုး ကဲ့သို့ အနှစ်သာရမရှိဘဲ အချည်းနှီး မောက်မော်ဝါကြွားသော စိတ်နှလုံးရှိ၏။ ဗာလော၊ မိုက်မဲ၏။ ယဿ၊ အကြင်သူအား။ သီလံ၊ ဆယ်ပါးသီလမျှ။ နုပိဇ္ဇတိ၊ မရှိ။ သော၊ ထိုသူသည်။ ဩဒါတကံ၊ အဝတ်ဖြူ၊ အဝတ်ကြောင်ကိုသာ။ အရဟတိ၊ ထိုက်တန်၏။ ကာသာဝံ၊ သင်္ကန်းကို။ ကိံကရိဿတိ၊ အဘယ်ပြုအံ့နည်း။

အကြင်သူအား ယုတ်စွအဆုံး ဆယ်ပါးသီလမျှ နိစ္စသီလဟူ၍ မရှိ၊ ပြန်လွင့်သောစိတ်ရှိ၏။ ကျူပင်ကျူရိုးကဲ့သို့ အနှစ်သာရ မရှိ ဘဲ အချည်းနှီး မောက်မော်သော စိတ်နှလုံးရှိ၏။ မိုက်မဲ၏။ ထိုသူ သည် အဝတ်ဖြူကိုသာ ဝတ်ခြင်းငှါ ထိုက်၏။ ထိုသူအား ညောင် ခေါက်ဆိုးဖြင့် အဘယ်ပြုလတ္တံ့နည်း။ ပါဌလျှောက်။ ။

(ဤဂါထာဖြင့် အဝတ်ဖြူသည် အရာယုတ်နိမ့်ကြောင်း၊ ညောင်ခေါက်ဆိုး အဝတ်နီသည် အရာကြီးမြတ်ကြောင်း ထင်ရှားလှ၏။ ။ ညောင်ခေါက်ဆိုး ကိုသာ ထုတ်ဘော်၍ ဆိုခဲ့သည်မှာ ဒုတိယဂါထာပါဠိတော်မှာ “မိလက္ခ၊ ရဇနံ ရတ္တံ” ဟူ၍ တိုက်ရိုက် လာရှိသောကြောင့် ဆိုပေသည်။ ညောင်ခေါက်ဆိုးမှတစ်ပါး ဖလံခေါက်ဆိုး၊ ပိန့်ဆိုး စသည် တို့၌လည်း အတူတူ မှတ်လေ။ ။ ဤဒေသနာတော်၌

ကား-သာသနာထမ်း ရဟန်း သာမဏေတို့ကို ပြဆိုရင်း ပေတည်း။)

ညောင်ခေါက်ဆိုးရေဝတ်..... ဇာတ်နိပါတ် ဓမ္မပဒစသည်တို့ နှလည်း ဤနည်းတူ လာ၏။

ထိုသို့လာသော အရာဌာနတို့၌မူကား ဆယ်ပါးသီလ နိစ္စတည်ရှိသော သူခပ်သိမ်းတို့နှင့်ပင် ဆက်ဆံ၏။ ။ဤအရာ၌ ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပါယ်မှာမူကား အဝတ်ဖြူသည် ယုတ်နိမ့်သောအရာ ဖြစ်၍ ပကတိလူဂဟဋ္ဌတို့၏ အသုံးအဆောင်သာဖြစ်၏။ ထိုအဝတ်ဖြူကို ဝတ်သောသူတို့သည် သဘာဝနိစ္စ ငါးပါးမျှကိုသာ ရထိုက်ကုန်၏။ သဘာဝနိစ္စ ဆယ်ပါးကိုမူကား မရထိုက်၊ ပုဂ္ဂလဇ္ဈာသယ ဆယ်ပါးကိုသာ ရထိုက်ကုန်၏။ ။ညောင်ခေါက်ဆိုးသည် မြင့်မြတ်သောအရာဖြစ်၍ ပဗ္ဗဇိတအဖို့၌ တည်သော ပုဂ္ဂိုလ်သူမြတ်တို့နှင့်သာ ထိုက်တန်၏။ ထိုညောင်ခေါက်ဆိုး အဝတ်နိမျိုးကို ဝတ်သောသူတို့သည်သာလျှင် သာမဏေတို့နှင့် အလားတူ သဘာဝနိစ္စဆယ်ပါးကို ရထိုက်ကုန်၏။ ထိုအဝတ်မျိုးကို ဝတ်မိလျှင် ဆယ်ပါးသီလ ခံယူဆောက်တည်မှုကိစ္စ အလိုလိုပြီးစီးလေ၏။ တမင်ခံယူဆောက်တည်ဘွယ်ကိစ္စမရှိပြီ။ သို့သော်လည်း ခံယူဆောက်တည်မှုသည် အလေးဂရု အထူးပြုမိခြင်းအကျိုး၊ သိက္ခာပုဒ် အစဉ်တို့၌ ကြေလယ်ခြင်းအကျိုး ရှိပါ၏။ ယခုကာလ သာမဏေများ သီလခံကြသကဲ့သို့တည်း။ ဤသို့သော အဓိပ္ပါယ်ကို ပြဆိုဆုံးဖြတ်လိုရင်းတည်း။

ယခုအခါ အဝတ်ဖြူ၊ အဝတ်ကြောင် အစရှိသော ပကတိလူတို့၏ အဝတ်မျိုးကိုပယ်စွန့်၍ ဖန်ရည်သောက်သော ညောင်ခေါက်ဆိုးအဝတ် စသောပဗ္ဗဇိတ အဝတ်မျိုးကို ဝတ်ကြကုန်သည် ဖြစ်၍ သမဏ၊ ပြာဟ္မဏအဖြစ်၌ တည်ကြကုန်သော သူတို့အား အဝတ်အသွင်ကို ယူသည်နှင့်တပြိုင်နက် ခံယူမှုကိစ္စ ပြီးစီးလျက် အမြဲတည်ရှိသော ဆယ်ပါးသီလကို တပါးပါးကျူးလွန်ခဲ့သည်ရှိသော်

ကေနံစင်စစ် ညစ်နွမ်းမှုအပြစ် သာဝဇ္ဇ သဘောသို့ ရောက်ကြောင်းကို ပြဆိုလတ္တံ့သော ပါဠိတော်ဖြင့် သိအပ်၏။

စက္ကာရောမေတ္တိက္ခဝေစန္ဒိမသုရိယာနံ ဥပက္ကိလေသာ၊ ယေဟိ ဥပက္ကိလေသေဟိ ဥပက္ကိလိဋ္ဌာ စန္ဒိမသုရိယာ နတပန္နိ နဘာ သန္တိ နဝိရောစန္တိ။

အစရှိသည်ဖြင့် ဥပမာနှင့်တကွ အကျယ်လာ၏။

ညစ်နွမ်းကြောင်းများ.....လိုရင်း အဓိပ္ပါယ်မျှကို ပြဆိုအံ့။

၁။ ဆီးနှင်း။ ၂။ မြူခိုး။ ၃။ မိဗန်း

တိမ်။ ၄။ ရာဟု။ ဤလေးခုတို့သည် လ၊ နေတို့ကို ညစ်နွမ်းစေတတ်ကုန်၏။ ထို့အတူ၊ မေထုန်မှု၊ သေရည်မှု၊ ရွှေငွေခံမှု၊ မိစ္ဆာဇီဝမှု၊ ဤလေးခုတို့သည် ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်ကို ဝတ်ကြကုန်သဖြင့် သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ အဖြစ်၌ တည်သော ပုဂ္ဂိုလ် သူမြတ်တို့ကို ညစ်နွမ်းစေတတ်ကုန်၏ဟူ၍ ဟောတော်မူသည်။ ။ ဤပါဠိတော်၌ သေရည်သောက်မှုဖြင့် နိစ္စငါးပါးကြီးကို သိမ်းကျုံး၍ သိလေ၊ မေထုန်မှု၊ ရွှေငွေ ခံမှုဖြင့် ကြွင်းသော အဗြဟ္မစရိယ နှင့် တကွ ဝိကာလဘောဇန စသော အင်္ဂါတို့ကို သိမ်းကျုံး၍ သိလေ။ ။ မိစ္ဆာဇီဝဖြင့် လူတို့အား ဆေးဝါး ဓာတ်စာပေးခြင်း စသည်ကို ပြု၍ ရသော လာဘ်သစ်ပကာနှင့် အသက်မွေးမှုကို ယူလေ။ ။ ဤပါဠိတော်ကြီးကို ထောက်၍လည်း ဖန်ရည်သောက်သော ညောင်ခေါက်ဆိုးကို ဝတ်ရုံ၍ သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ အဖြစ် တစ်ပါးတည်ကုန်သော လူဂဟဋ္ဌတို့အား ရွှေငွေကိုခံမှု သာယာမှု စသည်တို့သည် ကေနွဲ့ညစ်နွမ်းခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်၏။ သာဝဇ္ဇအဘို့သို့ ရောက်စေတတ်ကုန်၏ဟု သိအပ်လေသတည်း။ ။ ထိုညောင်ခေါက်ဆိုးကို ဝတ်သည်ဖြစ်၍ သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ အဖြစ်၌ တည်သောသူကို မြင်လျှင် ဂဟဋ္ဌဟူ၍ ဆိုရပြန်သည်မှာ တိက္ခ၊ တိက္ခနီ၊ သိက္ခမာန်၊ သာမဏေရ၊ သာမဏေရီ ဟူသော သီတင်းသုံးဘော် ငါးဦးတို့၌ မပါသောကြောင့် ဂဟဋ္ဌဟူ၍ပင် ဆိုရလျက်ရှိပြန်သည်ဟုမှတ်။

ဆယ်ပါးသီလနှင့်အသွင်.....ထိုမှတပါး သံယုတ် ပါဠိတော်၌—

ယဿခေါဂါမဏိ ဇာတရူပ ရဇတံ ကပ္ပတိ ပဉ္စပိတဿ
ကာမဂုဏာကပ္ပန္တိ၊ ယဿပဉ္စကာမဂုဏာကပ္ပန္တိ၊ ဧကန္တေနခေါ
ဂါမဏိ ဓာရေယျာသိ အသမဏာဓမ္မော အသကျပုတ္တိယဓမ္မော
တိ။ ။ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏။

ဂါမဏိ၊မဏိစူဠက အမည်ရှိသောရွာသူကြီး၊ယဿ၊အကြင်
သူအား။ဇာတရူပရဇတံ၊ရွှေငွေသည်။ကပ္ပတိ၊အပ်၏။တဿ၊ထိုသူ
အား။ ပဉ္စပိကာမဂုဏာ၊ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့သည်လည်း။ ကပ္ပန္တိ၊
အပ်ကုန်၏။ ယဿ၊အကြင်သူအား။ ပဉ္စကာမဂုဏာ၊ ကာမဂုဏ်
ငါးပါးတို့သည်။ ကပ္ပန္တိ၊ အပ်ကုန်၏။ တဿ၊ ထိုသူ၏။ သော၊
ထိုအပ်မှုသည်။အသမဏာဓမ္မော၊ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့၏ အကျင့်မျိုးမ
ဟုတ်။ အသကျပုတ္တိယဓမ္မော၊ သာကီဝင် မင်းသား၊ ငါဘုရား
တပည့်သားတို့၏အကျင့်မဟုတ်။ဣတိ၊ဤသို့။ဂါမဏိ၊ မဏိစူဠက
အမည်ရှိသော ရွာသူကြီး။တွံ၊ သင်သည်။ ဧကန္တေနခေါ၊ စင်စစ်
အားဖြင့်သာလျှင်။ဓာရေယျာသိ၊မှတ်လေလော့။

ဤပါဠိတော်ကို ထောက် သဖြင့်လည်း ညောင်ခေါက်ဆိုး
အဝတ်ကို ဝတ်၍ ပဗ္ဗဇိတသမဏအဖြစ်သို့ ကပ်ကုန်သော သူတို့
အားခံယူခြင်းကိုပြုဘဲနှင့်ပင် ဆယ်ပါးသီလသည် သဘာဝနိစ္စ
ရထိုက်ကြောင်းကိုသိအပ်၏။

ဤလောက၌ ဆယ်ပါးသီလကို ပြောဟော ဆုံးဖြတ် ကြကုန်
သော ဆရာတို့သည်ကား ပြဆိုခဲ့ပြီးသော သဘာဝနိစ္စ အနိစ္စ
တမျိုး၊ပုဂ္ဂလဇ္ဈာသယ နိစ္စအနိစ္စတမျိုး၊ဤနှစ်မျိုး ရှိသည်ကို သတိ
မမူကြကုန်သောကြောင့် ထုတ်ပြ ခဲ့ပြီးသော ဝိသုဒ္ဓိမဂ် အဋ္ဌ
ကထာ၏သဘောကိုစင်ကြယ် ချောမောအောင် မပြောနိုင်ကြ
ကုန်။ ။မိမိတို့ဉာဏ်တွင် ထင်မိထင်ရာကိုသာ သန်သန်ပြောဆို
ရေးသားဆုံးဖြတ်ကြသဖြင့် ဝါဒဝိနိစ္ဆယချင်းချင်း ဆန့်ကျင်ဘက်
ဖြစ်၍ နေကြလေကုန်သည်။

မေးမြန်းဘွယ်.....မေးရန် ရှိသည်ကား“နိစ္စသီလ ဝသေနပဋ္ဌ
သိက္ခာပဒါနိ သတိဝါ ဥဿာဟေ ဒသ၊
ဥပေါသထဂ် ဝသေနအဋ္ဌ။”

ဟူသောအဋ္ဌကထာစကားသည် သဘာဝနိစ္စ အနိစ္စတမျိုး
ကိုသာပြဆိုသည် မဟုတ်လော၊ ထိုစကားဖြင့် ပုဂ္ဂလဇ္ဈာသယနိစ္စ
အနိစ္စ တမျိုးကို အဘယ်သို့သိနိုင်ပါသနည်းမေးရန်-

ဤအဋ္ဌကထာစကား၌ ငါးပါးကို နိစ္စသီလဟုဆို၏၊ နိစ္စမတတ်
နိုင်သောသူသည် ငါးပါးကို ရံဘန်ရံခါ စောင့်ထိန်း လိုသော်
မစောင့်ရ မစောင့်အပ်ဆိုမည်လော၊ မဆိုးတံငါပြုလုပ်၍နေသော
သူသည် ရံဘန်ရံခါ ပါဏာတိပါတာ ဝေရမဏိ သီလကို ခံယူ
၍ စောင့်ထိန်းလိုသော် မစောင့်ရ မစောင့်အပ် ဆိုမည်လော၊
စောင့်အပ်သည်သာဇကန်ဖြစ်၏၊ ထိုသို့ဖြစ်ပါလျက် အဋ္ဌကထာ၌
ငါးပါးကိုနိစ္စဟုဆို၏၊ ထို့ကြောင့် အဋ္ဌကထာဆိုသော နိစ္စကား
သဘာဝနိစ္စတည်းဟုသိအပ်၏။ ။သဘာဝနိစ္စဆိုသဖြင့်သဘာဝ
အနိစ္စကိုသာ ပယ်တော် မူလိုရင်းတည်း၊ ပုဂ္ဂလဇ္ဈာသယအနိစ္စကို
ပယ်တော်မူလိုရင်းမဟုတ်၊ ထိုပုဂ္ဂလဇ္ဈာသယ အနိစ္စကိုမူကား
ခွင့်ပြုတော်မူသည်ဟုသိအပ်၏။ ။ဤနည်းအတူ ဆယ်ပါးကို နိစ္စ
ဆိုရာ၌လည်း သဘာဝ နိစ္စကိုသာ ဆိုရင်းတည်း၊ သဘာဝနိစ္စကို
ဆိုသဖြင့် သဘာဝ အနိစ္စကိုသာ ပယ်တော်မူလိုရင်းတည်း၊ ပုဂ္ဂ
လဇ္ဈာသယနိစ္စ အနိစ္စကို ပယ်လိုရင်းမဟုတ်၊ ထိုပုဂ္ဂလဇ္ဈာသယ
နိစ္စ အနိစ္စကိုမူကား ခွင့်ပြုတော်မူသည်ဟု သိအပ်၏။ ။အဋ္ဌက
ထာ၌ရှစ်ပါးကို အနိစ္စဟုဆို၏၊ ရှစ်ပါးကို ယခုနေ့မှစ၍ ပါဏုပေ
တံ ခံယူ၍စောင့်လိုလျှင် မစောင့်ရဆိုမည်လော၊ စောင့်ရသည်သာ
ဇကန်ဖြစ်၏၊ ထိုသို့ဖြစ်ပါလျက် အနိစ္စဟု ဆို၏၊ ထို့ကြောင့် အဋ္ဌ
ကထာဆိုသော အနိစ္စကား သဘာဝအနိစ္စတည်းဟုသိအပ်၏၊ သ
ဘာဝအနိစ္စကိုဆိုသဖြင့် သဘာဝနိစ္စကိုသာ ပယ်တော်မူလိုရင်း
တည်း၊ ပုဂ္ဂလဇ္ဈာသယ နိစ္စအနိစ္စကို ပယ်လိုရင်းမဟုတ်၊ ထို

ပုဂ္ဂလဇ္ဈာသယနိစ္စအနိစ္စကိုမူကား ခွင့်ပြုတော်မူသည် ဟုသိအပ်
၏။(ငါးပါးဆယ်ပါးတို့၌ သဘာဝအနိစ္စကို မရအပ်၊ ရှစ်ပါး၌
သဘာဝနိစ္စကို အသီးမရအပ်၊ ငါးပါး၌ ပုဂ္ဂလဇ္ဈာသယနိစ္စကို
အသီးမရအပ်။)

အချို့ ၀၂၁.....အချို့ ဆရာတို့ကား ဤအဋ္ဌကထာ၌ ပယ်လို
ရင်းအနက်၊ ပယ်လိုရင်းမှ အလွတ်ဖြစ်၍ ခွင့်ပြု
သော အနက်ကို ဝေဘန်ခွဲခြမ်း၍ မယူကြကုန်မူ၍ ဆယ်ပါးကို
နိစ္စဆိုသောကြောင့် နိစ္စစောင့်နိုင်သူမှ ဆယ်ပါးကို စောင့်အပ်
သည်။ သိတင်းနေ့တွင်ကွက်၍ ဆယ်ပါးကို မစောင့်အပ်ဟု
သန်သန်ယူကြကုန်၏။

ထိုသို့ဖြစ်ခဲ့သော် ငါးပါးကိုလည်း နိစ္စ ဆိုသောကြောင့်
တသက်လုံးအမြဲစောင့်နိုင်သူမှ ငါးပါးကိုစောင့်အပ်သည်။ ရံဘန်
ရံခါမျှစောင့်လိုသော် မစောင့်အပ်ဟု ယူရလိမ့်မည်။

အချို့သော ဆရာတို့သည် ဤအဋ္ဌကထာ၌ ရှစ်ပါးကို အနိစ္စ
ဆိုသောကြောင့် ရှစ်ပါးကိုဥပုသ်နေ့၌သာလျှင် စောင့်အပ်သည်။
ဥပုသ်နေ့မဟုတ်သောနေ့ရက်တို့၌ မစောင့်အပ်ဟု ယူကြကုန်၏။

(ထိုသို့ဖြစ်ခဲ့သော် ငါးပါးကို နိစ္စ ဆိုသောကြောင့်
ငါးပါးကို နိစ္စစောင့်နိုင်သူမှ စောင့်ရလိမ့်မည်၊ တရက်
တလတနှစ်စသော အတို့အားဖြင့်သာ စောင့်လိုသော်
မစောင့်ရဟု ယူရလိမ့်မည်၊ ထိုသို့ယူခြင်းငှါ မသင့်လေ၊
ထိုသို့ မသင့်လေသောကြောင့် ထိုဆရာတို့အယူခံသည်
အဋ္ဌကထာမှထွက်သော အနက်မှန်အဓိပ္ပါယ်မှန်မဟုတ်။)

အဋ္ဌကထာ၌မူကား.....ပုဂ္ဂလဇ္ဈာသယ နိစ္စ အနိစ္စတို့မှာ
လောကအားဖြင့် ထင်ရှား လှလေပြီ
ဖြစ်၍ ထုတ်တော်၍ မဆိုလေဘဲ ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏သဘာဝနှင့် သီလတို့
၏သဘာဝကိုပမာန ပြုသောအားဖြင့် သဘာဝနိစ္စ အနိစ္စကိုသာ

ပြဆိုတော်မူသတည်း။ ။“သတိဝါဠာသာဟေဒသ” ဟူသော အဋ္ဌကထာပါဌ်၌ဥဿာဟေဆိုသည်ကား ပကတိလူဝတ်ကိုစွန့်၍ ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်ကိုဝတ်၍ သမဏ ဗြာဟ္မဏဟု ဆိုအပ်သော ပဗ္ဗဇိတအဖြစ်သို့ကပ်သဖြင့် သဘာဝ နိစ္စဆယ်ပါးတည်လောက်အောင်စွမ်းနိုင်သည်ကို ဆိုလိုရင်းတည်း။ အဝတ်ဖြူဝတ်ခြင်း၊အဝတ်ကြောင် ဝတ်ခြင်းဟူသော ပကတိလူအသွင်၌ တည်ကြကုန်သော သူတို့အားမူကားဆယ်ပါး သီလကို ခံယူပြီးသော အခါ၌ရွှေငွေရတနာ အနာမာသဝတ္ထုတို့ကို မိမိကိုယ်တိုင် ခံယူခြင်း၊သူတပါးကိုခံစေယူစေခြင်း၊ ကိုယ်နှုတ်ဖြင့် ဆောင်ယူ ဘိတ်ကြားသည်ကို စိတ်ဖြင့်သာယာ သိမ်းပိုက်ခြင်း ဟူသော ခံမှုသုံးမျိုးတို့မှလွတ်ကင်းအောင် ရှောင်ကြဉ်ခြင်းငှါစွမ်းနိုင်သည်ကို ဥဿာဟေဆိုသည်ဟုမှတ်။ ။ရှေ့အဘို့က မိမိပိုင်ဥစ္စာအဖြစ်ဖြင့် ရှိနေသော ရွှေငွေကို မိမိဥစ္စာအဖြစ်မှလွတ်အောင် အာလယပြတ်ကင်းနိုင်သည်ကို ဥဿာဟေဆိုလိုရင်းမဟုတ်။ ။သိက္ခာ ပုဒ်ရင်းမှာ ပင် ဇာတရူပ ရဇတပဒိုဂ္ဂဟဏာဟု ခံမှုသုံးမျိုးကိုသာ ပယ်ရင်းဖြစ်သတည်း။

ရွှေငွေနှင့်စပ်မအပ်၅-ပါး.....ရွှေငွေရတနာနှင့်စပ်၍ ဝိနည်းတော်၌ ပယ်တော် မူသော

အမှု ငါးပါးရှိ၏။ (၁) ဥဂ္ဂဟတပါး။(၂) ဥဂ္ဂဟာပနတပါး။(၃) ဥပနိက္ခိတ္တသာဒိယနတပါး။(၄) ဒုဗ္ဗိစာရဏတပါး။ (၅) အာမသနတပါး။ ။

၁။ ထိုတွင် အရှင်မရှိသော ရွှေငွေရတနာကိုတွေ့မြင်၍ ကိုယ်တိုင်ကိုင်ယူခြင်းသည်၎င်း၊ လက်ရောက် ကပ်လှူသည်ကို ကိုယ်တိုင်ခံယူခြင်းသည်၎င်း ဥဂ္ဂဟမည်၏။

၂။ အရှင် မရှိသော ရွှေငွေ ရတနာကို တွေ့မြင်၍ မိမိတို့ရာသူတပါးကို အယူခိုင်းခြင်းသည်၎င်း၊ မိမိတို့ရာ သူတပါးကို အလှူခံခိုင်းခြင်းသည်၎င်း ဥဂ္ဂဟာပနမည်၏။

၃။ ဒါယကာသည် ရွှေငွေရတနာကို ဆောင်ယူခဲ့၍ ရဟန်း၏ရှေ့၌ချထားပြီးလျှင် ဤရွှေငွေကို အလိုရှိရာ သုံးတော် မူပါဟူ၍ ၎င်း၊သင်္ကန်းတိုးပါ၊ဘိနပ်တိုးပါ၊ရထားခပါ၊ သင်္ဘောခပါ ဟူ၍ ၎င်း ဆို၍ လှူသည်ကို ကိုယ်နှုတ်ဖြင့် မပယ်ဘဲ စိတ်ဖြင့်သာယာ ခံယူခြင်းသည် ၎င်း၊ဒါယကာသည် မိမိအိမ်၌သော်၎င်း၊ တပါးသော နေရာဌာန၌သော်၎င်း ရှိ၍နေသော ရွှေငွေကို ကိုယ်တော် အလိုရှိလျှင် ထိုရွှေငွေကိုယူပါ၊သုံးပါဟူ၍ လှူသည်ကို ကိုယ်နှုတ်ဖြင့် မပယ်ဘဲ စိတ်ဖြင့်သာယာခံယူခြင်းသည်၎င်း ဥပနိက္ခိတ္တသာဒိယန မည်၏။

၄။ ကပ္ပိယနည်းလမ်းနှင့် ရှိနေသော ရွှေငွေကို ဤရွှေငွေဖြင့် ဘယ်ဟာကို ဝယ်ချေလော့၊ ဘယ်မျှလောက် ပေးလိုက်လော့၊ သေတ္တာထဲမှာ ထားလိုက်လော့၊ ထုတ်လိုက်လော့၊ ယူလိုက်လော့၊ပေးလိုက်လော့ အစရှိသည်ဖြင့် စီရင်ခြင်းသည်ဒုမ္ဘိစာရဏမည်၏။

၅။ သူတပါး ဥစ္စာဖြစ်သော ရွှေငွေရတနာကိုပင် သာယာသောစိတ်နှင့်တကွ ကိုယ်အင်္ဂါဖြင့် ထိပါးသုံးသပ်ခြင်းသည် အာမသနမည်၏။ ။ရဟန်းသာမဏေတို့မှာ ရွှေငွေရတနာနှင့် စပ်၍ ဤငါးပါးသောအမှုတို့ကိုလွတ်ကင်းစေအပ်ကုန်၏။

လူ့ဘဝကရွှေငွေ.....လူဖြစ်စဉ်အခါကရှိနေသောရွှေငွေ ရတနာ၊ကပ္ပိယ နည်းလမ်းဖြင့် ရဟန်းဖြစ်မှ ရရှိ၍နေသော ရွှေငွေရတနာတို့ကိုမူကား ထိုငါးပါးသော အချက်မှ လွတ်ကင်းစေ၍ ကပ္ပိယ ဒါယကာနှင့် နေရာကျ ပြုပြီးလျှင် အသက်ထက်ဆုံး စိတ်ဖြင့်သာယာ၍ ထိုရွှေငွေမှဖြစ်သောကပ္ပိယ ဘဏ္ဍာကိုသုံးဆောင်၍နေငြားသော်လည်းဝိနည်းတော်နှင့် အပြစ်ဆိုခွင့်မရှိပြီ။ ။ဆယ်ပါး သီလကို စောင့်ထိန်းသူ လူတို့မှာလည်း ထိုငါးပါးသောအမှုတို့ကို လွတ်ကင်းစေလျှင်ပြီးတော့သည်။ ။ နဂိုကရှိ၍ နေသော ရွှေငွေ ရတနာကို စိတ်သက်သက်နှင့်အာရုံပြုကာ သာယာခြင်းရှိသော်လည်းအပြစ်မရှိ၊သိက္ခာပုဒ်မပျက်။ ။

အချို့သူတို့ကား ဤသို့သော ဝိနည်းအစီအရင် ထင်ရှား ရှိနေသည်ကို နှလုံးမထားကြကုန်မူ၍။

နတွေ ဝါဟံ ဘိက္ခဝေ ကေနစိပရိယာယေန ဇာတရူပရဇတံ သာဒိတဗ္ဗံ ပရိယေသိတဗ္ဗန္တိ ဝဒါမိ။

ဟူသောသာမညပါဠိတော်နှင့်ပင် သိက္ခာပုဒ်တော်ကို အတင်းအကြပ် ဆုံးဖြတ်ကြကုန်၏။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ အဟံ၊ ငါတုရားသည်။ ကေနစိပရိယာယေန၊ တစ်စုံတစ်ခုသောပရိယာယ်ဖြင့်။ ဇာတရူပရဇတံ၊ ရွှေငွေကို။ သာဒိတဗ္ဗန္တိ၊ သာယာအပ်သေး၏ဟူ၍။ ပရိယေသိတဗ္ဗန္တိ၊ ရှာဖွေအပ်သေး၏ဟူ၍။ နတွေဝ ဝဒါမိ၊ ငါတုရား ဟောတော်မမူ။ ။

သာဒိတဗ္ဗဆိုသည်ကား ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ဥဂ္ဂဟ၊ ဥဂ္ဂဟာပန၊ ဥပနိက္ခိတ္တသာဒိယနမူတို့ကို ဆိုသတည်း။ ကေနစိပရိယာယေနဆိုသည်ကား အမိတို့ရာ ခံယူသည်၊ အဘတို့ရာခံယူသည်၊ ဆရာသမားတို့ရာ ခံယူသည် အစရှိသောပရိယာယ်မျိုးတို့နှင့်ပင် ဥဂ္ဂဟ၊ ဥဂ္ဂဟာပန၊ ဥပနိက္ခိတ္တသာဒိယနမူတို့ကို မပြုအပ်ဆိုလိုသည်။ တုရားတည်ရန်တို့၊ တုရားပြင်ရန်တို့၊ ထီးတော် တင်ရန်တို့၊ ဆွမ်းတော်ကြီးတင်ရန်တို့ အစရှိသော ပရိယာယ်မျိုးတို့သည်လည်း မအပ်သော ပရိယာယ်မျိုးတို့ချည်းပင်တည်း။ ။ ဥဂ္ဂဟစသော အချက်ငါးပါးတို့မှ လွတ်ကင်း၍ ဖြစ်သော ပရိယာယ်မျိုးတို့ကိုမူကား အဋ္ဌကထာတို့၌ အပ်ကြောင်းကို အမျိုးမျိုး ပြဆိုလျက် ရှိလေပြီ။

နိစ္စနှင့်နိယမသီလ....ဝိသုဒ္ဓိမဂ်အဋ္ဌကထာ၊ ပဋ္ဌာန်းအဋ္ဌကထာ အစရှိသော အရှင်မဟာ ဗုဒ္ဓဗော်သစီရင်သော အဋ္ဌကထာကျမ်းဂန်တို့၌ လူတို့၏ ဆယ်ပါးသီလသည် နိစ္စသီလအရာနှင့်ချည်းလာရှိ၏။ အရှင်မဟာဓမ္မပါလ စီရင်သော ဣတိဝုတ်အဋ္ဌကထာ၊ သံယုတ်ဋီကာကျမ်းတို့၌မူကား ငါးပါးသီလ

သည် နိစ္စသီလမည်၏။ ဆယ်ပါးသီလသည် နိယမသီလ မည်၏ဟု
လာရှိ၏။ ။ နိစ္စသီလနှင့် နိယမသီလနှစ်ပါးတို့၏ အထူးကိုမူကား။ ။

ယံဒေဟသာဓနာပေက္ခံ၊ နိစ္စိကဗ္ဗ မယံယမော။

အာဂန္တုသာဓနံကဗ္ဗ၊ မနိစ္စိနိယမောဘဝေ။ ။

ဟု အဘိဓာန်၌ဆို၏။

ယံကမ္မံ၊ အကြင်ဗြဟ္မစရိယမှုသည်။ နိစ္စံ၊ အမြဲ။ ဒေဟသာဓနာ
ပေက္ခံ၊ ကိုယ်ခန္ဓာပြီးဆုံးခန်းတိုင်အောင် ငဲ့ခြင်းရှိ၏။ အယံ၊ ဤဗြဟ္မ
စရိယမှုသည်။ ယမော၊ ယမမည်၏။ ယံကမ္မံ၊ အကြင်ဗြဟ္မစရိယမှု
သည်။ အာဂန္တုသာဓနံ၊ တပက္ခ တလ စသည် အခိုက်အတန့်အား
ဖြင့်ပြီးစေခြင်းရှိ၏။ အနိစ္စံ၊ အမြဲမဟုတ်။ အယံ၊ ဤဗြဟ္မစရိယမှု
သည်။ နိယမော၊ အလိုရှိရာ ပက္ခ၊ လ၊ နှစ်အတို့အားဖြင့် တတ်အား
သမျှ ပိုင်းခြားသတ်မှတ်၍ ကျင့်အပ်သော နိယမမည်သည်။ ဘဝေ၊
ဖြစ်၏။ (နိစ္စ၊ အနိစ္စနှစ်မျိုး၊ ယမ၊ နိယမနှစ်မျိုး။ ။ နိစ္စနှင့် ယမတူ၏၊
အနိစ္စနှင့် နိယမတူ၏။)

အရှင်ဓမ္မပါလအလို..... ဆယ်ပါး သီလကို နိယမ သီလဟု
ပြဆိုသော အရှင်ဓမ္မပါလအလိုသော်

လူတို့ငါးပါးသီလသည်သာ နိစ္စသီလဖြစ်၏။ ဆယ်ပါး သီလသည်
ကား အနိစ္စ သီလမျိုးသာဖြစ်၏။ ။ ဗန်ရည်စွန်းသော အဝတ်ကို
ဝတ်သည်ဖြစ်၍ သမဏ၊ ပြာဟ္မဏ အမှု၌ တည်ပြီးသောသူကိုပဗ္ဗ
ဇိတ အရာ၌ထား၍ အဝတ်ဖြူ အဝတ်ကြောင့် ဝတ်သူ လူဂဟဋ္ဌ
သက်သက်တို့၏ ဆယ်ပါးကို ဆိုလိုသည့် အတွက်ကြောင့် ဆယ်
ပါးသီလကိုအနိစ္စမျိုး နိယမမျိုးဟု ဘွဲ့ဆိုတော် မူပေသည်။ ။
ထိုသို့ဘွဲ့ဆိုတော်မူသော အရှင်ဓမ္မပါလ ကျမ်းဂန်စုကိုထောက်၍
ပုဂ္ဂလဇ္ဈာသယအားဖြင့် ဆယ်ပါးသီလသည် လူသာမန်တို့၌ နိစ္စ
အနိစ္စနှစ်ပါးရ၏ဟု ပြဆိုခဲ့ပြီးသော စကားသည် အလွန်သင့်မြတ်
လှလေသတည်း။

ဤ၌လည်း အနိစ္စနိယမမှာ “အာဂန္တုသာဓနံ ကမ္မံအနိစ္စံ” ဟု ဆို
သောကြောင့် နိယမဖြစ်သော ဆယ်ပါးမှာ နိစ္စမရသင့်၊ ဆယ်ပါး

ကို တခါထည်း ပါဏုပေတံ ခံယူ၍ မစောင့်သင့်ဟု မယူအပ်၊ ထိုသို့ယူခဲ့သော် ယမဖြစ်သော ငါးပါးမှာလည်း “ယံဒေဟသာဓနာ ပေက္ခိနိစ္စံ”-ဟု ဆိုသောကြောင့် ရက်,လ ပိုင်းခြား၍ ထိန်းလိုသော် မထိန်းရဟု ဆိုရလိမ့်မည်။ ။လောက၌ အာစာရကုလပုတ္တဖြစ် ကြပေကုန်သော ဂဟဋ္ဌဖြစ်သူ လူတို့၏ အရိုးအစဉ်ကို ပခာန ပြု သောအားဖြင့် ငါးပါးသည် နိစ္စ,ယမ၊ ဆယ်ပါးသည် အနိစ္စ,နိယမ ဟု ပြဆိုပေ၏။ ။ရှေး၌ ပြဆိုခဲ့ပြီးသောအတိုင်းအနိစ္စဟု ပြဆို ခဲ့ပြီးသော ဥပေါသထသီလသည် နိစ္စလည်း ပုံသေရအပ်သကဲ့သို့ အာဂန္တုသာဓနဖြစ်သော အနိစ္စ,နိယမသည်လည်း စွမ်းနိုင်သည်ရှိ သော် နိစ္စ,ယမလည်း ပုံသေဖြစ်သင့်၏ဟု သိလေ။

ဆယ်ပါးစောင့်သူလူများ.....ဆယ်ပါးသီလကို စောင့်ထိန်း ကြသူ လူဂဟဋ္ဌ ဝတ္ထုသက် သေ အရပ်ရပ် လာရှိသည်တွင် ရှင်အာနန္ဒာအလောင်း သုမနမင်း သား ဝတ္ထု,သီဟိုဠ်ကျွန်း အနုဠာဒေဝီ မိဖုရားဝတ္ထုတို့မှာ ဖန်ရည် စွန်းသော အဝတ်ကိုဝတ်မှုလာ၏။ ဥရုဝေဠ ကဿပညီနောင်အ လောင်းဝတ္ထု စသည်တို့၌ ဖန်ရည်စွန်းသောအဝတ်ကို ဝတ်သည် ဟူ၍ မလာ၊လာသောအရာဝိသေသကို ထောက်၍ မလာသောအ ရာသာမညတို့၌လည်း နေယျတ္ထအားဖြင့် ဖန်ရည်စွန်းသောအဝတ် ကို ဝတ်ကြသည်ချည်းဟုသိရမည်။ ။တနည်း၊မလာသော အရာတို့ ၌ ပကတိလူဝတ်နှင့်ပင် ပုဂ္ဂလဏှာသယ အားဖြင့် ခံယူ၍ရသော ဆယ်ပါးကိုသိလေ။ ။လာသောအရာတို့၌လည်း **ဒသသီလာနိ သမာဒိယိက္ခာ**-ဟု ဆိုပြန်၏။ ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်ကို ဝတ်မိ လျှင်ပင် ခံယူဆောက်တည်မှု ပြီးစီးပြီဖြစ်သော်လည်း ခံယူသည့် အတွက် အကျိုးများစွာရှိလျက် ဖြစ်ပြန်သောကြောင့် ခံယူကြ သည်ဟု ယူလေ။

အိုးထိန်းသည် ဃာဒိုကာရ ဝတ္ထု၌လည်း ဖန်ရည် ဆိုးသော အဝတ်ကို ဝတ်သည်ဟူ၍မလာ၊ အမိအို,အဘအိုတို့ကို လုပ်ကျွေး မှု,မြတ်စွာဘုရားကို လုပ်ကျွေးမှုတို့အတွက် အိုးလုပ်၍ ပစ္စည်းဥစ္စာ

ရှာဘွေမှုဟူသော ဂိဟိကမ္မနှင့် မကင်းနိုင်သောကြောင့် ဖန်ရည် ဆိုးသော သင်္ကန်းအဝတ်မျိုးကို မဝတ်လေသည် ဖြစ်ရာ၏။ ဆယ်ပါးသီလမြဲကြောင်းကိုမူကား ဤသို့လာ၏။

ဗုဒ္ဓိကာရောခေါ် မဟာရာဇ ကုမ္ဘကာရော ဧကောတ္တိ
ကော ဗြဟ္မစာရိ သီလဝါ ကလျာဏဓမ္မော နိက္ခိတ္တမဏိ
သုဝဏ္ဏော အပေတ ဇာတရူပ ရဇတော။ ။ဗုဒ္ဓိကာရ
သုတ်ပါဠိတော်။

မဟာရာဇ၊ ကိကိမင်းကြီး။ ဗုဒ္ဓိကာရော၊ ဗုဒ္ဓိကာရ အမည်ရှိ
သော။ ကုမ္ဘကာရော၊ အိုးထိန်းသည်သည်။ ဧကောတ္တိကော၊ နံနက်
တနင်္ဂနွေ၊ တထပ်ထမင်းသာစားခြင်းအလေ့ရှိ၏။ ဗြဟ္မစာရိ၊ မေထုန်
ဓမ္မ၊ အဗြဟ္မစရိယမှ ကြည်ရှောင်လေ့ရှိ၏။ သီလဝါ၊ သီလနှင့်ပြည့်စုံ
၏။ ကလျာဏဓမ္မော၊ ကောင်းသောအကျင့်ရှိ၏။ နိက္ခိတ္တမဏိသု
ဝဏ္ဏော၊ ပယ်ပစ်အပ်ပြီးသော ပတ္တမြားရွှေငွေရှိ၏။ အပေတဇာတ
ရူပရဇတော၊ ကင်းရှင်းသော ရွှေငွေရတနာရှိ၏။ ။အနက်။

ဤပါဠိတော်၌ “ဧကောတ္တိကော”ဟူသောပါဠိဖြင့် “ဝိကာလ
ဘောဇနာ ဝေရမဏိ” သိက္ခာပုဒ် အမြဲတည်ကြောင်းကို ပြတော်
မူသည်။ “ဗြဟ္မစာရိ”ဟူသော ပါဠိဖြင့် “အဗြဟ္မစရိယာ ဝေရ
မဏိ” သိက္ခာပုဒ် အမြဲတည်ကြောင်းကို ပြတော်မူသည်။ “သီလ
ဝါ”ဟူသောပါဠိဖြင့် နိစ္စသီလငါးပါးနှင့်တကွ ကာယသုစရိုက် သုံး
ပါး၊ ဝစီသုစရိုက် လေးပါး၊ အာဇီဝဋ္ဌမကသီလရှစ်ပါး အမြဲတည်
ကြောင်းကို ပြတော်မူသည်။ “ကလျာဏဓမ္မော”ဟူသော ပါဠိဖြင့်
မနောသုစရိုက် သုံးပါးနှင့်တကွ ဣန္ဒြိယသံဝရ ခြောက်ပါး၊ ဗြဟ္မ
ဝိဟာရတရားလေးပါး စသောဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံကြောင်းကို
ပြတော်မူသည်။ “နိက္ခိတ္တမဏိသုဝဏ္ဏော အပေတ ဇာတရူပ ရ
ဇတော”ဟူသော ပါဠိတို့ဖြင့် ဇာတရူပ ရဇတ သိက္ခာပုဒ်တော်
အမြဲတည်ကြောင်းကို ပြတော်မူသည်။

အလုံးစုံသောပါဌတို့ဖြင့် နစ္စကိတ သိက္ခာပုဒ်၊ မာလာဂန္ဓ သိက္ခာပုဒ်၊ ဥစ္စာသယန မဟာသယန သိက္ခာပုဒ်တို့လည်း အမြဲ တည်ကြောင်းကို ပြီးစေတော်မူသည်။ ။ဤသို့ ပြီးစေတော် မူသဖြင့် လူတို့၏ ဂဟဋ္ဌဒသ သီလဆိုသည်ကား သာမဏေတို့၏ ဒသသီလနှင့် တထပ်ထည်းပင် ဖြစ်သည်ဟူသော အနက်သည် ပြီး၏။ ထို့ကြောင့်မဟာဒိကာ၌။

ဒသာတိ သာမဏေရေဟိ ရက္ခိတဗ္ဗသီလမာဟ ဗာဒိကာရာ ဇိနိဝိယ။ ။ဟု မိန့်ဆိုတော်မူပေသည်။ ။သာမဏေတို့၏ ဒသ သီလ သရုပ်သည်ကားဝိနည်းတော်၌လည်း တိုက်ရိုက် လာ၏။ သာမဏေပြုလုပ်ဘူးကြသူ လူအပေါင်းတို့အားလည်း သိကြရင်း ဖြစ်သည်နှင့် အလွန်ထင်ရှား၏။ ထို့ကြောင့် ဂဟဋ္ဌဒသသီလသရုပ် ကို အကျယ်ထုတ်ဘော်၍မပြဘဲ အကျဉ်းမျှနှင့် အကျယ်သရုပ်ကို သိလွယ်ရန် သာမဏေတို့၏ ဒသသီလနှင့်ကပ်၍ မဟာဒိကာရှင် ပြတော်မူပေသည်။

မနောသုစရိုက် သီလကုသိုလ်မဟုတ်အချို့သော ဆရာတို့ ကား ဤမဟာဒိကာ

ရှင် ဘွင့်ပြသော ဒသသီလကိုပယ်၍“သတိဝါ ဥဿာဟေဒသ”၌ သုစရိုက်ဆယ်ပါးကိုဂဟဋ္ဌနိစ္စဒသသီလဆိုသည်ဟုယူကြကုန်၏။ မိမိသို့ဆည်းကပ်သူတပည့်တကာ တို့ကိုလည်း။

- ၁။ ပါဏာတိပါတာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၂။ အဒိန္နာဒါနာ ဝေရမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၃။ ကာမေသု မိစ္ဆာစာရာ ဝေရမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၄။ မုသာဝါဒါ ဝေရမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၅။ ပိသုဏဝါစာယ ဝေရမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၆။ ဗရုသဝါစာယ ဝေရမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၇။ သမ္ပပ္ပလာပါ ဝေရမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။

- ၈။ အဘိဇ္ဈာယ ဝေရမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
 ၉။ ဗျာပါဒါ ဝေရမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
 ၁၀။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိယာ ဝေရမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။

ဟုခံယူ ဆောက်တည် စေကြကုန်၏။ ။သုစရိုက်ဆယ်ပါး တွင်နောက်ဖြစ်သော မနောသုစရိုက်သုံးပါးသည် သီလ ကုသိုလ် မျိုးပင်မဟုတ်၊ ဝေရမဏိ တရားမျိုးပင် မဟုတ်၊ ဝိရတိ သီလ တရားမျိုးပင်မဟုတ်၊ အနဘိဇ္ဈာဆိုသည်ကား အလောဘ တရား တည်း၊ အဗျာပါဒ ဆိုသည်ကား အဒေါသ တရားတည်း၊ သမ္မာ ဒိဋ္ဌိ ဆိုသည်ကား အမောဟတရားတည်း၊ မိမိအတ္တတ္တသန္တာန်၌ ပွားများ စေတတ်သော မနောသံဝရ တရားမျိုးသာ ဖြစ်သည်။ ဝေရမဏိဆို၍ ဆောက်တည်ရသော ကာယသံဝရ၊ ဝါစာသံဝရ တရားမျိုးမဟုတ်။

ဆောက်တည်ခဲ့သော် အပြစ်ရှိသလောဆိုမူ အကုသိုလ် အပြစ် ကားမရှိ၊ ကုသိုလ်ရသောအမှုပင်ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သာသနာ ၌ အစဉ်ထာဝရ လာခဲ့သောဂဟဋ္ဌဒသသီလ တိမ်မြုပ်ရန်ရှိသော အပြစ်၊ ဝေရမဏိသီလမျိုးမဟုတ်သော မနောသုစရိုက် သုံးပါးကို သီလဆို၍ ဝေရမဏိသဒ္ဓါနှင့် ခံယူကြသည့် အတွက် ဓမ္မတန္တိ ဓမ္မပဝေဏီတို့၌ မကျွမ်းကျင် ရှာလေဟု ပညာရှိ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ပြောဆိုရန်အပြစ်ရှိသတည်း။

ထို့ကြောင့်ဤ “သတိဝါဉာဿာဟေဒသ” ၌ ဗာဒိကာရသုတ် ပါဠိတော်အရနှင့် ဘွဲ့ပြတော်မူသော မဟာဗုဒ္ဓိကာအတိုင်းသာ အမှန်ဟူ၍မှတ်။

သာမဏေတို့ စောင့်ထိန်းရသော ဒသ သီလကို မဟာဗုဒ္ဓိကာ ဘွဲ့ဆိုတိုင်း ယူခဲ့သော် ဆယ်ပါး သီလကို စောင့်ထိန်းကြသူ ဟူသမျှတို့သည် ဗာဒိကာရ ကဲ့သို့ချည်းကျင့်ကြမှ နေရာကျမည် ဟုမရောက်လောဟူမူ သဘာဝနိစ္စ အနိစ္စ၊ ပုဂ္ဂလတ္တိသယနိစ္စ

အနိစ္စ၊ ဂဟဋ္ဌသာမန် ဂဟဋ္ဌဗိသေသတို့နှင့် ဝေဘန်၍ ပြဆိုလေ။ ။ဗုဒ္ဓိကာရကို ထုတ်ပြတော် မူသည်မှာ ရှေ့၌ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော အတိုင်း ပါဠိတော်ကြီးတိုက်ရိုက်နှင့် ဂဟဋ္ဌ သီလ ထင်ရှားလှ၍ပြတော်မူပေသည်။ ။ဗုဒ္ဓိကာရဆိုသည်မှာ အနာဂါမ် အရိယာကြီး ဖြစ်ပေ၍ဆယ်ပါး သီလတွင်မက မိမိ ကိုယ်တိုင် ရောင်းခြင်း၊ဝယ်ခြင်း၊စပါးစိမ်းကို ခံယူခြင်း အစရှိသော ရန်ရင်းသော ဗာရာဏသကိစ္စအမှုမျိုးတို့ကို အလုံးစုံ အကုန်ပယ်သော သူဖြစ်သည်။ ။ယင်း ဗုဒ္ဓိကာရနှင့် အလုံးစုံတူနိုင်မှ ဆယ်ပါး သီလကိုစောင့်ထိန်းရမည်ဟု ပြဆိုလိုရင်းမဟုတ်။ ။ထို့ကြောင့် ယင်းမဟာဋီကာရှင်သည်ပင်လျှင်မိမိစီရင်သော ဣတိ ဝုတ်အဋ္ဌကထာ၊သံယုတ်ဋီကာတို့၌ ဆယ်ပါးသီလကို အနိစ္စသီလ၊ နိယမသီလဟု ဘွဲ့ပြတော်မူပေသတည်း။

မဟာဋီကာအတိုင်းမှတ်ယူကြ.....ဒသ သီလကို ဝိသုဒ္ဓိမဂ်

အဋ္ဌကထာ၌ နိစ္စသီလ ဟု

ပြဆိုသည်ကား သီလမခံဘဲနှင့်ပင် မစောင့်ချင်သော်လည်းမနေရ၊ မစောင့်ခဲ့လျှင် အသွင်အပြင်နှင့်မတန် ကျင့်ကြံ ဘိသည်ဟု ကဲ့ရဲ့မှု၊ ညစ်နွမ်းမှု အပြစ်ဒဏ် ဧကန္တခံရသော သဘာဝနိစ္စကိုရည်၍ ပြဆိုလေသည်။ ဖန်ရည်စွန်းသောအဝတ်ကို ဝတ်သော သမဏ ဗြာဟ္မဏ ပဗ္ဗဇိတဂိုဏ်းဝင် သူတော်စင်ဂဟဋ္ဌတို့၏ ဒသသီလ မျိုးပေတည်း။ ။ဣတိဝုတ်အဋ္ဌကထာ၊သံယုတ်ဋီကာတို့၌ အနိစ္စသီလ၊နိယမသီလဟု ပြဆိုသည်မှာ သီလမခံဘဲ အဗြဟ္မစရိယမှု၊ ဝိကာလဘောဇန၊ နစ္စ ဂီတ၊ စသော အမှုတို့ကို ပြုကျင့် ခံစားသော်လည်း အသွင်အပြင်နှင့် မတန်ဟု ကဲ့ရဲ့ရန် အပြစ်မရှိသော ပကတိလူတို့၏ ပုဂ္ဂလဇ္ဈာသယ အနိစ္စကို ပြဆိုရင်းဖြစ်သည်။ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်အဋ္ဌကထာမှာလည်း ဤပုဂ္ဂလဇ္ဈာသယ အနိစ္စကို ပယ်သည်မဟုတ်၊ ခွင့်ပြုရာပင်ကျ၏။ ထို့ကြောင့် ကျမ်းဂန်ချင်းချင်း ဆန့်ကျင်ခြင်းမရှိကြ၊ လောက၌လည်း ဒသသီလကို စောင့်ထိန်း

ကြရန်အခွင့်အလမ်းအမျိုးမျိုးရှိသည်ကိုသိကြရ၏။ ။ထို့ကြောင့် နိစ္စဆိုသည့်အလို အစောင့်အထိန်း ခက်သည်ဟု အကြံပြုကာ မဟာဋီကာကြီးကို မပယ်သင့်ပေ။

သီလမယန္တိနိစ္စ သီလ ဥပေါသထနိယမာဒိဝသေနပဉ္စအဋ္ဌ ဒသဓာ သီလာနိ သမာဒိယန္တဿ။ ။**ဣတိဝုတ် အဋ္ဌကထာ။**နိစ္စ ဝသေန ပဉ္စဟိ၊ နိယမဝသေနဒသဟိ၊ ပိသဒ္ဓေနကတိပယေဟိ၊ ဥပေါသထသီလဝသေန အဋ္ဌဟိပီတိဒဿတိ။ ။**သက္ကသံယုတ် ဋီကာ။** ။လူတို့၌ငါးပါးသည် နိစ္စ၊ ဆယ်ပါးသည်နိယမဟု ဆိုသော ကျမ်းစု။ ။နိယမဟူသည် အနိစ္စတည်း။

အာဂန္တုသာဓနံကမ္မ၊ မနိစ္စနိယမောဘဝေ။ ။**အဘိဓာန်။**

အနိစ္စဆိုသော်လည်း ဥပေါသထသီလကဲ့သို့ တနေ့ တရက်မျှ အနိစ္စမျိုး မဟုတ်၊ တပက္ခ၊ တလ၊ တနှစ် စသည် ရက်ရှည် စောင့်ထိန်းသော အနိစ္စမျိုးပေတည်း။ ။ဥပေါသထ သီလနှင့် ကွဲစေခြင်းငှါသာ ဤသို့ဆိုမှုဖြစ်သည်။ဆယ်ပါး သီလကို တနေ့ တရက်မျှစောင့်ထိန်း၍မရဟုမဆိုသာ၊ ရှေ့ငွေအနာမာသကိုဥဂ္ဂဟ စသော အကပ္ပိယမှု ငါးချက်တို့ဖြင့်ထိုနေ့ ထိုရက်တွင် ဆက်ဆံခြင်းမရှိလျှင်ပြီးတော့သည်။

ဝိသုဒ္ဓိမဂ်ပါဌ၌ ဒသအရမှာ သုစရိုက်ဆယ်ပါးကို ယူခဲ့လျှင် သုစရိုက်ဆယ်ပါးမည်သည် ငါးပါးသီလနှင့်ထပ်တူ သဘာဝနိစ္စ မျိုးဧကန်စင်စစ်ဖြစ်လေသောကြောင့် ဒသသီလသည် အနိစ္စ၊နိယ မ ဟုဘွင့်ကြသောကျမ်းဂန်စုနှင့်လည်းဆန့်ကျင်၏။

အမည်သညာ မထင်ရှားသော အညတရဆရာ စီရင်သည့် ခုဒ္ဒက ပါဌ အဋ္ဌကထာ၌ကား။

ဒသမံသာမဏေရာနမေဝ ဝိသေသဘူတံ။ ။ဟုအဆိုရှိ၏။

ဒသမံ၊ ဇာတရူပဒသမသိက္ခာပုဒ်သည်။ သာမဏေရာနမေဝ၊ သာမဏေတို့၏သာလျှင်။ ဝိသေသဘူတံ၊ ဝိသေသ ဖြစ်၍ ဖြစ်၏။

ဇာတိပုဂ္ဂိုလ်သိက္ခာပုဒ်သည် ဂဟဋ္ဌ ဖြစ်သူလူတို့နှင့်မဆိုင်၊ သာ
မဏေတို့နှင့်သာ ဆိုင်၏ ဟုလိုသည်။ ။လူတို့မည်သည် သိက္ခာ
သိက္ခာပုဒ်ကို စောင့်နိုင်ခဲ့သောကြောင့် ဆိုသည်ဟု ထိုစကားကို
ဥပါသကာလင်္ကာရကျမ်း၌ ဖြေ၏။ ။ဝိနည်းဋီကာ ဆရာကြီး
တို့ကား ထိုစကားကို ပယ်ကြကုန်၏။ ။ဝိသုဒ္ဓိမဂ် အဋ္ဌကထာ၊
မဟာဋီကာကြီးတို့ကိုအတည်ပြုကြလေကုန်၏။ ။ဗုဒ္ဓိကာရအိုး
ထိန်းသည် ဂဟဋ္ဌဖြစ်သူ လူ၏ ကျင့်စဉ်၌ “နိက္ခိတ္တမဏိသု
ဝဇ္ဇန္တာ၊ အပေတဇာတိပုဒ် ရဇတော” ဟုဇာတိပုဂ္ဂိုလ်သိက္ခာပုဒ်ကို
ပါဠိတော်ကြီးမှာ တိုက်ရိုက် လာသောကြောင့် မဟာဋီကာကြီး
တွင်တိုင်းကိုသာယုံကြည်အပ်၏။

(လယ်တီဆရာ ငါသည် ရေးသားစီရင်အပ်သော
သီလဝိနိစ္ဆယ ကျမ်းပြီး၏။)

အာဇီဝဌမကသီလအဆုံးအဖြတ်

နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

အာဇီဝဌမကသီလသည် ယခုကာလ စောင့်ထိန်းကြသည့် ရှစ်ပါးသီလ-
ဆယ်ပါးသီလများနှင့် အဘယ်သို့ ထူးခြားကြောင်း၊ ၎င်းအာဇီဝဌမကသီလ
ကို ခံယူဆောက်တည်ပုံ၊ ၎င်းအာဇီဝဌမကသီလ၏အင်္ဂါ အပြား၊ ပယောဂ
အပြားများကို သိလိုပါကြောင်းနှင့် ပုသိန်မြို့ ရုံးအင်စပိတ်တော်မောင်
ကျော်ခံ တောင်းပန်လျှောက်ထားချက်မှာ။

ပဌမ ပုစ္ဆာအဖြေ

အာဇီဝဌမကသီလသည် ယခုကာလ စောင့်ထိန်းကြသည့်
ရှစ်ပါးသီလ၊ ဆယ်ပါးသီလများနှင့် အဘယ်သို့ ထူးခြားကြောင်း
ဟူသော ပဌမပုစ္ဆာ၌ အဖြေကား။ ။ရှစ်ပါးသီလမည်သည်
ဗာရာဏသီ သမ္မာဓဉ္စ တည်နေကြကုန်သော ပကတိလူတို့၏ သီလ
တည်း။ ။ထိုပကတိလူတို့သည် အဗြဟ္မစရိယ ဝိကာလ ဘော
ဇနစသော အမှုများကို နိစ္စထာဝရ ကြည်ရှောင်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်
ကြကုန်ရကား တလလျှင် လေးသိတင်းရှစ်သိတင်း အမှတ် ပြု၍
စောင့်ထိန်းကြသော အနိစ္စ သီလမျိုးပေတည်း။ နိစ္စပြု၍ စောင့်နိုင်
လျှင်လည်း အလွန်ကောင်းမြတ်၏။ ဆယ်ပါး သီလသည် မူကား
နိစ္စ၊ အနိစ္စနှစ်မျိုးရ၏။ ဗာရာဏသီ ကိစ္စကို စွန့်လွှတ်၍ အဝတ်
ကြောင် အဝတ်ဖြူဟူသော ပကတိလူတို့ အဝတ်ကိုပယ်၍ အရ
ဟဒ္ဒဇ အဝတ် အပါ ဖြစ်သော ညောင်ခေါက်စသည် ဖန်ရည်
ဆိုးအပ်သော အဝတ်ကို ဝတ်သော လူသူတော် များတို့အား
ထိုဆယ်ပါးသောသီလသည် နိစ္စသီလမျိုးဖြစ်၏။

ထိုအဝတ်ကို ဝတ်မိသည်နှင့်တပြိုင်နက် ထိုသူတို့အား ထိုသီလ
သည်တည်လေ၏။ တည်၏ ဆိုသည်ကား ထိုအဝတ်ကို ဝတ်မိ

သည့်နှင့်တပြိုင်နက် ထိုသူတို့သည် အဗြဟ္မစရိယ ဝိကာလ ဘောဇနစသော အမှုများကို ပြုခြင်းငှါ မထိုက်ကုန်ပြီ၊ ပြုခဲ့လျှင်အရဟန္တ အဝတ်အသွင်နှင့် မထိုက်တန်သော အမှုဖြစ်၍ အလဇ္ဈိသဘောသို့ ရောက်ကုန်၏။ ဤကဲ့သို့ပြုခြင်းငှါ မထိုက်တန်သော သဘောသို့ရောက်သည်ကို ထိုသီလ တည်သည်ဟု ဆိုသတည်း။ နိစ္စသီလမျိုးဟူသမျှသည် ဤနည်းချည်းမှတ်လေ။ ပကတိ လူတို့အား ထိုကဲ့သို့သော နိစ္စ သီလအနေနှင့်တည်မှုကိုမရအပ်။ ရှစ်ပါးသီလကဲ့သို့ပင် ဆောက်တည်မှရသော အနိစ္စ မျိုးသာဖြစ်၏။ နိစ္စပြု၍ စောင့်ထိန်းလိုလျှင် နိစ္စအနေနှင့်ခံယူမှရ၏။ ဤကား အကျဉ်းတည်း။

(အကျယ်ဖြစ်သော ဝိနိစ္ဆယကို မူကား ငါတို့ စီရင်သည့် အာဟာရ နိပနီ စာအုပ်တွင် ပါရှိသော သီလဝိနိစ္ဆယမှာကြည့်၍သိလေ။ ။ရှစ်ပါးဆယ်ပါး သီလအကျဉ်းမှတ်ပုံပြီး၏။)

အာဇီဝဌမကသီလ.....ဆိုသည်ကား သုစရိုက်ဆယ်ပါးတွင် မနော သုစရိုက် သုံးပါးကို ချန်လှပ်သော် ကာယ သုစရိုက်သုံးပါး၊ ဝစီသုစရိုက်လေးပါး ဟူ၍ ခုနစ်ပါးရ၏။ ။ ၎င်းခုနစ်ပါးမှာ သမ္မာအာဇီဝ ဝိရတိကိုထည့်၍ အာဇီဝဌမက သီလခေါ်၏။ ။ **ကာယ သုစရိုက် သုံးပါးကား** သမ္မာကမ္မန္တဝိရတိတည်း။ ။ **ဝစီသုစရိုက်လေးပါးကား** သမ္မာ ဝါစာ ဝိရတိတည်း။ သမ္မာဝါစာ၊ သမ္မာကမ္မန္တ၊ သမ္မာအာဇီဝ ဟူ၍ ဝိရတိသုံးပါးဖြစ်၏။ ထိုသုံးပါးတို့တွင် သမ္မာဝါစာ ဝိရတိသည်။

၁။ မုသာဝါဒါဝေရမဏိ။

၂။ ပိသုဏဝါစာယဝေရမဏိ။

၃။ ဖရုသဝါစာယ ဝေရမဏိ။

၄။ သမ္မပ္ပလာပါ ဝေရမဏိ။

ဟူ၍လေးပါးအပြားရှိ၏။

သမ္မာကမ္မန္တဝိရတိသည်လည်း။

၁။ ပါဏာတိပါတာ ဝေရမဏိ။

၂။ အဒိန္နာဒါနာ ဝေရမဏိ။

၃။ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရာ ဝေရမဏိ။

ဟူ၍ သုံးပါးအပြားရှိ၏။

သမ္မာအာဇီဝ ဝိရတိမူလကား.....အသက်မွေးမှု၏ အစွမ်းဖြင့်

ပြုရသော ပါဏာတိပါတအ

စရှိသော ထိုဒုစရိုက် ခုနစ်ပါးကို မိစ္ဆာဇီဝဒုစရိုက်မျိုး ခေါ်ရပြန်
၏။ ထိုမိစ္ဆာဇီဝ ခေါ်ရသော ဒုစရိုက် ခုနစ်ပါးတို့မှ ရှောင်ကြဉ်မှု
ဖြစ်သောကြောင့် ခုနစ်ပါး ဖြစ်၏။ သမ္မာဝါစာဝိရတိ ၄၊ သမ္မာ
ကမ္မန္တဝိရတိ ၃၊ သမ္မာအာဇီဝ ဝိရတိ ၇၊ ဝိရတိ ၁၄၊ ဖြစ်၏။ ၎င်း
၁၄ သည် သမာဒါနဝိရတိ ၁၄၊ သမ္မတ္တဝိရတိ ၁၄၊ သမုစ္ဆေဒ
ဝိရတိ ၁၄၊ ဟူ၍ ၄၂ ပါး ဖြစ်၏။

သမာဒါနဝိရတိ.....ဆိုသည်ကား “ပါဏာတိ ပါတာ ဝေရ

မဏိ သိက္ခာပဒံသမာဒိယာမိ” အစရှိ

သောပါဠိ၏အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို သိ၍ သိတိုင်း အာရုံပြု၍ ခံယူ
သောသူတို့အား-မိ-အက္ခရာကို ရွတ်ဆိုသည်နှင့် တပြိုင်နက်
ထိုထိုဝိရတိသည် ဖြစ်၏။ “ဤလည်း သမာဒါန ဝိရတိ ၁၄ တ
မျိုး။ “သူ့အသက် သူ့ဝိညာဏ် စသောဝတ္ထုကို တွေ့ကြုံသော
အခါ ငါ့မှာခံယူ၍ ထားသောသီလ ရှိပေသည်၊ ငါလွန်ကျူး၍
မသင့်ပေဟု ရှောင်ကြဉ်၏။ ရှောင်ကြဉ်သောစိတ် ဖြစ်သည်နှင့်
တပြိုင်နက် ဝတ္ထုအားလျော်စွာ ထိုထို ဝိရတိသည် ဖြစ်၏။ ဤ
လည်း သမာဒါနဝိရတိ ၁၄ တမျိုး။ “ထိုနှစ်မျိုးကို ပေါင်းသည်
ရှိသော် သမာဒါနဝိရတိ ၂၀ ဖြစ်ပြန်၏။

သမ္မတ္တဝိရတိ.....ဆိုသည်ကား ခံယူ ဆောက်တည်၍ ထားမှု

ကား မရှိ၊ ဝတ္ထုကို တွေ့ကြုံသော အခါ၌

မူကား လွတ်အောင် ရှောင်ကြဉ်ပေ၏။ ဤသို့ ရှောင်ကြဉ်သော

သူတို့အား ရှောင်ကြဉ်သော စိတ်ဖြစ်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ထိုထို ဝတ္ထုအားလျော်စွာ ထိုထိုဝိရတိသည် ဖြစ်၏။ ဤကား သမ္ပတ္တိ ဝိရတိမျိုးတည်း။

သမုစ္ဆေဒဝိရတိ.....ဆိုသည်ကား သောတာပတ္တိ မဂ်ခဏ၌ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ချုပ်ငြိမ်းသည်နှင့် တပြိုင်နက် အပါယ်သို့ ချနိုင်သောဒုစရိုက် ဆယ်ပါးတို့သည် အပြီးတိုင် ချုပ်ငြိမ်းကုန်၏။ ထိုထိုချုပ်ငြိမ်းရာ၌ သမ္မာဝါစာမဂ္ဂင်သည်ဝစီ ဒုစရိုက်လေးပါးကိုအပြီးတိုင် ချုပ်ငြိမ်းစေ၏။ သမ္မာကမ္မန္တ မဂ္ဂင်သည် ကာယဒုစရိုက် သုံးပါးကို အပြီးတိုင် ချုပ်ငြိမ်းစေ၏။ သမ္မာ အာဇီဝ မဂ္ဂင်သည်အသက်မွေးမှု၏အစွမ်းဖြင့် ဖြစ်သော ထိုချနစ်ပါးသော ဒုစရိုက်တို့ကိုအပြီးတိုင်ချုပ်ငြိမ်းစေ၏။ ဤမဂ္ဂင်သုံးပါးကို သမုစ္ဆေဒဝိရတိဆိုသည်။

အာဇီဝဌမကအပြား ပယ်အပ်သော ဒုစရိုက် အပြား ဆဲ့လေးပါးကို ထောက်၍ သမုစ္ဆေဒဝိရတိ ဆဲ့လေးပါး ဆိုသည်။ မဂ်စိတ္တက္ခဏာ မည်သည့်တချက်မျှသာ ကျသည်ဖြစ်၍ မဂ်ဝိရတိမှာမူကား လောကီ ဝိရတိမှာကဲ့သို့ အာရုံအမျိုးမျိုး၊ ခဏအမျိုးမျိုးသို့ လိုက်၍ ဆဲ့လေးပါး ဖြစ်ပွားသည်မဟုတ်။ ။သမာဒါနဝိရတိ(၂၀)၊ သမ္ပတ္တိဝိရတိ(၁၄)၊ သမုစ္ဆေဒဝိရတိ(၁၄)၊ ဝိရတိပေါင်း(၅၆)ဖြစ်၏။ ၎င်းကို ကာလသုံးပါးနှင့် မြှောက်ပွားသည်ရှိသော်(၁၆၀)ဖြစ်၏။ ၎င်းကို သန္တာန်နှစ်ပါးနှင့် မြှောက်ပွားသည် ရှိသော်(၃၃၆)ဖြစ်၏။ ၎င်းကိုအရပ်မျက်နှာ ၁၀-ပါးနှင့် မြှောက်ပွားသည် ရှိသော်(၃၃၆၀)ဖြစ်၏။ ၎င်းကို ပုဂ္ဂိုလ်သန္တာန် အသီးအသီးနှင့် မြှောက်ပွားသည်ရှိသော် ဝိရတိပေါင်း အသင်္ချေယျအနန္တဖြစ်၏။ ။ဤကားအာဇီဝဌမကသီလအပြားကို ပြဆိုချက်တည်း။

ကမ္ဘာစောင့်တရား.....ခပ်သိမ်းသော စကြာ ဝဋ္ဌာ အနန္တ၊ ကမ္ဘာအနန္တတို့၌ ပကတိသော သပ္ပာ

ရိသ အင်္ဂါလက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံကြကုန်သော လူအမျိုးကောင်း၊ လူသူတော်ကောင်းတို့၏ အမြဲအစွဲ အရိုးအစဉ် ဖြစ်သော ကမ္ဘာစောင့် တရားကား အာဇီဝဋ္ဌမက သီလတပါး၊ ဗြဟ္မစိုရ်တရားတပါး၊ ဤနှစ်ပါးတည်း။ ။ ကမ္ဘာစောင့်တရားဆိုသည်ကား နှစ်ပါးသော တရားတို့နှင့် အများညီညာ ပြည့်စုံကြသော အခါတို့၌ ဤလူ့ပြည်သည် နတ်ပြည်ဗြဟ္မာပြည်ကဲ့သို့ ကြည်လင်ခြင်း ခပ်သိမ်းနှင့် ပြည့်စုံ၏။ အသက်ရှည်မှု အလိမ္မာမှုတို့၌ နတ်ပြည် ခြောက်ထပ်နတ်တို့သည်ပင် မတူနိုင်မပြိုင်နိုင် ရှိကုန်၏။ ထိုတရားနှစ်ပါးတို့အစဉ်အတိုင်း ဆုတ်ယုတ်၍သွားသောအခါ လူ့ပြည်၌ ဆုတ်ကပ်ဟူ၍ ဖြစ်ရ၏။ လူ့ပြည်၌ ထိုတရားနှစ်ပါးတို့ လုံးလုံးကွယ်ပျောက်သောအခါ ဆယ်နှစ်တမ်း၌ ကပ်ကြီးသုံးပါး အကြီးအကျယ်ဖြစ်၏။ ထိုတရားတို့ တိုးတက်ပြန်သောအခါ လူ့ပြည်မှာတက်ကပ်ဖြစ်ပြန်၏။ ဤသို့သောအကြောင်းကြောင့် ကမ္ဘာစောင့်တရားနှစ်ပါးဆိုသတည်း။

ထိုတရား နှစ်ပါးနှင့် ကောင်းစွာ ပြည့်စုံကြကုန်သော လူအမျိုးကောင်းတို့အား သုစရိုက် ဆယ်ပါးတို့သည် အမြဲတည်ကုန်၏။ ဒုစရိုက်ဆယ်ပါးတို့မှ အစဉ်ကင်းလွတ်ကြကုန်၏။ အဘယ်သို့လျှင် သုစရိုက် ဆယ်ပါး တို့သည် အမြဲတည်ကုန်သနည်း၊ ဒုစရိုက်ဆယ်ပါးတို့မှ အစဉ်ကင်းလွတ်ကြကုန်သနည်းဟူမူကား လောကီဖြစ်သောအာဇီဝဋ္ဌမကသီလခိုင်လုံသည့်အတွက် ကာယသုစရိုက်သုံးပါး၊ ဝစီသုစရိုက် လေးပါးတို့ အမြဲတည်ကုန်၏။ ကာယဒုစရိုက်သုံးပါး၊ ဝစီဒုစရိုက် လေးပါးတို့မှ အစဉ်ကင်းလွတ်ကြကုန်၏။ ဗြဟ္မစိုရ်တရားလေးပါး ခိုင်လုံသည့်အတွက် မနောသုစရိုက်သုံးပါး အမြဲတည်ကုန်၏။ မနောဒုစရိုက် သုံးပါးမှ အစဉ် ကင်းလွတ်ကြကုန်၏။ ။ မုဒိတာဥပေက္ခာ ဗြဟ္မစိုရ်တရားနှစ်ပါး ခိုင်လုံသည့်အတွက် အနတ္တိဇ္ဈာ မနောသုစရိုက် အမြဲတည်၏။ အတ္တိဇ္ဈာ မနောဒုစရိုက်မှ အစဉ်ကင်းလွတ်၏။ ။ မေတ္တာ၊ ကရုဏာဗြဟ္မစိုရ်တရားနှစ်ပါး ခိုင်လုံသည့်အတွက် အဗျာပါဒ မနောသုစရိုက် အမြဲ

တည်၏။ ဗျာပါဒ မနောဒုစရိုက်မှ အစဉ်ကင်းလွတ်၏။ ထိုတရား နှစ်ပါးတို့၏ တည်မှုသည် ဒိဋ္ဌိဇုကမ္မ တရားလျှင် အရင်းရှိလေ ရကား သမ္မာဒိဋ္ဌိ မနောသုစရိုက် အပြီတည်၏။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ မနော ဒုစရိုက်မှ အစဉ်ကင်းလွတ်၏။ ဤအာဇီဝဌမကသီလ ဗြဟ္မစိုရ်တို့ သည်ကား အထူး ဆောက်တည်မှုမှာ အများ အားထုတ်မှုမရှိ၊ ပကတိ ပင်ကိုယ် ဖြစ်သော နိစ္စသီလ ပကတိ သဘာဝတို့တည်း။

မြောက်ကျွန်းမှာသာ.....ယခုအခါ ဤတရားတို့သည် ဥတ္တရ ကုရု အမည်ရှိသော မြောက်ကျွန်း၌ သာတည်ရှိ ကုန်တော့သည်။ ထိုကမ္ဘာဦးအခါတို့၌ ထိုတရားနှစ်ပါး တို့နှင့် ပြည့်စုံကြကုန်သော သူအပေါင်းတို့တွင် အချို့သော သူတို့ သည် ဘုန်းတန်ခိုး ကြီးမြတ်သော လူ့စည်းစိမ်၊ နတ်စည်းစိမ်တို့ကို နောင်ဘဝ အဆက်ဆက်ခံစားစံစားကြရန် တလ၊ တလလျှင် လေး ကြိမ်၎င်း၊ ရှစ်ကြိမ်၎င်း၊ အထိမ်းအမှတ်ပြု၍ အဋ္ဌင်္ဂဥပေါသထ သီလကိုကျင့်သုံးဆောက်တည်ကြကုန်၏။ ။ အချို့သောသူတို့သည် ကမ္ဘာများစွာ အသက်ခန္ဓာဘုန်းတန်ခိုး ကြီးကျယ်စွာနှင့်စံစားကာ နေရသော ဗြဟ္မာပြည်သို့ ရောက်ခြင်းငှါ ဗုဒ္ဓဝါသအမှုကို စွန့် ပစ်၍ တောထွက်၍ ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်ကို ဝတ်ရုံ၍ ရသေ့ ရဟန်း ပြုလုပ်၍ ဆယ်ပါးသောသီလ၌ နိစ္စတည်၍ ပကတိ ပင် ကိုယ် ဗြဟ္မစိုရ်တရား လေးပါးတို့ကို ပရိကံ ဥပစာအပ္ပနာ အစဉ် အားဖြင့်ပွားများအားထုတ်၍ ဈာန်သမာပတ် ချမ်းသာနှင့် နေကြ ကုန်၏။ ဤကား စကြဝဠာ အနန္တတို့၌ပင်လျှင် ကမ္ဘာဦးအခါမှစ၍ ကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ အာဇီဝဌမကသီလ၊ အဋ္ဌင်္ဂဥပေါသထ၊ ဒသင်္ဂ သီလ၊ ဤသီလ သုံးပါးတို့ ဖြစ်ထွန်းတည်ရှိ၍ နေပုံတည်း။ ငါတို့ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူသော အခါ၌မူကား ထိုကမ္ဘာစောင့် တရားနှစ်ပါး ဥပေါသထသီလ ဒသင်္ဂသီလတရား နှစ်ပါးတို့သည် လောက၌ အလွန်နည်းပါးကုန်၏။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတရား ဒုစရိုက်တရားတို့ သည် လောက၌ အလွန်ထွန်းကားကုန်၏။ ထို့ကြောင့်မြတ်စွာဘုရား

သည် လောက၌ ထိုကမ္ဘာစောင့်တရားနှစ်ပါး၊ အဋ္ဌင်္ဂဥပပါသထ သီလတရားများကိုပင် အားထုတ်ဘော်ပြ ထူထောင်တော် မူရ၏။ သုစရိုက်ဆယ်ပါး၊ ဒုစရိုက်ဆယ်ပါး၊ ဗြဟ္မစိုရ်တရားလေးပါးတို့ကို လူသတ္တဝါတို့အား အလွန်များစွာဟောရ၏။ သုစရိုက် ဆယ်ပါး တို့တွင် ရှေ့ဆုံးပါးသည် အာဇီဝဋ္ဌမကသီလပင်တည်း။ ။ဆယ် ပါးသီလကိုမူကား ဗာရာဏသီသ၌ တည်ကုန်သောပကတိလူတို့အား ဘုရားဟောဘူးသော ဝတ္ထုဟူ၍ပါဠိတော်တို့၌ မလာ၊ စောင့်ထိန်း ကြသော ဝတ္ထုတို့ကား အဋ္ဌကထာတို့၌ များစွာလာကုန်၏။ အနာ ဂါမ်ဖြစ်သောသူတို့သည်ကား ဆယ်ပါးသီလ၌ တည်ကြကုန်၏။

သာသနာသုံးရပ်.....မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မြတ်သည် အဓိသီလသာသနာ၊ အဓိစိတ္တသာသနာ၊ အဓိပညာသာသနာဟူ၍ သုံးပါးအပြားရှိ၏။ ထိုသုံးပါးတို့တွင် အာဇီဝဋ္ဌမကသီလသည် အဓိသီလ သာသနာမည်၏။ ထိုအာဇီဝဋ္ဌမက သီလသည် ရဟန်း သာမဏေတို့၏ အာဇီဝဋ္ဌမကသီလ၊ ပကတိလူတို့၏ အာဇီဝ ဋ္ဌမကသီလ၊ ဖန်ရည်ဆိုးအပ်သော အဝတ်ကို ဝတ်ရုံ၍ ပဗ္ဗ ဇိတအသွင်၌ တည်ကုန်သော ရသေ့သူတော် လူသူတော်တို့၏ အာဇီဝဋ္ဌမကသီလဟူ၍ သုံးပါးအပြားရှိ၏။ အာဇီဝကိုအကြောင်း ပြု၍ ပညတ်တော်မူအပ်သော ခြောက်ပါးသော သိက္ခာပုဒ်တို့နှင့် တကွ အလုံးစုံသော ရဟန်းတို့၏ ဝိနယသီလ၊ အလုံးစုံသော သာမ ဏေတို့၏ ဝိနယသီလသည် ရဟန်းသာမဏေတို့၏ အာဇီဝဋ္ဌမက သီလမည်၏။ ထိုစကားနှင့်၏။ အလုံးစုံသောဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်တော် ဟူသမျှသည် ကာယဒွါရ၊ ဝစီဒွါရ နှစ်ပါး၌ ပညတ်တော်မူသည် ဖြစ် ၍ ကာယကံ၊ ဝစီကံနှစ်ပါး၌ အကုန်သက်ဝင်၏။ ကာယသုစရိုက်၊ ဝစီသုစရိုက်နှစ်ပါး၌ အကုန်သက်ဝင်၏။

ထို့ကြောင့်...ထိုထိုဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်အဆုံးတို့၌ ကာယကမ္မံ၊ ဝစီကမ္မံ၊ ကာယဝစီကမ္မံဟူ၍ ဝိနည်းအဋ္ဌကထာ တို့၌ ဆိုရိုးရှိကြကုန်၏။ ဝိနည်းပညတ်တော်မှတစ်ပါး သုတ္တန်ဒေသ

နာတော်မှလာသော အသက်မွေးခြင်းလျှင် အကြောင်းရှိမရှိ အားဖြင့် နှစ်မျိုး ပြားသောသုစရိုက် ခုနစ်ပါးသည် ပကတိ လူတို့၏ အာဇီဝဌမကသီလမည်၏။ ထိုပကတိလူတို့၏ နိစ္စသီလမှာ အဗြဟ္မစရိယ-ဝိကာလဘောဇနစသော ခြောက်ပါးသော သိက္ခာပုဒ်တို့ကိုထည့်၍ ရသေ့သူတော် လူသူတော်တို့၏ အာဇီဝဌမက သီလ ဖြစ်၏။ အဋ္ဌသာလိနိဒ္ဒါရကထာ၌ စက္ခုသံဝရစသော နှစ်ပါးသော သံဝရတရား၊ စက္ခုအသံဝရစသော နှစ်ပါးသော အသံဝရတရားတို့ကို သုစရိုက်၊ ဒုစရိုက်တို့၌ အကုန်ထည့်သွင်းနည်း၊ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံတို့၌ အကုန်ထည့်သွင်းနည်းကို အကျယ် ပြဆိုချက်ရှိလေ၏။ ဝိနည်းအဋ္ဌကထာ များနှင့်တကွ ထိုအဋ္ဌသာလိနိဒ္ဒါအဋ္ဌကထာများကို ထောက်မြှောက်၍ ရဟန်းသာမဏေတို့ ကျင့်အပ်သော ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်၊ သုတ္တန် သိက္ခာပုဒ်ဟူသမျှ၊ လူတို့ ကျင့်အပ်သော သုတ္တန် သိက္ခာပုဒ် ဟူသမျှ-တို့သည် တစုံတခုမျှမကျန် ကာယကံ၊ ဝစီကံတို့၌ အကုန်သက်ဝင်ကြောင်း၊ ကာယကံ၊ ဝစီကံတို့၌ အကုန်သက်ဝင်သဖြင့်လည်း။

ပုဗ္ဗေဝ ခေါပနဿ ကာယကမ္မံ ဝစီကမ္မံ ပရိသုဒ္ဓံ ဟောတိ အာဇီဝေါစ ပရိသုဒ္ဓေါ။

ဟူ၍ ဟောတော်မူသော အာဇီဝဌမကသီလအစီအရင်တွင် အကုန်သက်ဝင်ကြောင်း သိအပ်၏။ နိစ္စသီလမျိုးတည်ရှိမှ သမာဓိ ဖြစ်ထွန်းနိုင်သည်။ သီလ၊ သမာဓိ နှစ်ပါးရှိမှ ဝိပဿနာပညာ၊ မဂ်ပညာ၊ ဖိုလ်ပညာ ဖြစ်ထွန်းနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ယခုဘဝ၌ပင်လျှင် ထိုသမာဓိပညာတို့ကို ရခြင်းငှါ အခြေခံ အနေခံကိစ္စနှင့် ကျင့်သုံးအပ်သော သီလသည် လူတို့သီလပင် ဖြစ်သော်လည်း အဓိသီလ သာသနာမည်ပါ၏။

သာဝတ္ထိပြည်၌ ... ဂဟဋ္ဌဖြစ်သော လူပေါင်း အရေအတွက် ခုနစ်ကုဋေငါးသိန်းရှိ၏။ ထိုတွင် တိတ္ထိတို့၏ တပည့်တို့သည် တကုဋေမျှရှိကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား တပည့်သား

ဖြစ်သူ လူတို့သည် ခြောက်ကုဋေ ငါးသိန်းမျှ ရှိကုန်၏။ ထိုတွင်
 ပုထုဇဉ်တို့သည် တကုဋေမျှ ပါရှိကုန်၏။ ကျန်ရှိသော ငါးကုဋေ
 ငါးသိန်းမျှသော ဂဟဋ္ဌဖြစ်သူ လူတို့သည် အရိယာချည်း ဖြစ်ကြ
 ကုန်၏-ဟု အဋ္ဌကထာတို့၌လာ၏။ ထိုသူတို့သည် ရှေ့အဆို၌၎င်း၊
 ကျွတ်လွတ်သောအခါ၌၎င်း၊ စိတ်သန္တာန်၌ တည်ရှိသော အခြေခံ
 အနေခံဖြစ်သော အာဇီဝဋ္ဌမက ပိရတိသီလနှင့် ကင်း၍ မဂ်ဖိုလ်ကို
 ရသူရောက်သူဟူ၍ တစုံတယောက်မျှမရှိ။ အာဇီဝဋ္ဌမက သီလ၏
 အခွင့်သည် သောတာပတ္တိမဂ်သို့ရောက်၍ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ချုပ်ငြိမ်း
 သော အခါ သမုစ္ဆေဒ ပိရတိ အဖြစ်သို့ ရောက်မှ ကိစ္စပြီးစီး၏။
 နိဗ္ဗာန်အဖြစ်သို့ ရောက်၏။ ထိုအရိယာဖြစ်သူ လူတို့သည် ဘဝ
 များစွာ ကမ္ဘာအဆက်ဆက် လူ့ချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ၊ ဗြဟ္မာ
 ချမ်းသာကို အစဉ်ခံစားစံစား၍ သွားကြကုန်သော်လည်း အိပ်မက်
 တွင်မျှ အာဇီဝဋ္ဌမက သီလပျက်မှု မရှိကြကုန်ပြီ။ ထိုသူတို့တွင်
 အနာဂါမ်အဖြစ်သို့ ရောက်ကြကုန်သော စိတ္တသူကြွယ် အစရှိကုန်
 သော အသိန်းမကသော သူတို့အား ကဿပဘုရား လက်ထက်
 တော်မှာ စာဒိကာရအမည်ရှိသော အိုးထိန်းသည် ယောက်ျားကဲ့သို့
 အနာဂါမ်မဂ်၏ အစွမ်းဖြင့်ပြီးသော ဆယ်ပါးသီလသည် အမြဲ
 တည်လေ၏။ ဆောက်တည်ဘွယ်ကိစ္စမရှိပြီ။

ဆယ်ပါးသီလ.....အမြဲတည်သော သူတို့မှာ အဋ္ဌဂုံပေါသထ
 သီလသည် အတွင်းဝင်ဖြစ်၍ ပါလေ၏။ ဆောက်တည်ဘွယ်ကိစ္စ
 မရှိပြီ။ ။ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ် ဖြစ်ကြကုန်သော ကုဋေများစွာ
 သော ဝိသာခါ အနာထပိဏ်စသော သူတို့သည် မူကား တလတလ
 လျှင် လေးကြိမ်၎င်း၊ ရှစ်ကြိမ်၎င်း အမှတ်ပြု၍ အဋ္ဌဂုံပေါသထကို
 ဆောက်တည်ခံယူ၍ ကျင့်သုံးကြကုန်၏။ ပုထုဇဉ်ဖြစ်ကြကုန်သော
 တကုဋေမျှလောက် ကုန်သော သာဝတ္ထိ ပြည်သူတို့ သည်ကား
 အာဇီဝဋ္ဌမက သီလမှလည်း တတ်အားသမျှသော သိက္ခာပုဒ်ကို
 အမြဲနိစ္စ ထိန်းစိမ်းကြကုန်၏။ အဋ္ဌဂုံပေါသထ သီလကိုလည်း

တတ်အားသမျှ ခံယူဆောက်တည်၍ ကျင့်သုံး ကြကုန်၏။ ။
ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၊ ဝေသာလီပြည် အစရှိသော မဏ္ဍိမဒေသတိုင်းကြီး
သောဌသတို့၌လည်း ထိုနည်းကိုမှီ၍ အရိယာ ဖြစ်သူ လူတို့၏
ကျင့်နည်းကျင့်လမ်း၊ ပုထုဇဉ်ဖြစ်သူ လူတို့၏ ကျင့်နည်းကျင့်လမ်း
ကို သိကြလေ။ သီဟိုဠ်ကျွန်းမှာ သာသနာတော် တည်ထွန်း၍
အရိယာပုဂ္ဂိုလ် ထင်ရှားရှိသေးသော အခါတိုင်အောင် ထိုနည်းတူ
သိလေ။

သာသနာအစဉ်..... အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့ထင်ရှား မရှိကြသော
အခါမှ စ၍ သီဟိုဠ် သာသနာ၊ သထုံ
သာသနာ၊ သရေခေတ္တရာ သာသနာ၊ ပေါက္ကံသာသနာ၊ 'မြင်စိုင်း
သာသနာ၊ စစ်ကိုင်းသာသနာ၊ ရတနာပူရအဝသာသနာ၊ အမရပူရ
သာသနာ၊ မန္တလေး သာသနာ အစဉ်တို့၌မူကား သာဝတ္ထိပြည်
စသော မဏ္ဍိမသာသနာမှ အစဉ်အဆက် လာခဲ့သော ပုထုဇဉ်
သာဝကတို့၏ နည်းလမ်းအတိုင်း ကျင့်ရိုး သုံးရိုး အစဉ် ထင်ရှား
တည်ထွန်းကာ လာကြကုန်၏။ ကျင့်ရိုး သုံးရိုးအစဉ် နှစ်မျိုးတွင်
ကျင့်ရိုးအစဉ် ထင်ရှားတည်ထွန်းကာ လာကြပုံကား ထိုသာသနာ
တော် တည်ထွန်းရာ ဖြစ်သော ပဋိရူပဒေသ အရပ်တို့၌ အမျိုး
ကောင်း သူတော်ကောင်း ဖြစ်သော လူတို့သည် မိမိ မိမိတို့၏
သားသမီး မြေးမြစ် ဖြစ်သော သူတို့ကို ငယ်ရွယ်စဉ် အခါမှစ၍
အာဇီဝဌမကသီလ၌ ဆုံးမသွန်သင်ရိုး ရှိကြကုန်၏။ ရဟန်းသံဃာ
ဆရာသမားတို့သည်လည်း ယပ်ထောင်တရား၊ ယပ်လွှဲတရား၊
အနုသာသနီတရားတို့၌ ဒုစရိုက်၏အပြစ်၊ သုစရိုက်၏အကျိုးများကို
ဟောပြော၍ တပည့်တကာအပေါင်းတို့အား အာဇီဝဌမကသီလ
၌ ဆုံးမသွန်သင်ရိုး ရှိကြကုန်၏။

ဆုံးမသွန်သင်ကြပုံကား..... ဧှေးဦးစွာ ဩကာသ ပဏာမပြု
နည်း၊ ထို့နောက် သရဏဂုံသုံးပါး
နှင့် တကွ ငါးပါးသီလ တောင်းနည်း၊ ထို့နောက် သရဏဂုံသုံးပါး
ဆောက်တည်နည်း၊ ထို့နောက် ပါဏာတိပါတာ ဧဝရမဏိ အစ

ရှိသောသီလခံယူနည်း၊ ဤနည်းလမ်းများကို သားငယ် သွီးငယ် တပည့်ငယ်တပန်းငယ်တို့အား စကားပြီသည်မှစ၍ အရိုးအစဉ် ကြိုးကျ၍ သွားလေအောင် သွန်သင်ကြရကုန်၏။ သရဏဂုံသီလ ခံယူစေကြရကုန်၏။ ဤငါးပါးသော အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော ပဉ္စဂုံ သီလသည် အာဇီဝဋ္ဌမက သီလတွင် ပဓာန အင်္ဂါစုပင်တည်း။ ။ ထို့နောက် အသက်အရွယ် ဆယ်နှစ်၊ ဆွဲငါးနှစ် စသည်ရှိသောအခါ မှ ဒုစရိုက်ဆယ်ပါး၊ သုစရိုက်ဆယ်ပါး၊ သဗ္ဗေသတ္တာ သဗ္ဗေ ပါဏာဟူသော ဗြဟ္မစိုရ်တရား၊ ဆံပင်မွေးညှင်း၊ ခြေသည်း လက်သည်း အစရှိသော အသုဘပဋိကူလတရားတို့ကို သင်ကြား ကြရကုန်၏။

ထိုတရားတို့တွင်.....သုစရိုက် ဆယ်ပါးတို့၌ ကာယသုစရိုက် သုံးပါးကား ငါးပါးသီလ၌ပါဝင်ပြီး ဖြစ်၏။

ဝစီသုစရိုက်လေးပါးတို့တွင် မုသာဝါဒါ ဝေရမဏိ တပါးသည် သာ ငါးပါးသီလမှာပါဝင်၏။ ပိသုဏဝါစာယဝေရမဏိ၊ ဗရသဝါ စာယဝေရမဏိ၊ သမ္မပ္ပလာပါဝေရမဏိတို့ကိုမူကားနောက်မှဖြည့် စွက်ကြရကုန်၏။ ထိုအခါမှ အင်္ဂါရှစ်ပါးလုံးလုံးပြည့်စုံ၏။ ဒုစရိုက် ခုနစ်ပါး ကင်းလွတ်၏။ သုစရိုက်ခုနစ်ပါး တည်ရှိ၏။ ။ ဗြဟ္မစိုရ် တရား၊ အသုဘပဋိကူလ တရားတို့ကို နှလုံးသွင်းနိုင်ကြသောအခါ မနောဒုစရိုက်တို့မှကင်းလွတ်ကုန်၏။ မနောသုစရိုက်တို့တည်ကုန်၏။ သာသနာပအခါ၌ကား ဗြဟ္မစိုရ်တရားသာ ထင်ရှားရှိ၏။ အသုဘ ပဋိကူလ မနသိကာရတရားကား သာသနာတွင်းမှာကဲ့သို့ ပြည့်စုံ စွာ မရှိ။ ။ ငယ်လှသေးသောအခါတို့၌ကား စိတ်စေတနာ နှုနယ် သေးသည်ဖြစ်၍ နောက်ဝစီဒုစရိုက်မှုသုံးခု၊ မနောဒုစရိုက်မှုသုံးခု တို့၌ အကျူးကြီးအလွန်ကြီးမဖြစ်နိုင်ကြကုန်သေး၍ တဖြည်းဖြည်း မှဖြည့်စွမ်းရိုး ပြုကြကုန်သည်။ ။ မနောဒုစရိုက် သုံးပါးတို့တွင် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကိုမူကား မွေးဘွားစ ကာလမှစ၍ အမျိုးအရိုးအလေ့နှင့် ပင် ကင်းရှင်းစေနိုင်၏။

(ဤကား ကျင့်ရိုးအစဉ် ထင်ရှားတည်ထွန်းကာ လာကြပုံတည်း။)

ယခုအခါ သုံးရိုးအစဉ် ထင်ရှား တည်ထွန်းကာ လာကြပုံကို ပြဆိုအံ့။ ။

၁။ ထိုအာဇီဝဋ္ဌမက သီလနှင့်၎င်း၊ သုစရိုက်ဆယ်ပါး ကိုယ် ကျင့် တရားနှင့်၎င်း ပြည့်စုံကြပေကုန်သော ဇာတိကုလပုတ္တ၊ အာစာရ ကုလပုတ္တ အမျိုးကောင်းသား အမျိုးကောင်းသွီး ဖြစ် သော သူတို့သည်၎င်း။

၂။ မနောသုစရိုက်ကိုကား မစွဲမြဲနိုင်၊ အာဇီဝဋ္ဌမက သီလမျှ ကိုသာ စွဲမြဲနိုင်ကြကုန်သော သူတို့သည်၎င်း။

၃။ အာဇီဝဋ္ဌမကသီလကိုမျှ ပြည့်စုံစွာမစွဲမြဲနိုင်၊ ထိုအာဇီဝ ဋ္ဌမကသီလအထဲမှာ ငါးပါးသီလမျှကိုသာ စွဲမြဲနိုင်ကြကုန်သော သူတို့သည်၎င်း။

၄။ ငါးပါးသီလကိုမျှ ပြည့်စုံစွာ မစွဲမြဲနိုင်၊ အချို့အချို့မျှကိုသာ စွဲမြဲနိုင်ကြကုန်သော သူတို့သည်၎င်း။

၅။ အချို့အချို့ကိုမျှ အမြဲအစွဲမတတ်နိုင်၊ ရံခါရံခါမျှသာ တတ် နိုင်ကြကုန်သော သူတို့သည်၎င်း။

နောက်နောက် ဘဝတို့၌ ကြီးမြတ်သော လောကီချမ်းသာ၊ လောကုတ္တရာချမ်းသာများကို ခံစားစံစား ရခြင်းငှါ ဝါတွင်းဝါပ တို့၌ တတ်အားသမျှ အဋ္ဌင်္ဂဥပေါသထသီလ သီတင်းသုံးမှုကိုပြုကြ ကုန်၏။

အချို့သော သူတို့သည် ကား.....အဝတ်ကြောင်ကို စွန့်၍ ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ပယ်၍ အဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ကိုဝတ်၍ သီလရင်အဖြစ်၊ သီလရင်မ အဖြစ်၌ တည်၍ ရှစ်ပါးသီလ၊ ဆယ်ပါးသီလတို့ကို နိစ္စအဖြစ်ဖြင့် ကျင့်သုံး ကြကုန်၏။ ဤ၌အဝတ်ဖြူမည်သည် အရဟဒ္ဓဇ်မျိုးမဟုတ်၊ လူဝတ် မျိုးသာ ဖြစ်ခဲ့၍ ဇာတိနိစ္စ အနေနှင့်မရအပ်၊ ခံယူဆောက်တည်မှ ရသော နိစ္စမျိုးသာတည်း။ အချို့သောသူတို့ကား ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ပယ်၍ ညောင်ခေါက်ဆိုး အစရှိသော အရဟဒ္ဓဇ် အဝတ်မျိုးကို

ဝတ်ရုံ၍ရသေ့သူတော်အဖြစ်၌တည်၍ ဆယ်ပါးသီလကို နိစ္စကျင့်သုံးကြကုန်၏။ ဤနိစ္စကား အရဟဒ္ဓအဝတ်အသွင်ကိုယူသည်နှင့် တပြိုင်နက် အမြဲတည်သော ဇာတိနိစ္စမျိုးတည်း။ ခံယူဆောက်တည်မှရသော နိစ္စမျိုးမဟုတ်။ ။ သို့သော်လည်း ခံယူဆောက်တည်မှုသည် သိက္ခာပုဒ်အစဉ်၌ နှုတ်တက်ရှုရှု ကျေလည်ရခြင်း အကျိုး၊ ခိုင်မြဲစေရခြင်းအကျိုး ရှိသည်သာ ဖြစ်၏။ သာမဏေများကဲ့သို့တည်း။

(ဤတွင် နိစ္စဖြစ်သော ရှစ်ပါး ဆယ်ပါးတို့၌မူကား ကျင့်မှု၊ သုံးမှု နှစ်ပါးနှင့် ဆက်ဆံ၏။ ဤ၌အဝတ်ဖြူသည် မဇ္ဈိမတိုင်းသားတို့၌သာ ပကတိလူဝတ်ဆိုထိုက်သည်။ အဝတ်ကြောင်ကိုဝတ်ရိုးရှိသော ငါတို့မြန်မာလူမျိုးတို့၌ကား အရဟဒ္ဓအဝတ်မျိုး၌ပင် သက်ဝင်သင့်ပါသည်ဟုဆိုရန်ရှိ၏။ ကျမ်းဂန်များနှင့်ထောက်ထားဆင်ခြင်ကြလေ။ သုံးရိုးအစဉ်ထင်ရှားတည်ထွန်းကာ လာပုံကို ပြဆိုချက်ပြီး၏။)

အာဇီဝဌမက..... နိစ္စသီလတည်ရှိသော သူတို့၌ ဥပေါသထ သီလ၊ ဒသသီလဆိုသော်လည်း အဗြဟ္မစရိယနှင့် ဝိကာလဘောဇနစသော သိက္ခာပုဒ်တို့သည် ထိုနိစ္စသီလအပေါ်တွင် အမွန်းတင်သက်သက်ဖြစ်၏။ ပါဏာတိပါတစသည်တို့မှာ ထိုနိစ္စသီလတွင်ပါဝင်ပြီးဖြစ်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုသူတို့၌ နိစ္စသီလမှအဋ္ဌဂုံပေါသထ သီလ၊ ဒသဂုံသီလ တို့ကို အထူးထုတ်တော်၍ ဆိုရာ၌ အမွန်းတင်ဖြစ်သော သိက္ခာပုဒ်တို့ အတွက်သာဆိုသည်ဟုမှတ်။ ဤသို့လျှင် ကမ္ဘာဦးမှစ၍၎င်း၊ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်မှစ၍၎င်း ယခုနေ့တိုင် အာဇီဝဌမကသီလ မည်သည် ဇာတိအာစာရကုလပုတ္တ မှန်သူ လူအမျိုးကောင်းတို့အား ရရှိသော မိမိတို့၏ ဘဝအပြုထည်ချော အပြုထည်ကောင်း ဖြစ်စေခြင်းငှာ မွေးဘွားသည်မှစ၍ ပါဏုပေတ ကာလပတ်လုံး အစဉ်ထာဝရ စွဲမြဲကြရသော ကမ္ဘာ့ဓမ္မတာသီလပေတည်း။

မိမိအလိုအလျောက်သော်၎င်း၊ ဆရာသမား သူတော်သူမြတ် အထံ၌၎င်း၊ ပါဏုပေတံ ခံယူ ဆောက်တည် စွဲမြဲ လျှင်လည်း

ကောင်း၏။ တကြိမ်တခါ ခံယူပြီးနောက် မပျက်သမျှ ကာလပတ်
လုံး ခံယူဘွယ်ကိစ္စမရှိ၊ အခါခါ ခံယူသော်လည်း အခါခါကုသိုလ်
ပွားများ၏။ ။ ခံယူခြင်းကို တရံတခါမျှ မပြုမူ၍ မိမိစိတ်၌သာ သိ၍ ဤ
ရှစ်ပါးသော သီလကို အသက်ထက်ဆုံးကျင့်မည်၊ ဤသီလ ပျက်
ကွက်ရန်အမှုကို အသက်ထက်ဆုံး ငါ့ရှောင်ကြဉ်မည်ဟု စိတ်
မှာဆောက်တည်၍ ကျင့်လျှင်လည်း ကောင်း၏။ သမ္ပတ္တိဝိရတိ
အနေနှင့် တွေ့တိုင်း တွေ့တိုင်း ရှောင်ကြဉ်၍ နေပေလျှင်လည်း
ကောင်း၏။ ။ ဤအာဇီဝဌမကသီလ၌ ကောင်းစွာ တည်သော
သူသည် လူသီလဝန္တ စင်စစ်ဖြစ်၏။ ဤလူသီလဝန္တ အဖြစ်၌ တည်၍
ပြုအပ်သော ဒါနမှု၊ ဥပေါသထ မှုတို့သည် အလွန် ကြီးကျယ်
သော အကျိုးတို့ကို ပေးနိုင်၏။ ရှေး၌ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ငါးကုဋေ
ငါးသိန်းမျှလောက်သော သာဝတ္ထိပြည်သူ လူအရိယာ တို့မှ စ၍
မဇ္ဈိမဒေသ သာသနာ၊ သီဟိုဠ်သာသနာတို့၌ အရိယာ အဖြစ်သို့
ရောက်ကြကုန်သော လူအရိယာ အနန္တတို့သည် ဤအာဇီဝဌမက
သီလ၌တည်၍ ရောက်ကြ လေကုန်၏။ အာဇီဝ ဌမကသီလ၌
မတည်သော သူတို့သည် ဒါနမှု ဥပေါသထ မှုတို့ကို ပြုကြကုန်
သော်လည်း တည်သော သူတို့ကို အကျိုးအားဖြင့် မမီနိုင်ကုန်၊ မတူ
နိုင်ကုန်၊ ယခုဘဝ၌ ဝိပဿနာဉာဏ် မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်များကို
ပွားများခြင်းငှါ ထိုက်သော အခြေအနေမျိုး မဟုတ်ကုန်။ ။ အာ
ဇီဝဌမကသီလသည် ကျောင်းအိမ် ဆောက်လုပ် ကြရာ၌ အမြူ
ထည်ချော အမြူထည်ကောင်းနှင့်တူ၏။ ဥပေါသထသီလသည် ထို
ကျောင်း အိမ်တို့၌ အမွှန်း တန်ဆာ တင်ဆင်သော အပြောက်
ကောင်းနှင့်တူ၏။ ကျောင်းအိမ်တို့၌ အပြောက်မတင်ရသော်လည်း
အမြူထည်ခိုင်ခံ့ ချောမောလျှင် သုံးဆောင်မှု ခပ်သိမ်း ပြီးစီး
တော့သည်။ ။ တနည်း၊ အာဇီဝ ဌမက သီလသည် ပကတိ
သော အသက်သခင် အစာထမင်းနှင့်တူ၏။ ဥပေါသထသီလသည်
ဝက်သား ကြက်သား ငါး အမဲ စသော ဟင်းလျာ ကောင်းနှင့်
တူ၏။ ။ အာဇီဝဌမက သီလ၌ ကောင်းစွာ တာရှည် တည်ပြီးသော

သူတို့အား မနောသုစရိုက် သုံးပါးတို့တွင် သမ္မာဒိဋ္ဌိသုစရိုက်သည် ထိုသီလနှင့် အတူ တည်ပြီးဖြစ်၏။ ဗြဟ္မစရိတရား၊ ကျန်ရှိသော မနောသုစရိုက် တရားတို့သည် အလိုလိုတည်လာကုန်လတ္တံ့။

(ဤတွင်ရှေ့ကား အာဇီဝ ဌမက သီလသည် ဥပေါသထ သီလ၊ ဒသင်္ဂ သီလတို့နှင့် အဘယ်သို့ ထူးခြား ကြကြောင်းကို သိလိုပါသည် ဟူသော ပဌမပုစ္ဆာအဖြေပြီး၏။)

ဒုတိယပုစ္ဆာအဖြေ

ဝိရတိသုံးပါး.....၎င်းအာဇီဝ ဌမက သီလ ခံယူဆောက် တည်ပုံကို သိလိုပါသည်ဟူသောဒုတိယ ပုစ္ဆာ၌။ ။ခံယူဆောက်တည်၍ ကျင့်သော သူတို့အား သမာ ဒါနဝိရတိကိုရ၏။ ခံယူဆောက်တည်မှုမရှိမူ၍ အတွေ့ကို လွတ် ကင်းအောင်ကြဉ်ရှောင်ထိန်းသိမ်း၍ သွားသောသူတို့အား သမ္ပတ္တ ဝိရတိသီလကိုရ၏။ ။ထိုနှစ်ပါးစုံသည် ခိုင်လုံသည်သာ ပမာဏ တည်း။ ။သမာဒါနဝိရတိသီလသည်လည်း စင်ကြယ် ခိုင်လုံလို့ ရှိခဲ့လျှင် ယခုဘဝ၌ပင် သမုစ္ဆေဒဝိရတိ သို့ပေါက်ရောက်နိုင်ခြင်း ငှါအခြေခံအနေခံကိစ္စနှင့် ပြည့်စုံပေ၏။ ။သမ္ပတ္တ ဝိရတိ သီလ သည်လည်း စင်ကြယ်ခိုင်လုံလို့ရှိခဲ့လျှင် ယခုဘဝ၌ပင် သမုစ္ဆေဒ ဝိရတိသို့ပေါက်ရောက်နိုင်ခြင်းငှါအခြေခံ အနေခံ ကိစ္စ ပြည့်စုံ လေ၏။

(ဤမှကြွင်းသော ဣန္ဒြိယ သံဝရသီလ၊ ပစ္စယသန္နိသိတသီလ၊ ရုတင်္ဂ သီလတို့သည်ကား ဤအာဇီဝဌမကသီလ၏ အမှန်းတင် အပြောက်တင် တန်ဆာဆင်သီလတို့သာတည်း။)

အာဒိဗြဟ္မစရိယကဤအာဇီဝဌမက သီလသည်မြတ်စွာ ဘုရား သာသနာ၌ အခြေခံ အနေခံ အထည်ခံ အမာခံ ဧရာတည် တရားဖြစ်ပေ၍ အာဒိဗြဟ္မစရိယက သီလမည်၏။ နေထွက်လိုသည်ရှိသော် ဧှေးဦးစွာ ဖြစ်ပေါ်၍ လာ

သော နေအရုဏ်နှင့်တူသည်ဟု ဖြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူ၏။
 နေဝန်းသည်သောတာပတ္တိမဂ်၌ ပါရှိသော သမုဇ္ဈဒအာဇီဝ
 ဋ္ဌမက ဝိရတိသီလ၏ ဥပမာတည်း။ ။ နေအရုဏ်သည် ဤသမာ
 ဒါန-သမ္ပတ္တ-အာဇီဝဋ္ဌမက သီလ နှစ်ပါး၏ ဥပမာတည်း။ ။
 ဤအာဇီဝဋ္ဌမကသီလနှင့် ပြည့်စုံသောသူသည် သမ္ပပ္ပဓာန်တရား
 လေးပါးကို ပြည့်စုံစွာ အားထုတ် သည်ဖြစ်အံ့။ ယခုဘဝ၌ပင်
 သမုဇ္ဈဒ အာဇီဝဋ္ဌမကသီလသို့ရောက်နိုင်၏။ သမ္ပပ္ပဓာန်တရား
 ကို ပြည့်စုံစွာ အားထုတ်ခြင်း မရှိသည့်အတွက် ယခုဘဝ မဂ်
 ဖိုလ်ကို မရဘဲရှိနေခဲ့လျှင် သီလအတွက် မဟုတ်ပေ။ ထိုသူညံ့ဖျင်း
 သည့်အတွက် သက်သက်သာတည်း။

ဆောက်တည်ပုံ.....ခံယူဆောက်တည်ပုံမှာမူကား

- ၁။ ပါဏာတိပါတာ ဝေရမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၂။ အဒိန္နာဒါနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံသမာဒိယာမိ။
- ၃။ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရာ ဝေရမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိ
ယာမိ။
- ၄။ မုသာဝါဒါ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံသမာဒိယာမိ။
- ၅။ ပိသုဏ ဝါစာယ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံသမာဒိယာမိ။
- ၆။ ဖရုသဝါစာယ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံသမာဒိယာမိ။
- ၇။ သမ္ပပ္ပလာပါ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံသမာဒိယာမိ။
- ၈။ မိစ္ဆာဇီဝါ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံသမာဒိယာမိ။

ဤကား ခုဒ္ဒကပါဌပါဠိတော်နည်းတည်း။

အဋ္ဌကထာနည်းကား.....

- ၁။ ပါဏာတိပါတာ ဝိရမာမိ။
- ၂။ အဒိန္နာဒါနာ ဝိရမာမိ။
- ၃။ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရာ ဝိရမာမိ။
- ၄။ မုသာဝါဒါ ဝိရမာမိ။
- ၅။ ပိသုဏ ဝါစာယ ဝိရမာမိ။

- ၆။ ဗရုသဝါစာယဝိရမာမိ။
- ၇။ သမ္ပပ္ပလာပါဝိရမာမိ။
- ၈။ မိစ္ဆာဇီဝါဝိရမာမိ-ဟုဆိုလေ။

ပါဏာတိပါတာ၊ သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်းမှ။ ဝိရမာမိ၊ ကြဉ်ရှောင်ပါ၏။ စသည် အနက်ဆိုလေ။ ။ အဋ္ဌကထာ နည်းသည် အနက်သွား အလွန်သန့်ရှင်း၏။ ဘုရားရုပ်ပွားရှေ့မှာ ခံယူလျှင်သီလတောင်းဘွယ်ကိစ္စမရှိ။ ။ “အဟံဘန္တေ အဇ္ဈတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ ပါဏာတိပါတာဝိရမာမိ” စသည်ဆိုလေ။ အာမဘန္တေ စသည်ဆိုဘွယ် ကိစ္စမရှိ။ ။ မိမိနေရာမှာ မိမိအလို အလျောက်လည်း ဆောက်တည်ရပါ၏။ ထိုသို့နှုတ်မြွက်၍ မဆောက်တည် ဘဲလည်း စိတ်ထဲ၌သာ ဤရှစ်ပါးကို အသက်ထက်ဆုံး လုံခြုံစွာ ငါစောင့်ထိန်းမည်ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြု၍ စောင့်ထိန်းရပါ၏။ လုံခြုံစွာစောင့်ထိန်းနိုင်သည်သာ ပဓာနတည်း။

(ဤတွင်ရှေ့ကား အာဇီဝဋ္ဌမကသီလ ခံယူဆောက်တည်ပုံကို ဖြေဆိုချက်ပြီး၏။)

တတိယပုစ္ဆာအဖြေ

မိစ္ဆာဇီဝ.....၎င်းအာဇီဝဋ္ဌမကသီလ၏အင်္ဂါ ပယောဂအပြားများကို သိလို ပါသည် ဟူသော တတိယလျှောက်ချက်မှာ ဘုန်းကြီးလည်းတောမှာနေခိုက်ဖြစ်၍ အကျယ်ရေးခွင့်မသာရှိသည်တကြောင်း၊ အာဇီဝ ဋ္ဌမက သီလ၏ သီလပျက်ရာသော အင်္ဂါပယောဂအပြားဟူသည်အခြားတပါးမဟုတ်၊ ပါဏာတိပါတ စသောဒုစရိုက်တို့၏ အင်္ဂါ ပယောဂ အပြားစုပင်ဖြစ်သည်။ ထိုအင်္ဂါအပြားစုသည်လည်းထိုထိုဒုစရိုက်တစ်ခုစီ၏ အရပ်များမှာ ပါရှိပြီ ဖြစ်သည် တကြောင်း၊ ထိုအကြောင်း များကြောင့် အင်္ဂါအပြား၊ ပယောဂအပြားများကို မပြဆိုလိုက်ပြီ။ ။ မိစ္ဆာဇီဝ ဆိုသည်မှာလည်း အသက်မွေးမှုအတွက်နှင့် ပြုကြ

သော ပါဏာတိပါတ စသည် ကိုပင် ဆိုသတည်း။ ။ထိုပါဏာတိပါတစသော ဒုစရိုက်မှုတို့နှင့် အသက် မွေးမှုကို ငါမပြုပါပြီဆိုလိုသည်။ ။ရှေးရှေးအခါ၌ ဒုစရိုက်မှုမျိုးနှင့်ရရှိနေသော ပစ္စည်းဝတ္ထုများကို အသုံးအဆောင် မပြုဘဲနေနိုင်လျှင် သာ၍ ကောင်းမြတ်၏။ ။ထိုကဲ့သို့ မတတ်သာ ရှိခဲ့လျှင် ဆောက်တည်သောနေ့မှစ၍ အသက်မွေးမှုအတွက်နှင့် ဒုစရိုက်အဖြစ်မခံ လွတ်ကင်းအောင် ကြဉ်ရှောင်ပေလျှင်လည်း ထိုသီလမတည်ဟု မဆိုသာပေ။ ။ဤအာဇီဝဌမကသီလဟူသောဝေါဟာရသည် အခေါ်အပြော အစဉ်အဆက် နည်းပါးကြ၏။ ထို့ကြောင့် သီလအမည်ထူး အမျိုးထူး ကဲ့သို့ ထင်မှတ်ကြ၏။ ။ရှစ်ပါးသီလ၊ ဆယ်ပါးသီလတို့နှင့် ဘယ်လိုထူးကြသည်၊ ဘယ်သီလက အကျိုးကြီးသည် အစရှိသည်ဖြင့် မေးကြ လျှောက်ကြ၏။ ။

အချို့ ဆရာတို့သည်..... တနေ့တရက်တွင်ရွှေ စောင့်ထိန်းမှုကိုမြော်မိ၍ ဥပေါသထသီလက မြတ်

သည်၊ အာဇီဝဌမကသီလက ယုတ်နိမ့်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြကုန်၏။ အမှုသွားမှာမူကား လောက၌ သူတော်ကောင်း သူမြတ်လောင်းပြီ ကြပေကုန်သော အမျိုးကောင်း အနွယ်ကောင်းဖြစ်ကြသူ လူခပ်သိမ်းတို့အား ကမ္ဘာဦးမှစ၍၎င်း၊ ဘုရားပွင့်တော်မူသည်မှစ၍၎င်း၊ သူ့အသက်ကို မသတ်အပ်၊ သူ့ဥစ္စာကိုမယူအပ်၊ သူ့ဒိမ်ယာကို မပြစ်မှားအပ်၊ မုသားမဆိုအပ်၊ ချောပစ်ကုန်းတိုက်မှုကိုမပြုအပ်၊ ဇာတ်စသည်ကို ထိပါး၍မဆဲရေးအပ်၊ ပစ္စုပ္ပန် အကျိုးစီးပွား၌ လိမ္မာရာသော အချက်လည်းမဟုတ်၊ သံသရာ အကျိုး စီးပွား၌ လိမ္မာရာသော အချက်လည်း မဟုတ်၊ အကျိုး မရှိသက်သက်သာဖြစ်သော ယာမ၊ အိနေောင်၊ ငွေတောင် ဘာရတအစရှိသော နိရတ္တက ဒဏ္ဍာရီဇာတ်ဝတ္ထုများကို လေ့ကျက် ပြောဟောမှုများကိုမပြုအပ်၊ မတရားသော အသက်မွေးမှုကို မပြုအပ်ဟု မိရိုးဖလာ ဆရာစဉ် သမားစဉ်ပြောရိုး ဟောရိုးထင်ရှားရှိလျက်ပင် ဖြစ်၏။

သလေးထမင်းနှင့် ဝက်သားဟင်း ယခုကာလ၌မူကား ထို

အာဇီဝဋ္ဌမက သီလ၏

အစိတ်အပိုင်း ၂၀ ခန့် အမျိုးမျိုးဖြစ်သော ငါးပါးသီလကိုပင်ပြည့်စုံလုံခြုံစွာ စောင့်ထိန်းသူပါးရှားလျက်ရှိကြသည်နှင့် အာဇီဝဋ္ဌမကသီလကိုစောင့်ကြလော့၊ ထိန်းကြလော့ဟု တိုက်တွန်းမှုအသစ်ဖြစ်နေကြရ၏။ အာဇီဝဋ္ဌမက သီလသည် နိစ္စသီလအမျိုး အရိုးဖြစ်၏။ အဋ္ဌဂီဥပေါသထသီလသည် ပကတိလူတို့၌ အနိစ္စသီလမျိုးဖြစ်၏။ တနေ့တရက်တွင်ရှေ့ စောင့်ထိန်းကြမှုကိုမြှင့်၍ သီလနှစ်ပါး၏အယုတ်အမြတ်ကို ဆုံးဖြတ်ခြင်းငှာ မသင့်၊ သူ့အခွင့် သူ့သဘောနှင့် သူ့လမ်း သူ့စခန်းကို အကုန်အစင်မြော်မြင်ထောက်ထား၍သာ ပြောဆိုရာ၏။ ပကတိအသက်သခင်ဖြစ်သော သလေးထမင်းနှင့် ဝက်သား ကြက်သား ငါး အမဲ ဟင်းလျာများကို ဘယ်ဟာကကောင်းမြတ်သလဲဟု ဆိုခဲ့လျှင် အတိုကိုသာမြော်မိသော သူငယ်တို့ကား ဟင်းလျာများက ကောင်းမြတ်သည်ဟု ပြောကြပေလတ္တံ့။ ။ အရှည်ကို မြော်နိုင်သောလူကြီးတို့သည်ကား သလေးထမင်းက အသက်သခင် ကျေးဇူးရင်ဖြစ်ပေ၍ ကောင်းမြတ်သည်ဟု ပြောကြကုန်လတ္တံ့။ ဤဥပမာကဲ့သို့ ဖြစ်လေရာ၏။ ထို့ကြောင့် အာဇီဝဋ္ဌမကသီလ၏ နေရာ၌ အာဇီဝဋ္ဌမကသီလသည် ကောင်းမြတ်၏။ ဥပေါသထသီလ၏နေရာ၌ ဥပေါသထ သီလသည် ကောင်းမြတ်၏။ နှစ်ပါးစုံကိုပင် ပြည့်စုံအောင်အားထုတ်ကြကုန်ရာသတည်း။

အာဇီဝဋ္ဌမကသီလအဆုံးအဖြတ်ပြီး၏။



ဝိကာလဘောဇနသိက္ခာပုဒ်အဆုံးအဖြတ်

နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

အဋ္ဌင်္ဂဥပုသ်ကို ဆောက်တည်ပြီးသောသူသည် နေလွဲသောအခါ အနာရောဂါ ဟူသော ဂေလည အကြောင်းမရှိပါဘဲလျက် ကွမ်းစားမှု၊ ဆေးသောက်မှု၊ များကို ပြုခဲ့သည်ရှိသော် ဆောက်တည်၍ ထားသော ဝိကာလ ဘောဇနသိက္ခာပုဒ်သည် ပျက်မည်၊မပျက်မည်၊ညှိုးမည်၊မညှိုးမည် များကို မြားနားစွာသိလိုပါကြောင်းနှင့် ၁၂၆၀-ပြည့် တော်သလင်း လဆန်း ၈-ရက်နေ့တွင် ဥပုသ်သည်တို့က လျှောက်ထားကြသည်ကို ဖြေဆိုချက်။

ပဌမပုစ္ဆာဖြေဆိုချက်

ပျက်မပျက် ...ပျက်မည် မပျက်မည် ဟူသော စကား၌။ ။

ရဟန်းတို့သည် ကျင့်အပ်သော ၂၂၀-သော ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တို့မှာအင်္ဂါအသီးအသီး ရှိကြပေသည်။ထို့ကြောင့် ၂၂၀-သောသိက္ခာပုဒ်တို့တွင် တချချကို လွန်ကျူး ရိပ်ရှိခဲ့၍ပျက်သည် မပျက်သည်ကို ဆုံးဖြတ် လိုလျှင် သူ့သိက္ခာပုဒ်တွင် အဋ္ဌကထာ အရှင်တို့ပြဆို၍ ထားသော အင်္ဂါကိုပခာနပြု၍ဆုံးဖြတ်ကြရသည်။ ။အင်္ဂါငါးပါး ထုံးမိတ်၍ထားသော သိက္ခာပုဒ် ဖြစ်ခဲ့လျှင် အင်္ဂါငါးပါး ညီညွတ်မှ အပျက် ဆိုရသည်။အင်္ဂါငါးပါးတွင် တပါးပါး ချို့ခဲ့လျှင်ပျက်သည်ဟူ၍ မဆိုရ။ ဤနှင့်ထပ်တူ လူတို့သည်ကျင့်အပ်သော ငါးပါး၊ရှစ်ပါး၊ ဆယ်ပါးသောသုတ္တန် သိက္ခာပုဒ်တို့မှာလည်း အင်္ဂါ အသီးအသီး ရှိကြ ပေသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ထိုသုတ္တန် သိက္ခာပုဒ်တို့တွင် တချချကို လွန်ကျူးခြင်း မြောက်သည်မမြောက်သည်၊ သိက္ခာပုဒ်ပျက်သည် မပျက်သည် ကို ဆုံးဖြတ်လိုလျှင် ထိုထိုသိက္ခာပုဒ်တွင် အဋ္ဌကထာ အရှင်တို့ ပြဆို၍ထားသော အင်္ဂါကို ပခာနပြု၍ဆုံးဖြတ်ရပေမည်။ ။

၁၃၂ ဝိကာလဘောဇန သိက္ခာပုဒ်အဆုံးအဖြတ်

အင်္ဂါများ.....လူတို့နှင့်စပ်ဆိုင်သော ဆယ်ပါးသော သိက္ခာပုဒ်တို့၏အင်္ဂါကို ပရမတ္ထဇောတိက မည်သော ခုဒ္ဒကပါဌအဋ္ဌကထာတွင် အစဉ် အတိုင်း ပြဆိုပေသည်ကား ပါဏာတိပါတမှာ အင်္ဂါငါးပါး၊ အဒိန္နာဒါနိမှာ အင်္ဂါငါးပါး၊ အဗြဟ္မစရိယမှာ အင်္ဂါလေးပါး၊ မုသာဝါဒမှာ အင်္ဂါလေးပါး၊ သုရာပါနိမှာ အင်္ဂါလေးပါး၊ ဝိကာလဘောဇန အစရှိသော နောက် သိက္ခာပုဒ်ငါးပါးတို့မှာလည်းအင်္ဂါ လေးပါးလေးပါးစီပြဆို၍ ထားပေသည်။ ။ထိုသို့ရဟန်းတို့၏ ဆိုင်ရာ ၂၂၀-သောဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်၊ လူတို့၏ ဆိုင်ရာ ငါးပါး၊ ရှစ်ပါး၊ ဆယ်ပါးသောသုတ္တန် သိက္ခာပုဒ်တို့၌ အင်္ဂါကို အသီးအသီးထားရသည်မှာလည်း တခြား တပါးသော အခွင့်နှင့် ထားရသည်မဟုတ်၊ ပျက်သည်မပျက်သည်ကို အတတ်အမှန်ဆိုရန်တို့ အခွင့်နှင့်ထားရသည်။

ထို့ကြောင့် ပျက်မပျက်အရာ၌ အဋ္ဌကထာ အရှင်တို့ အစဉ်အဆက် အချက်မူသေ ဥပဒေမှုအတည်ပြု၍ လာခဲ့သောအင်္ဂါအချုပ်ကိုလက်လွှတ်၍ ဟုတ်စလိလိ ယုတ္တိပြင်ပ အဆ သဘောများနှင့် ပြောဆိုဆုံးဖြတ်ခြင်းငှါ အရာမဟုတ်ပေ။ ။ထိုသို့ပျက်မပျက်ကို ဆုံးဖြတ်ရန် အချုပ်အချာ အင်္ဂါအသီးအသီးနှင့် လာရှိသော သိက္ခာပုဒ်အပေါင်းတို့တွင် ယခုထိလိုကြသော ဝိကာလဘောဇနသိက္ခာပုဒ်၏ အချုပ်အင်္ဂါကို ၎င်းအဋ္ဌကထာ၌-

“ဝိကာလဘောဇနဿ စတ္တာရိအင်္ဂါနိ၊ ဝိကာလော၊ ယာဝကာလိကံ၊ အဇ္ဈောဟရဏံ၊ အနုဗ္ဗတ္တကတာတိ။”
ဟူ၍လာပေသည်။

ဝိကာလော၊ နေလွဲသည်လည်းဖြစ်စေ၊ ယာဝကာလိကံ၊ ခဲဘွယ်ဘောဇဉ် အဝင်အပါယာဝကာလိက ဝတ္ထုမျိုးလည်း ဖြစ်စေ၊ အဇ္ဈောဟရဏံ၊ လည်ချောင်းတွင်းသို့ မျိုမိသည်လည်း ဖြစ်စေ၊ အနုဗ္ဗတ္တကတာ၊ အရူးအသွပ် မဟုတ်သည်လည်း ဖြစ်စေ။ ဣတိ၊

ဤသည်တို့ကား၊ ဝိကာလဘောဇနဿ၊ ဝိကာလဘောဇနသိက္ခာ
ပုဒ်၏၊ စတ္တာရိ အင်္ဂါနိ၊ အင်္ဂါလေးပါးတို့တည်း။

ဤအဋ္ဌကထာ အင်္ဂါအချုပ်၌ “ယာဝကာလိကံ” ဟူသော
ပါဌ်ဖြင့် ခဲဘွယ်ဘောဇဉ် အဝင်အပါယာဝကာလိက ဝတ္ထုမျိုး
ကိုနေလွှဲသောအခါ မျိုးမှသာလျှင် ဝိကာလဘောဇန သိက္ခာပုဒ်
ပျက်ထိုက်ကြောင်း၊ အဖျော်ရှစ်ပါးစသော ယာမကာလိကအရည်
မျိုး—ထောပတ်၊ ဆီဦး၊ သကြား၊ သကာ စသော သတ္တိဟာ ကာလိ
ကဝတ္ထုမျိုး—ဇီးဖြူ၊ သျှိသျှား၊ ဖန်ခါး၊ ဆေး၊ ကွင်းစသော ယာဝဇီ
ဝိက မျိုးကို မျိုးသော်လည်း ဝိကာလဘောဇနသိက္ခာပုဒ် မပျက်
ထိုက်ကြောင်းကို ခြားနား၍ ပြတော်မူပေသည်။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း ကင်္ခါဝိတရဏီအဋ္ဌကထာ၌။ ။

“ဝိကာလတာ၊ ယာဝကာလိကတာ၊ အဇ္ဈောဟရဏန္တိ
ဣမာနေတ္ထတိဏိအင်္ဂါနိ” ဟူ၍လာသည်။

ဝိကာလတာ၊ နေလွှဲသည်လည်းဖြစ်စေ။ ယာဝကာလိကတာ၊
ခဲဘွယ်ဘောဇဉ် အဝင်အပါ ယာဝကာလိက ဝတ္ထု မျိုးလည်း
ဖြစ်စေ။ အဇ္ဈောဟရဏံ၊ မျိုးသည်လည်းဖြစ်စေ။ ဣတိဣမာနိ၊
ဤသည်တို့ကား၊ ဧတ္ထ၊ ဤဝိကာလဘောဇန သိက္ခာပုဒ်၌၊ တိဏိ
အင်္ဂါနိ၊ အင်္ဂါသုံးပါးတို့တည်း။

ဤအဋ္ဌကထာပါဌ်၌လည်း “ယာဝကာလိကတာ” ဟူသော
ပါဌ်ဖြင့် ယာဝကာလိက ဝတ္ထုမျိုးသည်သာ သိက္ခာပုဒ် ပျက်ရာ
အင်္ဂါဖြစ်ထိုက်ကြောင်း၊ ယာမ-သတ္တိဟာ—ယာဝဇီဝိက-ဝတ္ထု
မျိုးတို့သည်ကား သိက္ခာပုဒ်ပျက်ရာ အင်္ဂါ မဟုတ်ကြောင်းကို
ပြတော်မူပေသည်။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း မနောရထပူရဏီ အမည်ရှိသော တိက
အင်္ဂုတ္တိရ်အဋ္ဌကထာ၌ -

“အတိက္ကဇ္ဇေမဇ္ဈိန္ဒြိကေ ယာဝကာလိကဿ အဇ္ဈောဟရဏံ
ဝိကာလ ဘောဇနံနာမ” ဟူ၍လာပေသည်။

၁၃၄ ဝိကာလဘောဇန သိက္ခာပုဒ်အဆုံးအဖြတ်

မဇ္ဈိမိကော၊ မွန်းတည့်သောအခါသည်။ အတိက္ကန္တေ၊ လွန်ပြီးသည်ရှိသော်။ ယာဝကာလိကဿ၊ ယာဝကာလိကကို။ အဇ္ဈောဟရဏံ၊ မျိုခြင်းသည်။ ဝိကာလဘောဇနံနာမ၊ ဝိကာလဘောဇနမည်၏။ ။

ဤအဋ္ဌကထာပါဠိလည်း...“ယာဝကာလိကဿ”ဟူသော ပါဠိဖြင့် သိက္ခာပုဒ် ပျက်ထိုက်သော အင်္ဂါ၌ ယာဝကာလိက ဝတ္ထုမျိုးသည်သာ အပါအဝင်ဖြစ်ကြောင်း၊ ယာမ-သတ္တာဟ၊ ယာဝဇီဝိက-ဝတ္ထုမျိုးတို့သည် အပါအဝင် အင်္ဂါ မထိုက်ကြောင်းကို ပြတော်မူပေသည်။ ထိုမှတပါးလည်း ၎င်းအဋ္ဌကထာ၌ပင်လျှင်။

“ဘုဒ္ဓိတဗ္ဗဋ္ဌေနသဗ္ဗံ ယာဝကာလိကံ ဘောဇနန္တိဝုစ္စတိ” ဟူ၍လာပေသည်။

ဘုဒ္ဓိတဗ္ဗဋ္ဌေန၊ မျှီအပ်သောအနက်ကြောင့်။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော။ ယာဝကာလိကံ၊ ယာဝကာလိကဝတ္ထုမျိုးကို။ ဘောဇနန္တိ၊ ဘောဇနဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။

ဤအဋ္ဌကထာပါဠိဖြင့်လည်း ယာဝကာလိက ဝတ္ထုမျိုးသည်သာ သိက္ခာပုဒ်ပျက်ရာ အင်္ဂါဖြစ်ထိုက်ကြောင်း၊ ကြွင်းသော ကာလိက သုံးမျိုးသည် သိက္ခာပုဒ်ပျက်ရာ အင်္ဂါ မဖြစ်ထိုက်ကြောင်းကို ခြားနား၍ ပြတော်မူပေသည်။ ။ ထိုမှ တပါးလည်း ၎င်းအဋ္ဌကထာ၌ပင်လျှင်။ ။

“ဝိကာလေ ယာဝကာလိကဿ ဘောဇနံ အဇ္ဈောဟရဏံ ဝိကာလ ဘောဇနံ” ဟူ၍လာသည်။

ဝိကာလေ၊ နေလွဲသောအခါ၌။ ယာဝကာလိကဿ၊ ယာဝကာလိကဝတ္ထုမျိုးကို။ ဘောဇနံ အဇ္ဈောဟရဏံ၊ မျိုခြင်းသည်။ ဝိကာလဘောဇနံ၊ ဝိကာလဘောဇနမည်၏။ ။ ဤအဋ္ဌကထာပါဠိဖြင့်လည်း ဝိကာလဘောဇန သိက္ခာပုဒ်ပျက်ရာ၌ နောက်ကာလိကသုံးမျိုးသည် အဝင်အပါ အင်္ဂါမဟုတ်ကြောင်းကို ပြတော်မူပေသည်။ ။

အင်္ဂုတ္တိုရ်ဇိကာကြီး၌ အထူးဘွင့်ဆိုချက်မရှိပေ။ ။ထိုမှတစ်ပါး
လည်း သာရတ္ထ ဒီပနီဇိကာ မဟာဝါအဘွင့်၌-

ဘုဉ္ဇိတဗ္ဗဋ္ဌေနဘောဇနံ၊ ယာဂုဘတ္တာဒိကံ သပ္ပံယာဝကာလိ
ကဝတ္ထု၊ ဝိကာလေဘောဇနံ ဝိကာလဘောဇနံ။

ဘုဉ္ဇိတဗ္ဗဋ္ဌေန၊ မျှီအပ်သော အနက်ကြောင့်။ ဘောဇနံ၊
ဘောဇဉ်မည်၏။ ယာဂုဘတ္တာဒိကံ၊ ယာဂုထမင်း စသော။ သပ္ပံ၊
အလုံးစုံသော။ ယာဝကာလိကဝတ္ထု၊ ယာဝကာလိက ဝတ္ထုမျိုး
ပေတည်း။ ဝိကာလေ၊ နေလွဲသောအခါ၌။ ဘောဇနံ၊ ယာဂု ထမင်း
စသောအလုံးစုံသော ယာဝကာလိက ဝတ္ထုမျိုးကို မျှီခြင်းသည်။
ဝိကာလဘောဇနံ၊ ဝိကာလဘောဇန မည်၏။

ဤဇိကာပါဠိဖြင့်လည်းယာဝကာလိက ဝတ္ထုသည်သာ သိက္ခာ
ပုဒ်ပျက်ရာ အင်္ဂါဖြစ်ကြောင်း၊ ကြွင်းသော ကာလိကသုံးမျိုးသည်
သိက္ခာပုဒ်ပျက်ရာ အင်္ဂါအချုပ်တွင်အဝင်အပါ မဟုတ်ကြောင်း
ကို ဇိကာအရှင် ပြတော်မူပေသည်။ ။ထိုမှတစ်ပါးလည်း ၎င်း
ဇိကာ၌ပင်။

“ဝိကာလေ ယာဝကာလိက ဝတ္ထုဿ အဇ္ဈော ဟရဏာတိ
အဇ္ဈော”။ ။ဟူ၍ဘွင့်ပြတော်မူပေသည်။

ဝိကာလေ၊ နေလွဲသော အခါ၌။ ယာဝကာလိက ဝတ္ထုဿ၊
ယာဝကာလိက ဝတ္ထုကို။ အဇ္ဈောဟရဏာ၊ မျှီသောအခါမှ။
ဇူတိ၊ ဤသည်လျှင်။ အဇ္ဈော၊ အနက်တည်း။ ဤဇိကာပါဠိဖြင့်လည်း
ယာဝကာလိက ဝတ္ထုမျိုးသည်သာ ဝိကာလဘောဇန သိက္ခာပုဒ်
အရာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ကြွင်းသော ကာလိက သုံးမျိုးသည် ဝိကာလ
ဘောဇနသိက္ခာပုဒ်အရာမဟုတ်ကြောင်းကို ပြတော်မူပေသည်။ ။
ထိုမှတစ်ပါးလည်း ၎င်းဇိကာ၌ပင်လျှင် -

“ဝိကာလေဘောဇနံ အဇ္ဈောဟရဏံ ဝိကာလ ဘောဇနံ၊
ကဿ ပန အဇ္ဈောဟရဏန္တိ၊ ယာမကာလိကာဒိနံ အနုညာ
တတ္တာ ဝိကာလဘောဇနဿ သဒ္ဓဿ ယာဝကာလိက အဇ္ဈော

၁၃၆ ဝိကာလဘောဇနသိက္ခာပုဒ်အဆုံးအဖြတ်

ဟရဏောနိရုဇ္ဈတ္တာ ယာဝကာလိကဿာတိ ဝိညာယတိ”။ ။ဟူ၍ လာပေသည်။

ဝိကာလေ၊ နေလွဲသောအခါ၌။ ဘောဇနံအဇ္ဈောဟရဏံ၊ မျိုခြင်းသည်။ ဝိကာလဘောဇနံ၊ ဝိကာလဘောဇန မည်၏။ ကဿ ပန၊ အဘယ်ကာလိကဝတ္ထုကို။ အဇ္ဈောဟရဏံ၊ မျိုခြင်းပေသည်။ ဣတိ၊ ဤကား အမေးပုစ္ဆာတည်း။ ယာမကာလိကာဒီနံ၊ ယာမ ကာလိက အစရှိသော နောက်ကာလိက သုံးမျိုးတို့ကို။ အနုညာ တတ္တာ၊ နေလွဲသောအခါ စားသောက် ခြင်းငှာ ခွင့်ပြုတော် မူပေ သောကြောင့်။ ဝိကာလ ဘောဇနဿသဒ္ဓဿ၊ ဝိကာလ ဘောဇန သဒ္ဓါ၏။ ယာဝကာလိက အဇ္ဈောဟရဏ၊ ယာဝကာလိက ဝတ္ထု ကို မျိုခြင်းအနက်၌။ နိရုဇ္ဈတ္တာ၊ ထင်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်။ ယာဝ ကာလိကဿ၊ ယာဝကာလိက ဝတ္ထုကို။ အဇ္ဈော ဟရဏံ၊ မျိုခြင်း ပေတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝိညာယတိ၊ သိအပ်၏။ ။

(အမေးအဖြေ အကြောင်းယုတ္တိနှင့်တကွ အသေအချာလာသော ဤ ဋီကာပါဌ်ဖြင့်လည်း ဝိကာလဘောဇနသိက္ခာပုဒ်ပျက်ရာ ယာမကာလိက စသောနောက်ကာလိက သုံးမျိုးတို့ မဆိုင်ကြောင်းကို သိသာလှပေသည်။)

ထိုမှတစ်ပါးလည်း ၎င်းဋီကာ၌ပင်လျှင်။

“အတ္ထတောပန ကာယဒ္ဓါရပဝတ္တာဝိကာလေယာဝကာလိက အဇ္ဈောဟရဏစေတနာ ဝိကာလဘောဇနန္တိ ဝေဒိတဗ္ဗာ”။ ။ ဟူ၍ လာပေသည်။

အတ္ထတောပန၊ လိုရင်း အနက်အားဖြင့်ကား။ ကာယဒ္ဓါရ ပဝတ္တာ၊ ကာယဒ္ဓါရ၌ဖြစ်သော။ ဝိကာလေ၊ နေလွဲသောအခါ၌။ ယာဝကာလိကအဇ္ဈောဟရဏစေတနာ။ ယာဝကာလိက ဝတ္ထု မျိုးကို မျိုသော စေတနာသည်။ ဝိကာလဘောဇနံ၊ ဝိကာလ ဘောဇန မည်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝေဒိတဗ္ဗာ။ သိအပ်၏။

ဤဋီကာပါဌ်ဖြင့်လည်း ယာဝကာလိက ဝတ္ထုမျိုးသည်သာ သိက္ခာပုဒ်ပျက်ရာ အင်္ဂါ အစစ် ဖြစ်ကြောင်းကို သိအပ် လှပေ

သည်။ ။ထိုမှတပါးလည်း ဝိမတိဝိနောဒနိ အမည်ရှိသောဒီကာ မဟာဝါခန္ဓကအတွင်း၌။

ဘုဉ္ဇိတဗ္ဗဋ္ဌေန ဘောဇနန္တိဣန္ဒသဗ္ဗံ ယာဝကာလိကံ ဝုစ္စတိ၊
ဝိကာလေဘောဇနန္တောဟရဏံ ဝိကာလဘောဇနံ။ ။ဟူ၍ ဆို
ပေသည်။

ဘောဇနန္တိဣန္ဒ။ ဘောဇနံဟူသော ဤစကားကို။ ဘုဉ္ဇိတဗ္ဗ
ဋ္ဌေန၊မျှီအပ်သော အနက်ကြောင့်။ သဗ္ဗံ၊အလုံးစုံသော။ ယာဝ
ကာလိကံ၊ယာဝကာလိက ဝတ္ထုမျိုးကို။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။ဝိကာ
လေ၊ နေလွဲသောအခါ၌။ ဘောဇနန္တောဟရဏံ၊ ယာဝကာလိက
ဝတ္ထုဟု ဆိုအပ်သော ဘောဇဉ်ကို မျှီခြင်းသည်။ဝိကာလဘော
ဇနံ၊ဝိကာလဘောဇနမည်၏။ ။ဤဒီကာ ပါဠိဖြင့်လည်းယာဝကာ
လိကသည်သာ သိက္ခာပုဒ် ပျက်ရာ အင်္ဂါ ဖြစ်ကြောင်းထင်လင်း
ပေသည်။ ထိုမှတပါးလည်း ၎င်းဒီကာ၌ပင်လျှင်။

ဝိကာလေ ယာဝကာလိကဿ ဘောဇနံ အန္တော ဟရဏံဝါ
ဝိကာလဘောဇနံ။ ။ဟူ၍ဆိုပေသည်။ ။

ဝါ၊တနည်းကား။ ဝိကာလေ၊နေလွဲသောအခါ၌။ ယာဝကာလိ
ကဿ၊ယာဝကာလိကကို။ ဘောဇနံအန္တောဟရဏံ၊ မျှီခြင်း
သည်။ ဝိကာလဘောဇနံ၊ ဝိကာလဘောဇနမည်၏။

နှစ်နည်းစီ၊နှစ်နည်းစီ ဘွင့်ကြပေသည်မှာ ဘောဇန သဒ္ဒါကို
ဘောဇဉ်ဝတ္ထု ဟောတချက် ယူကြသည်။ မျှီခြင်းကြိယာ ဟော
တချက် ယူကြသည်။ ။လူတို့မည်သည် ကျမ်းဂန် စကားမျိုးကို
မကျမ်းကျင်ကြကုန်၊ထို့ကြောင့် တကျမ်းထည်း၌ပင် ယာဝကာ
လိကသဒ္ဒါနှင့်လာလာသမျှတို့ကို အတိုအတို လိုရင်းလိုရင်းတွင်
ကွက်၍ အနက်အဓိပ္ပါယ်ဘော်လိုက်သည်။ ။ထုတ်ပြခဲ့ပြီးသော
အဋ္ဌကထာဒီကာ ကြီးမှတပါး တခြားသောအဋ္ဌကထာကြီးဒီကာ
ကြီးတို့၌မူကားဝိကာလဘောဇန သိက္ခာပုဒ်၏အနက်ကို သာမည
သာ ဘွင့်ကြကုန်သည်။ ။ဤမျှသော စကားရပ်တို့ဖြင့် အဋ္ဌင်္ဂ
ဥပုသ်သည်သည် ရောဂါဟူသော ဂေလညအကြောင်း မရှိပါဘဲ

လျက် နေလွဲပြီးနောက်ဆေးသောက် ကွမ်းစားမှုကို ပြုခဲ့သည်
ရှိသော် ဝိကာလဘောဇန သိက္ခာပုဒ် ပျက်မည်မပျက်မည်ဟူ
သော အမေးပုစ္ဆာ၌ ဆေး၊ကွမ်း ဟူသော ယာဝဇိဝိကဝတ္ထု
သည် သိက္ခာပုဒ်ပျက်ရန်အင်္ဂါတွင် အပါအဝင်မဟုတ်ကြောင်း
ကို ဖြေဆိုလိုက်သည်။ ။**တရပ်။**

အချို့အယူ.....အချို့သော ဝိနိစ္ဆယ စာဟောင်းများ၌ကား
အကြောင်း မရှိဘဲလျက် နေလွဲသော အခါ
နောက်ကာလိကသုံးပါးကို စားသောက်ခဲ့သည် ရှိသော် ဝိကာလ
ဘောဇန သိက္ခာပုဒ် ပျက်ကြောင်းကို အဆိုပါရှိကြသည်။ ။
ဝိနိစ္ဆယ စာဟောင်းတို့၌ ပါရှိသည့် အတိုင်း ယခုကာလ၌လည်း
အချို့သောဆရာတို့အယူရှိကြသည်။ ။ယူကြပုံကား ဤဝိကာလ
ဘောဇန သိက္ခာပုဒ်အရာ၌ ရဟန်းနှင့်လူ အဆုံးအဖြတ် ထူးခြား
ကွဲလွဲခြင်းမရှိသင့်၊ ရဟန်းမှာ အာပတ်သင့်လျှင်လူမှာ သိက္ခာပုဒ်
အပျက် ဆိုရမည်။

ဝိကာလဘောဇန သိက္ခာပုဒ်၏ ဝိဘင်းပါဠိတော် အာပတ္တိ
ဝါရ၌။ “ယာမကာလိကံ၊ သတ္တာဟကာလိကံ၊ ယာဝဇိဝိကံ၊
အာဟာရတ္ထာယပဋိဂ္ဂဏှာတိ၊ အာပတ္တိဒုက္ကဋ္ဌဿ၊ အဇ္ဈောဟာရေ
အဇ္ဈောဟာရေ အာပတ္တိဒုက္ကဋ္ဌဿ”ဟူ၍ ဟောတော်မူသည်။

၎င်းပါဠိတော် အနာပတ္တိဝါရမှာလည်း—

အနာပတ္တိယာမကာလိကံ၊ သတ္တာဟကာလိကံ၊ ယာဝဇိဝိကံ၊
သတိပစ္စယေတုဉ္ဇတိ။ ။ဟူ၍ ဟောတော်မူပေသည်။

အဓိပ္ပါယ်အထက်ပါပါဠိတော်၌ အဓိပ္ပါယ်ကား ရဟန်း
တို့အား နေလွဲသောအခါ နောက်ကာလိက သုံး
ပါးကို အာဟာရအကျိုးငှါ အကပ်ခံခဲ့လျှင် ဒုက္ကဋ္ဌအာပတ်သင့်၏၊
မျိုးခဲ့လျှင် မျိုးတိုင်း၊မျိုးတိုင်း ဒုက္ကဋ္ဌအာပတ်သင့်၏ ဆိုလိုသည်၊
နောက်ပါဠိတော်၏ အဓိပ္ပါယ်ကား အဖျော်ရည်မျိုးဟူသော
ယာမကာလိကကို မွတ်သိပ်ခြင်း အကြောင်းနှင့် သောက်ခဲ့သော်

အာပတ်မသင့်၊ ထောပတ်၊ တင်လဲစသော သတ္တာဟ ကာလိကကို
 ၎င်း၊ ဇီးဖြူ၊ သျှိသျှား အစရှိသော ယာဝဇီဝိကကို၎င်း၊ အနာရောဂါ
 ဟူသော ဂေလညအကြောင်းနှင့် သုံးဆောင်ခဲ့သော် အာပတ်မသင့်
 ဆိုလိုသည်။ ။ ထိုကာလိကသုံးမျိုးကို ၎င်းအကြောင်းမရှိဘဲ နေလွဲ
 သောအခါ သုံးဆောင်ခဲ့လျှင် သင့်သော ဒုက္ခနှင့်အာပတ်သည်
 အခြားက လာ၍ သင့်သော အာပတ်မဟုတ်၊ ဝိကာလ ဘောဇန
 သိက္ခာပုဒ်၏ ဝိဘင်းက ထွက်သော အာပတ်ပင် ဖြစ်ပေသော
 ကြောင့် ဝိကာလဘောဇန အာပတ်ပင် ဖြစ်သတည်း၊ ထို့ကြောင့်
 အဋ္ဌကထာတို့၌ သန္နိဓိစသော သိက္ခာပုဒ်များသို့ရောက်သောအခါ
 ထိုအာပတ်ကို ဝိကာလဘောဇန သိက္ခာပုဒ် ဖြစ်သင့်သည်ဟု
 အဆို ပါသတည်း။ ။ ထိုဒုက္ခနှင့် အာပတ်သည် ရဟန်းတို့အား
 ဝိကာလဘောဇန သိက္ခာပုဒ်နှင့် သင့်သောအာပတ် ဖြစ်ခဲ့လျှင်
 လည်း ထိုအာပတ် အရာ လူတို့မှာလည်း ဝိကာလဘောဇန သိက္ခာ
 ပုဒ်အပျက်မဟုတ်လော။

အလုပ်သမားဥပုသ်သည်.....ရဟန်းတို့၏ ဝိကာလ ဘောဇန
 သိက္ခာပုဒ် အပျက် အင်္ဂါတွင်

နောက်ကာလိကသုံးပါး ပါသင့်သကဲ့သို့ လူတို့၏ဝိကာလဘောဇန
 သိက္ခာပုဒ် အပျက်အင်္ဂါတွင် နောက်ကာလိက သုံးပါး ပါသင့်
 ကြောင်းကိုလည်း အနာထပိဏ်သဌေးကြီး၏ လုပ်သား ဥပုသ်
 သည် ဝတ္ထုသည် သက်သေပင်တည်း။ ။ ထိုဥပုသ်သည်အား
 ညဉ့်အခါ၌ လေနာရောဂါ အပြင်းအထန်ဖြစ်လေ၏၊ သဌေးကြီး
 သိ၍ စတုမရကို သောက်ပါဟုပေးလေသော် အရှင်တို့ သောက်
 ကြပါကုန်၏ လောဟု မေးပေ၏၊ ငါတို့မှာ အနာရောဂါ မရှိ၍
 မသောက်ကြသည်ဟု ဆိုပေသော် တနေ့လုံးလုံး ဥပုသ်ရသော
 အရှင်တို့မှ မသောက်ကြသည်ကို နေ့ထက်ဝက်မျှ ဥပုသ်ရသော
 အကျွန်ုပ်မသောက်ပါပြီဟု ပယ်လေ၏၊ ထိုညဉ့်၌ပင် ထိုရောဂါ
 ဖြင့် သေဆုံး၍ ရုက္ခဇိုင်းနတ်ဖြစ်လေ၏။ ။ ဤကားသဌေးကြီး၏
 လုပ်သား ဥပုသ်သည်၏ ဝတ္ထုတည်း။

ဤဝတ္ထု၌ ငါတို့မှာ အနာရောဂါမရှိ၍ မသောက်ကြသည် ဟူသော သဋ္ဌေးကြီး စကားကို ထောက်၍ လူတို့၏ ဝိကာလဘောဇန သိက္ခာပုဒ်အပျက်အင်္ဂါတွင် နောက်ကာလိက သုံးပါး ပါသင့်ကြောင်းကို သိသာထွေသည် မဟုတ်လော။ ။အထက်က ထုတ်ပြခဲ့သော အဋ္ဌကထာဋီကာတို့၌ ယာဝကာလိကကိုသာ ဆိုကြသည်မှာလည်း ယာဝကာလိကဝတ္ထုကို နေလွဲသောအခါ မျိုးလျှင် အကြောင်းရှိမရှိ မရွေးရ၊ ဧကန္တသိက္ခာပုဒ် ပျက်တော့သည်၊ နောက်ကာလိက သုံးပါးကို မျိုးရာဋ္ဌကား အကြောင်းမရှိဘဲ မျိုးပျက်ပေသည်၊ အကြောင်းရှိ၍ မျိုးပေလျှင် မပျက်ပေ၊ ဤသို့ ဧကန်ပျက် မဟုတ်၊ အနေကန်ပျက်ဖြစ်ပေ၍ အပျက်အင်္ဂါတွင် နောက်ကာလိကသုံးပါးကို မျိုးရာဋ္ဌ မဆိုကြပေသည်ဟု ယူပေမှ ထိုအဋ္ဌကထာ ဋီကာနှင့် အနာထပိဏ်ဝတ္ထု ညီညွတ်ကြမည် မဟုတ်လော။ ။ထို့ကြောင့် အကြောင်းမရှိဘဲ နေလွဲပြီးနောက် ဆေးသောက်၊ ကွမ်းစားမှုသည် ဝိကာလဘောဇန သိက္ခာပုဒ် အပျက်အင်္ဂါ အပါအဝင် စင်စစ်ဧကန် ဖြစ်သတည်း။ ။ဤကား ဥပုသ်သည်တို့အား ဂေလည အကြောင်းမရှိဘဲ နေလွဲပြီးနောက် ဆေးသောက်မှု၊ ကွမ်းစားမှုကို သိက္ခာပုဒ် အပျက်အင်္ဂါပြု၍ ပြောဟောကြကုန်သော ဆရာတို့၏ အလိုပေတည်း။

အဖြေကိုဆိုပေအံ့.....ဝိကာလဘောဇန သိက္ခာပုဒ်သည် အလွန် ပေါ့သော ပဏ္ဏတ္တိဝဇ္ဇ သိက္ခာပုဒ် ဖြစ်သည်။ သုရာပါန သိက္ခာပုဒ်သည် အလွန်လေးသော လောကဝဇ္ဇ သိက္ခာပုဒ်ကြီးဖြစ်သည်။ ။ထိုသုရာပါနလောကဝဇ္ဇ သိက္ခာပုဒ်ကြီးများ၌ပင် ရဟန်းတို့မှာ အာပတ်သင့်တိုင်း လူတို့မှာ သိက္ခာပုဒ် ပျက်သည်မဟုတ်။ ။ထို့ကြောင့် ပဗ္ဗဇနက အဋ္ဌကထာ၌—

မဇ္ဇပါနေ ပန ဘိက္ခုနော အဇာနိတွာပိ ဗီဇတော ပဋ္ဌာယ မဇ္ဇံ ပိဝန္တံယံ ပါစိတ္တိယံ၊ သာမဏေရော ဇာနိတွာဝ ပိဝန္တော သီလ

ဘေခံ အာပဇ္ဇတိ၊ နအဇာနိတွာ၊ သာမဏေရာနံ မဇ္ဇပါနံ သမိတ္တကံ ပါရာဇိကဝတ္ထု၊ အယံဝိသေသော။ ။ဟူ၍မိန့်သည်။

မဇ္ဇပါနေပန၊ သေရည်သေရက်သောက်မှု၌ကား။ ဘိက္ခုနော၊ ရဟန်းအား။ အဇာနိတွာပိ၊ သေရည်မှန်း၊ သေရက်မှန်းမသိမူ၍လည်း။ ဗီဇတော၊ သေမျိုးစေ့မှ။ ပဋ္ဌာယ၊ စ၍။ မဇ္ဇံ၊ သေရည်သေရက်ကို။ ပိဝန္တဿ၊ သောက်မိသည်ရှိသော်။ ပါမိတ္တိယံ၊ ပါမိတ်အာပတ်သင့်၏။ သာမဏေရော၊ သာမဏေသည်။ ဇာနိတွာဝ၊ သေရည်မှန်း၊ သေရက်မှန်းသိ၍သာလျှင်။ ပိဝန္တော၊ သောက်သည်ရှိသော်။ သီလဘေခံ၊ သီလပျက်ခြင်းသို့။ ဝါ၊ သိက္ခာပုဒ်ပျက်ခြင်းသို့။ အာပဇ္ဇတိ၊ ရောက်၏။ အဇာနိတွာ၊ သေရည်မှန်း၊ သေရက်မှန်းမသိမူ၍။ ပိဝန္တော၊ သောက်မိသည်ရှိသော်။ သီလဘေခံ၊ သီလပျက်ခြင်းသို့။ ဝါ၊ သိက္ခာပုဒ်ပျက်ခြင်းသို့။ နအာပဇ္ဇတိ၊ မရောက်။ သာမဏေရာနံ၊ သာမဏေတို့၏။ မဇ္ဇပါနံ၊ သေရည်သေရက်သောက်မှုသည်။ သမိတ္တကံ၊ သမိတ္တကဖြစ်သော။ ပါရာဇိကဝတ္ထု၊ ပါရာဇိကမှုပေတည်း။ အယံ၊ ဤသည်ကား။ ဝိသေသော၊ ရဟန်းသာမဏေအထူးပေတည်း။ ။အနက်။ ။ဤအဋ္ဌကထာ၌သာမဏေကို ဆိုသဖြင့် လူတို့မှာလည်း သေရည်မှန်း သေရက်မှန်းသိ၍ သောက်မှသာ ဆောက်တည်သော သိက္ခာပုဒ်ပျက်သည်ဟူသော အနက်သည် အလွန် ထင်ရှားလေသည်။ ။တရပ်။

ထပေတွာတုလိကံ သဗ္ဗာနေဝ ဂေါနကာဒိနိ ရတနပရိသိဗ္ဗိတာနိပိ ဝနန္တိ။ ။သီလက္ခန္ဓာအဋ္ဌကထာ။

တုလိကံ၊ လဲသွတ်သော အခင်းကို။ ထပေတွာ၊ ချန်ထား၍။ သဗ္ဗာနေဝ၊ အလုံးစုံသာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော။ ဂေါနကာဒိနိ၊ ဂေါနကအစရှိကုန်သော မဟာသယနအခင်းတို့သည်။ ရတနပရိသိဗ္ဗိတာနိပိ၊ ရတနာတို့နှင့် ချုပ်အပ်ကုန်သော်လည်း။ ဝနန္တိ၊ အပ်ကုန်၏။ ။အနက်။ ။

၁၄၂ ဝိကာလဘောဇနသိက္ခာပုဒ်အဆုံးအဖြတ်

သုတ္တန္တိကဒေသနာယပန ဂဟဋ္ဌာနံပိ ဝသေန ဂုတ္တတ္တာ တေ သံ သင်္ဂဟဏတ္ထံ “ထပေတွာတုလိကံ သဗ္ဗာနေဝ ဂေါနကာဒိနိ ရတနပရိသိဗ္ဗိတာနိပိ ဝဇ္ဇန္တိ” တိ ဂုတ္တန္တိ အပရေ။ ။ သိလက္ခန္ဓံ ဋီကာသစ်။ ။ သာရတ္ထဒိပနီ။

သုတ္တန္တိကဒေသနာယပန၊ သုတ္တန် ဒေသနာတော်ကိုကား။ ဂဟဋ္ဌာနံပိ၊ လူဥပုသ်သည်တို့၏လည်း။ ဝသေန၊ အစွမ်းဖြင့်။ ဂုတ္တတ္တာ၊ ဟောတော်မူလေသောကြောင့်။ တေသံ၊ ထိုလူဥပုသ် သည်တို့ကို။ သင်္ဂဟဏတ္ထံ၊ ဥစ္စာသယန မဟာသယန သိက္ခာပုဒ်၌ သင်္ဂြိုဟ်ရေတွက်ခြင်းငှါ။ ထပေတွာတုလိကံ သဗ္ဗာနေဝ ဂေါန ကာဒိနိ ရတနပရိသိဗ္ဗိတာနိပိ ဝဇ္ဇန္တိ တိ၊ ထပေတွာ တုလိကံ သဗ္ဗာနေဝ ဂေါနကာဒိနိ ရတနပရိသိဗ္ဗိတာနိပိ ဝဇ္ဇန္တိ ဟူ၍။ ဂုတ္တံ၊ အဋ္ဌကထာဆရာမိန့်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အပရေ၊ တပါးသော ဆရာတို့ သည်။ ဝဒန္တိ၊ ဆိုကုန်၏။ ။ အနက်။

ဝိနည်းအဋ္ဌကထာ၌ ရတနာဖြင့် ချုပ်အပ်ကုန်သော ဂေါနက စသောအခင်းတို့သည် ရဟန်းတို့အား မအပ်ကုန်ဟု ဆို၏။ ။

ထို့ကြောင့် သုတ္တန်အဋ္ဌကထာ၌ ရတနာဖြင့် ချုပ်အပ်ကုန်သော် လည်း အပ်ပါကုန်၏ဟု ဆိုသည်မှာ လူဥပုသ်သည်တို့ကို ရည်၍ ဆိုသည်ဟူလိုသည်။ ။ ဤဋီကာတို့ကို ထောက်သော် ဥစ္စာသယန သိက္ခာပုဒ်မှာလည်း ရဟန်းတို့ အာပတ် သင့်တိုင်း လူတို့မှာ သိက္ခာပုဒ်မပျက်ဟု သိအပ်သည်။ ။ ဤသို့သော အဋ္ဌကထာ ဋီကာများကို ထောက်၍ လူရဟန်းနှစ်ဦး ဆိုင်ကြသော သိက္ခာပုဒ် စ၌ ရဟန်းတို့မှာ အာပတ်သင့်သော အမှုတိုင်း လူတို့မှာ သိက္ခာ ပုဒ် အပျက်မယူသာ၊ ရဟန်းတို့အာပတ်မှာ ဝိနည်းတော်အရာဖြစ် သည်၊ လူတို့သိက္ခာပုဒ်အပျက်မှာ သုတ္တန်အရာဖြစ်သည်၊ သုတ္တန် အဋ္ဌကထာတို့၌ ပြဆိုသော အင်္ဂါညီညွတ်မှ အပျက် ဆိုရမည်ဟု သိသာ လှပေသတည်း။ ။ ဤမျှသော စကားတို့ဖြင့် ဝိကာလ ဘောဇန သိက္ခာပုဒ်အရာမှာ ရဟန်းနှင့်လူ အဆုံးအဖြတ် ထူးခြား

ကွဲလွဲခြင်းမရှိသင့်၊ ရဟန်းတို့မှာ အာပတ် သင့်လျှင် လူတို့မှာ သိက္ခာပုဒ် အပျက်ဆိုရမည်ဟူသော ဆရာတို့အယူကို ဖြေလိုက်သည်။ ။တရပ်။

ဝိကာလဘောဇနသိက္ခာပုဒ်ရင်း၌ နေလွဲသောအခါ ယာဝကောလိက ဝတ္ထုကိုမျှီခဲ့လျှင် ပါဗိတ်အာပတ်သင့်သည်။ ။အကြောင်းမရှိဘဲ နောက်ကာလိက သုံးပါးကို မျှီခဲ့လျှင် ၎င်းသိက္ခာပုဒ်၏ အန္တရာပတ္တိဝါရ၌ ဒုက္ကဋ်သင့်ကြောင်းလာသည်။ ။အန္တရာပတ္တိဝါရမည်သည် သိက္ခာပုဒ် အသီးအခြားလာရှိသည်၊ အန္တရာပတ္တိဝါရ၌လာသော ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်လျှင်ပင် ဝိကာလ ဘောဇန မူလသိက္ခာပုဒ်ရင်း ပျက်ပြီဟူ၍ ရဟန်းတို့မှာပင် မဆိုသာ။ ။ အန္တရာပတ္တိဝါရမည်သည် ပါရာဇိက သိက္ခာပုဒ်ကြီးလေးပါးတို့မှလည်း လာသည်ပင်ဖြစ်သည်။ ။ပဌမပါရာဇိက သိက္ခာပုဒ်ကြီး၏ အန္တရာပတ္တိဝါရ၌လာသော ဒုက္ကဋ်အာပတ်ငယ် သင့်ရုံမျှနှင့် ပဌမပါရာဇိက သိက္ခာပုဒ်ကြီးပျက်ပြီ၊ ပါရာဇိက ကျပြီမဆိုသာပေ။

ထို့အတူ.....ဒုတိယ၊ တတိယ၊ စတုတ္ထပါရာဇိကသိက္ခာပုဒ်ကြီးတို့၌ လာသော ဒုက္ကဋ်ထုလ္လစဉ်း အာပတ်ငယ် သင့်ရုံမျှနှင့် ပါရာဇိက သိက္ခာပုဒ်ကြီး ပျက်ပြီ၊ ပါရာဇိက ကျပြီ၊ လူဖြစ်ပြီမဆိုသာပေ။ ။သံဃာဒိသိသ်သိက္ခာပုဒ်ကြီး ၁၃-ပါးတို့၌လည်း အန္တရာအာပတ်ငယ် အသီးအသီး လာသည်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအန္တရာ အာပတ်ငယ် သင့်ရုံမျှနှင့် မူလသိက္ခာပုဒ်ကြီး ပျက်ပြီ၊ သီလဝိပတ္တိဆိုက်ပြီ၊ ဂုဠာနကံထိုက်ပြီ၊ ပရိဝါသ်မာနတ်ထိုက်ပြီမဆိုသာပေ။ ။ထို့အတူ အကြောင်းမရှိဘဲ နေလွဲသော အခါနောက်ကာလိကသုံးပါးကိုမျှီမိ၍ ရဟန်းတို့မှာ အန္တရာပတ္တိ ဒုက္ကဋ်သင့်ရုံမျှနှင့် ဝိကာလဘောဇန မူလသိက္ခာပုဒ်ကြီး ပျက်ပြီဟူ၍ မဆိုသာပေ။ ။မူလသိက္ခာပုဒ်ကြီး၏ အပျက် အင်္ဂါတွင် ယာဝကောလိကဝတ္ထုကိုသာ ပြဆိုကြသော အဋ္ဌကထာ ဒီကာတို့နှင့်အညီ နေလွဲသောအခါ ယာဝကောလိက ဝတ္ထုကို မျှီမှသာ

၁၄၄ ဝိကာလဘောဇနသိက္ခာပုဒ်အဆုံးအဖြတ်

ဝိကာလဘောဇနသိက္ခာပုဒ် ပျက်သည်ဟု ဆိုထိုက်ပေသည်။ ။
သုတ္တန်လာ ဝိကာလဘောဇန သိက္ခာပုဒ်ကို ဆောက်တည်သော
လူတို့မှာမူကား ထိုအန္တရာပတ္တိဝါရ၌လာသော နောက်ကာလိက
သုံးပါးအတွက် အပျက်အင်္ဂါမဆိုင်ပေ။ ။ဤကား ရဟန်းတို့မှာ
အကြောင်းမရှိဘဲ နေလွဲသောအခါ နောက်ကာလိက သုံးပါးကို
မျှမိ၍ အန္တရာပတ္တိဝါရမှာ လာသော ဒုက္ခဒုခါအပတ် သင့်ခဲ့လျှင်၊
လူတို့မှာလည်း ထိုကာလိကသုံးပါးကို ထို့နည်းအတူ မျှမိခဲ့လျှင်၊
ဝိကာလဘောဇန သိက္ခာပုဒ်ပျက်ရမည်ဆိုသော အယူကို ဖြေဆို
ချက်တည်း။ ။**တရပ်။**

အနာထပိဏ်သဌေး..... ဝတ္ထု၌ စတုမရမည်သည် နောက်
ကာလိက သုံးပါးတွင် သတ္တာဟ
ကာလိက ဝတ္ထုပေတည်း။ ။ထိုဝတ္ထုကို သဌေးမင်းကြီးတို့
သုံးဆောင်ကြပါ၏ လောဟု မေးလေရာ ငါတို့မှာ အနာရောဂါ
မရှိ၍ မသုံးဆောင် ကြသည်ဟု ဆိုသော **သဌေးကြီးစကား**
တချက်။ ။တရက်လုံးလုံး ဥပုသ်ရသော သဌေးကြီး တို့မှ
မသုံးဆောင်ကြလျှင် နေ့ထက်ဝက်မျှဥပုသ်ရသော အကျွန်ုပ်လည်း
မသုံးဆောင်ပါပြီဟု **လုလင်က ဆိုသော စကားတချက်။** ။ထို့
နှစ်ချက်တွင် သဌေးကြီးစကားကို ထောက်၍ နောက်ကာလိက
သုံးပါးကို အကြောင်းမရှိဘဲ နေလွဲသောအခါ သုံးဆောင်လျှင်
ဝိကာလဘောဇန သိက္ခာပုဒ် ပျက်သည်ဟု ယူခဲ့ချေသော်
လုလင် စကားကို ထောက်ထား၍ ထိုလုလင်သည် ဂေလည
အကြောင်း ထင်ရှားရှိလျက် စတုမရကို မသုံးဆောင်ဘဲ အသက်
ကိုအသေခံလေရကား အကြောင်းရှိသော်လည်း မသုံးဆောင်ရ၊
သုံးဆောင်ခဲ့လျှင် သိက္ခာပုဒ်ပျက်သည်ဟု ယူပါတော့လော ဆို
ရန်။

ဂေလညအကြောင်းရှိလျက်နှင့် မသုံးဆောင်ဘဲအသေခံသော
ထိုလုလင်အမှုမှာ သိက္ခာပုဒ် ပျက်မှုကြောင့် မသုံးဆောင်သည်

မဟုတ်၊ သိက္ခာပုဒ် လျော့ပါးမှုကြောင့် မသုံးဆောင်သံသည်။ သိက္ခာပုဒ်ကို အသက်မျှမက ရိုသေလှသော သဒ္ဓါတရားအတွက် သက်သက်သာ ဖြစ်ပေသည်ဟု ဖြေပေ လိမ့်မည်။ ။ထိုအခါ ဟုတ်ထုပြီ၊ သိက္ခာပုဒ်ပင်မပျက်သော်လည်း လျော့ပါးရန် အချက် ထင်၍ ထိုလုလင်သည် မသုံးဆောင်သကဲ့သို့ သဋ္ဌေးကြီးများ လည်း လျော့ပါးရန်အတွက်ကြောင့်ပင် မသုံးဆောင်ကြပေသည်။ ပျက်ရန် အတွက်ကြောင့် မသုံးဆောင်ကြသည် မဟုတ်ဟု ဆိုခဲ့ သည်ရှိသော် အပျက်အင်္ဂါတွင် ယာဝကောလိက ဝတ္ထုကိုသာ ပြဆိုကြသော အဋ္ဌကထာ ဋီကာများနှင့်လည်း တပြေးထည်း ညီညွတ်ကြသည် မဟုတ်လော၊ ပျက်ရန် အတွက်ကြောင့် မသုံး ဆောင်ကြ ဆိုသည်ဟု ယူခဲ့သော် ယာဝကောလိက ဝတ္ထုကိုသာ အင်္ဂါအချုပ်လုပ်၍ ထားကြသော အဋ္ဌကထာ ဋီကာတို့နှင့် ဆန့် ကျင်ရာသည် မဟုတ်လော။

(ထို့ကြောင့်ဝတ္ထုသက်သေဆိုသည်မှာ သဒ္ဓါတရားသို့လိုက်၍ ဖြစ်ကြ သည်၊ သိက္ခာပုဒ်၏အချုပ်အင်္ဂါသည်သာ ပမာဏ ဖြစ်ပေသည်။ ။ဤကား အနာထပိဏ်ဝတ္ထုကို ဖြေဆိုချက်တည်း။)

ယာဝကောလိက ဝတ္ထုမှာ.....နေလွှဲသော အခါ ဂေလည အကြောင်း ရှိသည် ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မျှီမိလျှင် အာပတ် ဧကန်သင့်တော့သည် ဖြစ်၍ အပျက်အင်္ဂါတွင်ပါပေသည်။ နောက်ကောလိက သုံးမျိုးမှာမူကား ဂေလည၊ ပိပါသ အကြောင်းမရှိဘဲမျှီမှ အာပတ် သင့်သည်။ အကြောင်းရှိ၍မျှီလျှင် အာပတ်မသင့်၊ ဤသို့အာပတ်သင့်မှု ဧကန် မဟုတ်၊ အနေကန် ဖြစ်သောကြောင့် အပျက်အင်္ဂါတွင် မပါပေ သည် ဟူသော စကားမှာလည်း သိက္ခာပုဒ်တို့၏ အချုပ်အင်္ဂါ မည်သည် ပျက်ရန်ရှိသမျှကို ချန်ရသည်မဟုတ်၊ ယာဝကောလိက ဝတ္ထုနှင့် တပေါင်းထည်း မချုပ်သာလျှင် ဝတ္ထုအားလျော်စွာ ခွဲ၍သော်လည်း ချုပ်ရသည်။ ယာဝကောလိကဝတ္ထုလည်း မှန်စေ၊ နေလည်းလွှဲစေ၊ အကြောင်းလည်း ကင်းစေ၊ မျှီစေ၊ လေးပါး

၁၄၆ ဝိကာလဘောဇနသိက္ခာပုဒ်အဆုံးအဖြတ်

တရပ်။ ။ ကြွင်းသော ကာလိကသုံးပါးတွင် တပါးပါးလည်း ဖြစ်စေ၊ နေလည်းလွဲစေ၊ အကြောင်းလည်းကင်းစေ၊ မျှီစေ၊ လေးပါးတရပ်။ ။ ဤသို့ခွဲ၍သော်လည်း ချုပ်ရသည်။ ပျက်ရန်ရှိသမျှကို ချန်ရသည်မဟုတ်။ ထိုသို့လည်းအချုပ်မရှိခဲ့။ ထို့ကြောင့် အာပတ်သင့်မှု၊ သိက္ခာပုဒ်ပျက်မှု အနေကန် ဖြစ်သောကြောင့် မပါသည်မဟုတ်။ သိက္ခာပုဒ် ပျက်မှုပင် မဟုတ်သောကြောင့် မပါလေသတည်း။

(ဤတွင်ရှေ့ကား ဥပုသ်သည်တို့၏ အကြောင်းမရှိဘဲ နေလွဲကွမ်းစားဆေးဝါး၊ ဆေးသောက်မှုများသည် ဝိကာလဘောဇန သိက္ခာပုဒ် အပျက်အင်္ဂါတွင် အပါအဝင်မဟုတ်ကြောင်းကို ဖြေဆိုလိုက်သောအခန်း ပြီး၏။)

ဒုတိယပုစ္ဆာဖြေဆိုချက်

မေထုန်ငယ်ခုနစ်ပါး...အညှိုးအင်္ဂါတွင်ပါမည်မပါမည်မေးရာ၌။ ။ ယခုကာလ ရှိရှိသမျှသော ပုထုဇဉ်လူရှင်ရဟန်းတို့၏ သီလစုသည် အညှိုးအင်္ဂါမှ လွတ်ခဲ့လေစွ။ ။ အညှိုးအင်္ဂါကို ဝိသုဒ္ဓိမဂ်မှာ လာသည့်အတိုင်း ဆိုလိုက်အံ့။ ။ မေထုန်ငယ်ခုနစ်ပါးမှ မလွတ်မကင်းသော သီလသည် ညှိုးသောသီလမည်၏။ ။ မေထုန်ငယ်ခုနစ်ပါးဆိုသည်ကား-

၁။ မာတုဂါမဏိအနင်းအနှိပ် အဆုပ်အနယ်ကို သာယာခြင်းတပါး။

၂။ မာတုဂါမနှင့်တကွ ရယ်ဘွယ်၊ ရှင်ဘွယ်၊ ကျီစယ်၊ ကျီစား ပြောဆိုသာယာခြင်းတပါး။

၃။ မာတုဂါမနှင့် အချင်းချင်း စိန်းစိန်းစိုက်စိုက် ကြည့်ရှုသာယာမှု တပါး။

၄။ မာတုဂါမဏိ အသံကို အနီးအဝေးကကြားရ၍ သာယာမှုတပါး။

၅။ ရှေးရှေးသောအခါက မာတုဂါမနှင့် ပျော်ပါးဘူးသည်ကို အမှတ်ရ၍ တအောက်မေ့မေ့ သာယာခြင်းတပါး။

၆။ တပါးသောသူတို့ မာတုဂါမနှင့် ပျော်ပါး၍ နေသည်ကို မြင်၍၊ကြား၍ သာယာခြင်းတပါး။

၇။ ယခုစောင့်ထိန်းသောဥပုသ်သီလ၏အကျိုးကို နောင်နတ် သွီး နတ်သားဖြစ်၍ ခံစားစံစားလိုသော စိတ်ညွတ်ခြင်းတပါး။

ဤခုနစ်ပါးသည် မေထုန်ငယ် ခုနစ်ပါးမည်၏။ ။ထိုခုနစ်ပါး တွင် တပါးပါးနှင့် စွန်းငြိသောသီလသည် သီလညှိုး၊ သီလကျိုး၊ သီလပျက်၊မည်၏။

ဗြာဟ္မဏ၊ပုစ္ဆား။ဣဒံပိ၊ဤခုနစ်ပါးတွင်တပါးပါးနှင့်ယှဉ်သော အမှုသည်လည်း။ ဗြဟ္မစရိယဿ၊ ဥပုသ်သီလဟု ဆိုအပ်သော မြတ်သော အကျင့်၏။ ခဏ္ဍမ္ပိ၊ ကျိုးသည်လည်း မည်၏။ ဆိဒ္ဓမ္ပိ။ ပေါက်သည်လည်း မည်၏။ သဗလမ္ပိ၊ ကြောင်သည် ကျားသည် လည်း မည်၏။ ကမ္မာသမ္ပိ၊ ပြောက်သည် ကျားသည်လည်း မည် ၏။ ။သတ္တနိပါတ် အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်။

ဤသို့လာသော ပါဠိတော်မြတ်ကိုနှလုံးထား၍ တနေ့တရက်မျှ စောင့်ထိန်းရသော သီလကို ထိုခုနစ်ပါးသောညှိုးနွမ်းခြင်းမှကင်း လွတ် စင်ကြယ်စေခြင်းငှာ ဥပုသ်နေ့၌ တထပ်စာ ထမင်းကို စောစောစား၍ ဥပုသ်ခံယူပြီးနောက် တနေ့ပတ်လုံး မာတုဂါမ တို့နှင့် မတွေ့ရမမြင်ရ၊အသံစကားကိုမျှ မကြားရသော နေရာ၌ နေခြင်းငှာ သင့်မြတ်လှလေသတည်း။ ။ထိုမှ တပါးလည်း။

အပရာယစ ကောဓေ၊ ဥပနာဟော၊ မက္ခော၊ ပဇ္ဇာသော၊ ဣဿာ၊ မစ္ဆရိယံ၊ မာယာ၊သာထေယျံ၊ ထမ္ဘော၊မာနော၊အတိ မာနော၊မဒေါ၊ပမာဒေါတိအာဒိနံ ပါပဓမ္မာနံ အနုပ္ပတ္တိယာ။

ဟူသော ဝိသုဒ္ဓိမဂ်နှင့်အညီကောဓ၊ဥပနာဟ၊အစရှိသော ပါပ ဓမ္မတို့နှင့်လွတ်ကင်းမှ အကျိုး အပေါက် အပြောက်အကျား လွတ် သည်ဟု ဆိုပြန်သောကြောင့်။

ညှိုးနွမ်းကြောင်းများ.....ကောဓ၊အမျက်ထွက်၍ ဥပုသ်ကျိုး ခြင်းတပါး။ ဥပနာဟ၊ ရန်ငြိုးဘွဲ့၍ ဥပုသ်ကျိုးခြင်းတပါး။မက္ခ၊သူ့ ကျေးဇူးကိုချေ၍ ဥပုသ်ကျိုးခြင်း

တပါး။ပဋ္ဌာသ၊သူတပါးအညံ့ အဖျင်းဖြစ်အောင်ပြု၍ ဥပုသ်ကျိုး
ခြင်းတပါး။ ဣဿာ၊သူတပါးကို ပြုစု၍ ဥပုသ်ကျိုးခြင်း တပါး။
မစ္ဆရိယ၊ဝန်တို၍ ဥပုသ်ကျိုးခြင်းတပါး။ မာယာ၊ မိမိ၌ရှိသော
အပြစ်ကို ဖုံးလွှမ်းမှုကြောင့် ဥပုသ်ကျိုးခြင်းတပါး။ သာထေယျ၊
မိမိ၌ မရှိသော ဂုဏ်ကို အရှိပြု၍ ပြုခြင်းကြောင့် ဥပုသ်ကျိုးခြင်း
တပါး။ ထန္တ၊ ကိုင်းညွတ်ထိုက်သောသူကို မကိုင်းမညွတ်ပြုခြင်း
ကြောင့် ဥပုသ်ကျိုးခြင်းတပါး။ မာန၊ နှလုံးနေ မြင့်မြင်းကြောင့်
ဥပုသ်ကျိုးခြင်း တပါး။ အတိမာန၊ နှလုံးနေ အလွန်မြင့်မြင်း
ကြောင့် ဥပုသ်ကျိုးခြင်းတပါး။မဒ၊ မာန်ယစ်ခြင်းကြောင့် ဥပုသ်
ကျိုးခြင်းတပါး။ပမာဒ၊မေ့လျော့ကြောင်းဖြစ်သော အဖျင်းအချော်
အသော့ အသွမ်းတို့ကို ပြုခြင်းကြောင့် ဥပုသ်ကျိုးခြင်းတပါး။
အတ္တုက္ကံသန၊ မိမိဘက်ကို အမြတ်အသာ ပြုခြင်းကြောင့် ဥပုသ်
ကျိုးခြင်း တပါး။ပရဝတ္တန၊ သူတပါးဘက်ကို အယုတ်အညံ့ပြုခြင်း
ကြောင့် ဥပုသ်ကျိုးခြင်းတပါး။ နိန္ဒာ၊ သူတပါးကို မျက်မှောက်၌
ကဲ့ရဲ့ခြင်းကြောင့် ဥပုသ်ကျိုးခြင်းတပါး။ ဂရဟာ၊ သူတပါးကို
မျက်ကွပ်၌ကဲ့ရဲ့ခြင်းကြောင့် ဥပုသ် ကျိုးခြင်းတပါး။

ဤသို့အစရှိသည်ဖြင့် ဥပုသ်ကျိုးရန်၊ ညှိုးနွမ်းရန် ပါပ ဓမ္မတို့
သည် အလွန်များပြားကုန်သည်။ ထို့ကြောင့် ယခုကာလ မြင်မြင်
သမျှသောလူလူရှင်ရှင် ပုထုဇဉ်တို့၏ သီလသည် အညှိုး အင်္ဂါမှ
လွတ်ခဲ့စွဟု ဆိုပေသည်။

ဥပုသ်ကျိုးမှု ၂-မျိုး.....ဥပုသ် ကျိုးခြင်းသည် နှစ်ပါးရှိ၏။

ခံယူဆောက်တည်မှုပျက်အောင်ကျိုး
ခြင်းတပါး၊ အကျိုး အာနိသင်သိမ်ဖျင်းရုံမျှကျိုးခြင်းတပါး။ ။ထို
နှစ်ပါးတို့တွင် ထိုထို သိက္ခာပုဒ်တို့၌ ပြအပ်သော အပျက်အင်္ဂါ
ပြည့်စုံအောင် လွန်ကျူးမှုသည် ခံယူဆောက်တည်မှုပျက်အောင်
ကျိုးခြင်းမည်၏။ ။ပြဆိုခဲ့ပြီးသောမထုန်ငယ်ခုနစ်ပါးတွင် တပါး
ပါးနှင့် ငြိစွန်းမှု၊ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ပါပ ဓမ္မတို့တွင် တပါးပါးနှင့်ငြိစွန်း
မှုသည် အကျိုးအာနိသင် သိမ်ဖျင်းရုံမျှသောကျိုးခြင်းမည်၏။ ။

ဂေလည အကြောင်းမရှိဘဲ နေလွဲ ကွမ်းစား၊ဆေးဝါး၊ဆေး
သောက်မှုသည် ထိုအမှုကို သာယာသော ကိလေသာ မှုပင်ဖြစ်
ချေသည်။ထို့ကြောင့် အညှိုးမှုစုတွင် ပါဝင်ရာသောအခွင့် ရှိသည်
ဖြစ်၍ အနာရောဂါဟူသော ဂေလညအကြောင်း မရှိဘဲ နေလွဲကွမ်း
စား၊ဆေးဝါးဆေးသောက်မှုကို ပြုခဲ့သည်ရှိသော် ဝိကာလ ဘော
ဇန သီလဥပုသ်ညှိုးသည်၊ အကျိုးအာနိသင်ညံ့သည်ဟူ၍ဆိုရပေ
မည်။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း။

အပ္ပိစ္ဆတာ၊ သန္တုဋ္ဌိတာ၊ သဇ္ဈေခတာဒီနံစ ဂုဏာနံ ဥပ္ပတ္တိ
ယာ သင်္ဂဟိတော။ ။ဟူသော ဝိသုဒ္ဓိမဂ်နှင့်အညီ။

အလိုနည်းခြင်း၊ရောင့်ရဲခြင်း၊ ခေါင်းပါးခြင်း စသော ဂုဏ်တို့
နှင့် ယှဉ်သော သီလမှ အကျိုး အပေါက်လွတ်သည်။ ထိုဂုဏ်နှင့်
မယှဉ်မူ၍ မဟိစ္ဆတာ၊အသန္တုဋ္ဌိတာ၊အသဇ္ဈေခတာ အစရှိသော
အပြစ်တို့နှင့် ယှဉ်ခဲ့ပြန်မူ အကျိုး အပေါက်မလွတ်သည်သာဖြစ်၏။

မဟိစ္ဆတာ၊မိမိအကျင့်ကိုသူတစ်ပါးတို့ သိကြားစေလို၊ထင်ရှား
စေလိုသောကြောင့် ဥပုသ်ကျိုးခြင်းတစ်ပါး။အသန္တုဋ္ဌိတာ၊ ယုတ်
ညံ့သော အဝတ်၊ ယုတ်ညံ့သောအစား၊ယုတ်ညံ့သောမြက်အခင်း၊
သစ်ရွက် အခင်း၊ စသည်တို့၌ ရောင့်ရဲခြင်းကို မပြုမူ၍ အဝတ်
ကောင်း၊အစားကောင်း၊ညောင်စောင်းမွေ့ရာ၊ကမ္ဘလာ ကော်ဇော
စသော အိပ်ရာ နေရာကောင်းတို့ကို သာယာ၍ ဥပုသ်ကျိုးခြင်း။
အသဇ္ဈေခတာ၊သိက္ခာပုဒ်အပျက်အင်္ဂါလွတ်ရုံမျှအားရ၍ ထို့ထက်
အလွန်မြိုးခြံမှု မရှိ၍ ဥပုသ်ကျိုးခြင်း။သင်္ဂဟိကာရာမတာ၊အပေါင်း
အဘော်၌ မွေ့လျော်သည့်အတွက် ဥပုသ်ကျိုးခြင်း။ ဘဿာရာ
မတာ၊ သူတော်ကောင်းတရားမှ အလွတ်ဖြစ်သော စကား၌
မွေ့လျော်သည့်အတွက် ဥပုသ်ကျိုးခြင်း။ ဤသို့ အစရှိသည်ဖြင့်
သီလညှိုးမှု၊ဥပုသ်ညှိုးမှုသည်အလွန်ပင် ပေါများလှလေသတည်း။

ဤစကားရပ်တို့ဖြင့်.....ဥပုသ် ခံယူ ပြီးသော နောက်၌ သစ်
ခေါက်ဆိုး၊သစ်ရွက်ဆိုး၊ ဖန်ရည်စွန်း

၁၅၀ ဝိကာလဘောဇနသိက္ခာပုဒ်အဆုံးအဖြတ်

သော အဝတ်မျိုး မှတပါး ပိတ်ဖြူ၊ ပိုးဖဲစသော အဝတ်ကောင်း အထည်ကောင်းမျိုး၊ သားဖြွမ်းထမင်း၊ သားဖြွမ်းဟင်းစသော အစားကောင်းမျိုး၊ သင်ဖြူးကော်ဇောစသော အိပ်ရာ နေရာ ကောင်းမျိုး၊ နေမလွဲမိပင် ဆေးကောင်း၊ ကွမ်းကောင်း၊ လဘက်ကောင်းမျိုး၊ နေလွဲသော အခါဆေးကွမ်းမျိုးအလုံးစုံတို့၌ သန္တုဋ္ဌိ၊ သဗ္ဗေခကင်းကွာ၍ သာယာစွာ သုံးဆောင် သမျှသည် ဥပုသ်ကျိုးမှုချည်း ဖြစ်သတည်း။ ။ အဋ္ဌကထာ၌ ခဏ္ဍသဒ္ဓါနှင့် လာသော ကြောင့် အကျိုးဟူ၍ ဆိုပေသည်။ အကျိုး ဆိုသော်လည်း အပျက်ကျိုး မဟုတ်။ အညှိုး ကျိုးစုသာတည်း။ ။ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော အညှိုး စုသည် လူတို့၏ဥပုသ် သီလ၌သာမဟုတ်။ ရဟန်းတို့၏ သီလမှာလည်း နည်းတူပင်တည်း။ ။ ရဟန်းတို့၏ သီလ၌ ဝိနည်းနှင့်တိုင်းတာ၍ အာပတ်လွတ်ရုံမျှ စောင့်ထိန်းလျှင် အပျက်လွတ်၏။ အညှိုးအကျိုးမလွတ်။ ဆိုခဲ့ပြီးသော ပါပဓမ္မတို့မှ လွတ်ကင်းစင်ကြယ်သော သီလသည်သာ လူ့ သီလဖြစ်စေ၊ ရဟန်းသီလဖြစ်စေ၊ အနွမ်းအညှိုး အကျိုး အပေါက် အပြောက် အကျားကင်းရှင်း လေသတည်း။ ။ ခပ်သိမ်းသော ပုထုဇဉ်သတ္တဝါတို့သည် နှလှစဉ်အခါ၌ ဤကဲ့သို့သော အကျိုး အပေါက်အပြောက်အကျားကိုပင် အဖြူအစင်အကောင်းအမြတ်ပြုလုပ်၍ တဘဝထက် တဘဝ ရင့်သန်ကြအောင် ကျင့်ဆောင်အားထုတ်ကြရကုန်သည်။ ရင့်မာသော ဘဝသို့ ရောက်ကြမှ အထွတ် အထိပ် ဖြစ်သော သီလသို့ ရောက်နိုင်ကြကုန်သည်။

(အယံ၊ ဤဥပုသ်သည်တို့၏ နေလွဲကွမ်းစား၊ ဆေးဝါး၊ ဆေးသောက် အဆုံးအဖြတ်သည်။ သဋ္ဌိမေဝဿ၊ ၁၂၆၀-ပြည့်နှစ်၌၊ ဘဒ္ဒပဒေ၊ တော်သလင်းလ၌၊ နိဋ္ဌိတေ၊ အပြီး သို့ရောက်၏။)

ဝိကာလဘောဇန သိက္ခာပုဒ်အဆုံး
အဖြတ်ပြီး၏။



ပဓာနသုတ်ပါဠိ

နမောတဿဘဂဝတော အရဟတော
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

- ၁။ တံမံပဓာနပဟိတတ္ထံ၊ နဒိံနေရဉ္စရံပတိ။
ဝိပရက္ခမ္ဘဈာယန္တိ၊ ယောဂက္ခေမဿပတ္တိယာ။
- ၂။ နမုဗိ ကာရုဏံဝါစံ၊ ဘာသမာနော ဥပါဂမိ။
ကိသော တွမသိ ဒုဗ္ဗဏ္ဍော၊ သန္တိကေ မရဏံတဝ။
- ၃။ သဟဿဘာဂေါ မရဏဿ၊ ဧကံသော တဝဇိဝိတံ။
ဇိဝဘောဇိဝိတံသေယျော၊ ဇိဝံပုညာနိကာဟိသိ။
- ၄။ စရတောဗြဟ္မစရိယံ၊ အဂ္ဂိဟုတဉ္စရဟတော။
ပဟုတံဝတ တေပုညံ၊ ကိံပဓာနေန ကာဟိသိ။
- ၅။ ဒုဂ္ဂေါမဂ္ဂေါပဓာနာယ၊ ဒုက္ခရော ဒုရဘိသမ္ဘဝေါ။
ဣမာဂါတာ ဘဏံ မာရော၊ အဋ္ဌာ ဗုဒ္ဓဿ သန္တိကေ။
- ၆။ တံဘထာဝါဒိနိမာရံ၊ ဘဂဝါဧတဒဗြဟ္မိ။
ပမတ္တဗန္ဓုပါဝိမ၊ ယေနတ္ထေန ဣဓာဂတော။
- ၇။ အဏုမတ္တောပိပုညေန၊ အတ္ထောမယံနုပိဇ္ဇတိ။
ယောသဉ္စ အတ္ထောပုညေန၊ တေမာရောဝတ္တုမရဟတိ။
- ၈။ အတ္ထိသဒ္ဓါ တပေါ ဝိရိယံ၊ ပညာစမမပိဇ္ဇတိ။
ဧဝံပဟိတတ္ထံပိ၊ ကိံဇိဝံအနုပုစ္ဆသိ။
- ၉။ နဒိနမပိ သောတာနိ၊ အယံဝါတော ဝိသောသယေ။
ကိံစ မေ ပဟိတတ္ထဿ၊ လောဟိတံ နုပသုဿယေ။

- ၁၀။ လောဟိတေသုဿမာနမိ၊ ပိတ္တံသေမှဉ္စ သုဿတိ။
 မံသေသု ခိယျမာနေသု၊ ဘိယျောစိတ္တံပသိဒတိ။
 ဘိယျော သတိစ ပညာစ၊ သမာဓိ မမိတိဋ္ဌတိ။
- ၁၁။ တဿမေဝံဝိဟရတော၊ ပဿ ဥတ္တမ ဝေဒနံ။
 ကာမေသု နာပေက္ခတေ စိတ္တံ၊ ပဿ သတ္တဿ သုဒ္ဓတံ။
- ၁၂။ ကာမာတေပဋ္ဌမာသေနာ၊ ဒုတိယာအရတိဝုစ္စတိ။
 တတိယာသုပ္ပါသာတေ၊ စတုတ္ထိတန္တိဝုစ္စတိ။
- ၁၃။ ပဉ္စမံထိနမိန္ဒိတေ၊ ဆဋ္ဌာ ဘိရူ ပဝုစ္စတိ။
 သတ္တဝီဝိစိကိန္တာတေ၊ မက္ခောထမ္ဘောတေအဋ္ဌမော။
- ၁၄။ လာဘောသိလောကောသက္ကာရော၊ မိန္ဒာလဒ္ဓေါစ
 ယောယသော။
 ယောစတ္တာနံ သမုက္ခံသေ၊ ပရေစ အဝဇာနာတိ။
- ၁၅။ ဒေသနမုစိတေသေနာ၊ ကဏ္ဍဿာဘိပ္ပဟာရိနိ။
 နနံအသုရောဇိနာတိ၊ ဇေတွာစ လာဘတေ သုခံ။
- ၁၆။ သေ မုဉ္ဇံ ပရိဟရေ၊ ဝိရတ္ထု ဣဓ ဇိဝိတံ။
 သင်္ဂါမေ မေမတံသေယျော၊ ယဉ္ဇေ ဇိဝေ ပရာဇိတော။
- ၁၇။ ပဂါဠေတ္ထ နဒိဿန္တိ၊ ဧကေ သမဏ ဗြာဟ္မဏာ။
 တဉ္စမဂ္ဂံ နဇာနန္တိ၊ ယေန ဂစ္ဆန္တိ သုဗ္ဗတာ။
- ၁၈။ သမန္တာ ခဇိနိဒိသွာ၊ ယုတ္တံ မာရံ သဝါဟနံ။
 ယုဒ္ဓါယ ပစ္စုဂ္ဂန္တာမိ၊ မာမံဋ္ဌာနံအစာဝယိ။
- ၁၉။ ယံတေတံနပ္ပသဟတေသေနံ၊ သဗ္ဗောလောကောသ
 ဒေဝကော။ တံ တေ ပညာယ ဘဇ္ဇာမိ၊ အာမံပက္ကံဝ
 အသ္မနာ။
- ၂၀။ ဝသိကရိတွာန သင်္ကပ္ပံ၊ သတိဉ္စ သုပ္ပတိဋ္ဌိတံ။
 ရုဋ္ဌာရဋ္ဌံ ဝိစရိဿိ၊ သာဝကေဝိနယံပုဏ္ဏ။

- ၂၁။ တေအပ္ပမတ္တာပဟိတတ္တာ၊ မမသာသနကာရကာ။
အကာမာတေဂမိဿန္တိ၊ ယတ္ထဂစ္ဆိန္တေနသောစရေ။
- ၂၂။ သတ္တဝသ္မာနိဘဝန္တိ၊ အနုဗန္ဓိပရာပရံ။
ဩတာရံနာမိဂန္တိသံ၊ သမ္ပုဒ္ဓဿသတိမတော။
- ၂၃။ မေဒဝဏ္ဏံဝပါသာဏံ၊ ဝါယသောအနုပရိယဂါ။
အပေတ္ထမုဒုံဝိန္ဒေမိ၊ အပိအဿာဒနာသိယာ။
- ၂၄။ အလဒ္ဓါတတ္ထအဿာဒံ၊ ဝါယသေတ္တော အပက္ကမိ။
ကာကောဝ သေလမာသန္တ၊ နိဗ္ဗိန္တာပေမ ဂေါတမ။
- ၂၅။ တဿသောကပရေတဿ၊ ဝိဏာ ကန္တာ အဘဿထ။
တတောသောဒုမ္မနောယက္ခော၊ တတ္ထေ ဝန္တရဓာယထ။
သုတ္တနိပါတ်ပါဠိတော် ပဓာနသုတ်ပါဠိပြီး၏။
-

ပခာနုသုတ်နိဿယ



နမောတဿာဂဝတော အရဟတော
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

ပခာနံပူဇယိဿာမိ၊ ဝဏ္ဏယံအတ္ထနိဿယံ။
ပခာနာဘိရတာဟောန္တု၊ အာမိသေသုအင်္ဂိဉ္ဇနာ။

အဟံ၊ မုံရွာမြို့ လယ်တီတောကျောင်းဆရာ ငါသည်။ အတ္ထ
နိဿယံ၊ အနက်မြန်မာ၊ မှီရာအတ္ထ၊ နိဿယကို။ ဝဏ္ဏယံ—ဝဏ္ဏ
ယန္တော၊ ဘွင့်လွှပ်ဘော်ပြလျက်။ ပခာနံ၊ သုတ္တနိပါတ် ပါဠိတော်
လာ ပခာနုသုတ်ပါဠိတော်မြတ်ကို။ ပူဇယိဿာမိ၊ ပူဇော်ပေအံ့။
ဘိက္ခု၊ ယခုကာလ၊ ရှိသမျှသော ရဟန်းတော်တို့သည်။ အာမိ
သေသု၊ ကိလေသမာရ်၊ မစ္စ၊ မာရ် ၂-ပါးတို့၏ စားဘတ်၊ ဝါးဘတ်၊
သုံးသပ်နင်းနယ်ရာ ဖြစ်သော ပစ္စည်းပရိက္ခရာ ခန္ဓာအသက်တို့၌။
အင်္ဂိဉ္ဇနာ၊ မှုမှုရရ၊ အားစိုက်ကြသော၊ ကိဉ္ဇနအမှုပုပ်တို့ကို၊ အယုတ်
မခံ၊ ပယ်လှန်ဖြတ်တောက်ကြကုန်၍။ ပခာနာဘိရတာ၊ ရဟန်း
ကိစ္စ၊ ပခာနု၌သာ၊ နေ့ညမခြား၊ အားကျပါးကျ၊ မွေ့လျော်ကြကုန်
သည်။ ဟောန္တု၊ ဖြစ်ကြပါစေကုန်သတည်း။

(ကျမ်းဦးဂါထာ အာသိသပါဌ်အနက်ပြီး၏။)

- ၁။ တံမံပခာနုပဟိတတ္ထံ၊ နဒိံ နေရဉ္ဇရံပတိ။
ဝိပရက္ကမ္မဈာယန္တံ၊ ယောဂက္ခေမဿပတ္တိယာ။
- ၂။ နမုဗိကာရုဏံဝါစံ၊ ဘာသမာနောဥပါဂမိ။
ကိသောတွမသိဒုဗ္ဗဏ္ဍော၊ သန္တိကေမရုဏံတဝ။
- ၃။ နေရဉ္ဇရံ၊ နေရဉ္ဇရာအမည်ရှိသော။ နဒိံ၊ မြစ်၏။ ပတိ၊ ရွှေ
နီးစပ်၊ ကမ်းအရပ်၌။ ယောဂက္ခေမဿ၊ ယှဉ်စပ်ဘက်တွဲ၊ အတင်း

ဆွေ၍၊ ငရဲစုတ်စုတ်၊ စင်းစင်း မြုပ်အောင်၊ ဒုက္ခ ဘောင်သို့၊ ဆောင်ပို့သမား၊ လွန်ကျော်ငြားသည့်၊ လေးပါးဥပမိ၊ ဘေးမရှိရာ၊ နိဗ္ဗုတာသို့၊ ပတ္တိယာ၊ ရောက်ပါရခြင်းအကျိုးငှါ။ ဝိပရက္ခမ္မ၊ အထူး အချွန်၊ အလွန်အားသစ်၍။ ဈာယန္တိ၊ ထွက်ဝင်နှစ်ထွေ၊ အသက် လေကို၊ ချုပ်စေသမျှ၊ အတင်းရှုလျက်။ ပဓာနပဟိတတ္တံ၊ လုံ့လ အတွက်၊ ကိုယ်အသက်ဟု၊ ငဲ့ကွက်မညွှာ၊ စွန့်စားကာ နေသော။ တံမံ၊ ထိုငါ့ကို။

၂။ နမုဗိ၊ မာရ်နတ်သည်။ ကာရုဏံဝါစံ၊ သနား ယောင် မူသော စကားကို။ ဘာသမာနော၊ ပြောဆိုလျက်။ ဥပါဂမိ၊ ကပ်လာ ၏။ မာရိသ၊ ငါ၏အချင်း အလောင်းမင်း။ တံ၊ သင်အလောင်းမင်း သည်။ ကိသော၊ အသွေးအသား၊ ခေါင်းပါး လျော့တုန်၊ ကိုယ် လုံးကြိုသည်။ အသိ၊ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ဒုဗ္ဗဇ္ဈော၊ အသွေးအရည်၊ မကြည်ညို လျောင်း၊ ရှုမကောင်းသောအဆင်းရှိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ တဝ၊ သင်အလောင်းမင်း၏။ မရဏံ၊ သေအံ့သောအခွင့်သည်။ သန္တိကေ၊ နိုးခဲ့ပြီ။

၃။ သဟဿဘာဂေါမရဏဿ၊ ဧကံသောတဝဇိဝိတံ။
ဇိဝဘောဇိဝိတံသေယျော၊ ဇိဝံ ပုညာနိ ကာဟိသိ။

၃။ မရဏဿ၊ သေခြင်းအမှု၏။ ပစ္စယော၊ အကြောင်းစု သည်။ သဟဿဘာဂေါ၊ အထောင်မက၊ များပြားလှသော အဘို့ ရှိ၏။ တေသု၊ ထိုအထောင် မက များပြားလှသောအဘို့တို့တွင်။ တဝ၊ သင်အလောင်းမင်း၏။ ဇိဝိတံ၊ ရေစာမလွှမ်း၊ လွန်ညှိုး နှမ်း သော အသက်သည်။ ဧကံသော၊ တဘို့တပါး အဝင် ဖြစ်ချေ၏။ ဘော၊ ငါ၏အချင်း အလောင်းမင်း။ ဇိဝံ၊ အသက်ရာကျော်၊ ရှည် တော်မူမှု၊ သတိပြုပါလော့။ ဇိဝိတံ၊ အသက်ရာကျော်၊ ရှည်တော် မူကာ၊ နေရပါခြင်းသည်။ သေယျော၊ အမြတ်ဆုံးသာတည်း။ ဇိဝံ ဇိဝဇ္ဇော၊ အသက်ရာကျော်၊ ရှည်တော်မူကာ၊ နေရပါမှသာလျှင်။ ပုညာနိ၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကို။ ကာဟိသိ၊ ပြုတော်မူရလတ္တံ့။

၄။ စရတောဗြဟ္မစရိယံ၊ အဂ္ဂိဟုတဉ္စဇုဟတော။
ပဟုတံဝတတေယုညံ၊ ကိံပဓာနေနကာဟိသိ။

၄။ ဗြဟ္မစရိယံ၊ ဥပုသ်သီတင်း၊ စောင့်သုံးခြင်းဟူသော မြတ်
သောအကျင့်ကို။ စရတော-စရန္တဿ၊ ကျင့်ရသည့်ရှိသော်၎င်း။
အဂ္ဂိဟုတဉ္စ၊ မီးပူဇော်မှုကိုလည်း။ ဇုဟတော-ဇုဟန္တဿ၊ ပူဇော်ရ
သည့်ရှိသော်၎င်း။ တေ၊ သင်အလောင်းမင်းအား။ ယုညံ၊ ကောင်းမှု
တရား၊ ပွားများရန်အခွင့်တွေ့သည်။ ပဟုတံဝတ၊ များပြား လှပါ
၏တကား။ ပဓာနေန၊ တော၌နေကာ၊ သေရှင်မသိ၊ ဆင်းရဲဘိ၍၊
ချည်ချည်နွမ်းနွမ်း၊ လွန်ကြီးပမ်းသော အဖြစ်ဖြင့်။ ကိံကာဟသိ၊
ဘဇာပြုရအံ့နည်း။

၅။ ဒုဂ္ဂေါမဂ္ဂေါပဓာနာယ၊ ဒုက္ကရောဒုရဘိသမ္ဘဝေါ။
ဣမာဂါထာဘဏံမာရော၊ အဋ္ဌာ ဗုဒ္ဓဿ သန္တိကေ။

၅။ မာရိယ၊ ငါ၏အချင်း အလောင်းမင်း။ ပဓာနာယ၊ အသက်
ခန္ဓာ၊ မညာစတမ်း၊ ကြိုးပမ်း အားသစ်ခြင်းငှါ။ မဂ္ဂေါ၊ အစီအစဉ်၊
ကျင့်အင်လမ်းဟောင်း၊ ခရီးကြောင်းသည်၊ ဒုဂ္ဂေါ၊ အသွားအသက်၊
အလွန်ခက်လှ၏။ ဒုက္ကရော၊ အတည်အထွင်၊ ပြိုငြင်ဆင်းရဲ၊ ပြုနိုင်
ခဲ့လှ၏။ ဒုရဘိသမ္ဘဝေါ၊ သက်ဝင်ချင်းနင်း၊ လိုက်စားခြင်းငှါ၊ ခဲယဉ်း
လှပါ၏။ ဣမာဂါထာ၊ ဤဂါထာတို့ကို။ ဘဏံ ဘဏန္တော၊ ပြောဆို
ဖြောင်းဖြ၊ နားပါးချလျက်။ မာရော၊ မာရ်နတ်သည်။ ဗုဒ္ဓဿ၊ ဘုရား
အလျှာ၊ အလောင်းငါ၏။ သန္တိကေ၊ အထံ၌။ အဋ္ဌာ၊ ရပ်လာ၏။

တောထွက်တော်မူ၍ ရှေးဦးစွာအာဠာရ ဥဒကရသေ့တို့နှင့်တွေ့တော်မူ
၏၊ သမာပတ်ရှစ်ပါးတို့ကို ရပြီးနောက် ထိုသမာပတ်ရှစ်ပါးတို့ကိုစွန့်လွှတ်
ပြန်၍ ဥရုဝေဠတော၌ ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး ပါသဏ္ဌာအကျင့်တို့ကို စုံစမ်း
တော်မူစဉ်အခါ အစာ အာဟာရကို ဖြတ်ခြင်း၊ ထွက်သက် ဝင်သက်ကို
ချုပ်စေခြင်းတည်းဟူသော ပါသဏ္ဌာအကျင့်တို့ကိုစုံစမ်းတော်မူ၏၊ ထိုအခါ
မာရ်နတ်လာ၍ ဤဂါထာစုကိုဆိုသတည်း။ ။

၆။ တံတထာဝါဒိနိမာရံ၊ ဘဂဝါဇေတဒဗြဟ္မံ။

ပမတ္တဗန္ဓုပါပိမ၊ ယေနတ္ထေနုဇ္ဈာဂတော။

၆။ တထာဝါဒိနိဗ္ဗိသနာဒယောဝဟနံ၊ အကောကဉ္စဏှန္ဒ၊
ဘနံဘနံခါခါ၊ ပြောဆိုလာသော။ တံမာရံ၊ ထိုမာရ်နတ်ကို။ ဘဂဝါ၊
မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဇေတံ၊ ဤသို့သောစကားကို။ အဗြဟ္မံ၊ မိန့်ဆို
တော်မူ၏။ ပမတ္တဗန္ဓု၊ မေ့လျော့နေသူ၊ နတ်လူဗြဟ္မာ၊ သတ္တဝါကို၊
သံသရာဝဋ်၊ မကျွတ်ရအောင်၊ တုတ်နှောင် ခွဲချည်၍ ထားတတ်
သော။ ပါပိမ၊ ဟယ်မာရ်ယုတ်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ယေနတ္ထေနု၊ အကြင်
အကျိုးဖြင့်။ ဇုဓ၊ ဤလူရှင်မနှော၊ ဆိတ်ငြိမ်သော တောအရပ်သို့။
အာဂတော၊ ထွက်လာခဲ့၏။ တဒတ္ထံ၊ ထိုအကျိုးကို။ သာဓပိဿာမိ၊
ပြီးစီးစေအံ့သတည်း။

၇။ အဏုမတ္တောပိပုညေန၊ အတ္တောမယှံနဝိဇ္ဇတိ။

ယေသဉ္စအတ္တောပုညေန၊ တေမာရောဝတ္တုမရဟတိ။

မယှံ၊ ငါ့အား။ ပုညေန၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုဖြင့်။ အဏုမတ္တောပိ၊
အဏုမြူမျှလည်း။ အတ္တော၊ အလိုဆန္ဒသည်။ နဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိ။ ယေသဉ္စ၊
အကြင်ပညာသေးငယ်၊ လူမမယ်တို့အားကား။ ပုညေန၊ ကုသိုလ်
ကောင်းမှုဖြင့်။ အတ္တော၊ အလိုဆန္ဒသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တေ၊ ထိုပညာ
နု၍၊ ကောင်းမှုကုသိုလ်၊ အလိုဆန္ဒ၊ ရှိရှာကြကုန်သောဗာလပုထုဇ္ဇနံ၊
လူသာမန်တို့ကိုသာ။ မာရော၊ မာရ်နတ်သည်။ ဝတ္တု၊ ကောင်းမှု
မကောင်းမှုဟူသော စကားကိုပြောဆိုခြင်းငှာ။ အရဟတိ၊ ထိုက်
တန်လေသတည်း။

မာရ်နတ်သည်ကား.....ဘုရား အလောင်း တော်ကြီးသည်

ကောင်းမှုကုသိုလ်ကိုအလိုရှိ၍ မဟာ

ပဓာနအကျင့်ကိုကျင့်တော်မူသည်ဟုမှတ်ထင်၍ ရှေ့ဂါထာ၌ “ဇိဝံ
ပုညာနိ ကာဟိသိ” ဟူသော စကားကိုဆို၏။ ထို့ကြောင့် ဤဂါ
ထာဖြင့်ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို အဏုမြူမျှအလိုဆန္ဒ မရှိကြောင်းကို
မာရ်နတ်အားဟောကြားတော်မူပေသည်။ ။ ကုသိုလ် ကောင်း

မှုကို အလိုဆန္ဒမရှိခဲ့သော်အဘယ့်ကြောင့် တောထွက်တော်မူသနည်း၊ ရဟန်းပြုတော်မူသနည်း၊ ဆင်းရဲ ငြိုငြင်သော အကျင့်ကို ကျင့်တော်မူသနည်းဟူမူ ဆေး ဥပမာ၊ မီးဥပမာဖြင့် ဖြေဆိုရမည်။ ။ဆေးဥပမာ၌ အနာဆိုး၊ ရောဂါဆိုးကြီးစွဲကပ်၍ ရပ်တည်မရ ရှိနေသူတယောက်။ ။ထိုအနာကို ပျောက်ငြိမ်းစေနိုင်သော အလွန်ခါးလှသော ဆေးကြီး တပါး။ ။ထိုဆေးဖြင့် အနာကို ကုစဉ်အခါ ဝေးစွာ ရှောင်ရသော အညွှတ် အသင်း အစား အသောက်မှု။ ။ကိလေသာသည် အနာဆိုး၊ ရောဂါဆိုးကြီးနှင့် တူသည်၊ ကိလေသာရှိသောသူသည် အနာဆိုး၊ ရောဂါဆိုး စွဲကပ်၍ ရပ်တည်မရ ပင်ပန်း၍ နေသော သူနာနှင့်တူသည်။ တောဘူမက ကုသိုလ်တရားစုသည် ဆေးခါးကြီး မျိုးနှင့် တူသည်။ ။တောဘူမက လောကီချမ်းသာစုသည် အညွှတ်ဆိုး အစာအာဟာရ ဆိုးတွေနှင့်တူသည်။

အဘယ့်ကြောင့်... ကာမကုသိုလ်၊ ရူပကုသိုလ်၊ အရူပကုသိုလ် တို့ကိုဆေးခါးကြီးမျိုးနှင့် တူသည်ဟု ဆိုပါသနည်းဟူမူ။ ။ထိုကုသိုလ်စုမှာ ဇာတိဒုက္ခ၊ ဇရာဒုက္ခ၊ မရဏဒုက္ခ၊ သင်္ခါရဒုက္ခ၊ ဝိပရိဏာမဒုက္ခဟူသော အလွန်ခါးလှစွာသော ဒုက္ခရသသည်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုကုသိုလ်စုကို ဆေးခါးကြီးနှင့်တူသည်ဟုဆိုသည်။ ။ဇာတိဒုက္ခဆိုသည်ကား ထိုကာမကုသိုလ်၊ ရူပကုသိုလ်၊ အရူပကုသိုလ်တရားစု ဖြစ်ပေါ်၍လာလျှင် ပင် ထိုတရားစုကို ထိန်းသိမ်းမှု၊ စောင့်ရှောက်မှု၊ ကြောင့်ကြစိုက်မှု၊ ကျဉ်းကျပ်မှု၊ ကျပ်တည်းမှု တို့သည် အသင်္ခေါ်ရိုင်း၍လာကုန်၏။ ။မိန်းမတို့၌ မိမိသန္တာန်မှာသားငယ် ပဋိသန္ဓေ ဇာတိရှိ၍ လာလျှင် ထိုပဋိသန္ဓေ ဇာတိအတွက် ကျဉ်းကျပ်မှု၊ ကျပ်တည်းမှု အသင်္ခေါ်ရိုင်း၍ လာကုန်သကဲ့သို့တည်း။

ပုညတြိယာဆယ်ပါးတို့တွင် ဒါနကုသိုလ်ကိုဖျက်ဆီးနိုင်သော အန္တရာယ်တို့သည် အဇ္ဈတ္တသန္တာန်မှာပင် တထောင့်ငါးရာကိလေ

သာဓု, ၉၆-ပါးသော အနာ ရောဂါစု စသည်ဖြင့် အလွန်များပြား
 လှ၏။ ဗဟိဒ္ဓသန္တာန်ကမူကား အသင်္ချေ အနန္တ များပြားလှ၏။ ထို့
 ကြောင့် မိမိသန္တာန်မှာ ဒါနကုသိုလ်ဖြစ်မှုဟူသော ဇာတိ တခုကို
 ဖြစ်ပေါ်စေလိုသော သူသည် ရှေ့အဘို့၌ ပစ္စည်း ဘဏ္ဍာတို့ကို
 ရှာဖွေစုဆောင်း၊ ထိန်းကျောင်း စောင့်ရှောက် ကြောင့်ကြစိုက်ရ
 သည့်အတွက် ကျဉ်းကျပ်မှု၊ ကျပ်တည်းမှု၊ ဒုက္ခတို့ကို ခံရ၏။ ရှေ့
 အဘို့၌ မန္တရမလ စသော အဏ္ဏတ္တဘေးရန်တို့ကို ထိန်းကျောင်း
 စောင့်ရှောက်မှုအတွက် ကျဉ်းကျပ်မှု၊ ကျပ်တည်းမှု၊ ဒုက္ခ တို့ကို
 ခံရ၏။ ။ ပေးလှူသောခဏ မုဉ္ဇစေတနာအခိုက်မှာလည်း ထိုအ
 ခိုက် အားလျော်စွာ များစွာသော ဆောင်ရွက်မှု၊ စောင့်ရှောက်
 ထိန်းကျောင်းမှုဒုက္ခတို့ကိုခံရ၏။ ။ ပေးလှူ၍ ထို ဒါနဇာတိဖြစ်
 ပေါ်ရရှိပြီးနောက်၌လည်း တစုံတခုသော အဏ္ဏတ္တအတွက်၊ ဗဟိဒ္ဓ
 အတွက် ပရစေတနာပျက်ပြန်လျှင် ထိုဖြစ်ပေါ်ရရှိပြီးသော ဒါန
 ဇာတိသည် မျက်တောင်တခတ် အတွင်းမှာပင် ပြယ်ပျောက်
 ကွယ်ဆုံးမှု ရှိပြန်သည့် အတွက်ကြောင့် ပရစေတနာ မပျက်ရ
 အောင် အသက်ထက်ဆုံး စောင့်ရှောက် ကျဉ်းကျပ်မှု ဟူသော
 ဒုက္ခကိုခံရ၏။ ။ ဤသို့လျှင် ဒါနကုသိုလ်ဖြစ်မှု ဟူသော ဇာတိ
 တခုသည် ထိုဇာတိကိုအသိရှိသောသူကို ရှေ့အဘို့၊ နောက်အဘို့၊
 အလယ်အဘို့ ကာလသုံးပါး၌ များစွာသောဒုက္ခမှုတို့ဖြင့် နှိပ်စက်
 ၏။ ။ သီလ ဘာဝနာတို့၌ကား ဘယ်သိက္ခာပုဒ်ကို အသက်
 ထက်ဆုံး ထိန်းပါမည်၊ ဘယ်ဘာဝနာမှုကို အမြဲအစွဲ ပွားများပါ
 မည်ဟု ဝန်ခံရမည်ကို အလွန်ကြောက်ကြ၏။

အဘယ့်ကြောင့် အလွန် ကြောက်ကြသနည်းဟူမူ ဝန်ခံ၍
 သော်၎င်း၊ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြု၍သော်၎င်း၊
 ထိုသိက္ခာပုဒ်ကို ဆောက်တည်သောအခါ သီလ ကုသိုလ်ဇာတိ
 ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုဇာတိဖြစ်ပေါ်သည်နှင့် တပြိုင်နက် များစွာ
 သော ကျဉ်းကျပ်မှု၊ ကျပ်တည်းမှု ဒုက္ခတို့သည် ပိုင်းကုန်၏။ ထို
 ဇာတိကို မလွှတ်သမျှကာလပတ်လုံး ထိုဒုက္ခမှုတို့ကိုခံရ၏။ မခံနိုင်

ပြန်လျှင် မျက်တောင်တခတ် အတွင်းမှာပင် ထိုဇာတိ ပျက်ဆုံး ပြန်၏။ ။ဘာဝနာကုသိုလ်၏ ဇာတိတို့၌ကား သီလကုသိုလ်၏ ဇာတိထက်ပင် ကျဉ်းကျပ်၏၊ ကျပ်တည်း၏၊ အဘယ့်ကြောင့် ကျဉ်းကျပ်သနည်း၊ ကျပ်တည်းသနည်း။ ။ပျက်ဆီး နိုင်သော အဇ္ဈတ္တဘေးအန္တရာယ်၊ ဗဟိဒ္ဓဘေးအန္တရာယ် အလွန်များလှ သောကြောင့်တည်း။

လောကုတ္တရာဇာတိ လောကုတ္တရာကုသိုလ်တို့၏ ဇာတိမှာ မူကား ထိုဇာတိကို အလို ရှိသော သူသည် ပါရမီကို ဖြည့်ဆည်းပူးခြင်း စသည်ဖြင့် ရှေးဘဝတို့၌ သာ ဒုက္ခခံရသည်။ ။ထိုဇာတိ ဖြစ်ပေါ်ပြီးသော အခါ၌ကား ထိုဇာတိအတွက်နှင့် ကျဉ်းကျပ်မှု၊ ကျပ်တည်းမှုဟူ၍ အဏုမြူမျှ မရှိပေ။ ။မရှိရုံမျှမက နောက်နောက်၌ ကျဉ်းကျပ်ရန် အနန္တ-ကျပ်တည်းရန် အနန္တတွေကိုပါ အကုန်ကင်းငြိမ်းအောင်ပြု၍ ဖြစ် ပေါ်ပေသည်။ ။ပါရမီကို ဖြည့်ဆည်းပူးမှု-ဟူသော ရှေ့အတို့၌ ကျဉ်းကျပ်မှု၊ ကျပ်တည်းမှု အနည်းငယ်ရှိသည့်အတွက်မျှနှင့် ထို လောကုတ္တရာ ဇာတိကို ပီဠုနတ္ထ ဒုက္ခလက္ခဏာရှိသည် မဆိုသာ ပေ။

လောကီဇာတိလောကီ ကုသိုလ်တို့၏ ဇာတိမှာမူကား အသက်ထက်ဆုံးတနေ့တနေ့လျှင်အကြိမ် တရာ တွန့်တွန့်လူး၊ ဖြတ်ဖြတ်လူး၊ ဝက်ရူးနာ၊ ကြက်ရူးနာ၊ နို့နာ၊ ပန်းနာ၊ အပြီးပါ၍လာသောသားကို ပဒိုသန္ဓေ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိ သော ကူလီမိန်းမ ဒုက္ခိတကဲ့သို့ ထိုဇာတိတို့ကို တွယ်တာသော သူတို့မှာ ထိုဇာတိတို့ ဖြစ်ပေါ်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ကျဉ်းကျပ်မှု အနန္တ-ကျပ်တည်းမှု အနန္တတို့သည် တကွထက်ကြပ် ပါရှိ၍ နေကုန်၏။ ။ထို့ကြောင့် “ဇာတိပိဒုက္ခာ”ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော် မူပေသည်။ ။ထင်နိုင်မြင်နိုင်ခဲစွ။ ။တောဘူမက ကုသိုလ်တရားတို့၌ ဇာတိဟူသော ခါးစပ်မှုကြီး အပြီးပါရှိသည်ကို

ပြဆိုချက်ပြီး၏။ ။ထိုတောဘူမက ကုသိုလ်တရားတို့၌ ဇရာဒုက္ခ၊ မရဏဒုက္ခ၊ သင်္ခါရဒုက္ခ၊ ဝိပရိဏာမ ဒုက္ခဟူသော ခါးစပ်မှုကြီးတို့ အပြီးပါရှိ၍နေပုံကို ထင်မြင်အောင် ကြံလေ။ ။ဤသို့သော အကြောင်းတို့ကြောင့် အထက်ဥပမာ၌ တောဘူမက ကုသိုလ်တို့ကို အလွန်ခါးသော ဆေးခါးကြီး ဥပမာနှင့် ဆိုပေသည်။

ထိုဆေးခါးကြီးသည် အနာမရှိသောသူ ဖြစ်ခဲ့လျှင် မျှီနိုင်မည် ဝေးစွာ၊ ကြည့်မိရုံမျှနှင့်ပင် ပွက်ပွက်ဆူ ပျို့ဘွယ်၊ အန်ဘွယ်သာ ဖြစ်၏။ ။ထိုအနာကြီးရောဂါကြီး မှာလည်း ထိုဆေးမှ တပါး ပျောက်ငြိမ်း ရာသော ဆေးမရှိ။ ။ထိုဆေးခါး သည်ကား ပျောက်ငြိမ်း လောက်အောင် ခြိတ်ပါလျှင် ထိုရောဂါကို ကေန ပျောက်ငြိမ်းစေတတ်၏။ ။ရောဂါသည်ကြီးသည်ကား ထိုဆေးကို သတင်းကြားနှင့် ဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဆေးနည်း အရယူ၍ ဆေးဘက်တို့ကို အရရှာ၍ သုံးဆောင် ရလေ၏။ ။ခါးမှုဒုက္ခ၊ နံမှုဒုက္ခ၊ အနံမှုဒုက္ခ၊ ပျို့မှုဒုက္ခတို့ကိုခံရလေ၏။

တွင်တွင် စားနိုင်မှ အနာမြန်မြန် ပျောက်ငြိမ်းမည်၊ အနာပျောက်ငြိမ်းမှ ဤဆေးကို စွန့်ပစ်သာမည်ဟု ဆင်ခြင်၍ ထိုဆေး၏ ခါးမှု၊ နံမှုတို့ကို စက်ဆုပ်လေလေ၊ ထိုဆေးကို တွင်တွင်များများ စားလေလေ စားရလေ၏။ ။ဆေးကို ခါးသည်၊ နံသည်ဟု မစားဘဲနေလျှင် ထိုရောဂါဒုက္ခကို အသက်ထက်ဆုံး ခံရလတ္တံ့။ ။ ဆေးကို ခါးသည်၊ နံသည်ဟု ရဲရဲလွှတ်၍ မစားဘဲ အနည်းငယ်မျှ စားပြန်လျှင် ရောဂါမပျောက်သည်နှင့် ထိုဆေးကိုလည်း မလွှတ်ရ မူ၍ ရောဂါဒုက္ခ၊ ထိုဆေးဒုက္ခ၊ ဤဒုက္ခနှစ်ပါးတို့ကို ထိုသူသည် တသက်လုံးခံရလတ္တံ့။

ဤဥပမာ၌ ထိုဆေးကို တွင်တွင်စားသောသူသည် ထိုဆေးကို အလိုရှိ၍ စားရင်းမဟုတ်၊ ရောဂါကိုလည်း စက်ဆုပ်၊ ထိုဆေးကိုလည်း စက်ဆုပ်လှသည့် အတွက်ကြောင့် တွင်တွင် စားခြင်းသာ ဖြစ်သတည်း။ ။ကိလေသာရှိနေသော အလောင်းတော်ကြီးသည် ရောဂါသည်ကြီးနှင့်တူ၏။

ထီးနန်း စည်းစိမ်သည် အနာကို ထစေနိုင်သော ညွှော်ဆိုး၊ အစာအာဟာရဆိုးနှင့်တူ၏။ ။တောထွက်သည်မှစ၍ ကိုယ်တော် သန္တာန်၌ဖြစ်သော ကာမကုသိုလ်၊ ရူပကုသိုလ်၊ အရူပကုသိုလ် စသည် ဆေးခါးကြီးစုနှင့်တူ၏။ ။ထိုကုသိုလ်စုသည် အနမတဂ္ဂ သံသရာ၌လည်း အလောင်းတော်ကို ကျင့်မှု၊ စောင့်ရှောက်မှုနှင့် နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းလှလေပြီ။ ယခုလည်း မဟာပဓာန ကိစ္စနှင့် ချုံးချုံးကျအောင် နှိပ်စက်လေ၏။ ။ထို့ကြောင့် ကိလေသာနှင့် တကွ ထိုကုသိုလ်တို့ကို စက်ဆုပ်လှ၍ မြန်မြန်စွန့်တည့်ရအောင် တွင်တွင် ကျင့်တော်မူမှုသာ ဖြစ်သတည်း။ ။ထိုကုသိုလ်တို့ကို အလိုရှိ၍ ကျင့်ရင်းမဟုတ်။ ။ထို့ကြောင့်.....

အဏုမတ္တောပိပုညေန၊ အတ္တောမယံနုပိဇ္ဇတိ၊
ဟု မာရ်နတ်ကိုဆိုတော်မူသည်။

ဥပမာ.....အလွန်ပူပြင်းလှသော နွေလအခါ၌ ကျောင်း၏အနီး၊ အိမ်၏အနီးတွင် အဆိပ်ထန်သော မြွေကင်းသန်းတို့ ဖြင့်ပြည့်သော ခြောက်သွေ့ဆွေးမြေသော ကြီးစွာသော ဆူးမျှက် ပုံကြီးသည်ရှိ၏။ ။ထိုဆူးမျှက်ပုံကြီး၌ မြွေမှု၊ ကင်းမှု၊ မီးရေး၊ ထင်းရေး အလွန်ကြောက်ကြရ၏။ ။မီးမှသာလျှင် ထိုအမျှက်ပုံကို အကုန်ကွယ်ပျောက်အောင် တတ်နိုင်၏။ ။ပူလှတုန်းအခါ ဖြစ်၍ မီးကိုအလိုမရှိသောအခါလည်းဖြစ်ခဲ့၏။ ။ထိုသို့ဖြစ်လျက် မီးကို ပင် အရရှာ၍ ထိုအမျှက်ပုံကိုတိုက်ရ၏။ အမျှက်ပုံလည်းကုန်လေ ၏။ထိုမီးသည်ငြိမ်းလေ၏။နောင်လည်း မီးရေး၊ထင်းရေး၊မြွေရေး၊ ကင်းရေး အကုန် ငြိမ်းလေ၏။ ။ဤဥပမာကား လောကုတ္တရာ ကုသိုလ်နှင့်လည်း သင့်လျော်ပါ၏။ ။ဤဥပမာ၌ မီးကိုအလိုမရှိ၊ မီးကို စက်ဆုပ်ပါလျက် မီးကိုပင် အရရှာရသည်။ ။ကြီးစွာ တောက်၍ ထအောင်မွှေးမြူ ချိုးပင့်ရသည်။ ။သိသာပြီ။

သာဝကတို့၌လည်း ကုသိုလ်ကိုအလိုရှိ၍ ကုသိုလ်ရအောင် ကုသိုလ်ဖြစ်အောင်ဟု နှလုံးပြု၍ ဒါနမှု၊ သီလမှု၊ ပရိယတ်မှု၊ ပဋိပတ်

မှုတို့ကိုပြုသော ရဟန်းတို့သည်၎င်း၊ ဝါသနာဖြစ်ဘို့၊ ပါရမီဖြစ်ဘို့ ဟု နှလုံးပြု၍ ပရိယတ်မှု၊ ပဋိပတ်မှု၊ ဘာဝနာမှုတို့ကိုပြုရသော ရဟန်းသည်၎င်း၊ ယခုဘဝတွင်မိမိပြုသောကုသိုလ်အတွက်နောက် နောင်တို့ ဆုတောင်းအမျိုးမျိုး ပတ္တနာအမျိုးမျိုးကို ပြုကြသော ရဟန်းစုသည်၎င်း၊ ကုသိုလ်ကို အလိုရှိ၍ ပြုကြသူတို့ပေတည်း။ အလိုရှိ၍ ပြုသောကုသိုလ်ဟူသမျှသည် တဏှာမာန သက္ကာယဒိဋ္ဌိ တို့နှင့် ယှဉ်သည်ဖြစ်၍ ယခုဘဝ မဂ်ဖိုလ်မှ ဘိလာကဲ့သို့ဖြစ်၏။

ကုသိုလ်မှုမည်သည်.....မိမိသန္တာန်မှာရှိနေသော ကိလေသာ ကို သတ်မှုပေတည်း။ ထို့ကြောင့် ထိုထိုကုသိုလ်မှုကို အားထုတ်ကြရာ မိမိသန္တာန်မှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟဟူသော မီးကြီးသုံးပါး၊ ကုန်၊ မကုန်၊ ချုပ်၊ မချုပ်၊ ငြိမ်း၊ မငြိမ်းကိုသာကြည့်ရာ၏။ ကုသိုလ်ဖြစ်မှု ကုသိုလ်ရမှုကို အရေအတွက်ပြု၍မနေရာ။ ။ နေရာအိမ်ကိုမီးလောင်၍ ရေတွင်း ရေကန်မှ ရေကို ဆောင်ယူ၍ မီးသတ်သောယောက်ျားသည် မီးငြိမ်း၊ မငြိမ်းကိုသာ ကြည့်ရာ၏။ အမှုစိုက်ရာ၏။ ငါ့အိမ်တွင်းသို့ ရေအိုးလုံးရေ မည်မျှရောက်သည်ဟု အမှုမစိုက်ရာ။

ဥပမာ.....ဦးခေါင်းကို မီးလောင်၍ ရေဖြင့်လောင်း၍ မီးကို သတ်ရာ၌ မီးငြိမ်းမငြိမ်းကိုသာ အမှုစိုက်ရာ၏။ ဦးခေါင်းမှာ ရေအချင့်ပေါင်း၊ အချိန်ပေါင်း မည်မျှရောက်သည် ဟူ၍၎င်း၊ ချိုသည်နေသည် ဟူ၍၎င်း၊ ကြည်သည် နောက်သည် ဟူ၍၎င်း၊ ရေကို အမှုမစိုက်ရာ။ ထို့အတူ အဆိပ်ထန်သောမြွေ ကိုက်၍ ဆေးကုရာ၌ မြွေဆိပ် ငြိမ်းမငြိမ်းကိုသာ အမှုစိုက်ရာ၏။ ဆေးအချင့် ဆေးအချိန်ကို၎င်း၊ မြေပေါက်ဆေး-ရေပေါက် ဆေးစသည်ကို၎င်း အမှု မစိုက်ရာ။ ။ ဤအတူ သာသနာထမ်း ရဟန်းတို့မှာလည်း ဘယ်လို ကျင့်လျှင် မီးသုံးပါး ငြိမ်းသည်ဟု ဟောတော်မူသည်ကို နေရာကျသိသည်ရှိသော် အလျှင် အမြန် မီးသုံးပါး ငြိမ်းမှုကိုသာ အမှုကြီးပြု၍ ထိုထိုအကျင့်တို့ကိုကျင့်ရ

မည်၊ ရေငတ်လှ၍ ရေတွင်းကိုတူးသောသူသည် တူးမှုမှ ထွက်၍ လာသောမြေစာတို့ကို အမှုတခု မစိုက်သကဲ့သို့ ထိုကျင့်မှု၊အား ထုတ်မှုတို့မှ ဖြစ်၍ လာသောသိလ ကုသိုလ်၊သမာဓိ ကုသိုလ်၊ ပညာကုသိုလ်တို့ကို တဏှာဖြင့် သာယာ၍ ကုသိုလ် ရပေသည်၊ ကုသိုလ်ဖြစ်ပေသည်၊ ကောင်းလေစွ ကောင်းလေစွဟု အမှုတခု မစိုက်ရာ၊မိမိကိုယ်တွင်း၌လည်း အားရ ဝမ်းသာခြင်း၊ တက်ကြွခြင်းမဖြစ်ရာ၊သူတပါးသိစေလိုသောစိတ်လည်း ဘိတ်မရှိရာ ဟု လိုသည်။ ။

ဤကား “အဏုမတ္တောပိပုညေန၊အတ္တောမယံနုဝိဇ္ဇတိ” ဟု သော ပါဠိ၏အဓိပ္ပါယ်ပြီး၏။

ဂ။ အတ္ထိသဒ္ဓါတပေါဗီရိယံ၊ပညာစ မမ ဝိဇ္ဇတိ။
ဧဝံပဟိတတ္တံ၊ကံဇိဝံအနုပုစ္ဆသိ။

ဂ။ ပါပိမ၊ဟယံမာရ်ယုတ်။မမ၊ငါအား။ သဒ္ဓါစ၊ အကယ်၍ ငါ၊အားထုတ်ပါမူ၊ ခန္ဓာကင်းပျောက်၊နိဗ္ဗာန်မှောက်သို့၊ရောက်၏ မချ၊ ဤဘဝဟု၊ နှစ်ခွမသန်၊ အပြီးယုံသော သဒ္ဓါ တရားသည် လည်း။ အတ္ထိ၊ရှိ၏။တပေါဗီရိယံ၊ကံလေသာသိုက်၊မြက်အမှိုက် ကို၊ဘုတ်မြိုက် လောင်ခြစ်၊ပြာမှုန့်ဖြစ်အောင်၊ ပြီးဖြစ်နိုင်လောက်၊ ရဲရဲတောက်သော ဝီရိယသည်လည်း။အတ္ထိ၊ရှိ၏။ ပညာစ၊အဝိဇ္ဇာ မှောင်၊မြေမှုန့်တောင်ကို၊ အခေါင်ဖြိုခွဲ၊တပြန့်ကြဲအောင်၊ ရဲရဲ ချွန် ချွန်။အဝှန်ချွေမှုန်း၊သိကြား ဘုန်းနှင့် တူသော ပညာ သည်လည်း။ အတ္ထိ၊ရှိ၏။ဧဝံ၊ဤသို့မချို့အင်္ဂါ၊စုံလင်စွာဖြင့်။ပဟိတတ္တံ၊ ခန္ဓာ အ သက်၊မငဲ့ကွက်ဘဲ၊ရက်ရက် စွန့်စားကာနေသော။ မံပိ၊ ငါ့များ ကိုပင်။ ကံ၊အဘယ့်ကြောင့်။ ဇိဝံ၊အသက်ရှည်ရေး၊ နည်းပေး လမ်းပြ၊ဆုံးမလေဟန်၊အသံစကားနှင့်။ အနုပုစ္ဆသိ၊ စပ်နွယ်မေး မြန်း၊စုံစမ်းပြောဆိုဘိသနည်း။

ယခုကာလ..... ရဟန်းတို့ကား ထိုကဲ့သို့သောသဒ္ဓါမရှိ၍ မိမိ ကိုယ်ကို တိဟိတ်သား ဟုတ်မည် မဟုတ်မည်၊

ပါရမီ ဖြည့်ပြီးဟုတ်မည် မဟုတ်မည်၊ မဂ်ဖိုလ် ရထိုက်သော
ခေတ်ရှိသေးမည် မရှိမည်ဟု စိတ်နှလုံး နောက်ကျလျက် မိမိတို့
ကိုယ်ကို မိမိတို့ ဖျက်ကြ၏။ ။ထိုကဲ့သို့သော သဒ္ဓါရှိသော သူ
မှာမူကား ဘုရားတရားတော်ကို ကောင်းကောင်း ကြားနာရသော
အခါမှစ၍ ယခုတဝ ထမြောက်အောင် အားထုတ်မည် ဟူသော
စိတ်တခုသာရှိ၏။ တိဟိတ်သားဟုတ်မည် မဟုတ်မည်၊ ပါရမီဖြည့်
ပြီးဟုတ်မည် မဟုတ်မည်၊ ခေတ်သမယဟုတ်မည် မဟုတ်မည်ဟူ
သော နှလုံးနောက်ကျမှုမရှိပေ။ ။ကုသိုလ်ကိုလိုချင်မှု၊ ဤကဲ့သို့
နှလုံးနောက်မှုသည် မဂ်ဖိုလ်၏ ဘိလာသာတည်း။

၉။ နဒိနမပိသောတာနိ၊ အယံဝါတော ပိသောသယေ။
ကိံစမေ ပဟိတတ္တဿ၊ လောဟိတံ နှပသုဿယေ။

၁၀။ လောဟိတေ သုဿမာနမ္ဘိ၊ ပိတ္တံသေမှဉ္ဇသုဿတိ။
မံသေသု ခိယျမာနေသု၊ ဘိယျောစိတ္တံ ပသိဒတိ။
ဘိယျောသတိစ ပညာစ၊ သမာဓိမမိ တိဋ္ဌတိ။

၉။ အယံဝါတော၊ ဤလေမည်သည်။ နဒိနံ၊ မြစ်တို့၏။ သော
တာနိအပိ၊ ရေအယဉ်တို့ကိုပင် သော်လည်း။ ပိသောသယေ၊
မြောက်သွေ့စေခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ရာသေး၏။ ပဟိတတ္တဿ၊ စွန့်
လွှတ်အပ်သောအတ္တဘောရှိသော။ မေ၊ ငါ၏။ လောဟိတံ၊ သွေးကို။
ကိံစ နှပသုဿယေ၊ မခန်းမြောက်စေနိုင်ဘဲ ရှိအံ့နည်း။

၁၀။ လောဟိတေ၊ လေးကွင်းစားမျှလောက်သောသွေးသည်။
သုဿမာနမ္ဘိ၊ မြောက်ခန်းခုံသည်ရှိသော်။ ပိတ္တဉ္ဇ၊ သည်းခြေသည်
၎င်း။ သေမှဉ္ဇ၊ တကွင်းစားမျှလောက်သော သလိပ်သည်
၎င်း။ သုဿတိ၊ ခန်းမြောက်လေ၏။ မံသေသု၊ ကိုးရာ
သော အသားစိုက် တို့သည်။ ခိယျမာနေသု၊ ကုန်ခန်း ကုန်သည်
ရှိသော်။ ဘိယျော၊ အတိုင်းထက် အလွန်၊ စိတ္တံ၊ စိတ်သည်။ ပသိ
ဒတိ၊ ကြည်၏။ ။ဘိယျော၊ အတိုင်းထက်အလွန်၊ သတိစ၊ စကြာ

မင်းတို့၏ ဘဏ္ဍာစိုးနှင့်တူသော သတိသည်၎င်း။ ပညာစ၊ ဝရဇိန် လက်နက်၊ ဖိစပ်ကြိုးစက်နှင့် တူသော ပညာသည်၎င်း။ သမာဓိစ၊ မြင်းခိုရဲတောင်နှင့်တူသော သမာဓိသည်၎င်း။ အဓိတိဋ္ဌတိ၊ မတုန် လှုပ်ဘဲ၊ တိုးတက်ကဲ၍၊ အမြဲတည်နေ၏။

ပဟိတတ္ထ.....“ပဟိတတ္ထော” စွန့်လွှတ်သော ကိုယ်ရှိသည် ဆို သည်ကား ကမ္မဋ္ဌာန်းကို မအိပ်မနေအားထုတ်ရာ အသွေးအသား ကုန်ခန်း၍ အရေ အကြော အရိုးမျှပင် ကျန်သော် လည်း အတ္တဘောကို အမှုမစိုက်၊ ညှာတာလိုသော စိတ်မဖြစ်၊ အားထုတ်မှုကိုလျှော့လိုသောစိတ်မဖြစ်၊ တစုံတခုရောဂါ ဥပနိကြီး စွာဖြစ်၍ မဟုတ်ဘဲ အားထုတ်မှု သက်သက်ကြောင့် အသွေး အသား ကုန်ခန်း၍ သွားလျှင် ကုန်လေစေ ခန်းလေစေ၊ အာရုံပင် မပြု၊ အမှုပင် မစိုက်သည်ကို ပဟိတတ္ထဆိုသည်။ ။ မဂ်ဖိုလ်ကို ရကြသည်မှာ အလွယ်တကူနှင့် ရကြသည်လည်းရှိ၏။ ။

မြတ်စွာဘုရားနှင့်တွေ့၍.....တရား ဟောရာ တရား နာရုံနှင့် ရသောသူများသည် အလွယ်တ ကူနှင့် ရသောသူမည်၏။ ။ အချို့ သူတို့ကား ပဓာန အလုပ်ကို လုပ်နိုင်မှရကြ၏၊ မလုပ်နိုင်လျှင်မရကုန်၊ ၁-နှစ် လုပ်မှ ရမည့်သူ၊ ၂-နှစ်လုပ်မှရမည့်သူ၊ ၃-နှစ်လုပ်မှ၊ ၄-နှစ်လုပ်မှ၊ ၅-နှစ်လုပ်မှ ရ မည့်သူ၊ ၁၀-နှစ်လုပ်မှ၊ အနှစ် ၂၀-လုပ်မှ၊ အနှစ် ၃၀-၄၀-၅၀- လုပ်မှရမည့် သူဟူ၍ အမျိုးမျိုးရှိပြန်၏။ ။ တနှစ်လုပ်မှ ရမည့်သူ သည် တနှစ်ပြည့်အောင် ကိုယ်ခန္ဓာအတ္တဘောကို စွန့်၍ လုပ်နိုင်မှ ရသည်၊ တနှစ်ပြည့်အောင် မစွန့်နိုင်လျှင် သည်ဘုရား သာသနာမှာ မရပြီ၊ အနှစ်ငါးဆယ် လုပ်မှရမည့်သူသည် အနှစ် ငါးဆယ် ပြည့်အောင် ကိုယ်ခန္ဓာ အတ္တဘောကို စွန့်၍ လုပ်နိုင်မှ ရသည်၊ တနှစ်လို၍နေလျှင် သည်ဘုရားသာသနာမှာမရပြီ။ ။ ဘုရားနှင့် ကိုယ်တိုင်မတွေ့ရသော သူတို့မှာ ပဓာန အလုပ်ကို လုပ်နိုင်မှ

ရတော့သည်။ မလုပ်နိုင်လျှင်သည်တရားသာသနာမှာမရပြီ။ နောက်
တရား သာသနာမှာလည်း သာသနာနှင့် အခန့်သင့် ကြိုကြိုက်မှ
ရသည်။ အပါယ်ဘဝဆီမှာ ထောင့်၍ နေပြန်လျှင် နောက်တရား
သာသနာ မှာလည်း ရမည်မဟုတ်။ ။ ကျွတ်ထိုက်သော ပါရမီ
ရှိလျက် ပဓာန အလုပ်ကိုမလုပ်၍မရသော သူအများရှိသည်။

၁၁။ တဿမေဝံဝိဟရတော၊ ပဿဥတ္တမဝေဒနံ။
ကာမေသုနာပေက္ခတေ စိတ္တံ၊ ပဿ သတ္တဿ သုဒ္ဓတံ။

၁၁။ ဧဝံ၊ ဤသို့ကိုယ်သွေးကိုယ်သား၊ ကုန်ခန်းငြားလည်း၊ စိတ်
ထားမွန်ရည်၊ တိုး၍ကြည်လျက်။ ဝိဟရတော-ဝိဟရန္တဿ၊ နေထ
သော။ မေ၊ ငါ၏။ ဥတ္တမဝေဒနံ၊ မဟာပုရိသ၊ ယောကျ်ား တန်ခွန်၊
အလောင်းမွန်တို့၊ အဌာနသည်းစွာ၊ ခံကြရာသား၊ ဝေဒနာမြတ်၊ အတု
လွတ်ကို။ တံ၊ သင်မာရ်နတ်သည်။ ပဿ၊ ရှုစမ်းလော့။ ဧဝံပိ၊ သို့စဉ်
ကလောက်၊ ကိုယ်လုံး ခြောက်၍၊ မီးတောက်ကမန်း၊ အလွန် ပန်း
သော်လည်း။ စိတ္တံ၊ ငါ၏ စိတ်သည်။ ကာမေသု၊ တိုင်းတော် ပြည်
တော်၊ ယသော်ရာဟု၊ နန်းသူ့အပေါင်း၊ လေးသောင်းရံသန်း၊ ရွှေ
နန်းသုံးဆူစသော ဝတ္ထုကာမတို့၌။ နာပေက္ခတေ၊ ပြန်၍ တပ်မက်၊
မငဲ့ကွက်မိ။ ပါပိမ၊ ဟယ်မာရ်ယုတ်။ သတ္တဿ၊ ပါရမီထူး၊ ဖြည့်ခဲ့
ဘူးသား၊ တဦးသတ္တဝါ၊ ယောကျ်ားငါ၏။ သုဒ္ဓတံ၊ နှလုံးအမှု၊ ဖြူစင်
ဖြောင့်မတ်ပုံကို။ ပဿ၊ ကြည့်စမ်းလော့။

၁၂။ ကာမာတေပဋ္ဌမာသေနာ၊ ဒုတိယာအရတိဝုစ္စတိ။
တတိယာ ခုပ္ပိပါသာ တေ၊ စတုတ္ထိတန္တိဝုစ္စတိ။

၁၃။ ပဉ္စမံထိနမိန္ဒိတေ၊ ဆဋ္ဌာဘိရူ ပဝုစ္စတိ။
သတ္တဝီဝိစိကိန္တာတေ၊ မက္ခောထမ္ဘောတေအဋ္ဌမေ။

၁၄။ လာဘော သိလောကော သက္ကာရော၊ မိစ္ဆာလဒ္ဓေါစ
ယောယသော။
ယောစတ္တာနံ သမုက္ကံသေ၊ ပရေစ အဝ ဇာနာတိ။ ။
(မာရ်စစ်သည် ၁၀-ပါး။)

၁၂။ (၁) ပါပိမ၊ဟယံမာရိယုတံ။ကာမ၊လူ့ဘဝ နတ်ဘဝ ဗြဟ္မာ့ဘဝ၊ လူ့စည်းစိမ် နတ်စည်းစိမ် ဗြဟ္မာ့စည်းစိမ် ဟူသော ဝတ္ထုကာမ၊ ထိုဘဝ ထိုစည်းစိမ်တို့၌ ပျော်ပျော်သော တဏှာ သုံးပါးတည်းဟူသောကိလေသာကာမ၊ ဤကာမနှစ်ပါး အယုတ် တရားတို့သည်။ တေ၊ သင်မာရ်နတ်၏။ ပဌမာသေနာ၊ ပဌမ တပ် တော်ကြီးပေတည်း။ (၂) အရုတိ၊ ရဟန်းအဖြစ်၌ မမွေ့လျော်ခြင်း၊ ပရိယတ်မှု ပဋိပတ်မှုတို့၌ မမွေ့လျော်ခြင်း၊ ဆိပ်ငြိမ်သောတော ကျောင်း၊ တောင်ကျောင်းတို့၌မမွေ့လျော်ခြင်း၊ သမထ ဘာဝနာမှု၊ ဝိပဿနာဘာဝနာမှုတို့၌ မမွေ့ လျော်ခြင်းဟူသော အရုတိတရား ဥက္ကဏ္ဍိတတရားစုကို။ ဒုတိယာသေနာ၊ ဒုတိယတပ်တော်ကြီးဟူ၍။ ပရုတ္တတိ၊ ဆိုအပ်၏။ (၃) ခုပ္ပိပါသာ၊ ရတင်ပဋိပတ်၊ လွန်ကျဉ်းကျပ်၍၊ နွားငတ်ရေချ၊ မစားရဘဲ၊ မိဿကာဘတ်၊ ရတတ်ရာရာ၊ မျှတခါ၌၊ ဆာလောင်နွမ်းချည့်၊ ဖြစ်တုံဘိသော်၊ ဆားထိတီရှုံး၊ တွန့်တွန့်လူး သို့၊ အထူးစိတ်စက်၊ အကုန်ပျက်၍၊ ဝိပါက်ဗလပူ၊ ရမက်ထူခြင်း တည်းဟူသော ခုပ္ပိပါသတရားစုသည်။ တေ၊ သင်မာရ်နတ်၏။ တတိယာသေနာ၊ တတိယတပ်တော်ကြီးတည်း။ (၄) တန္တိ၊ ဝမ်းကဟာ၍၊ ဆာလောင်ချည့်နဲ့၊ ရှိလာခဲ့သော်၊ စိတ်ချွဲကိုယ်ချွဲ၊ အားနွှဲအင်ယုတ်၊ အကြံဆုတ်လျက်၊ လုပ်ရန်အခင်း၊ မှုတင်းလင်းကို၊ မချဉ်းလိုက်ချင်၊ ပျင်းစိတ်ဝင်၍၊ မရွှင်မလန်း၊ စိတ်ကုန်ခန်းခြင်း တည်းဟူသော တန္တိတရားစုကို။ တေ၊ သင်မာရ်နတ်၏။ စတုတ္ထိ သေနာ၊ စတုတ္ထတပ်တော်ကြီးဟူ၍။ ပရုတ္တတိ၊ ဆိုအပ်၏။

၁၃။ (၅) ထိနမိဒ္ဓံ၊ အလုပ်မတွင်၊ အပျင်းဝင်၍၊ မရွှင်ညှိုးနွမ်း၊ စိတ်ကုန်ခန်းသော်၊ တသမ်းဝေဝေ၊ မှိုင်တွေငေးမေ့၊ ဖြစ်သနေ့မှ၊ စ၍၎င်း၊ သစ်မ်းကျောင်းဝယ်၊ ဘယ်ပြောင်းညာပြန်၊ မှောက်ထွန် လူးလဲ၊ တနွဲ့နွဲ့အိပ်ခြင်းတည်းဟူသော ထိနမိဒ္ဓတရားသည်။ တေ၊ သင်မာရ်နတ်၏။ ပဉ္စမံ၊ ပဉ္စမတပ်တော်ကြီးတည်း။ (၆) ဘိရူ၊ အပျင်း စိတ်နှင့်၊ အအိပ်များ၍၊ တရားမသက်၊ စိတ်မထက်ဘဲ၊ ရမက်နွယ် နွယ်၊ စိတ်သိမ်ငယ်သော်၊ ဘယ်ဘယ်ညာညာ၊ ထွေလာစုတ်နုတ်၊

အကြံရှုပ်၍၊ သစ်ငုတ်ကိုပင်၊ ဆင်ဘဲကျားဘဲ၊ ဘီလူးဘဲဟု၊ အသဲ
တုန်ဆတ်၊ တဖြတ်ဖြတ်လန့်ခြင်းတည်းဟူသော ဘီရုတရားကို။
တေ၊ သင်မာရ်နတ်၏။ ဆဋ္ဌာသေနာ၊ ဆဋ္ဌတပ်တော်ကြီးဟူ၍။
ပရစ္စတိ၊ ခိုအပ်၏။ (၇) ဝိစိကိစ္ဆာ၊ အကျင့်ပြု၍၊ ကြောက်မှုကင်း
ကွာ၊ ရဲပြန်ပါ၍၊ ဘာဝနာအလုပ်၊ အားထုတ်ပြန်လည်း၊ ဈာန်လမ်း
မဂ်လမ်း၊ စခန်းတိမ်မြတ်၊ ဂုဏ်ကြီးဂုဏ်၍၊ အလုပ်အကြံ၊ အမှန်မချ၊
လမ်းရိုးကျမည်၊ မကျမည်ဟု၊ နှစ်လီရှုပ်ယှက်၊ အရေးပျက်အောင်၊
ကန့်ကွက်ဆီးတားတတ်သော ဝိစိကိစ္ဆာတရားသည်။ တေ၊ သင်
မာရ်နတ်၏။ သတ္တမိသေနာ၊ သတ္တမ တပ်တော်ကြီးတည်း။ (၈)
မက္ခောထမ္ဘော၊ ယုံမှားဒွိဟ၊ ကင်းစင်ပ၍၊ နေ့ညအားထုတ်၊
တွင်တွင်လုပ်ရာ၊ ဘာဝနာနိမိတ်၊ အရိပ်အဆင်၊ အထူးမြင်၍၊
အထင်ကိုပွား၊ ရှိပြန် ငြားသော်၊ တပါးသူကို၊ လူရာ မသွင်း၊
ဂုဏ်သတင်းကို၊ နင်းနယ်ချေဖျက်၊ မိမိထက်လျှင်၊ အသက်သိက္ခာ၊
ထေရ်ဝါကြီးမား၊ သူတို့အားကို၊ ညွှတ်တွားမပြု၊ မောက်မာမှု
ဟူသော မက္ခထမ္ဘတရားစုသည်။ တေ၊ သင်မာရ်နတ်၏။ အဋ္ဌမော၊
ရှစ်ခုမြောက်သော အဋ္ဌမတပ်တော်ကြီးတည်း။

၁၄။ (၉) တဒါ၊ ထိုအထူးဝိသေသ ဖြစ်ပေါ်သဖြင့် မော်
လောက် မောက်လောက်၊ ခရီးရောက်သောအခါ၌။ လာဘောစ၊
လာဘ်သပ္ပကာ များသည်၌ သာယာ တက်ကြွသော တဏှာမာန
သည်၎င်း။ သိလောကောစ၊ အရပ်လေးမျက်နှာ၊ ကြော်ငြာနှံ့ပြား
သည်၌ သာယာ တက်ကြွသော တဏှာမာနသည်၎င်း။ သက္ကာ
ရောစ၊ တပါးသူတို့ မရေစဘူး ထူးမြတ်သော လာဘ်ကို ရရာ၌
သာယာ တက်ကြွသော တဏှာ မာနသည်၎င်း။ မိစ္ဆာလဒ္ဓေါ၊
လာဘ်များသည်ထက် များအောင် တရားတု တရားယောင်တို့ကို
ပြု၍ ပါဝိစ္ဆ တဏှာနှင့် ယှဉ်လျက် စင်စစ် အမှောက်အမှားပြု၍
ရအပ်သော။ ယသောစ၊ အကြင် အခြံအရံ အကျော်အစော၌
သာယာတက်ကြွသော တဏှာမာနသည်၎င်း။ တေ၊ သင်မာရ်နတ်
၏။ နဝမော၊ ကိုးခုမြောက်သော နဝမတပ်တော်ကြီးတည်း။ (၁၀)

အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ ယောသမုက္ခံသေ၊ အကြင် ချီးပင့်မြှောက်
စားမှုသည်၎င်း။ ပရေ၊ သူတပါးတို့ကို။ ယောအဝဇာနာတိ၊ အကြင်
မထိမဲ့မြင် မထိလေးစား ပြုမှုသည်၎င်း။ တေ၊ သင်မာရ်နတ်၏။
ဒသမော၊ ဆယ်ခုမြောက်သော ဒသမတပ်တော်ကြီးတည်း။

ပုဂ္ဂလဓိဋ္ဌာန်ဒေသနာကို ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ပြု၍ ထင်ရှားအောင်အနက်
ဆိုလိုက်သည်။ ။ ရဟန်းတို့၌ တဏှာဖြင့် သာယာလောက်သော
သင်္ကန်း သပိတ်ပရိက္ခရာ တိုက်တာကျောင်းကန် အရောင်ဥယျာဉ်
ခရိုင်ညောင်စောင်း အခင်းအရုံ အလုံးစုံသည်လည်း ရဟန်းတို့
၏ ကာမဂုဏ် ဝဋ်ပင်တည်း။

(၁) ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒဒုလ္လဘ၊ ပဗ္ဗဇိတဒုလ္လဘကို သိကြလျက် ဂိဟိ
ဘောဂကို မစွန့်နိုင်၍ ဂိဟိဘောဂ အလယ်၌ ပုထုဇဉ် အနေနှင့်
သေဆုံးကြသောလူစု။

(၂) ရုက္ခမူလကျောင်း၊ ပံသုကူသင်္ကန်း၊ ပိဏ္ဍိယာလောပ
ဆွမ်း၊ ပူတိမုတ္တဆေးတို့ကို ရဟန်းခံစဉ်အခါ ကြားဘူးကြပါ
လျက် ဂဟပတိတို့ လှူဒါန်းသော ကျောင်း၊ သင်္ကန်း၊ ဆွမ်း၊ ဆေး
တို့ကို မစွန့်နိုင်၍ ပဗ္ဗဇိတ ကာမဂုဏ်အလယ်၌ ပုထုဇဉ်အနေနှင့်
သေဆုံးကြသော ရဟန်းစု။

ဤလူရှင် ရဟန်းတို့သည် မာရ်မင်း၏ ကာမဟူသော ပဌမ
တပ်တော်ကြီးနှင့်ဆိုင်မိ၍ မဟုတ်မ သေဆုံးကြသော သူတို့ပေ
တည်း။

အချို့သော ရဟန်းတို့သည် ပဌမတပ်ကြီးမှ အလွတ်ထွက်ခဲ့
၍ တောအရပ်တွင် ရတင်ပဋိပတ်နှင့် နေကြရာ (၁)အရတိ။
(၂)ချပ္ပိပါသာ။ (၃)တန္ဒိ။ (၄)ထိနမိဒ္ဓ။ (၅)ဘိရူ။ ဤတပ်ကြီး
ငါးတန် ပိုင်းခွဲပြန်၍ လွတ်အောင်မထွက်နိုင်ကြကုန်ဘဲ ထိုတပ်ထဲ
မှာပင် ပုထုဇဉ်ဘဝနှင့် မဟုတ်မ သေဆုံးကြကုန်၏။ ။ ယခု
ကာလ၌ ဂါမဝါသီ ရဟန်းတို့သည် ပဌမတပ်တွင်းမှာပင် မြုပ်ဆုံး
ကြကုန်၏။ အရညဝါသီ ရဟန်းတို့သည် နောက်တပ် ငါးတပ်

အတွင်းမှာ မြုပ်ဆုံး ကြကုန်၏။ သတ္တမတပ်သို့ ရောက်အောင် လာနိုင်သောသူပင် မရှိကြပြီ။

၁၅။ သော နမုစိ တေသေနာ၊ ကဏ္ဍဿာဘိပ္ပဟာရိနိ။
နနံ အသူရော ဇိနာတိ၊ ဇေတွာစ လဘာတေ သုခံ။

၁၅။ နမုစိ၊ လူနတ်ဗြဟ္မာ၊ သတ္တဝါကို၊ သံသရာညွတ်၊ ဒုက္ခဝဋ် မှ၊ မလွတ်စေမှု၊ အတင်းပြုသည့်၊ ဗိုလ်ထုကြီးလတ် ဟယ်၊ မာရ်နတ်။ သော၊ ဤကာမအရတိ အစရှိသော တရားစုသည်။ တေ၊ သင်မာရ် နတ်၏။ သေနာ၊ စစ်သည်ဗိုလ်ထု၊ ရဲမက်စုသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ကဏ္ဍဿ၊ နှလုံးအမှု၊ အဖြူမဘက်၊ ထည်လုံးနက်သား၊ ရမက် ကြီးလတ်၊ သင်မာရ်နတ်၏။ အဘိပ္ပဟာရိနိ၊ ရဟန်းရသေ့၊ ဟူသရွေ့ ကို၊ တွေ့တိုင်းပစ်ခတ်၊ အသေသတ်သော၊ သေနတ် မီးပေါက်၊ အမြောက် စိန်ဗုံးတွေလည်းမည်၏။ အသူရော၊ သဒ္ဓါဆန္ဒ၊ ဝီရိယ ဉာဏ်၊ မစွမ်းသန်သော၊ ပုထုဇ္ဇန်မဲ့၊ သူမရဲများသည်။ နံ၊ ထိုတပ်ကြီး ဆယ်တန်၊ သင်၏ရန်ကို။ နဇိနာတိ၊ တွန်းလှန်တိုက်ဖျက်၊ အလွတ် ထွက်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ကြလေ။ သူရောဝေ၊ သဒ္ဓါဆန္ဒ၊ ဝီရိယဉာဏ်၊ ထက်သန်ကြီးမား၊ လွန်စွန့်စားသော၊ ယောက်ျား အာဇာနည်များ သည်သာလျှင်။ ဇိနာတိ၊ မြက်နွယ်တပင်၊ ထိမထင်ဘဲ၊ အလျင် အမြန်၊ တွန်းလှန်တိုက်ဖျက်၊ အလွတ်ထွက်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ကြ၏။ ဇေတွာစ၊ တွန်းလှန်တိုက်ဖျက်၊ အလွတ်ထွက်နိုင်မှသာလျှင်။ သုခံ၊ ဗိုလ်ထုအများ၊ ဆယ်တပ်သားတို့၏၊ ထားဘေး၊ လှံဘေး၊ လက်နက် ဘေးမှ၊ ကင်းဝေးလှစွာ၊ မြတ်ချမ်းသာကို။ လဘာတေ၊ ရနိုင်လေ သတည်း။

၁၆။ သေ မုဉ္ဇံ ပရိဟရေ၊ ဖိရတ္ထု ဣမ ဇိဝိတံ။
သင်္ဂါမေ မေမတံ သေယျော၊ ယဉ္ဇေ ဇိဝေပရာဇိတော။

၁၆။ သေသေသော၊ ဤသိဒ္ဓ္ဌတမင်းသည်။ မုဉ္ဇံ၊ စစ်မြေရောက်ကာ၊ နောက်သို့တဖွမ်း၊ မဆုတ်တမ်းဟု၊ ရဲစွမ်းအောင်လံ၊ တန်ခွန်မှန် သား၊ ပြုဆံမြက်တိတ်၊ ပန်းနိမိတ်ကို။ ပရိဟရေဣတိ၊ ခေါင်းဝယ်

စိုက်ထောင်၊ ရဲပန်းဆောင်သည့်၊ ကြက်တောင်ဗိုလ်ကြီးဟူ၍။ ဖံ၊
ငါ့ကို။ ဓာရေဟိ၊ သင်မှတ်လော့။ မမ၊ စစ်မြေပွဲဝယ်၊ အကဲမလှ၊
ဆုတ်ပြီးမှလျှင်၊ သင်၏လက်အောက်၊ ရောက်ပြန်ရသောငါ၏။ ဣ၊
ဤလောက၌။ ဇိဝိတံ၊ အသက်ရှည်ကာနေရခြင်းသည်။ ဇိရတ္ထ၊
အရှက်ကြီးကွဲ၊ အကျိုးနဲ့၍၊ အကဲစုပ်နုပ်၊ သတင်း၊ ပုပ်လျက်၊
စက်ဆုပ်ဘွယ်ကြီး ဖြစ်စွတကား။ သင်္ဂါမေ၊ စစ်မြေစစ်ပွဲ၌။ မတံ၊
ကျ၍သေရခြင်းသည်သာလျှင်။ မေ၊ ငါ့အား။ သေယျော၊ ကောင်းစွာ
သေး၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ ပရာဇိတော၊ မလွှစစ်ရေး၊ အရှုံးပေးလျက်။
ဇိဝေ၊ အသက်ရှည်ရငြားအံ့။ ဇေတံ၊ ဤသို့အရှုံးပေး၍၊ အရေးမလှ၊
အရှက်ရလျက်၊ အသက်ရှည်ရခြင်းသည်။ ယဇ္ဇေ၊ မမြတ်သည်သာ
လျှင်တည်း။ ။

ဤဂါထာဖြင့်လည်း ပဟိတတ္တ ဖြစ်ကြောင်းပင် ပြတော်မူ
သည်။ ။ အထက်က ပြခဲ့သော ပဟိတတ္တမှာ အသွေးအသား
ကုန်ခန်း၍ ကုန်သည်တိုင်အောင်ပင် ကိုယ်ခန္ဓာကို ညှာတာမိတ်
မရှိသည်ကား ပဟိတတ္တဟူတည်း။ ။ ဤဂါထာ၌ပြသော ပဟိ
တတ္တမှာ ယခုအားထုတ်သော ပဓာနအလုပ်သည် ထမြောက်လျှင်
လည်း ကောင်း၏။ မထမြောက်လျှင်လည်း အလုပ်လက်ရှိနှင့်သေရ
လျှင် ကောင်းသေးသည်သာ ဖြစ်၏ဟု ဤအလုပ်နှင့် ကိုယ်ခန္ဓာ
အပြီး စွန့်လိုက်သော ပဟိတတ္တပေတည်း။ ။ ဤသို့သော ပဟိ
တတ္တနှင့် ပြည့်စုံသော သူအား ယခုဘဝ ထမြောက်လျှင်လည်း
ကောင်းပါ၏။ မထမြောက်ဘဲနေခဲ့သော်၊ မပေါက်ဘဲ နေခဲ့သော်၊
မရောက်ဘဲနေခဲ့သော်၊ မရဘဲနေခဲ့သော်ဟု မိတ်နှစ်ခွမရှိပြီ။ ဈာန်
မဂ်ဖိုလ်အလုပ်ကို အားထုတ်သောသူမည်သည် ဤကဲ့သို့မိတ်နှစ်ခွ
မရှိဘဲ-ဤဘဝနှင့် ဤအလုပ်ဟု အပြီးစွန့်သော ပဟိတတ္တ မိတ်နှင့်
လုပ်မှ ရနိုင် ရောက်နိုင်ထမြောက်နိုင်သည်။ ။ **ပြီး၏။**

၁၇။ ပဂါဠေတ္ထနဒိဿန္တိ၊ ကေသမဏဗြာဟ္မဏာ။
တဉ္စမဂ္ဂိနဇာနန္တိ၊ ယေန ဂစ္ဆန္တိ သုပ္ပတာ။

၁၇။ ဧကေ၊ အချိုအချိုကုန်သော။ သမဏာဗြာဟ္မဏာ၊ သဒ္ဓါ
 ဝီရိယ၊ ဗလစွမ်းရေ၊ မရှိလေဘဲ၊ စစ်မြေဦးဝယ်၊ စစ်မှူးကိရိယာ၊
 သင်္ကန်းဝ၊ နှင့်၊ ပရိက္ခရာအစုံ၊ ဝတ်ရုံဘွဲ့ယွက်၊ ယောင်ထွက် ထွက်
 ကြ ကုန်သော ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့သည်။ ဧတ္ထ၊ ဤတပ်ကြီးဆယ်ချ၊
 ဗိုလ်ထုများအင်၊ စစ်မြေပြင်၌။ ပဂါဠ၊ စကားပြန်မျှ၊ မကျန်စုပ်စုပ်၊
 အကုန်မြုပ်ကြကုန်၍။ နဒိဿန္တိ၊ ဤသူတယောက်၊ လွတ်မြောက်
 ခြေငုံ၊ မသေကျန်ဟု၊ ရှာကြံမရ၊ မမြင်ရကုန်။ ကသ္မာ၊ အဘယ့်
 ကြောင့်နည်းဟူမူ။ သုဗ္ဗတာ၊ ကောင်းသော အကျင့်ရှိကြကုန်သော
 အရိယာသူတော်ကောင်းတို့သည်။ ယေနမဂ္ဂေန၊ အကြင် ဗောဇ္ဈင်
 ခုနစ်ပါး၊ တရားစကြာ၊ ရတနာလမ်းခရီးဖြင့်။ သုဂတိ၊ ကောင်းသော
 သူတို့၏လားရာ၊ ခေမာနုဂရ၊ ရွှေပြည်မသို့။ ဂစ္ဆန္တိ၊ ဆိုက်ရောက်
 ကြကုန်၏။ တဗ္ဗမဂ္ဂံ၊ ထိုဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါး၊ တရားစကြာလမ်းခရီးကို။
 နဇ္ဇာနန္တိ၊ ကိုယ်တွေ့မျက်မှောက်၊ အသိမြောက်အောင်၊ မပေါက်
 နှိုင်းကြကုန်။

ဤတွင်ရှေ့ကား မဟာပဓာန အကျင့်ကို ကျင့်တော်မူစဉ်အခါ၌ မာရ်
 နတ်ကို ဟောတော်မူသောဂါထာစုပြီး၏။

နောက်လေးဂါထာ ပလ္လင်ပေါ်သို့ ရောက်၍ မာရ်နတ် စစ်
 တက်၍ လာရာတွင်မြွက်ဆိုတော်မူသောဂါထာပေတည်း။

၁၈။ သမန္တာ ဓဇိနိံ ဒိသ္မာ၊ ယုတ္တံမာရံသဝါဟနံ၊
 ယုဒ္ဓါယ ပစ္စုဂ္ဂန္ဓာမိ၊ မာမံဌာနာအစာဝယိ။

၁၉။ ယံတေတံ နပ္ပသဟာတေ သေနံ၊
 သဗ္ဗော လောကော သဒ္ဓေဝကော။
 တံတေပညာယ ဘဇ္ဇာမိ၊ အာမံပက္ကံဝအသ္မနာ။

၁၈။ ဓဇိနိံ၊ သိန်းသန်း ကုရေ၊ ချိမ်းလုံး ဝေလျက်၊ အထွေ
 ထွေသော အဆင်းရှိသော အောင်လံတန်ခွန်တို့နှင့် ပြည့်စုံသောစစ်
 သည်ဗိုလ်ထု၊ ရဲမက် စုကိုင်း၊ သဝါဟနံ၊ ဂိရိမေခလာဆင်နှင့်
 တကွသော။ မာရံ၊ မာရ်နတ်ကိုကိုင်း၊ သမန္တာ၊ မြေချိမ်းမှုင်းဖြင့်၊

ထက်ဝန်းကျင်မှ။ ယုတ္တံ၊ တညီတညွှာ၊ ထွလာ ချောက်ချိန်း၊
တပ်ကြီးဟိန်းလျက်၊ ထိန်းထိန်းကြော်ငြာ၊ ချီတက်လာသည်ကို။
ဒိသွာ၊ ပလ္လင်ပေါ်မှ မြင်တော်မူသတ်သော်။ ဟရေမာရ၊ အယုတ်
တမာ၊ ဆိုးညစ်စွာသည့်၊ မိစ္ဆာသူသတ် ဟယ်မာရ်နတ်။ ဥပဂစ္ဆ၊
ရဲလျှင်အတင်း၊ ငါ့ထံရင်းသို့ ချဉ်းခဲ့လော့။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့။ တယာ၊ နှင်
နှင့်။ ယုဒ္ဓါယ၊ ဘုန်းစွမ်းလူစ-အလင်းပြ၍၊ ပွဲရရှုံးနိုင်၊ စစ်ရေးပြိုင်ခြင်း
ငှါ။ ပစ္စဂ္ဂစ္ဆာမိ၊ နေရဇ္ဇရာ၊ မြစ်ကခွါ၍၊ ရတနာဗေဓာမိ၊ သိရှိရွှန်း
ဝေ၊ ပလ္လင်ဘွေထက်၊ အောင်မြေနှင်းကာ၊ မြော်တင်းအသင့်၊ ငါနေ
လင့်၏။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဌာနာ၊ ထက်ဝယ်ဘွဲ့ရာ၊ အပရာဇိတ၊ ဌာနပလ္လင်၊
သမိုက်ပြင်မှ၊ မာအစာဝယ်၊ ပြောင်းရွှေ့ စေလျက်၊ အနေပျက်
အောင်၊ နှောင့်ယှက်ခြင်းငှါသင်မတတ်နိုင်။

၁၉။ ဟရေမာရ။ အယုတ်တမာ၊ ဆိုးညစ် စွာသည့်၊ မိစ္ဆာ
သူသတ် ဟယ်မာရ်နတ်။ သဒေဝကော၊ နတ်ဗြဟ္မာနှင့် တကွသော။
သဗ္ဗောလောကော၊ လူအားလုံးသည်။ တေ၊ သင် မာရ်နတ်၏။ ယံတံ
သေနံ၊ အကြင်ကာမစသော စစ်သည်ဆယ်ပါး၊ ယခု ချီတက်၍
လာသော မာရ်စစ်သည်စုကို။ နပ္ပသဟတေ၊ တန့်စားကြံ့ခိုင်၊ မခံ
နိုင်၍၊ မပြိုင်စစ်ရေး၊ အရှုံးပေးကာနေကြ၏။ အဟံပန၊ ငါတမူကား။
ဗလဝါ၊ ကိုယ်အား စိတ်အား၊ လွန်ကြီးမားသော။ ပုရိသော၊
ယောက်ျားသည်။ အသ္မနာ၊ ကြီးစွာသော ကျောက်လုံးဖြင့်။ အာမံ၊
မကျက်သေးသော အိုးစုကို၎င်း။ ပက္ကံ၊ ကျက်ပြီးသော အိုးစုကို
၎င်း။ ဘိန္ဒုတိန္နဝ၊ ဒေါသအမျက်၊ စိတ်မာန်ထွက်၍၊ ညက်ညက်ကြေ
ထွား၊ ထူသောလားသို့။ တေ၊ သင်မာရ်နတ်၏။ တံသေနံ၊ ထိုစစ်
သည်နှစ်ရပ်ကို။ ပညာယ၊ ပါရမီညဏ်၊ ငိပဿနာညဏ်၊ မဂ်ညဏ်
ဖိုလ်ညဏ် တည်ဟူသော ဝရဇိန်ကျောက်လုံး၊ ပညာဘုန်းဖြင့်။
ဘဇ္ဇာမိ၊ ဖရိုဖရဲ၊ တပြန့်ကြဲလျှင်၊ ပစ်ခွဲထုချေ၊ လွင့်ပစေအံ့သတည်း။

၂၀။ ဝသီကရိတွာနသင်္ကပ္ပံ၊ သတိဉ္စသုပ္ပတိဋ္ဌိတံ။

ရဋ္ဌာရဋ္ဌံ ဝိစရိသင်္ဂ၊ သာဝကေ ဝိနယံပုထုံ။

၂၁။ တေအပ္ပမတ္တာပဟိတတ္တာ၊ မမဿာသနကာရကာ။
အဏ္ဏာမာတေ ဂမိဿန္တိ၊ ယတ္ထဂစ္ဆိာ နုဿောစရေ။

၂၀။ ဟရေမာရ၊ ဟယံမာရိနတ်။ အဟံ၊ ငါသည်။ သင်္ကပ္ပံ၊
ဘုရားဖြစ်၍၊ ခေတ်ဇာတိရပ်၊ လောကဓာတ်ဝယ်၊ လူနတ်အများ၊
သောင်းတိုက်သားကို၊ တရားမဂ္ဂင်၊ ဘောင်ငွေယဉ်ဖြင့်၊ တင်အံ့
ရည်သန်၊ ငါ့အကြံကို။ ဝသီကရိတွာန၊ လေ့လာနှိပ်နင်း၊ ပြီးစီးခြင်းကို
ပြု၍။ သတိဉ္စ၊ ဗုဒ္ဓကိစ္စ၊ ဟူသမျှကို၊ တစမကြွင်း၊ အောက်မေ့ခြင်း
ငှါ စွမ်းနိုင်သော သတိတရားကိုလည်း။ သုပ္ပတိဋ္ဌိတံ၊ ကောင်းစွာ
တည်သည်ကို။ ကရိတွာန၊ ပြု၍။ ပုထု၊ ၂၄-သင်္ချေ၊ ကုဇေ၊ ခြောက်
ဆယ်၊ စွန်းကပ်တသိန်း၊ တွက်ကိန်းသင်္ချေ၊ များလှစွာ ကုန်သော
သာဝကတပည့် တပန်း၊ ရဟန်းလူနတ်၊ ပရိသတ်တို့ကို။ ဝိနယံ-
ဝိနယန္တော၊ အကျတ်ရအောင် ဆုံးမပြောဟောလျက်။ ရဋ္ဌာ၊ တိုင်း
ပြည်ခရိုင်နိုင်ငံတပါးမှ။ ရဋ္ဌံ၊ တိုင်းပြည်ခရိုင် နိုင်ငံတပါးသို့။ ဝိစရိ
ဿိ၊ ဒေသစာရီ၊ လှည့်လည်ဖြန့်ဖြူးပေအံ့။

၂၁။ အပ္ပမတ္တာ၊ မမေ့မလျော့၊ မပေါ့မစားကြကုန်မူ၍။ ပဟိ
တတ္တာ၊ ကိုယ်အသက်ကိုခွဲကွက်ညှာတာခြင်း မရှိကြပေကုန်မူ၍။
မမ၊ ငါဘုရား၏။ သာသနကာရကာ၊ အဆုံးအမ၊ သြဝါဒကို လိုက်
နာအားကျ၊ လုပ်ကြံကြကုန်သော။ တေ၊ ထိုတပည့် တပန်း၊ ရဟန်း
လူနတ်၊ ပရိသတ်တို့သည်။ အကာမာ၊ တေဘူမက၊ ဘဝ သုံးတန်၊
သင့်နိုင်ငံကို၊ ပြန်၍စည့်စည့်၊ မကြည့်လိုကြကုန်မူ၍။ ယတ္ထ၊ အကြင်
နိဗ္ဗာန်သို့။ ဂစ္ဆိာ၊ ရောက်ကြကုန်သည်ရှိသော်။ နုဿောစရေ၊ စိုးရိမ်
ကြောင့်ကြ၊ မရှိကြကုန်။ တတ္ထ၊ ထိုနိဗ္ဗာန်သို့။ ဂမိဿန္တိ၊ သွားကြ
ရောက်ကြကုန်လတ္တံ့။ ။

ဣန္ဒြိယတော်ပေါ်၌နေစဉ် မာရ်နတ်ကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ပြော
တော်မူသောလေးဂါထာအနက်ပြီး၏။

ဤ၌လည်း ပဟိတတ္တာဆိုသည်ကား ရနဲ့သော် ရေနဲ့သော်ဟု
မိတ်နှစ်စွာမဖြစ်မူ၍ ဤဘဝနှင့် ဤအလုပ်ဟု အဆုံးတိုင် ရှုပင်သော

စိတ်တခုကိုသာ ထားသည်ကိုဆိုသည်။ ။ထိုကဲ့သို့ ထားသော သူတို့သည်သာ ယခုဘဝ ရနိုင် ရောက်နိုင်ကြကုန်သည်ဟုပြတော် မူသည်။ ယခုကာလ၌ကား ရဟန်းပြုရုံမျှ၌ပင် ပဟိတတ္တ မဖြစ်နိုင် ကြ၍မပြုဖြစ်သောသူများပင်ရှိသေးသည်။ သင်္ကန်းနှင့်အရိုးထုတ် နိုင်လျှင် တော်၏။ မထုတ်နိုင်ခဲ့လျှင် ရဟန်းလူထွက် လူဟန်ပျက် ဖြစ်၍ နေမည်ဟု စိတ်နှစ်ခွဖြစ်၍ ရဟန်း မပြုဖြစ်ရှိကြ ကုန်သေး ၏။ ။အသက်သိက္ခာငယ်ရွယ်စဉ်က ဘာဝနာကို လုပ်ရမည် ဆိုလျှင် ထိုဘာဝနာမှနှင့်ချည်း အသက် ထက်ဆုံး နေနိုင်မည် မဟုတ်။ မနေနိုင်လျှင်မည်ကဲ့သို့ဟုစိတ်နှစ်ခွဖြစ်၍ ဘာဝနာ အလုပ် ကိုမလုပ်ကြကုန်။ ။ဘာဝနာ အလုပ်ကို လုပ်သည်ဟု ဆိုသော ရဟန်းတို့လည်း ဤဘဝ ဤခန္ဓာ၊ ဤအသက်နှင့်၊ ဤအလုပ်ဟု မစွန့်ကြကုန်မူ၍ စိတ်အသွားအလာများကြကုန်၏။ ပဟိတတ္တ မဖြစ် ကြကုန်။ “တေအပ္ပမတ္တာပဟိတတ္တာ” ဟူသောပါဌ်ဖြင့် ပဟိတတ္တ မဖြစ်ကြသူတို့ မရထိုက်မရောက်ထိုက်ဟူသော အနက်ကိုပြတော် မူသည်။
ပြီး၏။

ဤမှနောက် ဂါထာစုကား ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီး၍ တနှစ် တဝါ ရပြီးမှမာရ်နတ်လာ၍ ဝန်ချသောဂါထာစုပေတည်း။

၂၂။ သတ္တဝံဿာနိဘဝန္တိ၊ အနုဗန္ဓိပရာပရံ။
ဩတာရံနာဓိဂစ္ဆိဿံ၊ သမ္ပန္နဿသတိမတော။

၂၃။ မေဒဝဏ္ဏံဝပါသာဏံ၊ ဝါယသောအနုပရိယဂါ။
အပေတ္တမုဒုံ ဝိနန္ဒမိ၊ အပိအဿာဒနာသိယာ။

၂၄။ အလဒ္ဓါတတ္ထအဿာဒံ၊ ဝါယသေတ္တာအပက္ကမိ။
ကာကောဝသေလမာသန္တု၊ နိဗ္ဗိန္တာပေမဂေါတမ။

၂၅။ ဂေါတမ၊ ဂေါတမအမည်ရှိသော မဟာသမ္ဗုတ မင်း ၏ အနွယ်ဖြစ်တော်မူပေသော အရှင်ဘုရား။ ဘဝန္တိ၊ အရှင်ဘုရား

ကို။ဩတာရာပေက္ခော၊ မှူပေါက်ရှာကြံခြင်း ကိစ္စကိုပဲ့၍။သတ္တဝ
ဿာနိ၊ တောထွက်သည်မှ၊ စ၍ ထွက်စစ်၊ ခုနစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး။ ပရာ
ပရံ၊ အဆက်ဆက်။ အနုဗန္ဓိ၊ မှူပေါက်ရှာကြံ၊ မျက်ဆီး ညှဏ်ဖြင့်၊
နောက်ရံတွယ်တာ၊ လိုက်မိပါ၏။ သတိမတော၊ လွန်ကဲသော
သတိနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော။ သမ္မုဒ္ဓဿ၊ မြတ်စွာဘုရားအား။ ဩ
တာရံ၊ အပြစ်ယူဘို့၊ အမူယွင်းဘောက်၊ ရန်ပြုပေါက်ကို။ နာမိ
ဂစ္ဆိဿံ၊ အဏုမြူမျှ၊ ရှာမရပေ။

၂၃။ ယထာ၊ ဥပမာဆိုသည်ရှိသော်ကား။ ဧတ္ထ၊ ဤအိအိရွဲ့ရွဲ့၊
သားဆီခဲကြီး၌။ မုဒုံ၊ မွမ္မရုရု၊ နူးညံ့လှသော၊ မံသဆိမ့်အိ၊ အသား
ဆီကို။ အပိဝိန္ဒေမိ၊ ရငြားအံ့လည်းမသိ၊ ဝါ၊ ရမည် စင်စစ်တည်း။
အဿာဒနာ၊ ကြောခြင်စိမ့်စိမ့်၊ ကိုယ်လုံးအိမ့်မျှ၊ ချိုဆိမ့်လှစွာ၊ အရ
သာဖြင့်၊ သာယာမူးမွေ၊ လျှာအတွေ့သည်။ အပိသိယာ၊ ဖြစ်ငြား
အံ့လည်း မသိ၊ ဝါ၊ ဖြစ်မည်စင်စစ်တည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့အကြံ၊ ဥပါ
ဒါနိဖြင့်။ ဝါယသော၊ ကျီးမိုက်သည်။ မေဒဝဏ္ဏံဝ၊ အဆီခဲ အသွေး
အဆင်းရှိသည်သာလျှင်ဖြစ်သော။ ပါသာဏံ၊ ကျောက်လုံးကြီးကို။
အနုပရိယဂါ၊ အဋ္ဌဒိသာ၊ ရှစ်မျက်နှာ၌၊ ချာချာလည်ပတ်၊ ဝန်းဝိုင်း
လတ်၍၊ အဝတ်အားကြီး၊ နှုတ်သီးအားကိုး၊ ဆိတ်ဆွတ်းလေ၏။

၂၄။ သောဝါယသော၊ ထိုကျီးမိုက်သည်။ တတ္ထ၊ ထိုကျောက်
လုံးကြီး၌။ အဿာဒံ၊ သာယာ ကောင်းမြေ၊ လျှာအတွေ့ကို။
အလန္တု၊ မရသည်ဖြစ်၍။ ဧတ္တာ၊ ထိုကျောက်လုံးကြီးမှ။ အပက္ကမိ၊
ရှောင်ခွါဆုတ်ရှု၊ ဖယ်လွှဲရလေ၏။ သောဝါယသော၊ ထိုကျီးမိုက်
သည်။ တံသေလံ၊ အဆီခဲသို၊ ရွန်းရွန်းစိုသော ထိုကျောက်လုံး
ကြီးကို။ အာသန္ဓ၊ ထိုးဆိတ်ထိပါး၍၊ နိဗ္ဗိဇ္ဇတိဣဝ၊ ရသာအငွေ့၊ ပြု
တစေ့မျှ၊ မတွေ့လေဘဲ၊ အဝန်းသဲ၍၊ ဖယ်လွှဲရလေ၏။ မယံပိ၊
အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း။ ဘဝန္တိ၊ အရှင်ဘုရားကို။ အာသန္ဓ၊ နှောင့်
ရှက်ထိပါး၊ စောင့်စားချုပ်ချယ်၍။ နိဗ္ဗိဇ္ဇာပေမ၊ အလိုပါမှု၊ မပြုနိုင်

ဘဲ၊ နှလုံးကွဲမျှ၊ အသဲနာကျင်၊ ပူပင်ညှိုးချုံး၊ စိတ်ကုန်ဆုံး၍၊ ဒုန်းဒုန်း ချပါကုန်တော့၏။

(ဘုရားမဖြစ်မီ ၆-နှစ်၊ ဘုရားဖြစ်ပြီးနောက် ၇-နှစ် ပတ်လုံးတင်း ပုတ်လက်စွဲလျက်အကြင်နေရာ၌ ကိလေသာဥပါဒ်၏၊ ထိုနေရာမှာ အသေ ရိုက်နှက်မည်ဟုလိုက်၍ နေပြီးမှအခွင့်မရ၍ ဝန်ချသောသုံးဂါထာပြီး၏။)

နောက်ဂါထာကား ဘုရားဟောဂါထာတည်း။

၂၅။ တဿသောကပရေတဿ၊ ဝိဏာ ကစ္ဆာ အဘဿထ။
တတောသောဒုမ္မနောယကော၊ တတ္ထေ ဝန္တရဓာယထ။

၂၅။ တဒါ၊ ထိုဝန်ချပြီးသော အခါ၌။ သောကပရေတဿ၊ ဘုရား မဖြစ်ရအောင်လည်း မတတ်အား၊ တရား မဟောရအောင် လည်း အခွင့်မရ၊ ယမ်းပုံမီးကျ၊ တောက်လောင်လှသော၊ သောက မီးဓာတ်၊ နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍။ တဿ၊ ထိုမာရ်နတ်၏။ ကစ္ဆာ၊ ခါးပိုက်မှ။ ဝိဏာ၊ လွယ်၍ထားသော၊ ဗေလုဗဏ္ဏ၊ နတ်စောင်းကြီး သည်။ အဘဿထ၊ မြေသို့လျှောကျလေ၏။ တတော၊ ထိုအခါမှ။ သောယကော၊ ထိုမာရ်နတ်သည်။ ဒုမ္မနော၊ ပူလောင်ညှိုးချုံး၊ ကြိမ် မီးအုံးသို့၊ နှလုံးမကောင်းလှသည်ဖြစ်၍။ တတ္ထေဝ၊ ထိုနေရာ၌ သာလျှင်။ အန္တရဓာယထ၊ ပျောက်ကွယ်ရုတ်ခြင်း၊ နေရင်းနတ်ရွာ သို့ပြန်လေ၏။ ။ ပြီး၏။

ပဓာန.....ဤသုတ်၌ ပဓာနဆိုသည်ကား ကိစ္စ လေးပါးကိုပြီး စေနိုင်သော သမ္မပ္ပဓာန ဝီရိယကို ဆိုသတည်း။ ။
ကိစ္စလေးပါးဆိုသည်ကား။ ။ အကုသိုလ်ဘက်၌ ကိစ္စနှစ်ပါး။ ။
ကုသိုလ်ဘက်၌ ကိစ္စနှစ်ပါး။ ။ အကုသိုလ်ဘက်၌ ကိစ္စ နှစ်ပါး ဆိုသည်ကား ဈေးဈေးသောဘဝ ကစ္ဆာ သံသရာ အဆက်ဆက် တို့၌ ငါပြုခဲ့သည်ဖြစ်၍ ငါ့ကို အပါယ်သို့ချရန် ငါ့သန္တာန်မှာ ထက် ကြပ်ပါ၍ နေကုန်သော အကုသိုလ် ကံဟောင်းတို့သည် အကုဇေ မက ငါ့နှလုံးထဲမှာ အမြဲပါ၍နေကုန်သည်၊ ငါ့နှလုံးထဲမှာ ငရဲကြီး ရှိပ်ထပ်၊ ဥဿဒငရဲပေါင်း တရားနှစ်ဆယ့်ရှစ်ထပ်၊ အရပ်ရပ်သော

ပြိတ္တာတံ,အသုရကာယံတံ, တိရစ္ဆာန်တံတို့သည် အပြီး ပါ၍နေ ကုန်၏။

ကြွက်ကို ကြောင်ရိုင်းသည့် ပမာ.....ထိုအကုသိုလ် ကြွေး
ဟောင်း မြဲဟောင်း

တွေ ငါ့နှလုံးထဲမှာ အခြေ ပါရှိ၍ နေသည်ကို ယခုဘဝတွင်မှ ပပယ် မရှင်းလိုက်ဘဲ ကြွေးခိုင်ဖြစ်သူ သက္ကာယဒိဋ္ဌိကြီး ၎င်းတို့နှင့် ယနေ့ညဉ့်သေ၍ နက်ဖြန်ခါ သာသနာပသို့ ရောက်၍ သွားခဲ့လျှင် ထိုအကုသိုလ် ကြွေးဟောင်း မြဲဟောင်းတို့သည် ကြွက်ဂယ်လောင်း တကောင်ကို-ကြောင်တထောင် ရိုင်းကြသကဲ့သို့ အပါယ်ဒုက္ခမှ ဘဝထောင်သောင်း ခေါင်း မပြုရအောင် ငါ့ကို ချကြကုန်လတ္တံ့ဟု ဥပ္ပန္နခေါ်သော အတိတ် အကုသိုလ်တို့ ၏ အမှုသွားကို မြော်၍ ဦးခေါင်းပေါ်၌ လောင်မီး ကျသော ယောက်ျားကဲ့သို့ စားမှု အိပ်မှုကို အမှတ်မရအားဘဲ ဘာဝနာ တရားကိုသာ မနေမနားအားထုတ်၍ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ကြွေးခိုင်ကြီး ကို အပြီးကွယ်ဆုံးအောင် လုံးပမ်းမှုတပါး။

ငါသည် သက္ကာယဒိဋ္ဌိကြီး တန်းလန်းနှင့် ယနေ့ညဉ့် သေ၍ နက်ဖြန်ခါ သာသနာအပသို့ရောက်ရချေလျှင် မာတုဃာတကအမှု ကိုလည်း ငါပြုလတ္တံ့၊ ပိတုဃာတက အမှုကိုလည်း ငါပြုလတ္တံ့၊ ခပ်သိမ်းသော ဒုစရိုက်မှု ဒုရာဇိဝမှုတို့ကိုပင် ငါပြုလတ္တံ့။ ။ ငါ့နှလုံးထဲ၌ အနမာဂ္ဂသံသရာ၌ ထက်ကြပ်ပါ၍နေသော ဒုစရိုက် မျိုး, အဓိကံမျိုး, အမှောက်အမှားမျိုး, အညစ်အညမ်းမျိုးတို့သည် ယခုလည်း ငါ့နှလုံးထဲမှာ အသိုက်မပျက် အအုံမပျက် အခြေ မပျက် အနေမပျက်ပါလျက်ပင် ရှိကြကုန်သည်။ ။တရားတော် နှင့် တွေ့ရသော ယခုဘဝမှ ထိုအဓိကံမျိုးတို့ကို ပပယ်မဖြတ် လိုက်လျှင် ဘဝ အဆက်ဆက် အဓိကံတောကြီး စည်ကား၍ အပါယ်လေးပါး အစာဖြစ်မြဲဖြစ်,နစ်မြဲ နစ်လတ္တံ့ဟု အနုပ္ပန္နခေါ် သော အနာဂတ် အကုသိုလ်တို့၏ အမှုသွားကိုမြော်၍ ဦးခေါင်း ပေါ်၌ လောင်မီးကျသော ယောက်ျားကဲ့သို့ စားမှု အိပ်မှုတို့ကို

အမှုမစိုက်အားဘဲ ဘာဝနာတရားကိုသာ မနေမနား အားထုတ်၍ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဟူသော ဒုစရိုက်ခေါင်းကြီး ပြတ်ပြီး ဖြစ်ရအောင် လုံးပမ်းမှုတပါး။

ဤကား ဥပ္ပန္နအကုသိုလ်၊ အနုပ္ပန္နအကုသိုလ် နှစ်မျိုးအတွက် ကြောင့်ကြစိုက်ရန် အကုသိုလ်၌ ကိစ္စနှစ်ပါးတည်း။ ။မိမိသန္တာန် ၌ ယခုဘဝဖြစ်ခဲ့ဘူးသော အကုသိုလ်မှုစု၊ ယခု နေ့နေ့ ညဉ့်ညဉ့် ဖြစ်၍နေသော အကုသိုလ်မှုစုကိုလည်း ဥပ္ပန္နဆိုသည်။ ။ရဟန်း ဖြစ်၍နေသည့်အတွက်၊ရပ်ကြီးရွာကြီး၌ လူကောင်း သူကောင်း ဖြစ်၍နေသည့်အတွက်၊ ယခုဘဝ မိမိသန္တာန်မှာ မဖြစ်စဘူးမူ၍ လောက၌ သူတပါးတို့ သန္တာန်မှာဖြစ်၍နေသည်ကို မြင်ရကြားရ သော အကုသိုလ်မှုစု၊ သူတပါးတို့ ပြုကြသည်ကို မြင်ရကြားရ သော အကုသိုလ်မှုစု၊ ရာဇဝင်နိပါတ်ဇာတ် ကျမ်းဂန် ဝတ္ထုတို့မှာ ဝေ့မြင် ကြားသိရသော အကုသိုလ်မှုစု၊ ခွေး၊ ဝက်၊ ကြက်၊ ဌက် စသော တိရစ္ဆာန်တို့ ပြုကြသည်ကို သိမြင်ရသော အကုသိုလ်မှုစု၊ ဤအလုံးစုံသည် အနုပ္ပန္နချည်းတည်း။ ။ထို့ကြောင့် အပါယ်ဘုံ သားတို့ကို၎င်း၊ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်၍နေသော လူစသော သုဂတိ ဘုံသားတို့ကို၎င်း၊ ဝေ့မြင်ရ ကြားသိရလျှင် ငါ့နှလုံးထဲမှာလည်း ဤကဲ့သို့၊ ဤသတ္တဝါ ကဲ့သို့ ငါဖြစ်ရန် အမှုဟောင်း တန်းလန်း အကုဋေမက ငုတ်တုတ်ပါလျက် ရှိချေသည်ဟု ဥပ္ပန္န အကုသိုလ် တို့ကိုအမှတ်ရ၍ မိမိအတွက်သာ အပူကြီးပူခွင့်ရှိသည်။ ထိုသတ္တဝါ ကို မထီလေးစား ပြုခွင့်မရှိ။

ခွေးရူးကိုက်သည့် ပမာ ... ဤလောက၌၎င်း၊ အတိတ် ဖြစ် သော ရာဇဝင်နိပါတ်ဇာတ်ဝတ္ထု၊ ကျမ်းဂန်တို့၌၎င်း၊ ထိုထိုအကုသိုလ်တရားကိုလိုက်စားမှု၊ ပြုကျင့်မှု၊ မှောက်မှားမှု၊ သတင်းပျက်မှု၊ အရှက်ကွဲမှု၊ မင်းပြစ်မင်းဒဏ်သင့်မှု တို့ကို မြင်ရ၊ ကြားရ၊ ဝေ့ရ၊ ကြုံရသော အခါ၌ အယုတ်သဖြင့် ခွေး၊ ဝက်၊ ကြက်၊ ဌက်၊ သန်း၊ ကြမ်းဖိုးပင် ဖြစ်သော်လည်း ထိုသူတို့ကို

ကဲ့ရဲ့ဘွယ်မရှိ၊ မိမိကိုယ်ကိုသာ ငါ့မှာလည်း သည်ကဲ့သို့မလိမ္မာ
မျိုး၊ မိုက်မျိုး၊ မဲမျိုး၊ မှောက်မှားမျိုး ငါ့နှလုံးနှင့် အပြည့် အပြီးပါရှိ၍
နေချေသည်ဟု မိမိ၌ရှိနေသော အနုပ္ပန္နအကုသိုလ်တို့ကို အမှတ်
ရ၍ မိမိအတွက်သာ အပူကြီးပူစွင့်၊ မိမိကိုယ်ကိုသာထိုအကုသိုလ်
မျိုး ရှိနေသည့်အတွက် ကဲ့ရဲ့ခွင့်ရှိချေသည်။ ဥပမာကား အလွန်
အဆိပ်ထန်လှသော ခွေးနက်ရူး တကောင်သည် လူတထောင်၊
နွားတထောင်ကိုကိုက်ရာ၏။ ဆေးဝါးမရှိသော အရပ်လည်း ဖြစ်
ရာ၏။ ခွေးရူးဆိပ် ထရန် အာရုံဝတ္ထုအမှုအမျိုးမျိုး အလွန်များပြား
သော အရပ်လည်းဖြစ်ရာ၏။

ခွေးရူးပြန်ရန် အာရုံဝတ္ထုအမှုမျိုးနှင့် တွေ့ကြုံကြ၍ အချို့လည်း
ခွေးရူးပြန်၍ ရပ်တည်မရ ရွာကျော်ရပ်ကျော်ဖြစ်၍ နေကြရာ၏။
အချို့လည်း ပြန်၍သေဆုံးသူ အများလည်း ရှိရာ၏။ အချို့လည်း
မသင့်သောအမှုနှင့်တွေ့၍ ပြန်တော့မည် ယားယံ၍ နေသူအများ
လည်း ရှိရာ၏။ အချို့ကား အစားအစာ မသင့်ရာ အခွင့်နှင့် မတွေ့
သေးသည့် အတွက် ခွေးရူးဆိပ် မထသေး၍ မိမိမှူးတိုင်း ဘမှူး
တိုင်းပင် ရှိကြသေး၏။

ထိုသို့ရှိကြသေးသော သူတို့သည် ယားယံ လှုပ်ရှားသူ၊ ရပ်
တည်မရ ရူးသူ၊ သေဆုံးသူတို့ကို တွေ့မြင်ကြားသိခဲ့လျှင် တွေ့မြင်
ကြားသိတိုင်း မိမိကိုယ်ကို အမှတ်ရ၍ မိမိကိုယ် အတွက်သာ
ပူပန်ဘွယ် ရှိသည်။ ခွေးရူးဆိပ်အတွက် ကဲ့ရဲ့ဘွယ် ရှိလျှင် မိမိ
ကိုယ်ကိုသာကဲ့ရဲ့ရမည်။ ထိုသူတို့ကို ကဲ့ရဲ့ဘွယ်၊ မထီလေးစား
ပြုဘွယ် အခွင့်မဟုတ်။ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ မိမိ၌လည်း
ထိုခွေးရူးဆိပ် ငုတ်တုတ်ရှိ၏။ မိမိ၌လည်း ထိုခွေးရူးနာ ထင်ရှား
ရှိ၏။ မိမိလည်းယနေ့လား၊ နက်ဖြန်လား၊ နောက်လလား၊ နောက်
နှစ်လား၊ ယားခွင့်၊ ယံခွင့်၊ ပြန်ခွင့်၊ သေဆုံးခွင့်တန်းလန်းရှိနေ၏။
ထို့ကြောင့် ထိုသူတို့ ယားကြ၊ ယံကြ၊ ပြန်ကြ၊ ရူးကြ၊ သေဆုံးကြ
သည်ကို တွေ့မြင်ကြားသိရသောအခါ မိမိကိုယ်သန္တာန်၌ ရှိသော
ခွေးရူးဆိပ်၊ ခွေးရူးနာအတွက် လွန်စွာ ထိတ်လန့်ခြင်းဖြစ်၍ ထိုသူ

တို့ကို တွေ့မြင်ကြားသိရလေလေ ဆေးသမားရှိရာသို့ အမြန်ပြေး
၍ ဆေးကိုအတွင်မှီဝဲလေလေသာ ဖြစ်ရာသည်။

ခပ်သိမ်းသော ပုထုဇဉ် သတ္တဝါတို့၌ ရှိကြသော ငါ့ကိုယ်၊
ငါ့ကိုယ်ဟု စွဲလမ်းသော သက္ကာယ ဒိဋ္ဌိသည် ထိုခွေးနက်ရူး၏
အဆိပ်နှင့်တူ၏။ ထိုအဆိပ် လှုပ်ရှားသည့် အတွက် အထူးထူး
အထွေထွေ ဖြစ်၍နေကြသော ခွေးရူးနာမှုစုနှင့် သက္ကာယဒိဋ္ဌိရှိကြ
သည့်အတွက် ဖြစ်၍နေကြသော ဒုစရိုက်မှုစုတူ၏။ ။ ဝိပဿနာ
ဘာဝနာမှုစုသည် ခွေးရူးဆိပ်ကို ပျောက်ငြိမ်းစေနိုင်သော ဆေး
ကောင်း ဝါးကောင်းစုနှင့်တူ၏။

(ဤကား အဏုသိုလ်၌ ကိစ္စနှစ်ပါးကို ပြဆိုချက်တည်း။)

ကုသိုလ်၌ ကိစ္စနှစ်ပါး.....ဆိုသည်ကား။ ။ သီလကုသိုလ်မှာ

သောတာပတ္တိ မဂ်သို့ ဆိုက်မှ ငါ့
သီလလို့ ပြောသာသည်။ ငါသီလရှိသောသူဟု အောက်မေ့ သာ
သည်။ သောတာပတ္တိမဂ်သို့ မရောက်သမျှမှာ တဒင်္ဂ သီလမျှသာ
ဖြစ်၍ ငါ့သီလဟုပြောခွင့်မရှိသေး။ ငါသီလရှိသည်ဟု အောက်မေ့
ခွင့် မရှိသေး။ အားကြီးသော အကြောင်းနှင့် ကြုံတွေ့လျှင် ယနေ့
သီလဝန္တ၊ နက်ဖြန်ဒုဿီလဖြစ်ဦးမည်၊ နောက်လ၊ နောက်နှစ်၊
နောက်ဘဝတို့မှာ ဆိုတွယ်ပင်မရှိ။ ။

ထိုစကားမှန်၏.....အနုမတဂ္ဂသံသရာ၌ သီလဝန္တ လုပ်ခဲ့လှ

လေပြီ။ လုပ်ခဲ့သမျှသည်လည်း တဒင်္ဂသီလ
မျှသာဖြစ်ခဲ့၍ တဒင်္ဂလျှပ်ရောင်သည် မိမိ၏ မှောင်၏ လက်မှာ ပျက်
ဆုံး ရသကဲ့သို့ ထိုအနုမတဂ္ဂ သံသရာကာလ၌ ကျင့်ခဲ့သမျှသော
လောကီသီလသည် ဒုဿီလ မှောင်၏ လက်မှာ ပျက်ဆုံး ကွယ်
ပျောက်ရလေသည်။ ထို့ကြောင့် ယခုဘဝ ငါ၏လက်ရှိ ဖြစ်သော
ကာမာဝစရ ကုသလသီလသည် ၎င်းတဒင်္ဂ သီလမျှသာဖြစ်ချေ
သည်။ သောတာပတ္တိ အဖြစ်သို့ မရောက်ခဲ့လျှင် ယနေ့လား၊
နက်ဖြန်လား၊ နောက်လလား၊ နောက်နှစ်လား၊ နောက်

ဘဝလား၊ နောက်နောက်ဘဝလား၊ အလန္တိမောင်၊ ဒုဿီလမောင်
လာလျှင် လျှပ်ရောင်ကဲ့သို့ ကွယ်ဆုံး လတ္တံ့ဟူ၍ ယခုမိမိသန္တာန်
မှာ ရှိသော ဥပ္ပန္န သီလကုသိုလ် တပိုင်းကြောင့် အတွက်ကြောင့်
လည်း အရေးကြီးစွာ လုံးပမ်းရာသည်။ ။ လောကီသီလ တဒင်္ဂ
သီလစုမှာ မိမိသန္တာန်၌ ဖြစ်ဘူးလှလေပြီ။

လောကုတ္တရာသီလမှာ အနမတဂ္ဂ သံသရာဘဝတွင် အိပ်မက်
တွင်မျှ မမြင်ဘူးရ၊ ယခုဘဝ ရခွင့်ရလမ်း ဆိုက်တိုက်၍ နေခဲ့ပြီ၊
လောကုတ္တရာ သီလကုသိုလ်ပါလျှင် နောက်နောင်ကို အလန္တိမောင်၊
ဒုဿီလ မောင်တွင်းသို့ ဆင်းခွင့် ဝင်ခွင့်လွတ်ချေမည်၊ မဆိုးလုပ်
ငြိမ်းချေမည်၊ တံငါလုပ် ငြိမ်းချေမည်၊ အမိသတ် ငြိမ်းချေမည်၊
အဘသတ် ငြိမ်းချေမည်၊ ခိုးသူလုပ်၊ ထားပြလုပ် ငြိမ်းချေမည်ဟု
အနုပ္ပန္နသီလ ကုသိုလ် အတွက်ကြောင့်လည်း အရေးကြီးစွာ
လုံးပမ်းရာသည်။ ။

(သီလ၌ ဥပ္ပန္န၊ အနုပ္ပန္န နှစ်ပါးပြီး၏။)

သမာဓိကုသိုလ်၊ ပညာကုသိုလ် နှစ်ပါးတို့၌လည်း လောကီ
လောကုတ္တရာနှစ်ပါးစီခွဲ၍ ဥပ္ပန္န၊ အနုပ္ပန္နနှစ်ပါးစီ သီလအတိုင်း ဆို
လေ။ ။ အနမတဂ္ဂသံသရာ၌ ဖြစ်ခဲ့သမျှ ပွားခဲ့သမျှသော လောကီ
သမာဓိစုသည် ကာမစ္ဆန္ဒ စသော နိဝရဏမှောင်၏လက်မှာ ပျက်
ဆုံးခဲ့လှပြီ၊ ယခုဘဝ စောင့်ထိန်းသမျှသော ဣန္ဒြေ သမာဓိစုသည်
လည်း အနာဂါမိမဂ်သို့ မရောက်သမျှ ယနေ့လား၊ နက်ဖြန်လား၊
နောက်လလား၊ နောက်နှစ်လား၊ နောက်ဘဝလား၊ နိဝရဏမှောင်
၏ လက်မှာ ပျက်ဆုံးကွယ်ပျောက်လတ္တံ့၊ လှူမိန်းမ၊ နတ်မိန်းမ၊
တိရစ္ဆာန်မိန်းမတို့၏ အထံ၌ ကွပ်ဆုံးလတ္တံ့ဟု ဆိုလေ။

ပညာ၌လည်း.....အနမတဂ္ဂ သံသရာ၌ ပွားများအားထုတ်ခဲ့
သမျှသော လောကီပညာစုသည် အဝိဇ္ဇာ
မှောင်၏ လက်မှာချည်း ပျက်ဆုံးရခဲ့သည်။ ယခု ဘဝ တတ်သိ
လိမ္မာ၍နေသော ပရိယတ်ပညာ၊ ပဋိပတ်ပညာ စသည်လည်း အရ

ဟတ္တမဂ်သို့မရောက်လျှင် ယနေ့လား၊ နောက်လလား၊ နောက်ဘဝလား၊ အဝိဇ္ဇာမှောင်ဖျါလက်မှာကွယ်ဆုံးလတ္တံ့၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ မှောင်မှာကွယ်ဆုံးလတ္တံ့၊ အဝိဇ္ဇာတုံးကြီး၊ မိစ္ဆာတုံးကြီး ဖြစ်ရလတ္တံ့ဟုဆိုလေ။ ။ ဤကားကုသိုလ်၌ဥပ္ပန္န အနုပ္ပန္နနှစ်ပါးအတွက် အရေးကြီးစွာ လုံးပမ်း ရာသော ကိစ္စနှစ်ပါး ပေတည်း။ ။ ဤသို့လျှင် အကုသိုလ်အတွက် ကိစ္စနှစ်ပါး၊ ကုသိုလ်အတွက် ကိစ္စနှစ်ပါး၊ ဤလေးပါးသော ကိစ္စတို့ကို ပြီးစေနိုင်သော သမ္မပ္ပဓာနိဝီရိယကိုပဓာန ခေါ်ပေသည်။

- ၁။ ပဓာနံပူဇယိတွာန၊ ယံလဒ္ဓိံ ကုသလံမယာ။
တဿတေဇေနတံစညံ၊ ဇဟေယျံဣဇဇာတိယံ။
- ၂။ သဒ္ဓမ္မသရိရာဟောန္တ၊ ဘိက္ခု။ သဒ္ဓမ္မဇိဝိနော။
ဘဝဘောဂေသုသဗ္ဗေသု၊ နိဗ္ဗိန္ဒဟဒယာသဒါ။
- ၃။ ဒေဝေါဝဿတုကာလေန၊ ရာဇာရက္ခတုမေဒနိ။
သဗ္ဗေအနာမယာသတ္တာ၊ မောဒန္တံ အကုတောဘယာ။

(ဆုတောင်းသုံးဂါထာ)

၁။ မယာ၊ မုံရွာမြို့ လယ်တီတောကျောင်းဆရာ ငါသည်။ ပဓာနံ၊ သုတ္တနိပါတ်ပါဠိတော်လာ ပဓာနသုတ် ပါဠိတော်မြတ်ကို။ ပူဇယိတွာန၊ ပူဇော်ပြီး၍။ ယံကုသလံ၊ အကြွင်း ကုသိုလ်ကို။ လဒ္ဓိံ၊ ရအပ်ပြီ။ တဿ၊ ထိုကုသိုလ်၏။ တေဇေန၊ တန်ခိုးကြောင့်။ တညံ၊ ထိုကုသိုလ်ကို၎င်း။ အညဉ္စ၊ သည်မှတစ်ပါးသော ကုသိုလ်စုကို၎င်း။ ဣဇဇာတိယံ၊ ဤယခုဘဝ၌။ ဇဟေယျံ၊ စွန့်နိုင်ရလျှင်သော -

၂။ ဘိက္ခု။ ယခုနောင်လာ၊ သာသနာထမ်း၊ ရဟန်းတို့သည်။ သဗ္ဗေသု၊ အလုံးစုံကုန်သော။ ဘဝဘောဂေသု၊ ဘဝစည်းစိမ်တို့၌။ နိဗ္ဗိန္ဒဟဒယာ၊ လူပုဂ္ဂိုလ်၊ ခွေးပုဂ္ဂိုလ်၊ မစင်ပုဂ္ဂိုလ်၊ စက်ဆုပ်ငြီးငွေ့သောစိတ်နှလုံးရှိကြကုန်သည်ဖြစ်၍။ သဒ္ဓမ္မသရိရာ၊ အဓိဝိလ၊ အဓိစိတ္တ၊ အဓိပညာ၊ သာသနာသုံးပါးကို အားပြု၍ နေကြကုန်သည်။ ဟောန္တ၊

ဖြစ်ပါစေကုန်သတည်း။ သဒ္ဓမ္မဇိဝိနော၊ အမိသီလ၊ အမိပိတ္တ၊ အမိ
ပညာ၊ သာသနာ သုံးပါးကိုသာ အသက်ပြု၍ နေကြ ကုန်သည်။
ဟောန္တု၊ ဖြစ်ပါစေကုန်သတည်း။

၃။ ဒေဝေါ၊ မိဗန်းသည်။ ကာလေန၊ ရွာချိန်သင့်သော အခါ၌။
ဝဿတု၊ အရည်ထန်စွာ၊ ရွာပါစေသတည်း။ ရာဇာ၊ တိုင်းရှင်
ပြည့်ရှင်၊ ဘုရင်ထီးဆောင်း၊ မင်းအပေါင်းသည်။ မေဒနိ၊ တိုင်းသူ
ပြည်သူ၊ ရှင်လူသိမ်းကျုံး၊ မြေအလုံးကို။ ရက္ခတု၊ ရင်ဝယ်သားသို့၊
တရားသဖြင့်၊ အသင့် စောင့်ရှောက် ပါစေသတည်း။ သဗ္ဗေ၊ တ
ယောက်မကြွင်း၊ ခပင်းဥသို့၊ အလုံးစုံကုန်သော။ သတ္တဝါ၊ သတ္တဝါ
တို့သည်။ အနာမယာ၊ ကိုယ်တွင်းရောဂါ၊ အနာမျိုးကိုးဆွဲခြောက်ဝ၊
ကင်းရှင်းကြကုန်သည်ဖြစ်၍၎င်း။ အကုတောဘယာ၊ ရာဇစောရ၊
အဂ္ဂိစသား၊ အပသန္တာနိ၊ ဘေးရန်တစ်၊ ဘယ်မရှိကြကုန်
သည်ဖြစ်၍၎င်း။ မောဒန္တု၊ တက်သစ်လဝန်း၊ ပွင့်သစ်ပန်းသို့၊
လန်းလန်း ရှင်ရှင်၊ ကြည်လင် ဝမ်းမြောက်ကြပါစေကုန်သတည်း။

(သုတ္တ နိပါတ်ပါဠိတော်လာ ပဓာနသုတ်၏ အနက်ကို သက္ကရာဇ်
၁၂၅၃-ခုနှစ် ဝါဆိုလပြည့်တွင် စီရင်ရေးသား၍ပြီးသည်။ ။ ယခုဤစာ
အုပ်မှာမူကား ထိုနိဿယမှလိုရင်းမျှကိုထုတ်နှုတ်ရေးသားလိုက်သည်။)

ပဓာနသုတ်နိဿယပြီး၏။



